

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

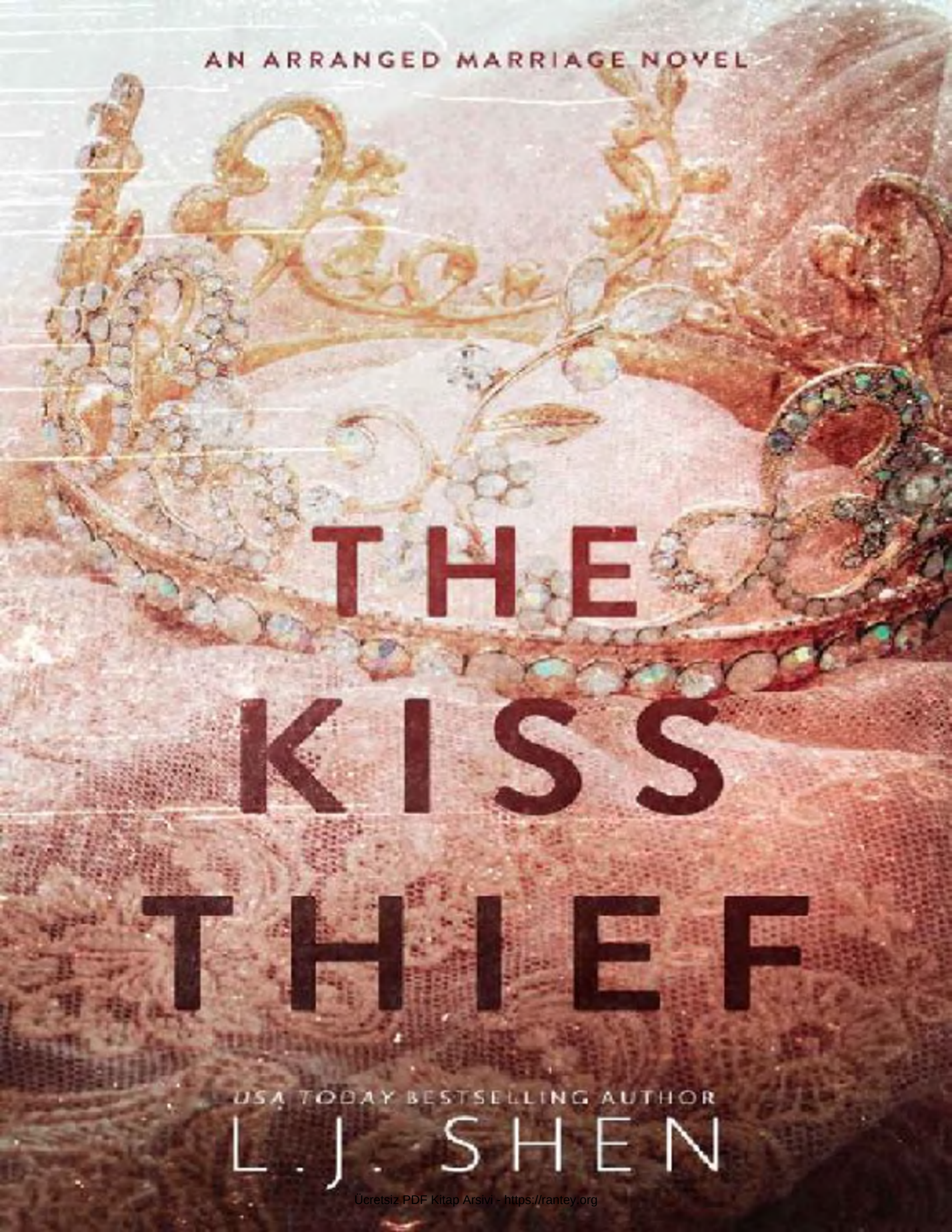
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AN ARRANGED MARRIAGE NOVEL

THE KISS THIEF

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE KISS THIEF

AN ARRANGED MARRIAGE NOVEL

L.J. SHEN

Telif Hakkı© 2019 by L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Öpücük Hırsızı

Kapak Tasarımcısı: Letitia Hasser, RBA Designs

İç Formatlama: Stacey Ryan Blake, Champagne **Kitap Tasarım**

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Epigraf İthaf	
Film Müziği	
Özet	
Önsöz	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm	
Dördüncü	
Beşinci Altıncı	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm	
On Birinci Bölüm	
On İkinci Bölüm	
On Üçüncü	
Bölüm	
Bölüm On Dört Bölüm	
Bölüm On AltıOn Beş	
On Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Sonsöz	
L.J. Shendeyazdığı'in	
Kısır	
ÖnizlemesiTeşekkürleri	
n	

"Güzelliğin iyilik olduğu yanılgısının bu kadar eksiksiz olması şaşırtıcıdır."

-Leo Tolstoy, *Kreutzer Sonat*

Brittany Danielle Christina ve Jacquie Czech Martin'e ve her yerdeki güçlü
kadınlara.

Onlar olalım, onları yetiştirelim, onları destekleyelim.

SOUNDTRACK

"Young and Beautiful"-Lana Del Rey "Take
Me to Church"-Hozier
"Young God"-Halsey "Can't
Truss it"-Public Enemy
"Back to Black"-Amy Winehouse "Nothing
Compares 2 U"-Sinead O'Connor
"Everybody Wants to Rule the World"-Tears for Fears "I'm
Shipping Up to Boston"-Dropkick Murphys

İlk öpücüğün hak edilmesi gerektiğini söylerler.

Benimki siyah Chicago gökyüzünün altında maskeli bir şeytan tarafından çalındı.

Düğün gününde ettiğiniz yeminlerin kutsal olduğunu söylerler.

Benimki daha kiliseden çıkmadan bozuldu.

Kalbin sadece bir adam için atar derler.

Benimki, acı sona kadar onun için savaşılan iki rakip için bölündü ve kanadı.

Chicago Outfit'in en güçlü ailelerinden birinin varisi olan Angelo Bandini ile sözlenmişim.

Sonra beni evliliğe zorlamak için babamın günahlarını başına kakan Senatör Wolfe Keaton tarafından alındı.

Bütün büyük aşk hikayelerinin mutlu sonla bittiğini söylerler.

Ben, Francesca Rossi, kendimi son bölüme kadar kendi kitabımı silerken ve yeniden yazarken buldum.

Bir öpücük.

İki adam.

Üç hayat.

Birbirine dolanmış.

Ve bu iki adam arasında bir yerde, sonsuzluğumu bulmak zorundaydım.

PROLOGUE

EN İĞRENÇ OLAN ŞEY, benim, Francesca Rossi'nin, tüm geleceğimin sıradan, eski bir tahta kutunun içine hapsedilmiş olmasıydı.

Farkına vardığım günden beri -altı yaşındayken- biliyordum ki İçeride beni bekleyen şey ya beni öldürecek ya da kurtaracaktı. Bu yüzden dün şafak vakti, güneş gökyüzünü öptüğünde, aceleyle kaderime boyun eğip onu açmaya karar vermem hiç de şaşırtıcı değildi.

Annemin anahtarı nerede sakladığını bilmemem gerekiyordu. Babamın kutuyu nerede sakladığını bilmemem gerekiyordu.

Ama bütün gün evde oturmak ve ailenizin neredeyse imkansız standartlarını karşılayabilmek için kendinizi ölümüne tımar etmekle ilgili bir şey var mı? Zamanınız var, hem de fazlasıyla.

"Kıpırdama Francesca, yoksa iğneyi sana batıracağım," diye mızızlandı Veronica altımda.

Annemin stilisti sanki yatalakmışım gibi elbisemi giymeme yardım ederken gözlerim yüzüncü kez sarı notun üzerinde gezindi. Kelimeleri hafızama kazıyarak beynimde kimsenin erişemeyeceği bir çekmeceye kilitledim.

Heyecan damarlarımda bir caz melodisi gibi dolaşıyor, gözlerim önümdeki aynada kararlılıkla parlıyordu. Kâğıt parçasını titreyen parmaklarımla katladım ve bağciksız korsemim altındaki dekolteye soktum. Odada tekrar volta atmaya başladım, hareketsiz duramayacak kadar hareketliydim, annemin kuaförü ve stilisti beni kovalarken havlıyorlardı.

Soyunma odasında komik bir şekilde.

Ben Ördek Çorbası'ndaki Groucho Marx'ım. yakala beni.

Veronica korsemim ucundan çekiştirerek beni sanki tasmalıymışım gibi aynaya doğru geri çekti.

"Hey, ahh." Yüzümü
buruşturdum.

"Kıpırdama dedim!"

Ailemin çalışanlarının bana yüceltilmiş, iyi yetiştirilmiş bir fino köpeği gibi davranması alışılmadık bir durum değildi. Bunun bir önemi yoktu. Bu gece Angelo Bandini'yi öpecektim. Daha doğrusu, *beni* öpmesine izin verecektim.

Bir yıl önce ailemin beni gönderdiği İsviçre'deki yatılı okuldan döndüğümünden beri her gece Angelo'yu öpmeyi düşünmedim desem yalan olur. Arthur ve Sofia Rossi, on dokuz yaşında beni Chicago sosyetesıyla tanıştırmaya ve Outfit'e bağlı yüzlerce uygun İtalyan-Amerikan erkek arasından müstakbel kocamı seçmeme izin vermeye resmen karar vermişlerdi. Bu gece bir dizi etkinlik ve sosyal görüşme zincirini başlatacaktı ama ben kiminle evlenmek istediğimi zaten biliyordum.

Babam ve annem üniversitenin benim için uygun olmadığını söylemişlerdi. Tek çocuk ve Rossi şirketlerinin tek varisi olduğum için mükemmel bir koca bulma görevine katılmam gerekiyordu. Ailemde üniversite mezunu olan ilk kadın olmak hayallerimi süslüyordu ama onlara karşı gelecek kadar aptal değildim. Hizmetçimiz Clara sık sık, "Bir koca bulmana gerek yok Frankie. Ailenin beklentilerini karşılamalısın."

Haksız değildi. Yıldızlı bir kafeste doğmuşum. Genişti ama yine de kilitliydi. Kaçmaya çalışmak ölüm riskini göze almak demektir. Tutsak olmaktan hoşlanmıyordum ama bir metrenin altında olmaktan çok daha az hoşlanacağımı hayal ediyordum. Bu yüzden hapis hayatının parmaklıkları arasından bakmaya ve diğer tarafta ne olduğunu görmeye cesaret edemedim bile.

Babam Arthur Rossi, Outfit'in başıydı.

Saçlarımı örmüş, bana piyano çalmayı öğretmiş ve hatta Londra'daki resitalimde binlerce dinleyicinin önünde piyano çalarken gözyaşı dökmüş bir adam için bu başlık kulağa acı verici derecede acımasız geliyordu.

Angelo -tahmin ettiğiniz gibi- ailemin gözünde mükemmel bir kocaydı. Çekici, varlıklı ve son derece zengin. Ailesi Üniversite Köyü'ndeki her iki binanın da sahibiydi ve mülklerin çoğu babam tarafından birçok yasadışı projesi için kullanılıyordu.

Angelo'yu doğduğundan beri tanırdım. Birbirimizin çiçeklerin açtığı gibi büyümesini izledik. Yavaş ama aynı zamanda hızlı. Lüks yaz tatillerinde ve akrabalarımızın sıkı gözetimi altında, Made Men - resmen mafyanın tam üyesi olarak kabul edilmiş adamlar - ve korumalar.

Angelo'nun dört kardeşi, iki köpeği ve avucunuzdaki İtalyan dondurmasını eritecek bir gülümsemesi vardı. Babası benim ailemle çalışan muhasebe firmasını yönetiyordu ve ikimiz de her yıl Syracuse'da aynı Sicilya tatillerini yapardık.

Yıllar geçtikçe Angelo'nun yumuşak sarı buklelerinin koyulaşmasını ve kırpılarak evcilleştirilmesini izledim. Okyanus mavisi ısıltılı gözlerinin nasıl daha az şakacı ve düşünceli hale geldiğini, babasının şüphesiz ona gösterdiği ve öğrettiği şeylerle nasıl sertleştiğini. Sesi nasıl derinleşmiş, İtalyan aksanı nasıl keskinleşmiş ve ince çocuk bedenini kaslarla, boyla ve güvenle doldurmaya başlamıştı. Daha gizemli ve daha az fevri oldu, daha az konuştu, ama konuştuğunda, sözleri içimi sıvılaştırdı.

Aşık olmak çok trajikti. İnsanları bu kadar üzmesine şaşmamalı.

Angelo'ya dondurmayı eritebilecekmiş gibi bakarken, bana her baktığında sürekli kaşlarını çatmasından eriyen tek kız ben değildim.

Ben kızların gittiği Katolik okuluma geri döndüğümde, onun Chicago'ya gidip başka kızlarla takıldığını, konuştuğunu ve *öpüştüğünü* düşünmek beni hasta ediyordu. Ama bana her zaman "O Kız" olduğumu hissettirmişti. Saçıma gizlice çiçek takar, kimse bakmıyorken şarabından biraz yudumlamama izin verir ve ne zaman konuşsam gözleriyle gülerdi. Küçük kardeşleri benimle alay ettiğinde kulaklarını çeker ve onları uyarırdı. Ve her yaz, benimle bir an geçirmenin ve burnumun ucunu öpmenin bir yolunu bulurdu.

"Francesca Rossi, geçen yaz olduğundan bile daha güzelsin." "Bunu hep söylüyorsun."

"Ve her zaman . Kelimeleri boşa harcamak gibi bir alışkanlığım yok." "O zaman bana önemli bir şey söyle."

"Sen, tanrıçam, bir gün benim karım olacaksın."

Her yazdan kalan her hatıraya kutsal bir bahçeymiş gibi baktım, çitlerle çevrili bir şefkatle korudum ve masal gibi bir hatıraya dönüşene kadar suladım.

Her şeyden çok, her yaz odama, ziyaret ettiğim dükkâna ya da altında kitap okuduğum ağaca gizlice girene kadar nefesimi nasıl tuttuğumu hatırladım. Yıllar geçtikçe ve ergenliğe girdikçe "anlarımızı" nasıl uzatmaya başladığını, acı verici ve acımasız bir şekilde bir kızken erkeklerden biri gibi davranmaya çalıştığımda ve başaramadığımda beni açık bir eğlenceyle nasıl izlediğini.

Veronica etli parmaklarını fildişi etime sokup korseyi iki ucundan arkamda toplarken notu sutyenimin içine soktum.

ve belime doladım.

"Yeniden on dokuz yaşında ve muhteşem olmak için," diye oldukça dramatik bir şekilde böğürdü. Krem rengi ipeksi teller birbirine sürtündü ve nefesim kesildi. Sadece İtalyan Kıyafeti'nin kraliyet tabakası bir davete hazırlanmak için hala stilistler ve hizmetçiler kullanırdı. Ama ailem söz konusu olduğunda biz Windsor'lardık. "O günleri hatırlıyor musun Alma?"

Kuaför homurdandı, dalgalı chignon saçımı tamamlarken kaküllerimi yana doğru tutturdu. "Tatlım, yüksekte atmayı bırak. On dokuz yaşındayken Hallmark kartları kadar güzeldin. Francesca ise Adem'in yaratılışı gibi. Aynı ligde değiliz. Aynı top oyunu bile değil."

Utançtan cildimin alevlendiğini hissettim. İnsanların bana baktıklarında gördüklerinden hoşlandıklarını hissediyordum ama güzellik fikri beni utandırıyor. Güçlü ama kaygan bir şeydi. Bir gün kaybedeceğim güzelce paketlenmiş bir hediye idi. Onu açmak ya da nimetlerinden faydalanmak istemiyordum. Bu sadece onunla yollarımı ayırmayı daha da zorlaştıracaktı.

Bu gece Chicago Sanat Enstitüsü maskeli balosunda görüldüğümü fark etmesini istediğim tek kişi Angelo'ydu. Galanın teması Yunan ve Roma mitolojileri üzerinden Tanrılar ve Tanrıçalardı. Çoğu kadının Afrodite ya da Venüs olarak geleceğini biliyordum. Belki Hera ya da Rhea, eğer özgünlük onları etkilediyse. Ben değil. Ben Nemesis'tim, intikam tanrıçası. Angelo bana her zaman tanrı derdi ve gece, en güçlü tanrıça olarak ortaya çıkarak evcil hayvan ismimi haklı çıkaracaktım.

On dokuz yaşında görücü usulüyle evlenmek 21. yüzyılda aptalca olabilirdi ama The Outfit'te hepimiz geleneklere boyun eğdik. Bizimki 1800'lere aitti.

"Notta ne yazıyordu?" Veronica elbisemi vücuduma geçirdikten sonra kadifemsi siyah kanatları sırtıma taktı. Açık yaz gökyüzünün renginde, muhteşem organze mavi fistoları olan straplez bir elbiseydi. Tüller iki metre arkamda, hizmetçilerimin ayaklarının dibinde bir okyanus gibi birikiyordu. "Hani şu saklamak için korsenin içine sıkıştırdığın." Kıs kıs gülerken altın tüy kanatlı küpeleri kulağıma taktı.

"Bu"- dramatik bir şekilde gülümsedim, aynada onun bakışlarıyla buluştum, elim notun durduğu göğsümün üzerinde dalgalanıyordu- "hayatımın geri kalanının başlangıcı."

CHAPTER ONE

Francesca

"VENÜS'ÜN KANATLARI OLDUĞUNU BİLMİYORDUM."

Angelo, Chicago Sanat Enstitüsü'nün kapısında elimin arkasını öptü. Aptalca hayal kırıklığını bir kenara itmeden önce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sadece beni kışkırtıyordu. Ayrıca bu gece smokinin içinde o kadar göz kamaştırıcı bir yakışıklılığa sahipti ki, soğukkanlı bir cinayet dışında yaptığı her hatayı affedebilirdim.

Galadaki kadınların aksine erkekler smokin ve yarı maskelerden oluşan bir üniforma giymişlerdi. Angelo takım elbisesini yüzünün büyük bir kısmını kaplayan altın yapraklı bir Venedik maskesiyle tamamlıyordu. Biz birbirimizin önünde durmuş, birbirimizin üzerindeki her bir çili ve et parçasını seyrederken ailelerimiz birbirlerine hoş geldin dediler. Nemesis kostümümü ona açıklamadım. Mitolojiyi tartışmak için zamanımız olacaktı, bir ömür boyu. Sadece bu gece kısacık bir yaz anı daha yaşayacağımızdan emin olmam gerekiyordu. Ama bu sefer, burnumu öptüğünde başımı kaldırıp dudaklarımızı ve kaderimizi birbirine kenetleyecektim.

Ben aşk tanrısıyım, Angelo'nun kalbine doğru bir aşk oku fırlatıyorum.

"Seni son gördüğümde daha güzel görünüyorsun." Angelo teslim olmuş gibi davranarak takım elbisesinin kumaşını kalbinin attığı yere sıkıştırdı. Etrafımızdaki herkes sessizleşmişti ve babalarımızın komplocu bir tavırla birbirlerine baktıklarını fark ettim.

Karşılıklı güçlü bağları olan iki güçlü, varlıklı İtalyan-Amerikan aile.
Don Vito Corleone gurur duyardı.

"Beni bir hafta önce Gianna'nın düğününde gördün." Angelo gözlerimin içine bakarken dudaklarımı yalama isteğimle savaştım.

"Düğünler sana yakışıyor, ama seninle baş başa kalmak sana daha çok yakışıyor," dedi ve babama doğru dönmeden önce kalbimi beşinci vitese taktı.
"Bay Rossi, kızınıza masaya kadar eşlik edebilir miyim?"

Babam arkamdan omzuma sarıldı. Kalın bir coşku sisi içimi kaplarken onun varlığının sadece belli belirsiz farkındaydım. "Ellerini görebileceğim bir yerde tut."

"Her zaman, efendim."

Düzinelerce garsondan biri bize altın sarısı giydirilmiş ve ince siyah porselenlerle süslenmiş masadaki yerlerimizi gösterirken Angelo ve ben kollarımızı birbirine doladık. Angelo eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Ya da en azından resmi olarak benim olana kadar."

Rossi'ler ve Bandini'ler birbirlerinden birkaç koltuk uzağa yerleştirilmişlerdi - hayal kırıklığına uğramıştım ama şaşırmamıştım. Babam her zaman her partinin kalbinde yer alırdı ve gittiği her yerde en iyi koltuklara sahip olmak için epeyce para öderdi. Karşımda Illinois valisi Preston Bishop ve karısı şarap listesini inceliyorlardı. Yanlarında tanımadığım bir adam vardı. Sade, tamamen siyah bir demi-maske ve zengin kumaşı ve kusursuz kesimiyle bir servete mal olmuş olması gereken bir smokin giymişti. Beyaz Fransız tülünden bir kaşkorse giymiş, şamatacı bir sarışının yanında oturuyordu. Aynı numarayla gelen düzinelerce Venüs'ten biriydi.

Adam ölümüne sıkılmış görünüyordu, yanındaki güzel kadını görmezden gelirken bardağındaki viskiyi döndürüyordu. Kadın eğilip onunla konuşmaya çalıştığında, adam diğer tarafa döndü ve telefonunu kontrol etti, sonra da tüm ilgisini kaybedip arkamdaki duvara bakmaya başladı.

İçime bir acı saplandı. Onun teklif ettiğinden daha iyisini hak ediyordu. Size bakmadan bile tüylerinizi diken diken eden soğuk, önsezili bir adamdan daha iyisini.

Bahse girerim dondurmayı soğuk tutabilir.

"Angelo'yla birbirinizden hoşlanıyor gibisiniz," dedi babam, masanın üzerinde duran dirseklerime bakarak. Kibarca gülümseyerek onları hemen geri çektim.

"O iyi biri." "Süper iyi" derdim ama babam modern argodan kesinlikle nefret ederdi.

"Bulmacaya uyuyor," diye kestirip attı babam. "Gelecek hafta seni dışarı çıkarıp çıkaramayacağını sordu, ben de evet dedim. Tabii Mario'nun gözetiminde."

Tabii ya. Mario babamın düzinelerce kaslı adamından biriydi. Bir tuğlanın şekline ve zekâsına sahipti. Babamın bu gece beni göremeyeceği bir yere gizlice girmeme izin vermeyeceğini hissediyordum, çünkü Angelo ile biraz fazla iyi anlaştığımızı biliyordu. Babam genel olarak destekleyiciydi ama işlerin belli bir şekilde yapılmasını istiyordu. Benim yaşımdaki çoğu insanın geri kalmış, hatta barbarlık sınırında bulacağı bir yol. Aptal değildim. Eğitim ve iş bulma hakkım için mücadele etmeyerek kendi kuyumu kazdığımı biliyordum. Kiminle evleneceğime karar verecek kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum.

Ama aynı zamanda bunun onun yolu ya da otoyolu olduğunu da biliyordum. Özgürlüğümü kazanmanın bedeli ailemi geride bırakmaktı ve ailem benim tüm dünyamdı.

Gelenekler dışında, Chicagoan Outfit, filmlerde tasvir edilen versiyondan çok farklıydı. Cesur ara sokaklar, sümüklü uyuşturucu bağımlıları ve kanunla kanlı çatışmalar yoktu. Bugünlerde her şey para aklama, satın alma ve geri dönüşümle ilgiliydi. Babam açıkça polise kur yapıyor, üst düzey politikacılarla kaynaşıyor ve hatta FBI'ın yüksek profilli şüphelileri yakalamasına yardımcı oluyordu.

Aslında bu gece burada olmamızın nedeni de tam olarak buydu. Babam, risk altındaki gençlerin yüksek öğrenim görmelerine yardımcı olmak için tasarlanan yeni bir hayır kurumuna şaşırtıcı miktarda para bağışlamayı kabul etmişti.

Oh, ironi, benim sadık dostum.

Şampanyayı yudumlarken masanın öbür ucunda, babası Illinois'deki en büyük beyzbol stadyumunun sahibi olan Emily adında bir kızla sohbet eden Angelo'ya baktım. Angelo ona Northwestern'de bir yüksek lisans programına kaydolmak üzere olduğunu ve aynı zamanda babasının muhasebe firmasına katılacağını söyledi. Gerçek şu ki, ömrünün sonuna kadar babam için para aklayacak ve Outfit'e hizmet edecekti. Vali Bishop dikkatini bana çevirdiğinde konuşmalarının içinde kayboluyordum.

"Peki ya sen, Küçük Rossi? Üniversiteye gidiyor musun?"

Önümdeki adam dışında etrafımızdaki herkes sohbet ediyor ve gülüyordu. İçkisini yudumlamak ve dakikada yüz mesajla yanıp sönen telefonunu umursamamak için randevusunu hâlâ görmezden geliyordu.

Şimdi bana bakarken, aynı zamanda *içime* de bakıyordu. Hayal meyal kaç yaşında olduğunu merak ettim. Benden daha yaşlı görünüyordu ama babam yaşında değildi.

"Ben mi?" Kibarca gülümsedim, omurgam sertleşmişti. Peçetemi kucağımın üzerinde düzelttim. Görgü kurallarım kusursuzdu ve akılsız konuşmalar konusunda çok bilgiliydim. Okulda Latince, görgü kuralları ve genel kültür öğrenmişim. Dünya liderlerinden çiğnenmiş bir sakıza kadar herkesi eğlendirebilirdim. "Daha bir yıl önce mezun oldum. Şimdi sosyal repertuarımı genişletmek ve Chicago'da bağlantılar kurmak için çalışıyorum."

"Başka bir deyişle, ne çalışıyorsun ne de okuyorsun," dedi önümdeki adam, içkisini geri devirip babama haince sırıtarak. Yardım için babama göz kırparken kulaklarımın pembeleştiğini hissettim. Babam duymamış olmalıydı çünkü bu sözün onu geçip gitmesine izin vermiş gibiydi.

"Tanrım," diye homurdandı kaba adamın yanındaki sarışın kadın, yüzü kızarmıştı. Adam kadına el salladı.

"Dostlar arasındayız. Kimse bunu sızdırmaz."

Bunu sızdırmak mı? Kimdi o?

İçkimden bir yudum alarak canlandım. "Yaptığım başka şeyler de var elbette."

"Paylaş," diye alaycı bir hayranlıkla alay etti. Masanın bizim tarafı sessizliğe gömüldü. Acımasız bir sessizlikti bu. Korkunç bir anın yaklaştığını ima eden türden bir sessizlikti.

"Hayır kurumlarını seviyorum..."

"Bu gerçek bir faaliyet değil. Sen ne ?" *Fiiller,*

Francesca. Fiilleri düşün.

"At biniyorum ve bahçeyle uğraşmaktan hoşlanıyorum. Piyano çalışıyorum. İhtiyacım olan her şey için alışveriş yaparım." Durumu daha da kötüleştiriyordum ve bunu biliyordum. Ama konuşmayı başka bir yöne çekmeme izin vermedi ve beni kurtarmak için başka kimse devreye girmediydi.

"Bunlar hobiler ve lüksler. Kuzey Amerika'yı kapsayacak kadar kıyafet satın alarak ABD ekonomisini desteklemek dışında topluma katkınız nedir Bayan Rossi?"

Kaplar ince porselenlerin üzerine dağılmıştı. Bir kadının nefesi kesildi. Konuşma artıkları tamamen kesildi.

"Bu kadar yeter," diye tısladı babam, sesi buz gibi, gözleri ölü gibiydi. Ben irkildim, ama maskeli adam soğukkanlılığını korudu, dik durdu ve konuşmanın geldiği noktayla neşeli bir şekilde eğlendi.

"Aynı fikirdeyim Arthur. Sanırım kızınız hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendim. Hem de bir dakika içinde."

"Evdeki siyasi ve kamusal görevlerinle birlikte terbiyeni mi unuttun?" dedi babam, her zamanki terbiyesiyle.

Adam kurt gibi sıırttı. "Tam tersine, Bay Rossi. Sanırım onları oldukça net hatırlıyorum, gelecekteki hayal kırıklığınız için."

Preston Bishop ve eşi bana Avrupa'da yetişme tarzım, resitallerim ve ne okumak istediğim (botanik, gerçi üniversitenin planlarımda olmadığını söyleyecek kadar aptal değildim) hakkında daha fazla soru sorarak sosyal felaketi söndürdüler. Ailem kusursuz davranışına gülümsedi ve kaba yabancının yanındaki kadın bile sohbeti geçici olarak katıldı ve boş yılında yaptığı Avrupa gezisinden bahsetti. O bir gazeteciydi ve tüm dünyayı gezmişti. Ama herkes ne kadar nazik olursa olsun, bu arada yeni doldurduğu bardağının dibine bakmaya devam eden ve yüzünde can sıkıntısı ifadesi olan sevgilimin sivri dilinin altında yaşadığım korkunç aşağılanmayı üzerimden atamadım.

Ona bir içkiye daha ihtiyacı olmadığını ama profesyonel yardımın harikalar yaratabileceğini söylemeyi düşündüm.

Yemekten sonra dans başladı. Katılan her kadının, açıklanmayan bir teklifte bulunanların isimleriyle dolu bir dans kartı vardı. Tüm hayır kurumlarına bağışlandı.

Katılan kadınların isimlerinin yazılı olduğu uzun masanın üzerindeki kartımı kontrol etmeye gittim. Kartımı tararken Angelo'nun adını görünce kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Kartımın ağzına kadar İtalyanca isimlerle dolu olduğunu, etrafına dağılmış diğerlerinden çok daha uzun olduğunu ve muhtemelen gecenin geri kalanını ayaklarım uyuşana kadar dans ederek geçireceğimi fark ettiğimde heyecanım yerini korkuya bıraktı. Angelo'yla gizlice öpüşmek zor olacaktı.

İlk dansım federal bir yargıçla oldu. Sonra New York'tan öfkeli bir İtalyan-Amerikan playboy, buraya sadece görünüşüm hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını görmek için geldiğini söyledi. Arkadaşları sarhoş kıcını masalarına sürüklemeyen önce bir ortaçağ dükü gibi eteğimin kenarını öptü. *Lütfen babama çıkma teklif etme*, diye içimden homurdandım. Hayatımı *Baba'nın* bir varyasyonu haline getirecek türden zengin bir alet gibi görünüyordu. Üçüncüsü Vali Bishop, dördüncüsü de Angelo'ydu. Nispeten kısa bir vals oldu ama bunun keyfimi kaçırmasına izin vermemeye çalıştım.

"İşte orada." Angelo dans için bana ve valiye yaklaştığında yüzü aydınlandı.

Tavandan avizeler sızıyor, mermer zemin dansçıların topuk sesleriyle çınılıyordu. Angelo başını benimkine doğru eğdi, elimi avucunun içine aldı ve diğer elini belime koydu.

"Çok güzel görünüyorsun. İki saat öncesinden bile daha güzelsin," diye nefes alarak yüzüme ılık hava gönderdi. Minik, kadifemsi kelebek kanatları kalbimi gıdıkladı.

"Bildiğim iyi oldu, çünkü bu şeyin içinde nefes alamıyorum." Güldüm, gözlerim çılgınca onunkileri arıyordu. Artık beni öpemeyeceğini biliyordum ve bir tutam panik kelebeklerin üzerine çökerek onları dehşete boğdu. Ya birbirimizi hiç yakalayamazsak? O zaman not işe yaramazdı.

Bu tahta kutu beni kurtaracak ya da öldürecek.

"Nefesin kesildiğinde sana ağızdan ağıza vermek isterim." Yüzümü süzdü, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ama eğer ilgilenirsen, önümüzdeki hafta basit bir randevuyla başlayabilirim."

"İlgileniyorum," dedim çok hızlı bir şekilde. Güldü, alnı benimkine düştü.

"Ne zaman olduğunu bilmek ister misiniz?"

"Ne zaman çıkıyoruz?" Aptalca sordum.

"O da var. Cuma günü bu arada. Ama demek istediğim, senin benim karım olacağını anladığım an zamandı?" diye sordu hiç duraksamadan. Zar zor başımı sallayabildim. Ağlamak istiyordum. Elinin belime dolandığını hissettim ve dengemi kaybettiğimi fark ettim.

"Senin on altı yaşına bastığın yazdı. Ben yirmi yaşındaydım. Beşik hırsız." Güldü. "Sicilya'daki kulübemize geç vardık. Bitişik kulübelerimizin yanındaki nehir kenarında bavulumu yuvarlıyordum ki seni iskelede çiçeklerden bir taç yaparken gördüm. Çiçeklere gülümsüyordun, o kadar güzel ve anlaşılması zorlardı ki seninle konuşarak büyüü bozmak istemedim. Sonra rüzgar çiçekleri her yere savurdu. Tereddüt bile etmedin. Kafa üstü nehre atladın ve hayatta kalamayacaklarını bildiğin halde taçtan sürüklenen her bir çiçeği aldın. Bunu neden?"

"Annemin doğum günüydü," diye itiraf ettim. "Başarısızlık bir seçenek değildi.

Bu arada doğum günü tacı da çok güzel oldu."

Gözlerim göğüslerimizin arasındaki işe yaramaz boşluğa kaydı. "Başarısızlık bir seçenek değil," diye tekrarladı Angelo düşünceli bir şekilde.

"O gün o restoranın tuvaletinde burnumu öpmüştün," diye belirttim.

"Hatırlıyorum."

"Bu gece bir burun öpücüğü çalacak mısın?" diye sordum.

"Senden asla çalmam Frankie. Öpücüğümü senden tam fiyatına, kuruşuna kadar alırdım," diye iyi huylu bir şekilde tartıştı ve bana göz kırptı, "ama korkarım ki şok edici derecede dolu kartın ve bu şeye davetiye kapacak kadar şanslı olan her Made Man ile kaynaşma zorunluluğum arasında, bir yağmur çeki gerekebilir. Merak etmeyin, Mario'ya Cuma günü arabamızı valeden almak için zaman ayırdığı için cömertçe bahşiş vereceğimi söyledim bile."

Panik damlası şimdi tam bir dehşet sağanağına dönüşmüştü. Eğer bu gece beni öpmeyecekse, notun öngörüsü boşa gidecekti.

"Lütfen?" Dehşetimi hevesle maskeleyerek daha parlak gülümsemeye çalıştım. "Bacaklarımın dinlenmeye ihtiyacı var."

Yumruğunu ısırdı ve güldü. "Çok fazla cinsel ima var Francesca."

Çaresizlikten ağlamak mı yoksa hayal kırıklığından çılgılık atmak mı istediğimi bilmiyordum. Muhtemelen ikisi de. Şarkı henüz bitmemişti ve biz hâlâ birbirimizin kollarında karanlık bir büyüün içinde sallanıyorduk ki, sırtımın üst kısmına sert ve güçlü bir elin yapıştığını hissettim.

"Sanırım sıra bende." Arkamdan gürleyen alçak bir ses duydum. Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğümde siyah yarı maskeli kaba adamın bana baktığını gördüm.

Uzun boylu, 1.80 boylarında, mürekkep siyahı saçları geriye doğru taranarak mükemmel bir hale getirilmişti. Kaslı, sert fiziği ince ama genişti. Gözleri çakıl grisiydi, çekikti ve tehditkârdı; fazla köşeli çenesi eğik dudaklarını mükemmel bir şekilde çerçevesiyor, aksi halde fazla yakışıklı olan görünümüne sert bir hava katıyordu. Küçümseyici, kişiliksiz bir sırıtış dudaklarını süslüyordu ve ben bunu suratından tokatlamak istiyordum. Belli ki yemek masasında saçmaladığımı düşündüğü şeylerle hâlâ eğleniyordu. Belli ki bir izleyici kitlemiz vardı çünkü odanın yarısının bize ilgiyle baktığını fark ettim. Kadınlar ona akvaryumdaki aç köpekbalıkları gibi bakıyordu. Erkeklerde ise yarı eğik bir gülüş vardı.

Şarkı değiştiğinde ve beni artık kollarında tutamadığında Angelo, "Ellerine dikkat et," diye hırladı.

"Sen kendi işine bak," diye tersledi adam.

"Kartımda adınızın olduğuna emin misiniz?" Kibar ama mesafeli bir gülümsemeyle adama döndüm. Yabancı beni sert bedenine doğru çekip, sahiplenici elini sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha aşağıya, popomu okşamaya bir saniye kala sırtıma bastırduğunda, Angelo ile yaptığım alışverişin şaşkınlığını hâlâ üzerimden atamamıştım.

"Cevap ver bana," diye tısladım.

"Kartınıza verdiğim teklif en yüksekti," diye kuru bir şekilde cevap verdi.

"Teklifler anonimdir. Diğer insanların ne kadar ödediğini bilemezsiniz." Bağırarak için dudaklarımı büzdüm.

"Bu dansın değerine yakın bir şey olmadığını biliyorum."

İnanılır gibi değil.

Diğer çiftler sadece dönüp birbirine karışmakla kalmıyor, aynı zamanda bize kıskanç bakışlar fırlatırken biz odanın içinde vals yapmaya başladık. Çıplak, çiğ bakışlar bana maskeli baloya birlikte geldiği sarışın her kimse onun karısı olmadığını söylüyordu. Ve Kıyafet'te çok popüler olabilirdim ama kaba adam da çok rağbet görüyordu.

Kollarında kaskatı kesilmiş ve üşümüştüm ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Vals yapmayı çoğu erkekten daha iyi biliyordu ama teknik biriydi ve Angelo'nun sıcaklığı ve neşesinden yoksundu.

"Nemesis." Beni gafil avladı, açgözlü bakışları beni çıplak bıraktı. "Neşe dağıtmak ve sefalet dağıtmak. Bishop ve at gibi karısını masada eğlendiren itaatkâr kızla çelişiyor gibi görünüyor."

Kendi tükürüğümle boğuldum. Az önce valinin karısına at mı dedi? Ve *bana* itaatkâr mı? Kolonyasının bağımlılık yapan kokusunu ve mermer bedeninin benimkine değme hissini görmezden gelerek başka tarafa baktım.

"Nemesis benim ruh hayvanımdır. Narcissus'u kendi yansımasını gördüğü ve kibirden öldüğü bir havuza çeken oydu. Gurur korkunç bir hastalıktır." Ona alaycı bir sırıtış fırlattım.

"Bazılarımız onu yakalamayı kullanabilir." Düz beyaz dişlerini gösterdi.

"Kibir bir hastalıktır. Tedavisi merhamettir. Çoğu tanrı Nemesis'i sevmezdi, ama bunun nedeni onun omurgalı olmasıydı."

"Öyle mi?" Kara bir kaşını kaldırdı.

"Ben...?" Gözlerimi kıptım, yüzümdeki nazik gülümseme buruştu. Yalnız olduğumuzda daha da kabalaşıyordu.

"Biraz omurgalı ol," dedi. Bana öylesine cesur ve içten bakıyordu ki, sanki ruhuma ateş üflüyordu. Onun dokunuşundan kaçmak ve buz dolu bir havuza atlamak istedim.

"Tabii ki biliyorum," diye cevap verdim, omurgam sertleşmişti. "Bu terbiyesizlik de neyin nesi? Vahşi çakallar tarafından mı yetiştirildin?"

"Bana bir örnek ver," dedi, şakamı görmezden gelerek. Ondan uzaklaşmaya başlamıştım ki beni tekrar kollarının arasına aldı. Gösterişli balo salonu bir arka plana dönüştü ve yarı maskenin arkasındaki adamın alışılmadık derecede güzel olduğunu fark etmeye başlamış olsam da, davranışının çirkinliği göze çarpan tek şeydi.

Ben bir savaşçı ve bir hanımefendiyim... ve bu korkunç adamla başa çıkabilecek akli başında bir insanım.

"Angelo Bandini'den gerçekten hoşlanıyorum." Sesimi alçalttım, bakışlarımı onun gözlerinden ayırıp Angelo'nun ailesinin oturduğu masaya yönelttim. Babam birkaç koltuk ötede oturuyor, bize soğuk soğuk bakıyor, etrafı da sohbet eden Made Men'lerle çevriliydi.

"Ailemde on nesil öncesine dayanan bir geleneğimiz var. Rossi gelini düğünden önce, atalarımın İtalyan köyünde yaşamış bir cadı tarafından oyulup yapılmış ahşap bir sandığı açar ve evlenecek son Rossi kızı tarafından kendisine yazılmış üç notu okur. Bu bir tür şans tılsımı ve biraz da falcılık karışımı bir şey. Bu gece sandığı çaldım ve notlardan birini açtım, sırf kaderi aceleye getirebilmek için. Bu gece hayatımın aşkı tarafından öpüleceğimi söylüyordu ve şey..." Alt dudağımı ağzıma götürüp emdim ve kirpiklerimin altından Angelo'nun boş koltuğuna baktım. Adam sanki anlayamadığı yabancı bir filmmişim gibi kayıtsızca bana bakıyordu. "Bu gece onu öpeceğim."

"Bu senin bel kemiğin mi?"

"Bir hırsım olduğunda, onun peşinden giderim."

Sanki benim tam bir geri zekâlı olduğumu söylemek istercesine kibirli bir şekilde kaşlarını çatı. Gözlerinin içine baktım. Babam bana onun gibi adamlarla başa çıkmanın en iyi yolunun kaçmak değil, yüzleşmek olduğunu öğretmişti. Çünkü bu adam? Kovalayacaktı.

Evet, bu geleneğe inanıyorum.

*Hayır, ne düşündüğün
umurumda değil.*

Sonra, akşam boyunca ona tüm hayat hikâyemi anlattığımı ve adını bile sormadığımı fark ettim. Bilmek istemiyordum ama görgü kuralları en azından öyleymiş gibi davranmamı gerektiriyordu.

"Kim olduğunuzu sormayı unuttum."

"Çünkü umursamadın," diye yaptı.

O da bana aynı suskunlukla baktı. Şiddetli bir can sıkıntısının tezatıydı bu. Hiçbir şey söylemedim çünkü doğrudu.

"Senatör Wolfe Keaton." Kelimeler dilinden sertçe döküldü. "Senatör olmak için biraz genç değil misin?" Ona iltifat ettim. etrafına ördüğü kalın pislik tabakasını çözüp görmek için. Bazı insanların sadece sıkı bir kucaklamaya ihtiyacı vardır. Boynuna. Bekle, aslında onu boğmayı düşünüyordum. Aynı şey değil.

"Otuz. Eylül ayında kutlandı. Bu Kasım'da seçildim."

"Tebrikler." *Daha az umursayamazdım.* "Çok heyecanlanmış olmalısın."

"Lanet olası ayın üzerinde." Beni daha da yakınına çekti, bedenimi onunkiyle aynı hizaya getirdi.

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?" Boğazımı temizledim. "Ancak ben de aynısını yapabilirsem," diye karşılık verdi.

Bunu

düşündüm.

"Yapabilirsin."

Çenesini aşağı eğerek devam etmem için bana izin verdi.

"Benim temsil ettiğim her şeyin sığ ve tatsız olduğunu düşünüyorsanız, neden benimle dans etmek istediniz, üstelik bu şüpheli zevk için iyi para ödediniz?"

Bu gece ilk kez yüzünde gülümsemeye benzer bir şey belirdi. Doğal görünmüyordu, neredeyse hayali bir şeydi. Sık sık gülme alışkanlığı olmadığına karar verdim. Ya da hiç.

"Güzelliğiniz hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını kendim görmek istedim."

Yine o. Ayağına basma isteğime direndim. Erkekler çok basit yaratıklardı. Ama kendime hatırlattım, Angelo *daha önce* de güzel olduğumu düşünüyordu. Hâlâ diş tellerim, burnumu ve yanaklarımı kaplayan çillerim ve nasıl ehlileştireceğimi henüz öğrenemediğim asi, faremsi kahverengi saçlarım varken.

"Benim sıram," dedi, görünüşüm hakkındaki kararını dile getirmeden. "Bangini'nizle birlikte çocuklarınız için isim seçtiniz mi?"

Garip bir soruydu, şüphesiz benimle dalga geçmek için tasarlanmış bir soruydu. Hemen o anda arkamı dönüp ondan uzaklaşmak istedim. Ama müzik azalıyordu ve kısa süre sonra bitecek bir karşılaşmaya havlu atmak aptalcaydı. Ayrıca ağzımdan çıkan her şey onu rahatsız ediyor gibiydi. Neden mükemmel bir vuruşu mahvedeyim?

"*Bandini.* Ve evet, aslına bakarsanız var. Christian, Joshua ve Emmaline."

Tamam, cinsiyetleri de seçmiş olabilirim. Çok fazla vaktin olunca böyle oluyor.

Şimdi yarı maskeli yabancı sırtıyordu ve eğer öfkem damarlarımda saf zehir dolaşıyormuş gibi hissetmeme neden olmasaydı, reklamlara layık dış hijyenini takdir edebilirdim. Maskeli balonun broşüründe zorunlu olduğu belirtildiği gibi başını eğip elimi öpmek yerine bir adım geri çekildi ve alaycı bir tavırla beni selamladı. "Teşekkür ederim, Francesca Rossi."

"Dans için mi?"

"İçgörü için."

Senatör Keaton'la yaptığımız lanetli danstan sonra gece giderek daha da kötüleşti. Angelo bir grup erkekle bir masada oturmuş hararetli bir tartışmaya , ben bir çift koldan diğerine savruluyor, karışıyor, gülümsüyor ve her seferinde bir şarkıyla umudumu ve akıl sağlığımı kaybediyordum. İçinde bulunduğum durumun saçmalığına inanamıyordum. Notumu okumak ve Angelo'ya nasıl hissettiğimi gösterecek cesareti bulmak için annemin tahta kutusunu çaldım - şimdiye kadar çaldığım tek şey. Bu gece beni öpmeyecekse -bu gece *kimse* beni öpmeyecekse- bu sevgisiz bir hayat yaşamaya mahkûm olduğum anlamına mı geliyordu?

Maskeli balodan üç saat sonra müzenin girişinden sıvışmayı başardım ve geniş beton basamaklarda durup bahar gecesinin keskin havasını içime çektim. Son dansım erken ayrılmak zorunda kalmıştı. Neyse ki karısı doğum yapmıştı.

Kollarıma sarıldım, Chicago rüzgârına göğüs gerdim ve belli bir şeye üzülerken güldüm. Sarı bir taksi yüksek binaların yanından hızla geçiyordu ve birbirine sokulmuş bir çift gidecekleri yere doğru zikzaklar çizerek ilerliyordu.

Tıklayın.

Sanki biri evreni kapatmış gibiydi. Cadde boyunca uzanan elektrik direkleri beklenmedik bir şekilde söndü ve tüm ışık gözden kayboldu.

Korkunç derecede güzeldi; görünen tek ışık başımın üzerinde parıldayan yalnız hilaldi. Arkamdan bir kolun belime dolandığını hissettim. Dokunuş kendinden emin ve güçlüydü, sanki ait olduğu adam bir süredir üzerinde çalışıyormuş gibi bedenimin etrafında kıvrılıyordu.

Yıllardır.

Arkamı döndüm. Angelo'nun altın ve siyah maskeli balo maskesi bana bakıyordu. Tüm hava ciğerlerimi terk etti, vücudum yapışkan bir maddeye dönüştü ve rahatlayarak kollarında gevşedim.

"Geldin," diye fısıldadım.

Başparmağı yanaklarımı okşadı. Yumuşak, sözsüz bir baş sallama.

Evet.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kalbim göğsümün içinde cızırdadı.

Ön kapıyı kapat. Bu oluyor.

Takım elbisesinin kenarlarından tutup onu kendime çektim. Öpüşmemizi daha önce sayısız kez hayal etmiştim ama hissetmeyi hiç beklemiyordum. Evim gibi. Oksijen gibi. Sonsuzluk gibi. Dolgun dudakları benimkilerin üzerinde çırpındı, ağzıma sıcak hava gönderdi ve ağzımı kendi ağzıyla sahiplenmeden önce alt dudağımyı keşfetti, ısırdı ve ısırdı, başını yana doğru eğdi ve vahşi bir okşama için aşağı eğildi. Ağzını açtı, dili dışarı çıktı ve benimkini yaladı. Ben de ona karşılık verdim. Beni kendine çekti, yavaşça ve tutkuyla yuttu, elini sırtımın küçük kısmına bastırdı ve çölde su içiyormuşum gibi ağzımın içine inledi. Dudaklarına doğru inledim ve ağzının her köşesini sıfır uzmanlıkla yaladım, utandım, tahrik oldum ve daha da önemlisi özgür hissettim.

Özgür. Onun kollarında. Sevildiğini hissetmekten daha özgürleştirici bir şey var mıydı?

Kollarının güvenliğinde sallandım ve duyularım sisli beynime geri dönmenden önce onu üç dakika boyunca öptüm. Tadı Angelo'nun bütün gece içtiği şaraptan değil, viskiden geliyordu. Benden belirgin bir şekilde uzundu - çok fazla olmasa da Angelo'dan daha uzundu. Sonra tıraş losyonu burnuma geldi ve içimdeki öfke alevlerini yalayan buz gibi çakıl taşlı gözleri, ham gücü ve karanlık duygusallığı hatırladım. Yavaş bir nefes aldım ve içimdeki yanmayı hissettim.

Hayır.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve bir merdivene takılarak tökezledim. Bileğimden tuttu ve düşmemi engellemek için beni geri çekti ama öpüşmemize devam etmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Sen!" Sesim titreyerek haykırdım. Mükemmel bir zamanlamayla sokak lambaları yeniden yanmaya başladı ve yüzünün keskin kıvrımlarını aydınlattı.

Angelo'nun belirgin bir çenesi üzerinde yumuşak kıvrımları vardı. Bu adam ise sert çizgiler ve kesik kenarlardan oluşuyordu. Demi maskesi takılıyken bile aşık olduğum adama hiç benzemiyordu.

Bunu nasıl yaptı? Bunu *neden* yaptı? Gözlerimde yaşlar ama onları tuttum. Bu yabancının beni tatmin etmesini istemiyordum.

Buruştuğumu görmekten.

"Bu ne cüret!" dedim sessizce, çılgılık atmamak için sıcak kan tadı ağzıma dolana kadar yanaklarımı ısırdım.

Bir adım geri çekildi, Angelo'nun maskesini kaydırarak çıkardı -Tanrı bilir onu nasıl ele geçirmişti- ve sanki kirlenmiş gibi merdivenlere fırlattı. Maskesiz yüzü bir sanat eseri gibi ortaya çıkmıştı. Acımasız ve korkutucu, dikkatimi çekiyordu. Yanlara doğru bir adım attım, aramıza daha fazla mesafe koydum.

"Nasıl? Kolayca." O kadar küçümseyiciydi ki; açık bir küçümsemeyle flört ediyordu. "Ancak akıllı bir kız *nedenini* sorardı."

"Neden?" Alay ettim, son beş dakikanın kayda geçmesine izin vermeyi reddediyordum. Başka biri tarafından öpülmüştüm. Angel -aile geleneklerime göre- hayatımın aşkı olmayacaktı. Ancak bu pislik...

Şimdi yana doğru bir adım atma sırası ondaydı. Geniş sırtı müzenin girişini kapatıyordu, bu yüzden orada duran, omuzları gevşek, ağzı açık, yüzü görkemli bir şekilde maskesiz, manzarayı içen kişiyi göremedim.

Angelo şiş dudaklarına şöyle bir baktı, arkasını döndü ve Emily peşinden koşarken içeri girdi.

Wolfe sırtını bana vererek merdivenleri çıkarken artık koyun postuna bürünmüş değildi. Kapıya ulaştığında, sevgilisi sanki bir işaretmiş gibi dışarı fırladı. Wolfe onun koluna girdi ve onu aşağı indirdi, ben beton merdivenlerde solup giderken bana bakmayı ihmal etmedi. Sevgilisinin bir şeyler mırıldandığını, ona verdiği kuru yanıtı ve kahkahasının bir rüzgâr çanı gibi havada çınladığını duyabiliyordum.

Limuzinlerinin kapısı , dudaklarım o kadar acıdı ki, onları ateşe vermediğinden emin olmak için dudaklarım dokunmak zorunda kaldım. Elektrik kesintisi tesadüf değildi. O yapmıştı.

Gücü aldı. *Benim* .

Notu korsemden çekip çıkardım ve öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi üzerinde tepinerek merdivene fırlattım.

Wolfe Keaton bir öpücük hırsızıydı.

CHAPTER TWO

Francesca

O gece sigaramı t  t  rerek yatak odamın tavanındaki her bir   r  mcek ağını ve kusuru incelerken i iminde bir savaş vardı.

Bu sadece aptalca, eğlenceli bir gelenektir. Bilimsel bir gerçek sayılmaz. Elbette, hepsi değil

Notlarda yazan tahminler doğru  ıktı. Muhtemelen Wolfe Keaton'ı bir daha g remeyecektim bile.

Ancak Angelo'yu yakında görmem gerekiyordu. Gelecek Cuma randevumuzu iptal etse bile, bu ay ikimizin de katılacağı pek çok düğün, tatil ve toplumsal etkinlik vardı.

Her şeyi yüz yüze a ıklayabilirdim. Aptal bir öpücük yıllarca süren sözlü  n sevişmeyi silemezdi. Senatör Keaton'ı sadece o olduğunu düşündüğüm için öptüğümü öğrendiğinde duyacağı pişmanlığı hayal edecek kadar ileri gitmiştim.

Sigaramı söndürdüm ve bir tane daha yaktım. Angelo'ya aşırı özür dileyen, histerik bir mesaj gönderme dürtüsüne direnerek telefonuma dokunmadım. Bu konuyu kuzenim Andrea'yla konuşmam gerekiyordu. şehrin öbür ucunda yaşıyordu ve yirmili yaşlarının başında olduğu için karşı cins söz konusu olduğunda isteksiz de olsa benim tek danışmanımdı.

Sabah olurken gökyüzünün pembeler ve sarılardan oluşan bir perde düştü. Kireçtaşı malik nemizin dışında, penceremin pervazına tünemiş kuşlar ötüyordu.

Bir kolumu gözlerimin üzerine attım ve yüzümü buruşturdum, ağzım kül ve hayal kırıklığı tadındaydı. Cumartesi günüydü ve annemin aklına bir şey gelmeden evden çıkmam gerekiyordu. Beni pahalı elbiseler için alışverişe götürmek ve Angelo Bandini hakkında sorguya çekmek gibi fikirler. Gardırobumdaki tüm rüküş kıyafet ve ayakkabılara rağmen, İtalyan-Amerikan kraliyet standartlarına göre oldukça basit bir kızdım. Rolümü oynadım çünkü oynamak zorundaydım ama bana geçersiz, havai bir prenses gibi davranılmasından kesinlikle nefret ediyordum. Çok az makyaj yapardım ya da hiç yapmazdım ve saçlarımı en çok dağınıkken severdim. Ata binmeyi ve bahçeyle uğraşmayı alışveriş yapmaya ve tırnaklarımı yaptırmaya tercih ederdim. Piyano çalmak en sevdiğim şeydi. Bir soyunma odasında saatlerce durup annem ve arkadaşları tarafından değerlendirilmek benim kişisel cehennem tanımımdı.

Yüzümü yıkadım ve siyah pantolonumu, binici çizmelerimi ve beyaz kazak ceketimi giydim. Mutfığa gidip Vogue paketimi çıkardım, bir kapuçino ve iki Advil içerken bir tane yaktım. Çiğnenmiş tırnaklarımı yemek masasının üzerine vururken ağzımdan mavi bir duman yükseldi. İçimden Senatör Keaton'a bir kez daha küfrettim. Dün yemek masasında, yaşam tarzımı sadece benim seçtiğimi değil, aynı zamanda sevdiğimi varsayma cüretini göstermişti. Belki de sadece onunla barışmış olabileceğimi, bunun yerine zaten kaybedilmiş olan savaşlardan galip çıkacağım savaşları seçmeyi tercih ettiğimi bir kez bile düşünmedi.

Kariyer yapmama izin verilmediğini biliyordum. Bu yürek parçalayıcı gerçeği kabullenmiştim, o halde neden hâlâ istediğim tek şeye sahip olamıyordum? Angelo ile bir hayat, The Outfit'te gerçekten sevdiğim tek adam.

Annemin topuklu ayakkabılarının üst katta telaşla çıkardığı sesleri ve babamın ofisinin mızımız kapısının itilerek açıldığını duyabiliyordum. Sonra babamın telefonda İtalyanca birilerine havladığını ve annemin gözyaşlarına boğulduğunu duydum. Annem kendiliğinden ağlayan biri değildi, babamın da sesini yükseltmek gibi bir alışkanlığı yoktu, bu yüzden bu iki tepki de ilgimi çekti.

Açık planlı mutfığın ve geniş bir balkona açılan geniş oturma odasının bulunduğu birinci katı taradım ve Mario ile Stefano'nun aralarında İtalyanca fısıldaştıklarını fark ettim. Benim baktığımı görünce durdular.

Tepedeki saate baktım. Saat daha on bir olmamıştı.

Yaklaşan bir felaket hissini bilir misiniz? Altınızdaki zeminin ilk sarsıntısı, acımasız fırtınadan önce masadaki kahve fincanının ilk çingırağı? İşte bu an öyle hissettirdi.

"Frankie!" Annem sesini yükselterek seslendi, "misafir bekliyoruz. Hiçbir yere gitme."

Sanki öylece kalkıp gidebilirmişim gibi. Bu bir uyarıydı. Tüylerim diken diken olmaya başladı.

"Kim geliyor?" Ben bağırdım.

Sorumun cevabı, ben sorduktan bir saniye sonra, tam yukarı çıkıp onlara neler olduğunu soracakken kapı çaldığında kendini gösterdi.

Kapıyı açtığımda yeni baş düşmanım Wolfe Keaton'ın diğer tarafta durduğunu gördüm, yüzünde kindar bir alay vardı. Dün akşamın büyük bölümünde maske takmış olmasına rağmen onu maskesiz tanıdım. Adamdan ne kadar nefret etsem de, unutulmaz bir yüze sahip olarak doğmuştu.

Kararlı bir şekilde mesafeli ve çileden çıkarıcı bir şıklıkla, Regent fit ekose takım elbisesi ve özel dikim blazer ceketıyla buldozer gibi inişe geçti. Korumaları peşinden gelirken hemen mokasenlerinin üzerindeki sabah çiğini silkeledi.

"*Nemesis*." Sanki ona yanlış yapan *benmişim* gibi kelimeyi tükürdü. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Berbat, senin sayende. Tabii ki ruh halim üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu bilmesine gerek yoktu. Beni Angelo'yla ilk öpüşmemden mahrum bırakması yeterince kötüydü.

Ona hiç bakmadan kapıyı arkasından kapattım ve Azrail'i karşıladığım gibi onu karşıladım.

"Harika gidiyorum, Senatör Keaton. Aslında dün için size teşekkür etmek istedim," dedim kibar gülümsememi takınırken.

"Öyle mi?" Kuşkulu bir kaşını kaldırdı, ceketinden kurtuldu ve almayı teklif etmediğim için onu korumalarından birine verdi.

"Evet. Bana gerçek bir erkeğin nasıl davranmaması *gerektiğini* gösterdin ve Angelo Bandini'nin benim için doğru erkek olduğunu kanıtladın." Güvenlik görevlisi Wolfe'un ceketini askılardan birine astı ve benim varlığımı görmezden geldi. Keaton'ın korumaları babaminkilerden farklıydı. Gerçek üniformalar giyiyorlardı ve büyük olasılıkla askeri bir geçmişleri vardı.

"Bir beyefendi olarak beni hayal kırıklığına uğrattın. Ancak bir dolandırıcı olarak sana A artı veriyorum. Son derece etkileyici." Ona iki başparmak verdim.

"Çok komiksin." Dudakları düz bir çizgi halinde gerilmişti. "Ve sen...?" Başladım ama sözümü sertçe kesti.

"Bir hukuk avukatı ve bu nedenle konu alakasız gevezeliklere geldiğinde son derece sabırsız. Her ne kadar burada durup seninle cansız ilk üssümüz hakkında konuşmak istesem de Francesca, ilgilenmem gereken bazı işlerim var. Ben bitirene kadar beklemeni tavsiye ederim çünkü bugünkü küçük şakalaşmamız sadece bir ön gösterimdi."

"Oldukça kötü bir ön gösterimdi. Film batarsa hiç şaşırmam."

Öne doğru eğildi, kişisel alanıma girdi ve çenemin altına vurdu, gümüş gözleri Noel gibi parlıyordu.

"Alaycılık iyi yetiştirilmiş kızlara yakışmayan bir özelliktir, Bayan Rossi."

"Öpücük hırsızlığı da benim centilmenlik listemde yer almaz."

"Beni çok isteyerek öptün Nemesis." "Kim olduğunu bilmeden önce, *Villain*."

"Başka öpücükler de olacak ve hepsini ben istemeden vereceksin, bu yüzden ben olsam etrafta dolaşıp tutulmaması gereken sözler vermezdim."

Ona kafasını kontrol ettirmesi gerektiğini söylemek için ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan kendini üst katta buldu ve beni sahanlıkta bırakıp şaşkınlığımı göz kırparak uzaklaştırdı. Nereye gideceğini nereden biliyordu ki? Ama cevap açıktı.

Buraya daha önce de gelmişti. Babamı tanıyordu.

Ve ondan hiç hoşlanmadı.

Sonraki iki saatimi mutfakta sigara içerek, bir ileri bir geri volta atarak ve kendime cappuccino yapıp bir yudum aldıktan sonra çöpe atarak geçirdim. Sigara içmek sürdürmeme izin verilen tek kötü alışkanlığımıydı. Annem bunun iştahımı kesmeye yardımcı olduğunu söylerdi ve babam hala bunun sofistike ve dünyevi olarak görüldüğü bir kuşaktandı. Kendimi yetişkin hissetmemi sağlıyordu, aksi halde bebek gibi bakıldığımı ve korunduğumu biliyordum.

Babamın avukatlarından ikisi ve yine avukata benzeyen iki kişi, Wolfe merdivenlerden çıktıktan yirmi dakika sonra evimize girdiler.

Annem de garip davranıyordu.

Doğduğumdan beri ilk kez bir iş toplantısı sırasında babamın ofisine girmiş. İki kez çıktı. Bir keresinde, normalde hizmetçimiz Clara'nın yapması gereken bir görev olan ikramları sağlamak için. İkinci kez,

Kendi kendine histerik bir şekilde mırıldanarak ve yanlışlıkla bir vazoyu devirerek üst kattaki koridora çıktı.

Günler sonra nihayet ofis kapısı açıldığında, aşağı inen tek kişi Wolfe oldu. Sanki hayatımı tehdit eden bir tıbbi kararı bekliyormuş gibi durdum. Son sözleri mideme yılanlar sokmuştu ve ısırtıkları ölümcül ve zehir doluydu. Onu tekrar öpeceğimi düşünmüştü. Ama babama çıkma teklif ederse fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı. İtalyan değildi, bir Outfit ailesinden gelmiyordu ve ben ondan hiç hoşlanmıyordum. Babamın göz önünde bulundurması gereken üç şey.

Wolfe merdivenlerimizin kıvrımında durdu, hala son basamaktaydı, sessizce ne kadar uzun ve emperyal olduğunu vurguladı. *Ben* ise ne kadar küçük ve önemsizdim.

"Karara hazır mısın, *Nem*?" Dudaklarının köşesi günahkârca kıvrıldı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve alçalmadan bir saniye önce kendimi hız trenindeymişim gibi hissettim. Titreyerek nefes almak ve göğüs kafesime çarpan korku dalgalarına göğüs germek zorunda kaldım.

"Bunun için ölüyorum." Gözlerimi

devirdim. "Beni takip et," diye

emretti. "Hayır, teşekkür ederim."

"Sormuyorum," diye kestirip attı.

"İyi çünkü kabul etmiyorum." Sert sözler dudaklarımda şiddet hissi uyandırdı. Hiç kimseye karşı bu kadar kaba olmamıştım. Ama Wolfe Keaton gazabımı hak etmişti, hem de adil bir şekilde.

"Bavulunu hazırla,

Francesca." "Pardon?"

"Pack. Bavulunu hazırla," diye yavaşça tekrarladı, sanki sorun sözlerinin mantıksız içeriği değil de benim onları çözmemmiş gibi. "On beş dakika önce itibariyle resmen nişanlandınız. Düğün ay sonunda, yani aptal kutu geleneğiniz -hikâye için teşekkürler, evlenme teklifimde hoş bir dokunuştubozulmadı." Ayaklarımın altındaki zemin titreyip paramparça olurken haberi soğuk bir şekilde verdi ve beni öfke ve şoktan oluşan bir unutuşa sürükledi.

"Babam bana bunu asla yapmaz." Ayaklarım yere yapışmış gibiydi, yukarı çıkıp kendi sözlerimi test etmekten çok korkuyordum. "Beni en yüksek teklifi verene satmazdı."

Yüzüne yavaşça bir sırtıma yayıldı. Açık bir açlıkla öfkemden beslendi.

"Benim teklifimin en yüksek teklif olduğunu kim söyledi?"

Tüm gücümle ona saldırdım.

Kimseye vurmamıştım - bir kadın olarak olay çıkarmanın alt sınıfın en yaygın biçimi olduğu öğretilmişti. Bu yüzden yanağına attığım tokat beklediğim şiddette olmadı. Daha çok, kare şeklindeki çenesine neredeyse dostça bir vuruştı. İrkilmedi. Dipsiz, saf gözlerinde acıma ve ilgisizlik dalgalarıyordu.

"Eşyalarınızı toplamanız için size birkaç saat veriyorum. Burada kalan her şey burada kalacak. Dakiklik konusunda beni test etmeyin, Bayan Rossi." Kişisel alanıma girdi ve bileğime altın bir saat taktı.

"Bunu nasıl yaparsın?" Bir kalp atışı içinde, ona meydan okumaktan hıçkırarak ağlamaya geçtim, şimdi göğsünü itiyordum. Düşünmüyordum. Nefes alıp almadığımdan bile tam olarak emin değildim. "Annemle babamı sana onay vermeleri için nasıl ikna ettin?"

Ben tek çocuktum. Annemin düşük yapma eğilimi vardı. Bana paha biçilmez mücevherim derdi ama işte buradaydım, bir yabancı tarafından Gucci kol saatiyle işaretlenmişim, saat belli ki vaat edilen çok daha büyük bir çeyizin küçük bir parçasıydı. Ailem kamuya açık etkinliklerde bana yaklaşan her hayranı seçerdi ve konu arkadaşlarıma geldiğinde korumacı tavırlarıyla ün salmışlardı. Hatta o kadar ki kendi arkadaşım *yoktu*, sadece Rossi soyadını paylaşan kadınlar vardı.

Ne zaman benim yaşımdaki kızlarla tanışsam, onları çok kışkırtıcı ya da yeterince sofistike bulmuyorlardı. Bu bana gerçeküstü geliyordu. Ama nedense bunun da gerçek olduğundan bir an bile şüphe etmedim.

Hayatımda ilk kez babamı bir ilahtan daha aşağı görüyordum. Onun da zayıflıkları vardı. Ve Wolfe Keaton bunların her birini bulmuş ve kendi çıkarları için kullanmıştı.

Blazer ceketini omuz silkerek giydi ve korumaları sadık Labrador köpek yavruları gibi ayaklarının dibindeyken kapıdan içeri girdi.

İkinci kata fırladım, bacaklarım yanıyordu, adrenalin bacaklarımdan akıyordu.

"Bunu nasıl yaparsın!" Öfkemi yönelttiğim ilk kişi, evlilik konusunda arkamı kollayacağına söz veren annem oldu. Ona doğru koştum ama babam beni tuttu ve Mario diğer kolumu yakaladı. Bu

adamlarının benimle ilk kez fiziksel temas kurmasıydı - *onun* benimle ilk kez fiziksel temas kurmasıydı.

Beni babamın ofisinden çıkardıklarında tekme attım ve çığlık attım, annem ise gözlerinde akmayan yaşlarla orada duruyordu. Avukatların hepsi odanın bir köşesine sinmiş, kâğıtlara bakıyor ve olağandışı bir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Tüm ev yıkılana ve hepimizi yıkıntılarının altına gömene kadar çığlık atmak istedim. Onları utandırmak, onlarla savaşmak.

On dokuz yaşımdayım. Kaçabilirim.

Ama neye kaçacaktın? Tamamen izole edilmişim. Ailemden başka kimseyi ve hiçbir şeyi tanımıyordum. Ayrıca, hangi kaynaklara sahip olabiliyordum ki?

"Francesca," dedi babam taş gibi kararlı bir ses tonuyla. "Önemli değil ama bu annenin suçu değil. Wolfe Keaton'ı seçtim çünkü o daha iyi bir seçim. Angelo iyi biri ama neredeyse halktan biri. Babasının babası basit bir kasaptı. Keaton Chicago'nun en gözde bekarı ve muhtemelen Birleşik Devletler'in gelecekteki başkanı. Ayrıca çok daha zengin, yaşlı ve uzun vadede Outfit için daha faydalı."

"Ben The Outfit değilim!" Kelimeler ağzımdan çıkarken ses tellerimin titrediğini hissedebiliyordum. "Ben bir insanım."

"İkiniz de öylesiniz," diye karşılık verdi. "Ve Chicago Outfit'i sıfırdan yeniden inşa eden adamın kızı olarak, istesen de istemesen de fedakârlık yapmak zorundasın."

Beni koridorun sonundaki odama doğru taşıdılar. Annem arkamızdan geliyor, anlamını çözemeyecek kadar korktuğum özürler mırıldanıyordu. Babamın Keaton'ı bana danışmadan *seçtiğine* bir an bile inanmadım. Ama bunu itiraf edemeyecek kadar gururlu olduğunu da biliyordum. Burada güç Keaton'ın elindeydi ve nedenini bilmiyordum.

"Chicago'nun en gözde bekarını, Birleşik Devletler başkanını ya da Vatikan papasını istemiyorum. Angelo'yu istiyorum!" diye bağırdım ama kimse beni dinlemiyordu.

Ben havayım. Görünmez ve önemsiz, ama aynı zamanda hayati.

Odamın önünde durdular, bileklerimi sıkıca kavradılar. Artık hareket etmediklerini fark ettiğimde vücudum gevşedi ve içeri bakmaya cesaret ettim. Clara kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı yatağımın üzerindeki açık bavullara dolduruyor ve gözyaşlarını siliyordu. Annem omuzlarımdan tuttu ve yüzümü ona çevirdi.

"Notta seni öpen kişinin hayatının aşkı olacağı yazıyordu, değil mi?" Kırmızı, şiş gözleri yuvalarında dans ediyordu. Boşuna çabalıyordu. "O seni öptü, Frankie."

"Beni *kandırdı!*"

"Angelo'yu gerçekten tanımıyorsun bile, vita mia."

"Senatör Keaton'ı daha da az tanıyorum." Ve onun hakkında bildiklerimden de nefret ediyordum.

"Zengin, yakışıklı ve önünde parlak bir gelecek var," diye açıkladı annem. "Birbirinizi tanımıyorsunuz ama tanıyacaksınız. Evlenmeden önce babanı tanımıyordum. Vita mia, biraz risk olmadan aşk nedir ki?"

Rahatlık, diye düşündüm ve ne olursa olsun Wolfe Keaton'ın hayatımı çok rahatsız hale getirmeyi kendine görev edineceğini biliyordum.

İki saat sonra, siyah bir Cadillac DTS ile Keaton'ın malikanesinin siyah, ferforje kapılarından içeri girdim.

Yol boyunca, ucuz takım elbiseli genç, sivilceli şoföre beni en yakın polis karakoluna götürmesi için yalvardım ama beni duymamış gibi davrandı. Çantamı karıştırıp telefonumu aradım ama yoktu.

"Kahretsin!" İçimi çektim.

Yolcu koltuğundaki bir adam alay etti ve ilk kez araçta bir güvenlik görevlisinin de olduğunu fark ettim.

Ailemin Küçük İtalya'da yaşadığı yerde bolca Katolik kilisesi, şirin restoranlar ve çocuklarla ve öğrencilerle dolup taşan kalabalık parklar bulabilirdiniz. Wolfe Keaton ise klinik ve prestijli Burling Caddesi'nde oturuyordu. Onunki, diğer büyük evlerin arasında bile komik derecede büyük görünen, bembeyaz, devasa bir malikaneydi. Büyüklüğüne bakarak, yanındaki mülklerin yıkılmasını gerektirdiğini tahmin ettim. Kendi yoluna gitmek için başkalarını ezmek bir alışkanlık gibi görünüyordu.

Bakımlı çimler ve özenli ortaçağ tarzı pencereler beni karşıladı, sarmaşıklar ve eğrelti otları devasa yapının içinde bir kadının sahiplenici parmaklarının bir erkeğin vücudunda gezinmesi gibi geziniyordu.

Wolfe Keaton bir senatör olabilirdi ama parası siyasetten gelmiyordu.

Giriş geçtikten sonra iki hizmetçi bagajı açtı ve sayısız valizimi çıkardı. Clara'nın daha yaşlı ve cılız bir versiyonuna benzeyen bir kadın, sert, tamamen siyah bir elbise ve iğneli gümüş saçlarıyla kapıda belirdi.

Çenesini kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle beni süzdü. "Bayan Rossi?"

Çantamı göğsüme bastırarak arabadan indim. Pislik beni karşılamaya bile gelmemişti.

Bana doğru yürüdü, omurgası dimdikti ve ellerini arkasında birleştirerek açık avucunu bana doğru savurdu.

"Ben Bayan Sterling."

Elini tutmadan ona baktım. Wolfe Keaton'a beni kaçırmayı ve evliliğe zorlaması için yardım ediyordu. Louboutin çantamla ona vurmuyor olmam nezaket sınırlarımı zorluyordu.

"Size kanadınızı göstereyim."

"Kanadım mı?" Otomatik pilotta onu takip ettim, kendime bunun geçici olduğunu söyledim -hayır, kendime *söz verdim*-. Aklımı başıma toplamam ve bir plan yapmam gerekiyordu. Yirmi birinci yüzyıldaydık. Yakında bir cep telefonu, bir dizüstü bilgisayar ve bir *polis karakolunun* yanında olacaktım ve bu kâbus daha başlamadan bitecekti.

Sonra ne olacak? Babana karşı gelip ölümü mü göze alacaksın?

"Evet, canım, kanat. Bay Keaton'ın yeni gelini konusunda bu kadar eski kafalı olması beni çok şaşırttı. Evlenmeden önce aynı yatağı paylaşmak yok." Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti. Belli ki bu fikrin hayranıydı. Böylece ikimiz de aynı fikirdeydik. Şeytanla aynı yatağı paylaşmaktansa kendi gözlerimi oymayı tercih ederim.

Mermer kaplı beyaz sahanlıkta sağa ve sola giden iki ayrı merdiven bulunuyordu. Eski başkanların portreleriyle süslü nane yeşili duvarlar, yüksek, özenli tavanlar, şömineler ve uzun pencerelerden görünen gösterişli avlular birbirine karışıyordu.

Tavandan tabana kitap rafları ve binlerce kitap gibi görünen şeylerle çevrili, inşa edilmiş bir Steinway piyanonun bulunduğu açık çift kapının önünden geçerken nefesim kesildi. Tüm oda krem ve siyah renklerle vurgulanmıştı.

"Genç görünüyorsun."

"Bu bir gözlem, soru değil... Ne demek istiyorsun?" Kaba bir şekilde söyledim. "Kadın arkadaşını daha yaşlı sevdiği izlenimine kapılmıştım."

"Belki de kadın arkadaşını sevmekle işe başlamalıdır."

Tanrım. Bunu gerçekten söyledim. Elimi ağzıma kapattım.

"Senatör Keaton'ın kadınları cezbetmek gibi bir sorunu hiç olmadı. Tam tersine," diye geveledi Bayan Sterling evin doğu tarafına doğru ilerlerken. "Çok fazla kadın ve çok fazla çeşitlilik onu bıktırdı. Endişelenmeye başlamıştım." Başını salladı, ince dudaklarında anımsatıcı bir gülümseme vardı.

Yani her şeyin ötesinde, o bir playboydu. Tüylerim ürperdi. Angelo, tüm hayat tecrübesine ve acımasız yetiştirilme tarzına rağmen gerçek bir beyefendiydi. Bakir değildi, biliyordum ama etek peşinde koşan biri de değildi.

"O zaman belki de onunla aynı yatağı paylaşmam beklendiği için endişelenmesi gereken kişi benim," diye ısırdım. Görünüşe göre özgürlüğümle birlikte görgü kurallarımı da kapıda bırakmıştım.

Odama vardığımızda, dört direkli kanopili yatağı, zengin kadife mor perdeleri, geniş gömme dolabı, büyük makyaj masasını ve hatta bahçeye bakan oymalı meşe masayı ve deri sandalyeyi takdir etmek için durmadım. Pencereye yaslanmıştı ve manzaranın büyüleyici olduğuna hiç şüphem yoktu. Ama Chicago'nun en iyi manzarası umurumda değildi. Çocukluk evime dönmek, Angelo'yla olan düğünümün hayalini kurmak istiyordum.

"Rahatınıza bakın. Bay Keaton'ın Springfield'a uçuşu gerekti. Şu anda eve dönüyor." Elbisesinin eteklerini düzelitti. Demek ABD senatörüydü. Ve sormama gerek yoktu, siyasi görevinden önce özel bir jet satın aldığını biliyordum. Üyelerin Temsil Ödeneği'ni ezbere biliyordum çünkü babam sık sık kurallardan bahsederdi. Kuralları çiğnemek için onları da ezbere bilmeniz gerektiğini söylerdi. Babam hayatı boyunca pek çok siyasi figüre rüşvet vermişti.

Bazı nedenlerden dolayı, onun özel bir jete sahip olması beni daha da kızdırdı. İşe tek başına gitmek, düzeltmek için orta büyüklükte bir orman dikmeyi gerektirecek bir karbon ayak izi bıraktı. Çocuklarına ve torunlarına nasıl bir dünya bırakmak istiyordu ki, her an Springfield ya da DC'ye giden bir jete binebiliyordu?

Bana yardım etmesi için onu kandırmaya çalışmadığım aklıma geldi. Aslında, başımın belada olduğunu bile bilmiyor olabilirdi. Soğuk, kırılgan elini tuttum ve kapıya doğru ilerlerken onu geri çektim.

"Lütfen," diye ısrar ettim. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama patronun beni ailemden satın aldı. Buradan gitmem gerek."

Bana baktı ve gözlerini kırıştırdı.

"Oh, canım, sanırım fırını kapatmayı unuttum." Koşarak dışarı çıktı, kapı arkasından kapandı.

koştum, kapının kolunu çekiştirdim. Beni içeri *kilitledi*. Ateş et!

Bir ileri bir geri volta attım, sonra perdeyi tuttum ve raylarından kopardım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. *Beni* mahvettiği gibi *onun* evinde de bir şeyleri mahvetmek istiyordum. Kendimi yatağın üzerine attım, ciğerlerimi yırtan bir çığlık attım.

O gün uyuyana kadar ağladım. Rüyamda Angelo'nun ailemi ziyarete geldiğini, Wolfe'la olanları öğrendiğini ve sonra tüm şehirde beni aradığını hayal ettim. Rüyamda, benim başka bir adamla birlikte olduğum düşüncesine dayanamayarak buraya geldi ve Wolfe'la yüzleşti. Rüyamda, beni uzak ve tropik bir yere götürdü. Güvenli bir yere. Burası bunun bir fantezi olduğunu anladığım kısımdı; eğer babam Wolfe'u durduramadıysa, hiçbir erkek durduramazdı.

Uyandığımda, güneşin son ışıkları uzun, çıplak pencerelerden tembelce süzülüyordu. Boğazım halsiz ve kuru hissediyordum ve gözlerim o kadar şişmişti ki onları sonuna kadar açamıyordum bile. Bir bardak su için adam öldürebilirdim ama bir bardak su isteyemeden ölebilirdim.

Yatak bir tarafa doğru eğilmişti. Gözlerimi açtığımda nedenini anladım.

Wolfe orta boy yatağın kenarında oturuyordu. Delici bakışlarıyla bana baktı ve sanki derimi, kemiklerimi ve kalbimi yakarak hepsini küle çevirdi.

Gözlerimi kıstım, sonra da ağzımı açıp ona ağzımın payını verdim.

"Bir şey söylemeden önce," diye uyardı, gıcır gıcır beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar iterek damarlı, kaslı ve bronz ön kollarını ortaya çıkardı, "sanırım bir özür dilemek gerekiyor."

"Bir özürün bunu düzelteceğini mi sanıyorsun?" Tamamen giyinik olmama rağmen vücudumu daha fazla örtmek için battaniyeyi sertçe tersledim.

Sırıttı ve karşılıklı konuşmalarımızdan çok hoşlandığını fark ettim.

"Güzel bir başlangıç olurdu. Bir centilmen gibi davranmadığımı söylediniz ama ben aynı fikirde değilim. Geleneklerinize saygı gösterdim ve sizi öptükten sonra elinizi istedim."

İnanılır gibi değil.

Şimdi tamamen uyanıktım, sırtım yatak başlığına yaslanmıştı.

"Senden özür dilememi mi istiyorsun?"

Sıkıştırılmış ketenin yumuşak kumaşını düzeltti ve bana cevap vermek için zaman ayırdı.

"Ailenin seni itaatkâr küçük bir ev kadını olarak tutmak istemesi ne yazık. Her şeyi doğal ve hızlı bir şekilde kavırıyorsun."

"Seni öylece koca olarak kabul edeceğimi sanıyorsan aptalsın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Wolfe sözlerimi ciddiyetle değerlendirdi, parmakları ayak bileğime yaklaştı ama tam olarak dokunmadı. Öfkemin daha da hoşuna gideceğini düşünmesem onu tekmelerdim.

"İzin verecek kadar cömert olduğumda sikimi yalamak dışında bana ya da benim olana herhangi bir şekilde dokunabileceğin düşüncesi beni eğlendiriyor. Destekleyemeyeceğin başka beyanlarda bulunmadan önce neden bu akşam yemekte birbirimizi tanımıyoruz? Uyman gereken bazı ev kuralları var."

Tanrım, onu o kadar çok incitmek istiyordum ki parmak uçlarım yanıyordu.

"Neden mi? Çünkü seninle yemek yemekten çürük meyve yemeyi ve lağım suyu içmeyi tercih ederim," diye hırladım.

"Pekâlâ." Arkasından bir şey çıkardı. Basit beyaz bir takvim. Uzandı ve yanımdaki komodinin üzerine koydu. Bana bir hediyeden çok bir pranga gibi hissettiren saati verdikten sonra hoş bir dokunuştı.

Konuşurken takvime baktı, bana değil.

"Bir alışkanlık edinmek yirmi bir gün sürer. Bana bir çeşit kalıp oluşturmanı tavsiye ederim. Çünkü Ağustos'un yirmi ikisinde," diye duyurdu yataktan kalkarak, "sunakta durup bana günlerinin geri kalanını vaat ediyor olacaksın. Ciddiye almaya niyetli olduğum bir söz. Sen tahsil edilmiş bir borç, bir misilleme ve açıkçası oldukça iyi bir kol şekerisin. İyi geceler, Bayan Rossi." Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü, çıkarken perdeyi kenara itti.

Kısa bir saat sonra Bayan Sterling, içinde ezilmiş, çürümüş görünümlü meyveler ve acayip derecede gri bir bardak su bulunan gümüş bir tepsiyle geldi. Zaten kırışmış olan yüzünü daha da yaşlı gösteren ezici bir mutsuzlukla bana baktı.

Gözlerinde bir özür vardı. Ne onu ne de yemeği kabul ettim.

CHAPTER THREE

Wolfe

SIKTIR.

Kahretsin.

Sik emici.

Göt deliği.

Clusterfuck. Taşakçıküşbutfuck.

Bunlar, Illinois eyaletini temsil eden bir senatör olarak artık kamuoyu önünde ya da başka bir şekilde söylememe izin veremeyeceğim kelimelerden sadece birkaçıydı. Devletime -*ülkeme*- hizmet etmek benim tek gerçek tutkumdu. Sorun şu ki, benim gerçek yetiştirilme tarzım medyada tasvir edilenden oldukça farklıydı. Aklımda, küfür ettim. Hem de çok.

Özellikle de gelinimin beni çileden çıkardığı şu anda küfretmek istiyordum.

Ezilmiş kır çiçekleri renginde gözler ve parlak, kestane rengi saçlar o kadar yumuşaktı ki adeta bir yumruğun onları sarıp çekmesi için yalvarıyordu.

Chicago'nun seçkinleri, bir yıl önce Chicago'ya ayak bastığı andan itibaren Francesca Rossi'nin güzelliği karşısında diz çöktüler ve sefil hayatlarında bir kez olsun yarattıkları heyecan tamamen yersiz değildi.

Ne yazık ki müstakbel gelinim de Connecticut büyüklüğünde bir egosu olan, şımarık, saf, aşırı şımarık bir çocuktü.

At binme, somurtma ve -bu eğitimli de olsa çılgınca bir tahmin- güzel gözlü, aynı derecede kendini beğenmiş çocukları patlatmayı içermeyen herhangi bir şey.

Neyse ki müstakbel gelinim tam da ailesi tarafından tasarlandığı gibi rahat bir hayata sahip olacaktı. Düğünden hemen sonra onu şehrin öbür ucundaki gösterişli bir malikaneye tıkmayı, cüzdanını kredi kartları ve nakit parayla doldurmayı ve sadece benimle birlikte kamuya açık bir etkinliğe katılması gerektiğinde ya da babasının tasmaını çekiştirmem gerektiğinde onu kontrol etmeyi planlıyordum. Çocuk sahibi olması söz konusu değildi, ancak işbirliği düzeyine bağlı olarak -ki şu anda bu düzey çok daha iyi olabilirdi- bir sperm donörü aracılığıyla çocuk sahibi olabilirdi.

Ben değil.

Sterling, Francesca'nın kirli suyuna ve ezilmiş meyvelerine dokunmadığını ve bu sabah odasına getirilen kahvaltıyı yemek için hiçbir hareket yapmadığını bildirdi. Endişelenmedim. Ufaklık, rahatsızlığı acıya dönüştüğünde yemek yedi.

Çalışma odamdaki Theodore Alexander'ın makam masasına yaslandım, ellerimi ceplerime soktum ve Vali Bishop ile Chicago Emniyet Müdürü Felix White'ın akıllara durgunluk veren yirmi dakika boyunca sözlü atışmalarını izledim.

Bir hevesle Francesca Rossi ile nişanlandığım hafta sonu aynı zamanda seksenli yılların ortalarından beri Chicago sokaklarında yaşanan en kanlı hafta sonuydu. Evliliğimin bu şehrin hayatta kalması için gerekli olmasının bir başka nedeni daha. Bishop ve kıdemli polis White, Arthur Rossi'nin Cuma ve Pazar günleri arasında işlenen yirmi üç cinayetin her birinden doğrudan ya da dolaylı olarak sorumlu olduğu gerçeği etrafında döndüler. Yine de ikisi de onun adını söylemedi. "Düşünceleriniz için bir peni, Senatör." White deri koltuğunda arkasına yaslandı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttuğu bir kuruşu bana doğru fırlattı. Düşmesine izin verdim. bakışlarım ona sabitlenmişti.

"Paradan bahsetmeniz komik. Artan suç oranıyla mücadele etmek için tam da ihtiyacınız olan şey bu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Arthur Rossi."

Bishop ve White tedirgin ifadeler takındı, yüzleri grinin hoş bir tonuna dönüştü. Kıkırdadım. Arthur'un icabına kendim bakacaktım ama bunu yavaş yavaş yapmalıydım. Az önce onun en değerli eşyasını almıştım. Onu yeni duruma alıştırmak, uzun vadede onu ezmek için çok önemliydi.

Francesca Ross'la evlenme kararı -on üç yaşından beri planladığım babasının ortadan kaldırılmasının aksine- kendiliğinden gelişti. Önce Nemesis olarak ortaya çıktı, yüzümde bir sırtıtmaya neden olan ironik bir dönüş. Sonra Arthur'un maskeli baloda onu takip ederken gözlerindeki parıltıyı fark ettim. Gururlu görünüyordu ve onu mutlu görmek sinirlerimi bozuyordu. Belli ki onun Aşil topuğuydu. *Sonra* ortalığı karıştırdı. Güzelliği ve iyi davranışları gözden kaçmamıştı. Bu nedenle Francesca'nın hem evliliğimizi Arthur'un kafasına sürekli bir tehdit olarak asmak için hem de Lothario ünümü temizlemenin bir yolu olarak yararlı olacağı sonucuna vardım.

Bonus puan: O ve ben Rossi İmparatorluğu'nun tek mirasçıları olacaktık. Rossi istese de istemese de işini bana devredecekti.

"Babanın günahları çocuklarına yüklenmez." Maskeli balonun ertesi sabahı evine geldiğimde Arthur'un dudakları titredi. Aynı gece sevgilim limuzinde pantolonumun fermuarını açıp sikimi emmeye hazırlanırken ona mesaj atmıştım. Arthur'a erken kalkmasını tavsiye ettim. O kadar solgundu ki kalp krizi geçireceğini düşündüm. Benim açımdan hüsnükuruntu. Piç kurusu hâlâ iki ayağının üzerindeydi, bana bakıyordu, bakışları benden bir katı istiyordu.

"İncil'den alıntı yapıyoruz, öyle mi?" Kışkırtıcı bir esneme önerdim. "Eminim orada bir ya da bin kez çiğnediğin birkaç emir yazılıydı."

"Onu bu işin dışında bırak Keaton."

"Onun için yalvar Arthur. Diz çok. Hiç zorluk nedir bilmeyen gümüş kaşık kızın için gururunun ve saygınlığının elinden alındığını görmek istiyorum. Gözünün bebeği, Chicago'daki tüm baloların güzeli ve açıkçası benim yasal karım olmak için en büyük aday."

Ne istediğimi ve neden istediğimi çok iyi biliyordu.

"O on dokuz yaşında; sen otuz." Beni ikna etmeye çalıştı. Büyük hata. Bir zamanlar onu ikna etmeye çalıştığımda işe yaramamıştı. Hem de hiç.

"Hâlâ yasal. Kolumda sağlıklı, iyi huylu bir güzel, kirli itibarımı temizlemek için tam da doktorun emrettiği şey."

"O kol şekeri değil ve senatör olarak ilk döneminizin son döneminiz olmasını istemiyorsanız..." Yumruklarını o kadar sıkıyordu ki avuçlarından kan akacağını biliyordum. Cümlesini yarıda kestim.

"Kariyerime zarar verecek hiçbir şey yapmayacaksın, ikimiz de sana karşı ne hissettiğimi biliyoruz. Diz çok Arthur. Eğer yeterince ikna edici olursan, onu almana izin verebilirim."

"Fiyatını söyle."

"Kızınız. Sıradaki soru."

"Üç milyon dolar." Çenesinin tiki, atan kalbinin ritmiyle eşleşti.

"Oh, Arthur." Kıkırdayarak başımı eğdim.

"Beş." Dudakları inceldi ve dişlerinin birbirine sürtündüğünü duyar gibi oldum. O güçlü bir adamdı -veremeyeceği kadar güçlü- ve hayatında ilk kez bunu yapmak zorundaydı. Çünkü onun hakkında bildiklerim sadece tüm Outfit'i değil, aynı zamanda onu hapse attığımda beş parasız kalacak olan değerli karısını ve kızını da tehlikeye atabilirdi.

Gözlerimi devirdim. "Aşkın paha biçilemez olduğunu sanırdım. Bana gerçekten istediğim şeyi vermeye ne dersin Rossi? Gururunu."

Yavaşça, önümdeki adam -kendini beğenmiş, vahşi bir tutkuyla nefret ettiğim mafya babası- dizlerinin üzerine çöktü, yüzü soğuk bir nefret maskesiydi. Karısı ve avukatlarımız ayaklarına baktılar, sağır edici sessizlikleri havada çınliyordu.

O artık benim altımdaydı, alçakgönüllü, kaybolmuş ve onursuzdu.

Dişlerini sıkarak şöyle dedi. "Kızımı bağışlaman için sana yalvarıyorum. Peşimden istediğiniz şekilde gidin. Beni mahkemeye sürükleyin. Malımı mülkümü elimden alın. Savaş mı istiyorsun? Sizinle temiz ve onurlu bir şekilde savaşıcağım. Ama Francesca'ya dokunmayın."

Çenemi kilitleme dürtüsüne direnerek naneli sakızımı ağzımın içinde yuvarladım. Onun kafasında tuttuğum sırrı açığa çıkarıp bu işi bitirebilirdim ama Rossi'nin bana yaşattığı ıstırap tıpkı şey gibi gerilmişti. Yıllar boyunca acı verici bir yavaşlıkla sürüklenen bir sakız. Göze göz ve tüm o saçmalıklar. Öyle değil miydi?

"Talep reddedildi. Belgeleri imzala Rossi," diyerek Gizlilik Sözleşmesi'ni ona doğru ittim. "Veledi de yanımda götürüyorum."

Günümüze döndüğümüzde, Bishop ve White bir şekilde seslerini balinaları sağır edecek kadar yükseltmeyi başarmış, baloya aynı Forever 21 elbisesini giyerek gelen iki kız öğrenci gibi didişiyorlardı.

"...aylar önce uyarılmalıydım!" "Birlikte çalışacak daha fazla personel olseydi..."

"Kesin sesinizi, ikiniz de." Parmaklarımı şıklatarak onların söz akışını kestim. "Sorun çıkmaya meyilli bölgelerde daha fazla polis varlığına ihtiyacımız var, bu kadar."

"Peki bu önerinizi hangi bütçeyle finanse etmeliyim, söyler misiniz?" Felix terden sıırıslıklam olmuş çenesini ovuşturdu. Yüzü kötü bir sivilcenin sonucu olarak yara bere içindeydi ve başının tepesi parlaktı, ağarmış saçları şakaklarına dağılmıştı.

Yüzündeki kendini beğenmişliği silen bir bakışla onu kıstırdım. Ortalıkta fazladan biraz parası vardı ve ikimiz de nereden geldiğini biliyorduk.

"var," dedim kuru bir sesle.

"Harika." Preston Bishop kendini koltuk başlığına bıraktı. "Kaptan Ethic günü kurtarmak için burada."

"Seninkini mahvetmeye razıyım. Aklıma gelmişken, *sende* de fazladan var," dedim, tam o sırada çalışma odasının kapısı açıldı.

Maskeli balo partnerim, dünya çapında sakso çeken ve tam bir baş belası olan Kristen, gözleri saçları kadar vahşi bir şekilde içeri daldı. Kadın arkadaşlarımı dramatizme hiç yatkın olmayan kişilerden seçtiğim için, odadaki beylerin henüz öğrenemediği şeyleri onun bildiğini biliyordum. Başka hiçbir şey onu bu kadar heyecanlandıramazdı ve ne de olsa önemli bilgileri öğrenmek için çalışıyordu.

"Gerçekten mi Wolfe?" Alnındaki sarı saç tellerini sildi, gözleri yuvalarında dans ediyordu. Perişan görünüşü, Sterling'in neden arkasından kapıya doğru koşarak geldiğini ve gereksiz özürler mırıldandığını açıklıyordu. Hizmetçimi uzaklaştırıp Kristen'a odaklandım.

"Mermer zeminimde atardamarını patlatmadan önce bunu dışarıda halledelim," diye samimi bir şekilde önerdim.

"Bu alışverişte kan döken tarafın ben olacağımdan o kadar emin olma," dedi parmağını bana doğru sallayarak. Kötü bir biçim. Küçük bir Kansas kasabasından büyük şehre gelip başarılı kariyer kadınları olan kızlarla ilgili bir şeydi bu. Kansas'tan gelen o kız mı? Hep içinde yaşayacaktı.

Ofisim malikânemin batı kanadında, yatak odamın ve birkaç misafir odasının yanındaydı. Kristen'ı yatak odama götürdüm, konuşmaktan daha fazlasını yapma havasında olma ihtimaline karşı kapıyı açık bıraktım. Ellerini kalçalarına koymuş, volta atıyordu. Büyük boy yatağım, onu hiç almadığım yerin bir hatırlatıcısı olarak göze çarpıyordu. Kadınları uygunsuz pozisyonlarda becermeyi çok severdim. Başka biriyle aynı yatağı paylaşmak, daha önce ciddi olarak düşündüğüm bir fikir değildi. İnsanların senin yatağından gelip gittiğini öğrenmiştim.

sık sık ve farkına varmadan. Yalnızlık bir yaşam tercihindense daha fazlasıydı. Bir erdemdi. Bir çeşit yemin.

"Maskeli balo gecesi beni becerip ertesi gün nişanlandın mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kristen sonunda patladı, göğsümü iterken ağzından kelimeler fişkırdı, her şeyini verdi. Francesca'dan daha iyi bir iş çıkarmıştı ama öfkesi beni hâlâ etkilememişti ve daha da önemlisi etkilenmemiştim.

Ona acınası bir bakış attım. O da en az benim kadar biliyordu ki tek eşlilikten mümkün olduğunca uzaktık. Ona hiçbir şey için söz vermedim. Orgazm bile. Benim açımdan küçük bir çalışma gerektiriyorlardı ve bu nedenle korkunç bir zaman kaybediyorlardı.

"Ne istiyorsunuz, Bayan Rhys?"

Ben sordum. "Neden o?"

"Neden olmasın?"

"Kız on dokuz yaşında!" Kristen tekrar kükreyerek yatağımın ayağını tekmeledi. Yüzünü ekşitmesi, tıpkı benim inancım gibi onun da çelikten yapıldığını yeni öğrendiğini gösteriyordu. Pahalı, alışılmadık mobilyalar konusunda oldukça zevклиydim, eğer evime davet edilmiş olsaydı bunu bilirdi.

"Özel hayatımı nasıl öğrendiğinizi sorabilir miyim?" Gömleğimin üzerinde bıraktığı tükürük lekelerini sildim. İnsanlar, bir kavram olarak, dünyada en sevdiğim on şey arasında değildi. Histerik kadınlar ilk binde bile değildi. Koşullar göz önüne alındığında Kristen oldukça duygusal davranıyordu. Bu nedenle başkanlığa giden yolda ve ülkeme hizmet etmemde bir engeldi.

"Ajansım, genç gelininizin malikanenize taşınma görüntülerine ulaştı, personeliniz ona bir sürü çanta taşıırken prenses gibi izlediği resimlerle birlikte. Tahminimce yakında ödüllü bir eş olacak. Beş dil konuşuyor, melek gibi görünüyor ve muhtemelen bir siren gibi sikişiyor." Kristen şık takımının kollarını dirseklerine kadar iterek volta atmaya devam etti.

Francesca, birçok eksikliğine rağmen, göze hoş görünmeyen biri değildi. Ve çok katı olan babasının gençliğinin büyük bir bölümünde bir kıtadan uzakta olduğunu ve onu anlamsız yollarına bıraktığını düşünürsek, muhtemelen geniş bir cinsel deneyime sahipti. Bu da bana onun uyuşturucu testi yaptırmasını ve cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı kontrol edilmesini ayarlamam gerektiğini hatırlattı. Hata yapmak bir seçenek değildi ve herkesin önünde rezil olması ona bok listemde bir yer kazandıracaktı, babasının onaylayabileceği bir yer pitoresk olmaktan daha azdı.

"Buraya soru sorup kendin cevaplamak için mi geldin?" Omzunu hafifçe ittim ve altımdaki krem rengi döşemeli koltuğa düştü. Hırlayarak tekrar ayağa fırladı. Onu sakinleştirmeye çalışmak buraya kadarmış.

"Size özel bir Bishop haberi istediğimi söylemek için buradayım, yoksa sizi dinlemek isteyen herkese yeni, kızarmış, *son derece* genç gelininizin aynı zamanda Chicago'nun bir numaralı gangsterinin kızı olduğunu söyleyeceğim. Bunun yarının manşeti olmasını hiç istemem ama -siz de kabul edersiniz ki- dedikodu çok satar, değil mi?"

Çenemi ovuşturdum.

"Yapmanız gerekeni yapın, Bayan

Rhys." "Ciddi misin sen?"

"Bir senato üyesine şantaj yapmaya çalıştığınız için hakkınızda yasaklama emri çıkarmayan biri ne kadar ciddi olabilirse. Size kapıyı göstereyim."

Ona biraz hak vermeliydim-Kristen buraya kaçamağımızın zamansız ölümünün yasını gelmemiştii. Tamamen iş için buradaydı. Kendi kıcıımı kurtarmak ve ona ertesi gün CNN'den -ya da TMZ'den- teklif almasını sağlayacak bir haber vermek için valiyle uzlaşmamı istiyordu. Ne yazık ki Kristen için, ben pek diplomat sayılmazdım. Teröristlerle ya da daha kötüsü gazetecilerle pazarlık yapmazdım. Aslında, başkanın kendisiyle bile pazarlık yapmazdım. Francesca maskeli baloda Nemesis'in Narcissus'u öldürerek ona kibirle ilgili bir ders verdiğini söylemişti. Müstakbel kocasının gururunu kimsenin ezmediğini öğrenmek üzereydi.

Elbette ironik olan, Francesca'nın babasının bana bu dersi öğreten kişi olmasıydı.

"Ha?" Kristen huffed.

"Dünyaya anlat. Nişanlımı büyük, kötü kurttan kurtarıyormuşum gibi göstereceğim."

Büyük, kötü kurt bendim ama bunu sadece Francesca ve benim bilmemiz gerekiyordu.

"Maskeli baloda birbirinizden hoşlanmamıştınız bile." Kristen kollarını havaya kaldırarak başka bir taktik denerdi. Parmaklarımı dikkatlice sırtının küçük kısmına yerleştirdim ve onu kapıya doğru yönlendirdim.

"Sevginin iyi bir evlilikle hiçbir ilgisi yok. Burada işimiz bitti."

Girişin köşesini döndüğümde, koridorda savrulan kahverengi bukleler gözüme çarptı. Francesca dolaşıyordu ve büyük olasılıkla konuşmamızı duymuştu. Endişelenmedim. Daha önce de söylediğim gibi, pençesi kesilmiş bir kedi yavrusu kadar zararsızdı. Onu mırlatıp mırlatmayacağım

tamamen ona bağılıydı. Onun şefkatine pek hevesli değildim ve bunu bulabileceğim başka yerler vardı.

"Yani, açıklığa kavuşturmak için soruyorum, bu iş bitti mi?" Kristen, onu aşağıya indirip binamdan çıkarırken yanımda tökezledi.

"Lanet bir kaşık kadar keskin," diye mırıldandım. Metres edinmeye karşı değildim ama artık yüksek profilli bir ilişki riskini göze alamazdım. Ve Kristen aç bir gazeteci olduğu için, onunla ilgili her şey skandal çıgıllıkları atıyordu.

"Biliyor musun Wolfe, şanslı olduğun için kendini dokunulmaz sanıyorsun. Bugünkünden çok daha ileri gidemeyecek kadar kibirli olduğunu bilecek kadar uzun süredir bu işin içindeyim. Sen gerçek bir iş adamısın ve daha da fazlasını yapabileceğini sanıyorsun." Evimin kapısının önünde durdu. İkimiz de bunun onun buraya son ziyareti olduğunu biliyorduk.

Sırıttım ve elimle onu uzaklaştırdım. "Yazıyı yaz, tatlım."

"Bu kötü bir reklam, Keaton."

"İki genç, yüksek profilli insanın iyi bir Katolik yaz düğünü mü? Şansımı deneyeceğim."

"O kadar da genç değilsin."

"O kadar da zeki değilsin Kristen. Güle güle."

Bayan Rhys'ten kurtulduktan sonra çalışma odama dönüp Bishop ve White'ı kovdum, sonra da Francesca'yı kontrol etmek için doğu kanadına doğru yola çıktım.

Bu sabah erken saatlerde annesi elinde kızının bazı eşyalarıyla kapıya geldi ve kızının iyi olduğunu görene kadar gitmeyeceğini haykırdı. Francesca'ya toparlamaya vakti olmayan her şeyi geride bırakacağını söylesem de, ailesini yatıştırmak ona hayat hakkında değerli bir ders vermekten daha önemliydi. Annesi bu durumda suçsuzdu. Francesca'nın kendisi de öyle.

Gelinimin yatak odasının kapısını iterek açtım ve gezintisinden dönmemiş olduğunu gördüm. Yumruklarımı puro pantolonumun ceplerine sokarak, penceresinden dışarı bakmak için odasının karşısına geçtim. Onu bahçede, sarı yazlık çömelmiş, bir saksıya mala saplarken kendi kendine mırıldanırken buldum, küçük elleri bir çift büyük boy, yeşil bahçe eldiveninin içinde yüzüyordu. Pencereyi araladım, saçmaladığı şeyle yarı yarıya ilgileniyordum. Sesi pencerenin aralığından sızıyordu. Saçmalamaları gırtlaktan geliyordu ve kadınsıydı, onun durumundaki birinin olmasını beklediğim gibi histerik ve ergenvari değildi.

"Kim olduğunu sanıyor bu? Bunun bedelini ödeyecek. Ben bir piyon değilim. Onun sandığı gibi aptal değilim. Onu kırana kadar aç kalacağım ya da denerken öleceğim. Bunu açıklamaya çalışmak eğlenceli bir başlık olmaz mıydı?" diye homurdandı ve başını salladı. "Ama ne yapacak, beni zorla mı besleyecek? Buradan . Not: Senatör Keaton, o kadar yakışıklı bile değilsiniz. Sadece uzunsun. Angelo mu? İçi de dışı da muhteşem bir örnek. O aptal öpücük için beni affedecektir. Tabii ki yapacak. Onu yapacağım..."

Pencereyi kapattım. Açlık grevi yapacaktı. İyi oldu. İlk dersi benim ilgisizliğim olacaktı. Bandini hakkındaki gevezelikler de beni ilgilendirmiyordu. Yavru köpek sevgisi bir kurdu asla tehdit edemez. Kapısına doğru ilerlerken komodinin üzerinde duran oymalı ahşap kutu dikkatimi çekti. Maskeli balodaki sözlerinin yankısı kafamda zıplarken ona doğru ilerledim. Kutu kilitliydi ama içgüdüsel olarak, kaderini değiştirmek için umutsuzca başka bir not çıkardığını biliyordum. Bir hevesle yastıklarının ters çevirdim ve notu yastıkların altında buldum. Benim güzel, tahmin edilebilir, *aptal* gelinim.

Açtım.

Size çikolata yedirecek bir sonraki adam hayatınızın aşkı olacak.

Yüzümde alaycı bir ifadenin belirlediğini hissettim ve en son ne zaman gülümsediğimi merak ettim. Francesca'nın, onu bana vermesi için babasının kolunu bükmeden önce evinin sahanlığında bana kısaca anlattığı aptalca bir şeyle ilgiliydi.

"Sterling!" Gelinimin yatağının yanındaki yerimden havladım. Yaşlı hizmetçi odaya koştu, düzensiz gözbebeklerinin çılgınca dolaşması bana en kötüsünü beklediğini söylüyordu.

"Francesca'ya benden bir notla birlikte mevcut en büyük Godiva çikolata sepetini gönder. Boş bırak."

"Bu harika bir fikir," diye ciyakladı dizlerini tokatlayarak. "Neredeyse yirmi dört saattir bir şey yemedi, o yüzden bunu hemen yapacağım." Koşar adımlarla mutfığa indi, orada boyundan büyük bir *sarı sayfa* tutuyordu.

Notu yerine ittim, yastıkları bulduğum dağınık yığın halinde yeniden düzenledim.

Francesca Rossi'nin kafasını sikmeyi vücudunu sikmekten daha çok önemsiyordum.

İşte benim ön sevişme anlayışım buydu.

CHAPTER FOUR

Francesca

İKİ GÜN HİÇBİR ŞEY OLMADAN GEÇTİ, odamın duvarları kan gibi ıslandı.

Kimseyle iletişim kurmayı reddettim. Hatta çaresizlik içindeki Wolfe'un beni almasından bir gün sonra annem beni ziyaret ettikten sonra sakladığım bitkiler ve sebzeler de dahil olmak üzere aşk bahçesi başıboş bırakılmıştı. Tahta kutuya begonya tohumları koymuştu. *"En dirençli çiçekler, Francesca. Tıpkı senin gibi."* Sonra Bayan Sterling hobimi yakaladı ve bana biraz turp, havuç ve çeri domates tohumu getirdi, ruh halimi düzeltmeye ve belki de biraz enerji harcamaya ve musluk suyundan daha fazlasını tüketmeye teşvik etmeye çalıştı.

Uyku kısa sürdü, eziyetliydi ve bir kâbusla bölündü: yatak odamın kapısının arkasındaki gölgelerde sinsice dolaşan bir canavar, ona her baktığımda kurt gibi sırtarak dişlerini gösteriyordu. Canavarın gözleri büyüleyiciydi ama gülümsemesi korkutucuydu. , kendimi rüyadan kurtarmaya çalıştığımda, bedenim yatağa felç olmuştu.

Umutsuzca istediğim iki şey vardı: Wolfe'un evlenemeyeceğimizi anlaması ve Angelo'nun öpüşmenin bir yanlış anlaşılma olduğunu fark etmesi.

Bayan Sterling birkaç saatte bir yatağıma yemek, su ve kahve getiriyor, gümüş tepsileri komodininin üzerine bırakıyordu. Suyu içtim

Bayılmamak için kendimi zor tuttum ama geri kalanına dokunmadım.

Müstakbel kocamın bana gönderdiği kocaman çikolata sepetini özellikle görmezden geldim. Odanın köşesinde, süslü masanın üzerinde duruyor ve tozlanıyordu. Kanımdaki düşük Şeker, ani bir hareket yaptığımda grşmdede beyaz noktaların patlamasına neden olsa da, bir Şekilde pahalı çikolatanın tadının kendi teslimiyetim olacağını biliyordum. Hiçbir Őekerin tatlandıramayacağı kadar acı bir tat.

Sonra notlar vardı. Lanetli, sinir bozucu notlar.

 taneden ikisini açmıştım ve ikisi de Wolfe'u hayatımın aşkı olarak gösteriyordu.

Kendime bunun kesinlikle tesadüf olduğunu söylemeye çalıştım. Keaton fikrini değiştirmiş olabilir. Belki de hediyelerle benim gözüme girmeye karar vermiştir. Yine de içimden bir ses o adamın ilk nefesini aldığı andan itibaren hayatında hesapsız tek bir adım bile atmadığını söylüyordu.

Wolfe her gün yemeğe gelmemi isterdi. Ama asla Őahsen değil, Bayan Sterling aracılığıyla. Sürekli reddettim. Benim için korumalarından birini gönderdiğinde, kendimi banyoya kilitledim ve Bayan Sterling iri yarı adamı fiziksel olarak kovana kadar dışarı çıkmayı reddettim. Wolfe yemek göndermeyi bıraktığında -ki bu Bayan Sterling'in sesini mutfakta delici bir seviyeye çıkarmasına neden oldu- manyakça güldüm çünkü zaten yemek yemiyordum. Nihayet nc gün, Keaton beni muhteşem varlığıyla Őerefrendirdi, gözleri soğuk bir tehdidin yarıklarına kadar daralmış bir Şekilde kapımda durdu.

Wolfe hatırladığımdan daha uzun boylu ve huysuz görünüyordu. Keskin, parlak lacivert bir takım elbise giymişti ve yüzünde mutluluktan eser olmayan alaycı bir glmsemi vardı. Koyu renk gözlerinde hafif bir eğlence dansı vardı. Onu suçlayamazdım. Burada açlıktan ölüyordum ve onun hiç umurunda olmayan bir Şeyi kanıtlamaya çalışıyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Cep telefonum yoktu ve annem iyi olduğmdan emin olmak için her gün sabit hattı aramış olsa da, kulağıma gelen sığ ve eşit nefeslerden Bayan Sterling'in konuşmalarımızı dinlediğini biliyordum. Fiziksel sağlığımla ilgileniyor olsa da, tahminimce hala Wolfe Takımı'ndan yanaydı.

Yalvarışlar, planlar ve ailem geri dönmemi isterse iyi biri olacağıma - Őikago'nun en iyi kızı olacağıma- dair sözler dilimin ucundaydı. Angelo'yu ve babamın beni geri almak için bir Şey yapıp yapmadığını sormak istedim ama tek yaptığım onun endişeli sorularına evet ve hayır diye cevap vermek oldu.

Onu görmezden gelirken battaniyemin kumaşını üzerimde düzeltiyor ve bacaklarıma bakıyormuş gibi yaptım.

"Nemesis," dedi tembel bir alaycılıkla ve her *nasılsa* hâlâ içimde bir yerlere saplanmayı başarıyordu. "Kemiklerini pijamadan biraz daha onurlu bir şeyle sarmak ister misin? Bu gece dışarı çıkıyoruz."

"Bu gece dışarı çıkıyorsun. Beni ailemin yanına götürmediğin sürece burada kalacağım," diye düzelttim.

"Bu gezintinin isteğe bağlı olduğunu düşünmene sebep olan şey nedir?" Kollarıyla kapı çerçevesinin üst kısmını destekledi, gömleği yukarı kalktı ve siyah saçlarla tozlanmış kaslı karın kaslarını ortaya çıkardı.

Tam bir erkekti ve bu beni şaşırttı. Hâlâ bir kadınla bir genç kız arasındaki o yırtık pırtık yerdeydim, ne oradaydım ne de buradaydım. Üzerimdeki tüm nefret ediyordum.

"Kaçacağım," diye tehdit ettim boş boş. Nereye gidecektim ki? Babamın beni hemen Wolfe'un kollarına geri göndereceğini biliyordum. Bunu o da biliyordu. Burası benim yüceltilmiş hapishanemdi. İpek çarşaf ve müstakbel kocam olarak bir senatör. Güzel yalanlar ve yıkıcı gerçekler.

"Tam olarak hangi enerjiyle? Koşmayı bırak, zar zor sürünebiliyorsun. Koyu yeşil elbiseyi giy. Yırtmaçlı olanı."

"Sapık eski politikacı arkadaşlarını etkileyebileyim diye mi?" Saçlarımı omzumun arkasına atarak ofladım.

"Böylece dramatik bir şekilde ezilmiş müstakbel kocanı etkileyebilirsin."

"İlgilenmiyorum, teşekkürler."

"Ailen orada olacak."

Bu beni bir anda neşelendirdi - nefret ettiğim başka bir şey. Bütün güç ondaydı. Tüm bilgiler. Büyük resim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Preston Bishop'un oğlu evleniyor. Bir çift güzel bacağı olan midilli görünümlü bir şey." Kapı çerçevesini itti ve yatağımın ayak ucuna doğru yürüdü.

Bishop'ın karısına nasıl 'at gibi' dediğini hatırladım. Kibirli, kaba, küstah ve inanılmayacak kadar kabaydı ama sadece içeride. Onu maskeli baloda görmüştüm. Babama ve bana karşı mesafeli ve kaba olsa da, diğer herkese karşı kusursuz bir beyefendiydi.

"Sizi geleceğin Bayan Keaton'ı olarak tanıtmak için iyi bir fırsat olabilir. Bu da bana şunu hatırlatıyor..." Önünden bir şey çıkardı

Cebinden çıkardığı kare, siyah ve kadifemsi şeyi odanın bir ucundan diğerine savurdu. Ellerimin arasına aldım ve açtım. İçinde kafam büyüklüğünde Winston Blue pırlantası olan bir nişan yüzüğü parıltıyor, çıplak pencerelerden süzülen her güneş ışığını yakalıyordu. Bu evde geçirdiğim her dakikanın beni Wolfe Keaton'la evliliğe daha da yaklaştırdığını biliyordum ve kaçmak mümkün değildi. Beni müstakbel kocamdan kurtarabilecek tek erkek, açıkçası müstakbel kocamdı. Beni bırakması için ona yalvarmak bir seçenek değildi. Belki de benimle evlenmek istemediğini görmesini sağlamak keşfetmem gereken bir taktikti.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum. "Sen" kelimesi "biz "e dönüştü ama yine de memnun görünmüyordu.

Seni inanamayacağın kadar utandıracağım.

"Birkaç saat. Anladığım kadarıyla şımartılmaya ve ikram edilmeye alışkınsınız, bu yüzden Sterling sizi hazırlayacak."

O pis gözlerin masanın karşısında benimkilerle buluştuğu güne pişman olacaksın.

"Sözünü geri al," dedim.

"Affedersiniz?"

"O lafı geri al. Yetiştirilme tarzımı ve yetiştirilme şeklimi bana karşı kullanmayı bırak," dedim.

Sırıttı, sonra da gitmek için döndü.

"Ben gitmiyorum." Nişan yüzüğünü odanın diğer ucuna fırlattım. Eliyle yakalayabilecekken bunu yapmadı ve yere düşmesine izin verdi. Bir şey için - en azından benim için- savaşmak ona göre değildi.

"Telefon ayrıcalıklarınızın alınmasını istemiyorsanız, öylesiniz. Sabit hat kesilebilir. Seni beslenme tüpüne bağlamak için o güzel damarlarını delmek zorunda kalmaktan nefret ederim," dedi ve kapıda duraklamadan önce odadan çıktı. Yumuşak kahkahalarla titremeye başladığında sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Nişan yüzüğünü de her zaman takacaksın." "Yoksa ne olur?" Sesim titreyerek meydan okudum.

"Ya da seni Vegas'a kaçmaya götürürüm, ailene hiçbir faydası olmayacak zincirleme bir hamilelik söylentisi reaksiyonu başlatırım."

İlk kez ne olduğumuzu fark ederek nefesimi içime çektim.

Mutlu sonla bitme şansı olmayan bir Nemesis ve bir Kötü Adam hikayesi.

Prensin prensesi kurtaramadığı.

Ona işkence ediyor.

Ve güzellik uyumaz.

Sıkışmış.
Bir kabusta.

Üç saat sonra, Chicago'nun en gösterişli otellerinden biri olan Madison'da bulunan balo salonunun kapısından içeri girdik. Serin bir rüzgârla birlikte Magnificent Mile'in parıldayan binaları ve kırmızı Michigan Avenue Köprüsü bana hâlâ en sevdiğim şehirde olduğumu hatırlatıyor, bedenime umut aşıliyordu.

Gözlerimi ön plana çıkaran omuzları açık mavi bir Armani elbise giydim ve saçlarımı Hollanda örgüsüyle topladım.

Bayan Sterling saçımı ve makyajımı yaparken neredeyse gıcırdıyordu ve bana Clara'yı ne kadar özlediğimi hatırlatıyordu. Evim şehrin öbür ucundaydı ama sanki okyanuslar kadar uzaktı. Sevdiğim ve uğruna yaşadığım şeyler - ailem, bahçem, ata binmek- dokunulmazdı. Günün her saniyesinde biraz daha uzaklaşan uzak bir anı.

Göz kamaştırıcı siyah takım elbisesiyle nişanlım, sahiplenici bir eli sırtımın küçük kısmına koydu ve beni resepsiyon alanının girişine doğru götürdü. Kristal avizeler ve kavisli merdivenler bizi karşıladı. Odanın rengi süt ve bal rengindeydi, mermer zemin ise kareli siyah ve beyazdı. Piskopos'un yerel kilisesindeki törene davet edilmemiştik ve buraya kadar olan yolu sınırlarımı bozan bir sessizlik içinde geçirmiştik. Senatör Keaton bu duyguyu pek paylaşmıyordu. Aslında, telefonundaki e-postalara cevap veriyor, genç şoförü Smithy'ye emirler yağdırıyor ve ben orada yokmuşum gibi davranıyordu.

Bana gösterdiği tek ilgi, "Sana giymeni söylediğim elbise bu değil" demesiydi.

"Kendime ait bir aklım olduğunu duysan şaşırır mısın?" Araç Chicago'nun şehir merkezi trafiğinde yavaşlarken camdan dışarı baktım. "Ne de olsa ben korunaklı bir genç kızdan başka bir şey değilim."

"Hem itaatsiz bir gelin," dedi.

"Korkunç bir gelin," diye bitirdim.

"Kahvaltıdan önce bir düzinenizi evcilleştirebilirim."

Gösterişli geniş kapılardan içeri girdiğimiz anda insanlar Wolfe'un etrafına sanki damadın kendisiymiş gibi üşüşmeye başladı. Beni belimden tutup kendine çekti, gülümseyip hayranlarıyla kibarca sohbet ederken karnımdan aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı. Evinin ya da arabasının duvarları dışındaki kişiliği tamamen farklıydı, cazibesi on bire çıkmıştı. İki koruması arkamızda toplanırken, geniş sırtışları ve kibar konuşmalarıyla dikkat çekiyordu. Birlikte yaşadığım zorlu adamdan çok farklıydı.

Bizi ayıran ve özel bir baş başa görüşme için köşeye sıkıştıran ilk insanlar, ta DC'den gelen elli yaşlarında bir politikacı çift oldu. Wolfe beni müstakbel gelini olarak tanıttı, sonra da iyi huylu bir alaycılıkla beni azarladı. "Utangaç olma. Onlara yüzüğü göster."

Wolfe elimi vücudumun yanından çekip onlara kocaman nişan yüzüğünü göstermeden önce kalbim boğazıma kaçmış ve ağzımdan fırlamaya hazır bir halde donup kalmıştım. Kadın elimi kavradı, inceledi ve sonra göğsünü tokatladı.

"Oh, bu çok mükemmel. Nasıl teklif etti?" Kirpiklerini bana doğru kırıştırdı, meraktan öleceği belliydi. Bu Wolfe'un tüm çabalarını mahvetmek için bir fırsattı. Sırıttım, elimi yavaşça hareket ettirerek elmasın odadaki ışıkları yakalamasına ve çevremizdeki herkesi kör etmesine izin verdim.

"Sanat Enstitüsü'nün merdivenlerinde. Zavallı nişanlım kendini rezil etti. Tek dizinin üzerine çökerken pantolonunu arkadan yırttı. Tüm poposu ortadaydı." İçimi çektim, tepkisine bakmaya cesaret edemedim.

"Yapmadın!" Adam bir kahkaha patlatarak Wolfe'un omzuna vurdu. Kadın homurdandı ve Wolfe'a hem hayranlık hem de şehvet dolu bir gülümseme fırlattı. Wolfe'a bir göz attım ve dudaklarının sinirlenerek incelendiğini gördüm. Onların aksine o benim hikâyemi eğlenceli bulmamıştı.

Yine de onların tepkisi beni kendime getirdi ve bu numarayı tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum. Bir an için onlara yalan söylediğimi söyleyebileceğini düşündüm. Ama bu Wolfe'un tarzı değildi. Bu kolay bir çıkış yoluydu ve o zafere giden uzun ve dolambaçlı yolu seçecek adama benziyordu.

"Bu zahmete değdi." Bana sırtarak baktı, beni kendine o kadar yaklaştırdı ki vücudunun benimkini yutacağını sandım. "Ayrıca," diye tısladı, sadece benim duyabileceğim şekilde, sıcak, naneli nefesi boynumun kenarını gıdıklıyordu, "gelinim beni birazcık tanısaydı, asla diz çökmediğimi bilirdi."

Bir süre boyunca tek yaptığımız nişanlandığımız haberini duyurmak oldu, çünkü giderek daha fazla insan bizi tebrik etmeye geliyor ve böylece yeni evli çifti görmezden geliyordu. Piskopos Junior ve gelini ilginin kendilerine yönelmemesini umursamıyor gibiydiler. Aslında o kadar mutlu görünüyorlardı ki, gözleri aşkla parlıyordu, yardım edemedim ama beni gerçek aşkımla birlikte olmaktan mahrum bıraktığı için Wolfe'a daha da kızgın hissediyordum. Senatör Wolfe Keaton beni bir kraliyet atı gibi odanın içinde dolaştırıyor, sanki bir malmışım gibi gösteriyordu. Midem açlıktan çalkalanıyor ve sızlanıyordu; onun yanında titreyen bir yaprak gibi sallanmamak için kendimi zor tutuyordum. Daha da kötüsü, Wolfe gülümsemeye ihtiyacım olduğunda beni dürtüyor, uzaklaştığımda beni kucağına sürüklüyor ve önümüzdeki aylarda üç farklı hayır etkinliğinde hizmet etmem için beni gönüllü yapıyordu.

Çekici kadınlar kıkırdadılar ve fark etmeyeceğimi düşünerek ayrı ayrı bizi tebrik etmeye geldiklerinde numaralarını onun eline tutuşturdular. Hatta içlerinden biri, bir BM büyükelçisi, ona iki yıl önce Brüksel'de geçirdikleri muhteşem zamanı hatırlattı ve bir süre şehirde kalabileceğini ima etti.

"Bir şeyler içmeliyiz. Arayı kapatırız," diye önerdi maun saçlı güzel, şurup gibi tatlı Fransız aksanıyla. Adam ona Angelo gülümsemesiyle parladı. Havadaki molekülleri yeniden düzenleyen ve kalbinizin çarpmasına neden olan türden.

"Sekreterime yarın sabah sizinkiyle temasa geçmesini söyleyeceğim."

Piç kurusu.

İnsanlar nişanlılığımızı övüyor ve aramızdaki yaş farkından dolayı rahat görünüyorlardı. Aslında, maskeli balo gecesi masamızda bulunan ve Wolfe Keaton'ın bana attığı sözlü dayağa şahit olan Preston Bishop dışında kimse ani nişanlılığımıza itiraz etmedi. Bishop bile kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Bu hoş bir sürpriz," dedi.

", değil mi?" Wolfe karşılık verdi. "Hayat onlarla dolu gibi görünüyor."

Sözleri sıradan ama benim bilmediğim daha derin bir anlam taşıyordu.

Wolfe'un akranlarıyla her tanıştırıldığımda, nişanımız için farklı bir hikaye buluyordum.

"Kelimeleri unuttu, sonra aniden peltek konuşmaya başladı. Onları yazmak zorunda kaldı ve onda bile birkaç gramer hatası vardı. Çok sevimliydi."

"Evlenme teklifi çok romantikti. Babamdan elimi istedi, eski moda bir şekilde ve evet dediğimde ağlamaya başlayınca çok duygulandım. Aslında hüngür hüngür , değil mi Wolfey? Bir Xanax ve bir piña colada'nın düzeltmeyeceği bir şey değildi. Elbette bunun müstakbel kocamın en sevdiği kokteyl olduğunu asla hayal edemezdim."

"Bir senatörle evleneceğim için çok heyecanlıyım. Her zaman Washington'ı ziyaret etmek istemişimdir. Nirvana'nın Washington'dan olduğunu biliyor muydun? Oh, bekle tatlım, bu aynı Washington değil, değil mi?"

Acımasızdım. Wolfe hafif sinirliyen öfkeye dönüştüğünde, çenesinin tiki yalnız kaldığımız anda bana patlayacağını gösterdiğinde bile, onu utandıracağını bildiğim saçmalıkları kismaya devam ettim. O da - toplum içinde mükemmel bir centilmen - yumuşak bir şekilde kıkırdamaya ve beni devam etti, bir yandan da sohbeti işe ve yaklaşan seçimlere yönlendirdi.

Chicago'nun yüksek sosyetesinin yarısıyla tanışmak tam bir zaman kaybı oldu. O kadar ki ailemi arayacak vaktim bile olmadı. Saatler gibi gelen bir süreden sonra Wolfe ve ben nihayet masamıza doğru yol aldık. Sertçe yutkunarak ve yemek yokluğundan bayılmamaya çalışarak sandalyeme kaydım. Keaton kolunu sandalyemin arkasına doladı ve parmaklarıyla çıplak omzumu okşadı. Yeni evli çift ortadaki masalarında kadeh kaldırıyorlardı. Biz de başka bir senatör, iki diplomat ve eski dışişleri bakanının yanına oturmuştuk. Gözlerim ailemi aramak için masalar arasında gezinmeye başladı. Tatlılar servis edildikten ve dans başladıktan sonra onları bulacağımı biliyordum ama annemi görmeyi çok istiyordum.

Annemle babamı odanın karşısındaki masada otururken buldum. Babam her zamanki heybetli, acımasız haliyle görünüyordu; gözlerini çevreleyen koyu halkalar tek endişe belirtisiydi. Annem her zamanki gibi derli toplu görünüyordu ama ben kimsenin fark edemeyeceği küçük şeyleri fark ettim. Karşısında oturan kadınla konuşurken çenesinin sallanması ya da şarap bardağına uzandığında elinin titremesi. Yanlarında Angelo'nun ailesi oturuyordu ve onların yanında da...

Kalbim durdu, göğüs kafesimin arkasında patlamak üzere olan bir balon gibi şişti.

Angelo bir randevu getirdi. Herhangi bir randevu değil, *asıl* randevu. Herkesin onun getirmesini beklediği randevu.

Adı Emily Bianchi'ydi. Babası Emmanuel Bianchi tanınmış bir işadami ve The Outfit'in açıklanmamış bir üyesiydi. Emily yirmi üç yaşındaydı, ipeksi sarı saçları ve muhteşem elmacık kemikleri vardı. Uzun boylu ve iri göğüslüydü, benim ince, küçük bedenimi avucunun içine sığdırabilirdi. Benden sonra İtalyan-Amerikan kraliyet ailesine en yakın kişiydi ama Angelo'nun yaşıtı olduğu için, Outfit'in aileleri arasında bir bağ kurmaları bekleniyor, hatta bunun için dua ediliyordu.

Onunla daha önce de birçok kez karşılaşmıştım ve bana her zaman can sıkıntısı ve işten çıkarma karışımı bir tavırla davranmıştı. Tam olarak kaba sayılmazdı ama gördüğüm ilgiden hoşlanmadığını belli edecek kadar kabaydı. Emily'nin Angelo ile aynı okula gitmesi ve yazlarımı onunla geçirdiğim için beni kesinlikle hor görmesi de yardımcı olmuyordu.

Sağ kalçası boyunca uzanan derin bir yırtmacı olan daracık siyah bir maksi elbise giymişti ve boynu ile kulaklarının etrafı bir rehinci dükkânı açmaya yetecek kadar altınla süslenmişti. Etrafındaki insanlarla sohbet ederken elini Angelo'nun elinin üzerinde kenetlemişti. Küçük, sahiplenici bir jesti reddetmedi. Gözleri odanın içinde gezinip benimkilere takıldığında ve bizi kimsenin kazanamayacağı tuhaf bir savaşa kilitlediğinde bile.

Sandalyemde kaskatı kesildim, kalbim göğüs kafesine çarpıyordu.

Hava. Daha fazla havaya ihtiyacım vardı. Daha fazla alana. Daha fazla *umuda*. Çünkü onun gözlerinde gördüğüm şey beni müstakbel kocamdan daha çok korkutuyordu. Durumu tamamen kabullenmişti.

İkisi de yirmili yaşlarındaydı.

İkisi de güzeldi, bekârdı ve aynı sosyal çevreden geliyorlardı. İkisi de evliliğe hazırdı. *Benim için oyun bitti*.

"Francesca?" Adını öğrenemediğim diplomatlardan biri peçetesine kıkırdarak dikkatimi tekrar masadaki konuşmaya çekmeye çalıştı. Angelo'nun bakışlarından ayrıldım ve yaşlı adamla müstakbel kocam arasında gidip gelerek gözlerimi kırptım. Wolfe'un çenesinin akşam boyunca oluşan hayal kırıklığıyla gerildiğini görebiliyordum ve çocukluk arkadaşımınla paylaştığım anı kaçırmadığını biliyordum.

Özür dileyerek gülümsedim ve elbisemi düzelttim. "Soruyu tekrar eder misiniz lütfen?"

"Senatör Keaton'ın evlenme teklifini nasıl yaptığını anlatmak ister misiniz? Söylemeliyim ki, bana hiçbir zaman aşırı romantik bir tip gibi gelmedi," diye kıkırdadı, bir *Harry Potter* karakteri gibi sakalını sıvazlayarak. İçimden onunla alay etmek bile gelmedi.

Wolfe. Hayatımın resmen sona erdiği ve Angelo'nun Emily ile evlenerek en kötü kâbusumu gerçekleştireceği gerçeğine kendimi fazla kaptırmıştım.

"Evet, tabii ki. O... o... bana teklif etti..."

"Müzeye giden merdiven," diye kırptı Wolfe, tüylerimi diken diken eden sahte bir şefkatle çeneme vurarak. "Onun tutkulu öpücüğünü hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Nefesimi kestin." Bana döndü, grileri mavilerimin üzerindeydi, iki güzel yalan havuzu. Etrafımızdaki insanlar soluk soluğa kalmış, bana bakarkenki ifadesinin manyetik gücü karşısında büyülenmişlerdi. "Kalbini çaldım."

İlk öpücüğümü çaldın.

*Sonra da
mutluluğumu.*

Ve son olarak, benim hayatım.

"Bu doğru." Keten bir peçeteyle boynumu sildim, birden midem bulandı ve karşı koyamayacak kadar güçsüzleştim. Vücudum günlerdir yemek yememenin verdiği gerginlikle nihayet çökmeye başlamıştı. "O geceyi asla unutmayacağım," dedim.

"Ben de öyle."

"Çok güzel bir çift olmuşsunuz," dedi biri. Kadın mı erkek mi olduklarını bile anlayamayacak kadar başım dönüyordu.

Wolfe sırtarak viski bardağını dudaklarına götürdü.

Ona bilerek -ve şüphesiz aptalca- meydan okuyarak gözlerimin oturmayı çok istediğim masaya kaymasına izin verdim. Emily şimdi Fransız manikürlü tırnaklarını Angelo'nun alev alev yanan kolunda gezdiriyordu. Angelo onun yüzüne baktı ve ağzı bir sırıtışa dönüştü. Emily'nin onun buzlarını nasıl çözdüğünü görebiliyordum. Her seferinde bir dokunuşla onun gardını nasıl düşürdüğünü.

Ona doğru eğildi, kulağına bir şeyler fısıldadı ve kıkırdadı ve gözleri tekrar bana kaydı. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı? Onlara bu kadar açık bakarak kendimi aptal yerine mi koyuyordum? Bir kadeh şampanya aldım, tek seferde devirmek üzereydim.

Wolfe parmaklarını bileğime doladı ve elimi ağzıma ulaşmadan önce sabitledi. Nazik ama sert bir dokunuştı. Nasırlı ve kıllı. Bir erkek dokunuşu.

"Tatlım, bunu konuşmuştuk. Bu *gerçek* şampanya. Yetişkinler için olanından," dedi sesinde biraz bıkkın bir sempati ile ve tüm masanın çılgın kahkahalarla kükremesine neden oldu.

"Genç biriyle evlenmenin sıkıntısı," diye diğer senatör.

Wolfe kalın, küçümseyici bir kaşını kaldırdı. "Evlilik zor bir iştir. Bu da bana şunu hatırlatıyor..." Öne doğru eğildi, boş ifadesi sempatik bir kaş çatmaya dönüştü. "Edna'dan boşanmanla nasıl başa çıkıyorsun?"

Şimdi öfkeden kızarmış yüzüm neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Onu öldürmek istiyordum. Bu aptalca numara için, beni onunla evlenmeye zorladığı için ve Angelo'yu vekâleten Emily'nin kollarına attığı için onu öldürmek.

Şampanya bardağını masaya geri koydum, tanıştığımız galada bolca içtiğimi ve o zaman pek umursamadığını belirtmekten dilimi ısırdım. Aslında, onu öpmem için beni kandırdığında benim çakırkeyifliğimden yararlanmıştı.

"İzninizi isteyebilir miyim?" Boğazımı temizledim ve cevap beklemeden ayağa kalkıp banyoya doğru ilerledim, düşmanımın, Angelo'nun ve annemle babamın gözlerinin dolu bir silah gibi sırtımda olduğunun farkındaydım.

Tuvaletler balo salonunun sonundaydı, Baylar ve Bayanlar birbirlerine bakıyordu, büyük bir ferforje, kavisli merdivenin altındaydı. İçeri süzüldüm, duvara yaslandım, gözlerimi kapattım ve korseli bedenimin izin verdiği en derin nefesi aldım.

Nefes al.

Sadece nefes

al.

Bir el omzumu sıktı. Küçük, sıcak parmaklar köprücük kemiğimin etrafında kıvrıldı. Gözlerimi açtım ve irkildim, geriye doğru sıçradım, başım arkamdaki fayanslara çarptı.

"Yüce İsa!"

Annemdi. Yakından bakınca yüzü çok temkinli, çok yaşlı ve çok yabancı görünüyordu. Sanki bir gecede on yıl yaşlanmış gibiydi ve son üç gündür ona karşı beslediğim tüm öfke pencereden uçup gitti. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve ağlamaktan şişmişti. Normalde gururlu, kahverengi yelesi gri saçlarla doluydu.

"Vita Mia?"

Cevap vermek yerine kendimi onun kollarına bıraktım ve Wolfe beni bu gece şık siyah Escalade'ine bindirdiğinden beri tuttuğum hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Onu nasıl rahat bırakmazdım? O da en az benim kadar perişan görünüyordu.

"Oradan nefret ediyorum. Yemek yemiyorum. Zar zor uyuyorum. Ve işleri daha da kötüleştirmek için..." Burnumu çektim, onunla bağlantımı kestim, böylece bakışlarını

vurgu. "Angelo artık Emily ile çıkıyor." Gözlerimin aceleyle yuvalarından fırladığını hissettim.

Annem sırtımı sıvazlayıp beni bir kez daha kucaklayarak, "Bu sadece ilk randevuları," diye güvence verdi. Omzunun kıvrımında başımı salladım.

"Bunun neden önemli olduğunu bile bilmiyorum. Ben evleniyorum.

Tamamdır." "Tatlım..."

"Neden, anne?" Tekrar kucaklamasından çıktım ve makyajım tamamen mahvolmadan önce bir mendil almak için kendimi imparatorluk lavabolarına doğru sürükledim. "Babamın böyle bir şey yapmasına ne sebep oldu?"

Arkamdaki aynanın yansımada onu izledim. Hafif bol siyah elbisesinin içinde omuzlarının nasıl solduğunu. Onun da pek bir şey yemediğini fark ettim.

"Baban benimle pek fazla şey paylaşmaz ama inan bana bu kararı vermek onun için hiç de kolay olmadı. Olanlardan dolayı hala sarsılmış durumdayız. Sadece Senatör Keaton'a dürüstçe bir şans vermeni istiyoruz. Yakışıklı, zengin ve iyi bir işi var. Kendinden aşağı biriyle evlenmiyorsun."

"Bir canavarla evleniyorum," diye .

"Mutlu olabilirsin, aşkım."

Başımı salladım, sonra geriye doğru atıp güldüm. Benim için hecelemesine gerek yoktu. Elleri kolları bağlıydı. Babama karşı pek çok kötü duygu besliyordum ama bunları açıkça düşünmek -yüksek sesle dile getirmekten bahsetmiyorum bile- açık bir yaraya siyanür dökmek gibiydi. Annem kapıyla benim aramda bir ileri bir geri bakıyordu ve ne düşündüğünü biliyordum. Burada daha fazla kalamazdık. İnsanlar sorular sormaya başlayacaktı. Özellikle de ağladığımı gördüklerinde. Outfit'te görünüşü korumak hayati önem taşıyordu ve eğer insanlar babamın kolunun sahneye yeni çıkan genç, hırslı bir senatör tarafından büküldüğünden şüphelenirse, bu onun itibarını yok edebilirdi.

Annem çantasını açtı ve bir şey çıkarıp elime tutuşturdu.

"Bunu odandaki kirli çamaşır yığınının altında gömülü buldum. Kullan bunu, Vita Mia. Yeni hayatına alışmaya başla çünkü kötü bir hayat olmayacak. Ve Tanrı aşkına, yemek yemeye başla!"

Elimi açıp bulduğum şeyi incelemem için bana bırakarak dışarı fırladı. Bu benim cep telefonumdu. Benim değerli cep telefonum. Tamamen şarj edilmiş, mesajlar ve cevapsız aramalarla dolu. Hepsini incelemek istedim-

özel olarak ve zaman elverdiğince. Senatör Keaton'ın kendisine sormadan telefon imtiyazlarımı aldığını varsaymamın biraz aşırı olduğunun farkındaydım. Yine de, babama elimi vermesi için şantaj yapmak pek de kurnazca bir davranış sayılmazdı, bu yüzden kimse hemen sonuca vardığım için beni suçlayamazdı.

Kullanılmış peçeteyi çöp kutusuna attım ve merdivenin altındaki loş doğru hışımla çıktım, beş inçlik Louboutin ayakkabılarım mermer zemine çarpıyordu. Dışarıya iki adım atmıştım ki uzun boylu, narin kemikli bir çerçeve tarafından merdivenin arka tarafına bakan aynanın karşısında köşeye sıkıştırıldım. İnledim, omurgam aynayla çarpışmanın etkisinden kurtulurken yavaşça gözlerimi açtım.

Angelo kollarını başımın iki yanına koymuş, vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirmiş beni sıkıştırıyordu. Göğsü göğüs dekoltemin açıkta kalan hassas etine değiyor, kalplerimiz birbirine çarpıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Beni aradı. Peşimden geldi. Hâlâ beni *istiyor*.

"Tanrıça," diye fısıldadı, yüzümün yan tarafını kavradı ve alnını benimkine bastırdı.

Sesi öylesine duygu doluydu ki ellerim titreyerek yüzüne doğru gitti ve ilk kez yanaklarını tuttu. dudaklarımın ortasına bastırdı.

Ceketinin yakalarına tutundum, ne istediğimi biliyordum ama yine de istiyordum. Onun tarafından tutulma ihtiyacı, bizim için doğru olanı yapma ihtiyacından daha güçlüydü. Bana Emily'nin onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylemesini arzuluyordum, her ne kadar bu ona haksızlık olsa da. Ya da ona. Bana bile.

"Çok endişelendim." Burnunu yüzüsüzce benimkine dayadı. Bu, doğduğumuzdan beri yaşadığımızdan daha fazla fiziksel temastı ve bu -Açlık grevimle birlikte başım bir düzine farklı yöne doğru dönmeye başladı.

Başımı salladım ama bir şey söylemedim.

"Telefonu açma konusunda pek iyi değilsin." Telefonumu tutan elimi kavradı ve vurgulamak için sıktı.

"Maskeli balodan bu yana ilk kez kendime geldim," diye nefes aldım.

"Bunu neden yaptın?" Angelo sordu, vücudu neredeyse benimkine sürtünüyordu. Panik vicdanımı yaladı. Ya Angelo artık kaybedecek bir şeyi olmadığı için bana daha önce hiç cesaret edemediği şekilde dokunuyorsa? Benim

Babam işi fazla ileri götürdüğü için ona asla kızmazdı - çünkü Arthur Rossi'nin önünde durup benden elimi istemek zorunda kalmazdı.

Çaresizce ani nişanlanmamla ilgili her şeyi açıklamak istiyordum. Ama babam konuda bir şey yapamıyorsa, Angelo'nun da bana yardım edemeyeceğini biliyordum. Yıldızların kesiştiği aşıklar olmamızı, anları çalmamızı ve gizlice öpüşmemizi istemiyordum. Yasak aşta boğulmak. Müstakbel kocam hakkında pek bir şey bilmiyordum ama şunu biliyordum: Eğer bir skandala sebep olursam, misilleme yapar ve sevdiklerime zarar verirdi. Onun gazabına uğramak umurumda değildi ama Angelo cezalandırılmayı hak etmiyordu.

"Angelo." Ellerimi göğsünde gezdirdim. Daha önce bir erkeğe hiç böyle dokunmamıştım. Bu kadar açık. Göğüs kasları parmak uçlarımin altında esnedi ve takım elbisesinin kumaşından bile sıcak hissetti.

"Anlat bana," diye sordu.

Başımı salladım. "Uyuyoruz."

"Uyuyoruz," diye karşı çıktı. "O berbat."

Boğazıma düğümlenen gözyaşlarımin arasından güldüm.

"Seni öpmeyi istiyorum, tanrıça." Boynumun arkasını tuttu.

-Artık nazik, anlayışlı ve alaycı değil, öldürmek için eğiliyordu. Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu. Zaten inandığım bir noktayı.

"O zaman bunu hemen yapmanı öneririm çünkü on sekiz gün sonra evli bir kadın olacak ve ona dokunduğun için parmaklarını kırma hakkına sahip olacağım," diye homurdandı Angelo'nun arkasından kuru, tehditkâr bir ses.

Sersemlemiş bir halde ellerimi Angelo'nun göğsünden çektim, bacaklarımin şaşkınlıktan teslim olmuştu. Angelo beni belimden yakalayarak düzeltti. Gözlerinde parlayan karanlık şehvetten kurtuldu ve Wolfe'a bakmak için döndü. Müstakbel kocam erkekler tuvaletine doğru kayıtsızca ilerliyordu, önündeki sevgi gösterisinden hiç rahatsız olmamıştı. Angelo'dan çok daha uzun, geniş ve esmerdi, neredeyse on yıl daha yaşlı olduğunu söylemeye gerek bile yok, geçmemeniz gereken bir gücün havası ve gücüyle damlıyordu. Sahip olduğu otorite neredeyse elle tutulur gibiydi. Önünde gelişen sahne için özür dilememek için yanağımin içini ısırarak zorunda kaldım. Yenilgiyi ilan etmeyi reddederek aşağı yerine yukarı baktım.

Angelo doğrudan ona baktı.

"Senatör Keaton," diye ısırdı.

Wolfe tuvaletlerin iki girişi arasında durdu. Aramızda bir ileri bir geri bakıp durumu soğukkanlı bir ilgisizlikle değerlendirirken emperyal bedenini hissedebiliyordum.

"Her kelimesinde ciddiymdim Bandini," dedi Wolfe boğuk bir sesle. "Eğer nişanlıma veda öpücüğü vermek istiyorsan, bu gece bunu yapmak için bir şansın var. Özel olarak. Seni bir daha gördüğümde bu kadar affedici olmayacağım."

Parmak uçlarıyla nişan yüzüğümün üzerine dokunarak kime ait olduğumu hatırlattı ve vücudumda bir şok dalgası yarattı. Ben nefesimi tutamadan tuvalet kapısının arkasında kayboldu. Wolfe arkasını döndüğü anda Angelo'nun kaçacağını sanmıştım ama kaçmadı.

Onun yerine, başını sallayarak beni tekrar kollarıyla aynaya hapsetti.

"Neden?" diye sordu.

"Neden Emily?" Çenemi kaldırarak karşı çıktım.

"Şu anda Emily'yi gündeme getirecek tanıdığım tek kadın sensin." Yumruğunu sıkarak başımın yanına vurdu. Bir nefesi yuttum.

"Bianchi ile geldim çünkü sen nişanlısın." Angelo duygularını kontrol etmeye çalışarak dudaklarını yaladı. "Ve ayrıca beni aptal yerine koyduğun için. Herkes bu ay içinde bir nişan duyurusu yapılmasını bekliyordu. *The Outfit*'teki her bir pislik. Ve sen burada, odanın diğer ucunda, Dışişleri Bakanı'nın masasında, Wolfe Keaton'ın kollarında oturmuş, namuslu nişanlıyı oynuyorsun. Yüzümü kurtarmam gerekiyordu. Güzel, baştan çıkarıcı topuklarıyla üzerinden geçtiğin bir yüz. En kötüsü de ne Francesca? Bana nedenini bile söylemiyorsun."

Çünkü babam zayıf ve şantajı uğruyor.

Ama bunu söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bu ailemi mahvederdi ve şu anda babamdan ne kadar nefret etsem de ona ihanet edemezdim.

Ne yaptığımın farkına varmadan yanaklarını ellerimin arasına aldım, yanaklarımdan aşağı akan ve birbirini kovalayan gözyaşlarımdan arasından gülümsedim.

"Sen her zaman benim ilk aşkım olacaksın, Angelo. Her zaman."

Sert nefesi yüzüme indi, ılıktı ve tatlı, misk kokulu şarapla doluydu.

"Beni *doğru* öp." Sesim isteğimin etrafında titriyordu çünkü en son öpüldüğümde - *tek öpüldüğümde* - her şey yanlıştı.

"Seni kalbimi vermeden öpebildiğim tek şekilde öpeceğim Francesca Rossi. Öpülmeyi hak ettiğin tek şekilde."

Eğildi, dudakları burnumun ucuna bastırdı. Kemiklerini kırmakla tehdit eden bir hıçkırıkla vücudunun benimkine karşı titrediğini hissettim.

Onca yıl. Tüm o gözyaşları. Beklentiyle geçen uykusuz geceler. Her yaz birbirimizi görene kadar geçen haftaların, günlerin ve dakikaların geri sayımı. Nehirde birbirimize çok yakın oynardık. Restoranlarda masanın altında düğümlenen parmaklar. Tüm bu anlar o masum öpücüğün içindeydi ve ben o gece maskeli balo planımı uygulamayı çok istiyordum. Başımı yukarı eğmeyi. Dudaklarını kendi dudaklarımla buluşturmayı. Ama aynı zamanda bunu Emily ile mahvettiğim için kendimi affetmeyeceğimi de biliyordum. Sırf benimki mahvoldu diye onların ilişkisinin başlangıcını lekeleyemezdim.

"Angelo."

Alnımı kendi alnıyla kapattı. İkimiz de gözlerimizi kapadık ve bu acı-tatlı anın tadını çıkardık. Sonunda birlikteydik, aynı havayı soluyorduk. Sadece sonsuza kadar ayrı kalmak için.

"Belki bir sonraki hayatta," dedim.

"Hayır, *tanrıça*, kesinlikle bunda."

Bununla birlikte arkasını döndü ve karanlık koridorda süzülerek ilerledi, oyuktan çıkıp müzikle yüzleşmeden önce birkaç sakinleştirici nefes daha almama izin verdi. Titremem azaldığında boğazımı temizledim ve masama doğru yürüdüm.

Attığım her adımda daha fazla güven vermeye çalıştım. Gülümsemem biraz daha genişti. Sırtım biraz daha dikti. Masamı gördüğümde Wolfe'un orada olmadığını fark ettim. Gözlerim onu aramaya başladı, midemde kızgınlık ve dehşet karışımı bir duygu dönüp duruyordu. Her şeyi çok garip bir şekilde bırakmıştık, ne bekleyeceğimden emin değildim. Bir yanım benden bıktığını ve babamla ilişkisini bitirdiğini umuyor, dua ediyordu.

Onun uzun boyunu aradıkça kalbim göğüs kafesime daha hızlı çarpıyordu.

Sonra onu buldum.

Müstakbel kocam Senatör Wolfe Keaton masaların önünden zarifçe geçiyordu. Üç adım gerisinde Emily Bianchi yürüyordu, uzun boylu ve kışkırtıcıydı, kalçaları sallanan yasak bir elma gibi sallanıyordu. Saçları sarı ve parlaktı; tıpkı maskeli balodaki sevgilisi gibi. Yanaklarının nasıl pembeye boyandığını kimse fark etmemişti. Adımlarının arasına nasıl mesafe koyduklarını ama aynı yöne doğru gittiklerini.

Büyük, ipeksi siyah perdelerin arkasında ilk kaybolan Emily oldu ve fark edilmeden balo salonundan sıvıştı.

Wolfe durdu, yaşı ve zengin görünümlü bir adamla tokalaştı ve bir adım atıp balo salonunun arka tarafına doğru yoluna devam etmeden önce onunla en az on dakika boyunca rahat bir şekilde sohbet etti.

Wolfe, bakışlarımın üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, etrafımızdaki yüzlerce insanın arasında başını bana doğru çevirdi ve gözlerimizi birbirimize kilitledi. Bacakları onu gideceği yere taşıırken dudaklarını bükmeden göz kırptı.

Kanım damarlarımda fokurdadı. Ben onun randevusuna karşı tutkumu dizginlemekle meşgulken, Emily müstakbel kocamı ayaküstü bir ilişki için tavlıyordu.

Orada öylece durdum, yumruklarım kalçalarımın yanında toplanmıştı. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, sudan çıkmış balık gibi yere fırlayıp takla atacağını sandım.

Wolfe ve Emily bize ihanet etmişti.

Sadakatsizliğin bir tadı vardı.

Acıydı.

Ekşiydi.

Hatta biraz tatlıydı.

Hepsinden önemlisi, bana önemli bir ders verdi - dördümüzün sahip olduğu her şey artık kutsal değildi. Kalplerimiz lekelenmişti. Lekeliydi. Ve suçluydu.

Bir hata için tahmin
edilemez. Ve kırılmaya
mahkum.

CHAPTER FIVE

Francesca

ERTESİ SABAH, Godiva ikolatasını mutfaktaki çöpe, umarım görebileceği bir yere attım. Açlıktan ölmek üzere olan bedenimi, açlığın acısından daha güçlü olan tek şey olan intikam duygusuyla yataktan kendi isteğimle kaldırdım.

Telefonumda bulduğum mesajlar beni gaza getirmeye yetmişti. Maskeli balo gecesinin tarihlerini taşıyorlardı, Angelo'ya yalvaracağım ve kendimi aptal durumuna düşüreceğim korkusuyla telefonumu çıkarmaktan kaçındığım gecenin tarihlerini taşıyorlardı.

Angelo: Bu öpücüğü açıklamak ister misin? Angelo: Evine giderken.

Angelo: Baban artık oraya gelemeyeceğimi çünkü yakında nişanlanacağını söyledi.

Angelo: NİŞANLI.

Angelo: Ve benimle değil.

Angelo: Ne var biliyor musun? Siktir ,

Francesca. Angelo: NEDEN?

Angelo: Bir yıl beklediğim için mi? Baban benden bunu yapmamı istemişti. Her hafta gelip bir randevu istedim.

Her zaman sendin, tanrıça.

O zamandan beri yeni bir şey olmadı.

Yemek yemek hâlâ gündemimde değildi - Bayan Sterling'in geçerken telefonda Wolfe'a şikâyet ettiğini duymuştum, çiçekli şifon şal elbise giderek küçülen bedenime yapışıyordu. Bu noktada midem pes etmiş ve guruldamayı tamamen kesmişti. Dün, Wolfe Emily'ye bir şeyler anlatmakla meşgulken kendimi birkaç lokma ekmek çalmaya zorlamıştım ama bu da küçülen midemi yatıştırmaya yetmemişti. Aklımın bir köşesinde, bayılacağımı ya da hastaneye kaldırılacak kadar hasar göreceğimi ve belki de babamın bu süregelen kâbusa nihayet bir son vereceğini umuyordum. Ne yazık ki bir mucize beklemek sadece tehlikeli değil, aynı zamanda yıkıcıydı da. Bu evde ne kadar çok zaman geçirirsem, söylentiler o kadar anlam kazanıyordu: Senatör Wolfe Keaton'ın kaderinde büyüklük vardı. Muhtemelen otuzuma gelmeden first lady olacaktım. Wolfe bugün bölgesel havaalanına zamanında gidebilmek için erkenden kalktı ve hatta hafta sonu bazı önemli toplantılar için Washington'a gitme planları yaptı.

Beni planlarına dahil etmemişti ve ölmemin, yaratacağı istenmeyen manşet dışında, umurunda olduğundan çok şüpheliydim.

Konağın bahçesinin kalbine sıkışmış, sarmaşıklarla kaplı penceremin altında, yeni bitkilerim ve sebzelerimle ilgileniyor, birkaç gün boyunca hiç su içmeden hayatta kalmayı nasıl başardıklarına şaşıırıyordum. Yaz şu ana kadar çok acımasız geçmişti, tipik Chicago Ağustoslarından daha kavurucu bir sıcak vardı. Yine de son birkaç haftanın her şeyi çılgıncaydı. Hava, yıpranmış hayatımın geri kalanıyla aynı hizaya gelmiş gibiydi. Ama yeni bahçem dirençliydi ve yeni asma domateslerini ayıklamak için çömeldiğimde fark ettim ki ben de öyleydim.

İki torba gübreyi penceremin altına taşıdım ve bahçenin köşesinde bulunan küçük kulübeyi karıştırarak biraz daha eski tohum ve boş saksı buldum. Bu bahçeyle ilgilenme görevi kime verildiyse, belli ki bahçenin bakımlı ve hoş görünmesi için talimatlar verilmişti ama sadece asgari düzeyde. Yeşildi ama çekingendi. Güzel ama dayanılmaz derecede hüznüydü. Sahibine hiç benzemiyordu. Sahibinin aksine, bahçeyi yeşil parmağımla yetiştirmek için can atıyordum. Çok fazla ilğim ve özverim vardı ama bunları verecek hiçbir şeyim ve kimsem yoktu.

Tüm malzemeyi düzgün bir sıraya yerleştirdikten sonra elimdeki makası inceledim. Onları kulübeden aldım, Bayan Sterling'e gübre torbasını kesip açmam gerektiğini açıkladım ve küçük yaşlı kadının bana sırtını dönmesini bekledim. Şimdi, makasın bıçakları ışığın altında parıldarken

Güneş doğmuştu ve Bayan Sterling mutfakta, akşam yemeği için yanlış türde balık aldığı için zavallı aşçıyı azarlıyordu (hala Senatör Keaton'ı akşam yemeğinde varlığımla onurlandıracağımı umuyordu, şüphesiz) fırsatım nihayet gelmişti.

Şık krom mutfaktan geçerek sürünerek eve geri döndüm. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak batı kanadına, Keaton'ın yatak odasına doğru ilerledim. Oraya daha önce bir kez gitmiştim, onu ve güzel gazeteciyi gizlice dinlediğim zaman. Wolfe'un eve gelmesine daha en az bir saat olduğunu bildiğim için aceleyle yatak odasına girdim. Jet-set yaşam tarzına rağmen, Chicago trafiğinden kaçmayı hâlâ başaramamıştı.

Benim odam Hollywood'un kraliyet döneminden esintiler taşıyan gösterişli bir şekilde dekore edilmişken, Wolfe'un odası zarif, çekingen ve sade bir şekilde döşenmişti. Geniş pencerelerden dramatik siyah beyaz perdeler sarkıyor, yatağın her iki yanında siyah kanallı kapitone deri yatak başlığı ve kömür rengi komodinler göze çarpıyordu. Duvarlar gözlerinin rengi olan koyu griye boyanmıştı ve tavanın ortasından tek bir kristal avize sarkıyor, odayı işgal eden güçlü adama boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Televizyonu, çekmeceli sandığı ve aynası yoktu. Bir bar dolabı vardı, Illinois eyaletinde yasal olsaydı içkiyle evleneceğini düşünürsek bu beni şaşırtmadı.

Gömme dolabına doğru yürüdüm, kapıları açarken yeni bulduğum enerjiyle elimdeki makası cıvıl cıvıl şaklattım. Siyah meşe raflar, zeminin soğuk beyaz mermerine karşı göze çarpıyordu. Renklerine, kesimlerine ve desenlerine göre sıralanmış düzinelerce takım elbise, mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve giyilmeye hazır bir şekilde düzgün, yoğun çizgiler halinde asılıydı.

Hassas bir şekilde katlanmış yüzlerce eşarbı, bir Bottega Veneta mağazası açmaya yetecek kadar ayakkabısı ve bolca blazer ceket ve bezelye kabanı vardı. Önce ne aradığımı biliyordum. Kravat rafında yüzden fazla kravat vardı. Onu bulduğumda, sakın bir şekilde lüks kravatlarını ikiye ayırmaya başladım ve kumaşlarının sonbaharda turuncu ve pas rengi yapraklar gibi ayaklarımın dibine düşmesini izlemekten biraz tuhaf bir şekilde hoşlandım.

Kestik, kestik, kestik, kestik, kestik.

Ses rahatlatıcıydı. O kadar ki, ne kadar aç olduğumu unuttum. Wolfe Keaton, Angelo'nun randevusunu berbat etmişti. Onu aldatarak patavatsızlıklarının intikamını alamazdım, alamazdım da.

Yarın sabah aptalca kendini beğenmiş ifadesi dışında giyecek bir şeyi olmadığından emindi.

Tüm kravatlarını kesme işini bitirdikten sonra gıcır gıcır gömleklerine geçtim. Krem rengi, kuğu beyazı ve bebek mavisi zengin, pürüzsüz kumaşları yırtarken, *ona* dokunacağımı düşünecek *kadar* cüretkâr olduğunu düşündüm acı acı. Evliliğimizi tamamlamamız bekleniyordu. Ama Wolfe'un yakışıklılığına rağmen playboy hayat tarzından, kötü şöhretinden ve şimdiden pek çok kadınla yatmış nefret ediyordum. Özellikle de utanç verici derecede tecrübesiz olduğum için.

Tecrübesiz derken bakireyi kastetmiştim.

Bakire olmak bir suç değildi ama Wolfe'un bu bilgiyi bana karşı kullanacağını, ne kadar dünyadan bihaber ve zeki olduğumu vurgulayacağını bildiğim için böyle değerlendiriyordum. Yaşadığım dünyada bakire olmamak bir seçenek değildi. Ailem evlenene kadar bekâr kalmamı bekliyordu ve sevmediğim biriyle seks yapmaya pek inanmadığım için onların bu isteğini yerine getirmekte bir sorun görmüyordum.

Bekâret meselesini zamanı geldiğinde halletmeye karar verdim. *Eğer zamanı gelirse.*

Görevime o kadar odaklanmışım ki - on binlerce dolar değerindeki kıyafetleri ve kravatları parçalamak - odasına doğru ilerlerken mokasenlerinin *tık tık sesini* bile fark etmedim. Aslında, gelişini ancak yatak odasının kapısının önünde durup telefonuna cevap verdiğinde fark ettim.

"Keaton."

Dur.

"Ne yaptı?"

Dur.

"CPD tarafından baskına uğramadan bu şehirde bir santim bile hareket edemeyeceğinden emin olacağım."

Sonra aramayı sonlandırdı.

Kahretsin, diye içimden küfrettim, makası yere fırlattım ve dışarı koşmak için çabaladım. Saatlerinin bulunduğu açık çekmeceye çarparak bir şeyi yere düşürdüm ve gömme dolaptan koşarak çıktım, o içeri girdiğinde yatak odasının çift kapısını açtım, hala telefonuna bakıyordu.

Dünkü düğünden beri onu ilk kez görüyordum. Emily'yle birlikte ortadan kaybolduktan yirmi dakika sonra geri geldi ve gideceğimizi haber verdi. Eve dönüş yolculuğu sessizdi. Açıkça mesaj attım

Kuzenim Andrea telefonumdaydı ve bu onun umurunda değilmış gibi görünüyordu. Eve vardığımızda (*burası senin evin değil, Frankie*) doğruca odama çekildim, kapımı vurarak kapattım ve iyi bir önlem için kilitledim. Ona Emily hakkında soru sorma zevkini . Aslında, ona önemsedığımı göstermedim. Hem de hiç.

Şimdi, karşımda dururken, Emily ile olan kaçamağına verdiğim tepkinin önemli olmadığını ya da savaşımda bana ekstra puan kazandırmadığını fark ettim. Tüm kartlar onun elindeydi. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildim ve zorlukla yutkundum.

Zalim ve soğuk gözleri vücudumda geziniyordu, sanki çıplaktım ve kendimi ona kolayca sunuyordum, dudakları hala sert bir çizgiyle bastırılmıştı. Bugün rahat bir fare grisi elbise pantolonu giymiş, blazer ceketini ihmal ederek dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek tercih etmişti.

"Beni özledin mi?" diye sordu, yanımdan geçip odanın derinliklerine doğru ilerlerken. Kaçmak isterken devirdiğim kırık yüzlü çerçeveli resmi ve dolabında onu bekleyen harap kıyafetleri fark edebileceğini anladığımda korkudan titrek bir kahkaha attım. Arkası bana dönük olduğu anda parmak uçlarımda odadan çıkmaya başladım.

"Aklından bile geçirme," diye uyardı, ana caddeye bakan pencerenin yanındaki barda kendine cömert bir içki doldururken sırtı hâlâ bana dönüktü. "Viski mi?"

"İçki içemeyeceğimi söylediğini sanıyordum," diye alay ettim, sesimden serbestçe damlayan alaycılığa şaşırmıştım. Bu konak beni değiştiriyordu. Hem içim hem dışım sertleşiyordu. Yumuşak tenim sert kemiklere yapışıyor, tavrım parlaktan alaycıya dönüyor ve kalbim buz tutuyordu.

"Bu duvarların dışına çıkamazsın. Bir senatörle evlenmek üzeresin ve henüz yirmi bir yaşına basmadın. Bunun benim için ne kadar kötü görüneceği hakkında bir fikrin var mı?"

"On sekiz yaşında evlenip yirmi bir yaşına kadar içki içmemek nasıl adil olabilir? Bir hayat tercihi diğerinden çok daha muazzam," diye geveledim gergin bir şekilde, yerimde sabitlenmiş ve geniş sırtını izliyordum. Düzenli olarak spor yapıyordu ve bu belli oluyordu. Her sabah saat beşte fuayeye girerken kişisel antrenörünün seksenli yıllardan şarkılar söylediğini duyuyordum. Wolfe her gün bodrum katında bir saat egzersiz yapıyor ve zamanı elverdiğinde akşam yemeğinden önce hızlı koşulara çıkıyordu.

Bana doğru döndü, bir avucunda iki bardak viski vardı. Bana bir bardak uzattı. Kollarımı kavuşturarak barış teklifini görmezden geldim.

"Yasal alkol tüketim yaşını tartışmak için mi buradasınız, Nem?"

İşte yine o aptal evcil hayvan ismi. Bana Nemesis demesi çok ironikti. Çünkü çok kibirliydi ve tıpkı Narcissus gibi, onu sonsuz uykusuna boğmaktan daha çok seveceğim bir şey yoktu.

"Neden olmasın?" Onun dikkatini gömme dolabından ve dolabın ortasındaki parçalanmış kravat ve giysi yığınının uzaklaştırmak için konuşmaya devam ettim. "Her şeyi değiştirebilirsin, değil mi?"

"Herkesin içinde yasal olarak içki içebilmen için yasayı değiştirmemi mi istiyorsun?" "Dünden sonra, sanırım her yerde sert bir içki içme hakkını kazandım.

olurdun."

Tamamen kapatmadan önce gözlerinde bir şey parıldadı. Ne olduğunu algılayamasam da hoş bir duyguya dair bir ipucu. Benim için doldurduğu bardağı arkasındaki bardağa çarptı, bir kalçasını bardağa yasladı ve beni inceledi. Kehribar rengi sıvıyı bardağında döndürürken bacaklarını bileklerinden çaprazladı.

"Seni tatmin etti mi?" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Gömme dolabım."

Kızardığımı hissettim ve ihanetinden dolayı bedenimden nefret ettim. Tanrı aşkına, Wolfe dün başka biriyle yatmıştı. Ve bunu yüzüme vurarak epeyce eğlendi. Ona bağıyor, vuruyor, bir şeyler fırlatıyor olmalıydım. Ama yemeksizlikten fiziksel olarak bitkin düşmüş, nişan haberiyle de zihinsel olarak yıpranmıştım. Sinirlenmek, ne kadar çekici olursa olsun, yapacak enerjim yoktu.

Omuz silktim. "Hayatımda daha iyi, daha büyük ve daha güzel girişler gördüm."

"Düğünden sonra bu yatak odasına taşınmayacağın için etkilenmemene sevindim," diye alaycı bir şekilde haberi verdi.

"Ama sanırım biraz aile içi mutluluk havasına girdiğinde yatağını ısıtmamı bekliyorsun?" Düşünceli bir şekilde çenemi sıvazladım ve bana yaptığı alaycı şımarıklığın aynısını ona da yaptım. Gözleri parmaklarımı taradığında, nişan yüzüğünün orada olmadığını görünce bir zafer anının tadını çıkardım.

"Sözümü geri alıyorum. Biraz omurgalı birisin. Kabul ediyorum, onu lades kemiği gibi kırabilirim." Gururla gülümsedi. "Yine de var."

"Takdiriniz için teşekkür ederim. Bildiğiniz gibi, hakkımdaki görüşlerinizden daha fazla değer verdiğim bir şey yok. Belki tırnaklarımın altındaki kirden başka."

"Francesca." Adım ağzından sanki daha önce trilyonlarca kez söylemiş gibi yumuşak bir şekilde döküldü. Belki de söylemiştir. Belki de Chicago'ya döndüğümünden beri onun planıydım. "Gömme dolabıma gir ve ben içkimi bitirene kadar bekle. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Senden emir almıyorum," dedim başımı kaldırarak.

"Sana bir teklifim var. Kabul etmemek için aptal olman gereken bir teklif. Ve pazarlık yapmadığım için, bu size yapacağım *tek* teklif olacak."

Zihnim dönmeye başladı. Beni bırakıyor muydu? Başka biriyle yattı. Beni çocukluk aşkımla neredeyse öpüşürken görmüştü. Ve kesinlikle, dolabında yarattığım karmaşayı gördükten sonra, bana karşı olan duyguları daha da kötüye gidecekti, tabii bu mümkünse. Gömme dolaba doğru ilerledim, çömeldim ve her ihtimale karşı korunmak için makası aldım. Sırtımı bir sıra çekmeceye dayadım ve nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Bardağının cam bara çarparken çıkardığı şingirtiyı ve ardından yaklaşan adımlarını duydum. Nabzım bir daha yükseldi. Eşikte durdu ve duygusuzca bana baktı, çenesi granit, gözleri çelik gibiydi. Altımdaki yığın kalçalarım kadar yükselmişti. Öğleden sonramın yarısını nasıl geçirdiğimi tahmin etmek zor değildi.

"Az önce ne kadar parayı yok ettiğinin farkında mısın?" diye sordu, tenoru her zamanki gibi çekingen ve mesafeliydi. Kıyafetlerini mahvetmiş olmam umurunda değildi ve bu da kendimi umutsuz ve kaybolmuş hissetmeme neden oluyordu. Kendini tamamen dokunulmaz ve ulaşılamaz hissediyordu; gökyüzünde asılı duran, parıltıyan yalnız bir yıldız, misilleme isteyen vahşi ellerimden galaksilerce uzakta.

"Gururuma mal olacak kadar değil." Burun deliklerimin alevlendiğini hissederek makasla havayı kestim.

Ellerini ceplerine soktu ve bir omzunu kapının pervazına yasladı.

"Seni ne yiyip bitiriyor, Nemesis? Erkek arkadaşının dün bir randevusu olduğu gerçeği mi, yoksa söz konusu randevuyu *becerdiğim* kısım mı?"

Şimdi ondan bir itiraf aldım. Her ne sebeple olursa olsun, bir parçam Senatör Keaton'a kapalı kapılar ardında Emily'yle olanlar konusunda şüpheyle yaklaşmak istiyordu. Ama şimdi gerçektir ve acıtıyordu. Tanrım, bu kadar . Boş mideme inen bir yumruk gibi. İhanet, kim tarafından olursa olsun, içinizde bir şeyleri çatlatır. Sonra da midenizin çukurunda sallanan parçalarla yaşamak zorunda kalırsınız.

Senatör Keaton benim için bir hiçti.

Hayır. Bu da doğru değildi.

O benim başıma gelen her kötü şeydi.

"Angelo, tabii ki," diye homurdandım inanamayarak, parmaklarım makasın etrafında sıkılaşıyordu. Gözleri silahımı sıkıca kavrayışına kaydı. Bırakın tüm vücudunu, sadece bir göz kırpışıyla bile beni etkisiz hale getirebileceğini söyleyen bir sırıtış fırlattı.

"Yalancı," dedi sesi çıkmadan. "Hem berbat bir yalancı."

"Angelo beni köşeye sıkıştırdığında neredeyse hiç kıskanmadığın halde Emily ile birlikte olmanı neden kıskanayım ki?" Boğazımı tıkayan gözyaşlarımla savaştım.

"Bir kere harika bir kadındı ve Angelo onun tatlı, usta ağzına sahip olduğu için çok şanslı bir adam," diye alay ederek gömleğinin ilk düğmesini açtı. Damarlarımda dolaşan ısı, vücudumun bir fırına daha uygun sıcaklıklara ulaşmasına neden oldu. Bana hiç cinsel içerikli sözler söylememişti ve şimdiye kadar evliliğimiz gerçek bir şeyden çok bir ceza gibi gelmişti. İkinci düğme açıldığında, koyu renk göğüs kıllarının bir kısmı bana doğru baktı.

"İkincisi, çünkü aslında senin bu küçük sevgi gösterinden memnun değildim. Sana düzgün bir vedalaşma şansı verdim. Tuvaletten çıktığımda birbirinize sarılma şeklinize bakılırsa, bunu iki elinizle birden yaptınız. Hoşuna gitti mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, sözlerinin anlamını çözmeye çalıştım. Angelo ve benim...? Tanrım, öyle düşünüyordu. Pasif ifadesi, gözlerinde yakaladığım önceki duyguyu gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Düğünde Angelo'yla yattığımı ve beni yargılamadığı bir suça karşı tepki gösteriyordu. Öfke, yetersiz beslenen vücudumdaki her kemiği kavradı. Bugün bu odaya girerken, ondan bu kadar nefret edebileceğime . Ama ayağa kalktım. düzeltildi.

Şimdi bu mu? *Bu* gerçek bir nefretti.

Varsayımını düzeltmedim. Aldatılmanın utancını biraz daha az acı verici hale getirdi. Günahlarımız arasındaki denge şimdi daha eşitti. Omuzlarımı dikleştirdim, benim kadar onun da canının yanmasını istemekten başka bir sebep olmadan bunu kabul ettim.

"Angelo'yla pek çok kez yattım," diye yalan söyledim. "The Outfit'teki en iyi sevgili o ve *tabii ki* bizzat kontrol ettim." Biraz abartmıştım. Belki kolay bir kadınla berbat bir anlaşma yaptığını düşünürse gitmeme izin verirdi.

Wolfe başını eğdi, bakışları içimde kalan güven duygusunu da yok etti.

"Ne kadar tuhaf. Maskeli baloda onu öpmek istediğini söylediğine yemin edebilirim, başka bir şey söylemedin."

Hızlı düşünmeye çalışarak yutkundum. Hayatım boyunca kaç kez yalan söylediğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim.

"*Nota göre*. Ben sadece geleneği takip ediyordum. Onu daha önce binlerce kez öpmüştüm," diye espri yaptım. "Ama o gece kaderle ilgiliydi."

"Kader seni bana getirdi."

"Sen benim kaderimi

çaldın."

"Belki, ama bu onu daha az benim yapmaz. Dünü tek seferlik olarak düşün. O küçük tehdidi sisteminden atmana izin verdim. Sizden bir nişan hediyesi, eğer isterseniz. Bundan sonra tek seçeneğin benim. Kabul et ya da etme."

"Sanırım kurallar senin için geçerli değil," diyerek kaşlarımı kaldırdım ve makasları tekrar şaklattım. Sıkıntıdan damlayan bir ifadeyle onlara baktı.

"Oldukça zekice, Bayan Rossi."

"O halde, Senatör Keaton, bilmenizi isterim ki bu kurallar *hiçbir* şekilde geçerli değildir. Siz böyle yapmaya devam ettiğiniz sürece istediğim kişiyle, istediğim zaman yatarım."

Pratikte bir rahibeden daha bakir olduğum halde, etrafta yatıp kalkma özgürlüğümü savunuyordum. Öpüştüğüm tek erkek oydu. Ancak bu, Chicago'nun elit kesimiyle yatma hakkımla ilgili değil, sadece bir ilkeyle ilgiliydi. Eşitlik benim için önemliydi. Belki de ilk kez bunu başarabileceğimi düşündüğüm için.

"Açık konuşayım." Gömme dolaba adım atarak aramızdaki mesafenin bir kısmını sildi. Bana dokunacak kadar yakın olmasa da, onunla aynı alanı paylaşmak omurgamdan aşağıya heyecan ve korku mermileri gönderdi.

"Yemek yemiyorsun ve vücudun sonunda pes ettiğinde küçük güzel cesedini gömmek pahasına bile olsa bu anlaşmadan geri adım atmayacağım. Ama hayatını rahatlatabilirim. Benim sorunum babanla, seninle değil ve bunu böyle tutman akıllıca olur. Peki Nemesis, sana ailenin veremeyeceği ne verebilirim?"

"Beni satın almaya mı çalışıyorsun?" Homurdandım.

Omuz silkti. "Sana zaten sahibim. Sana hayatını katlanılabilir kılmak için bir şans veriyorum. Kabul et."

Histerik kahkahalar boğazımda düğümlendi. Akıl sağlığımın vücudumdan ter gibi buharlaştığını hissettim. Adam inanılmazdı.

"Geri istediğim tek şey özgürlüğüm."

"Başından beri ailenle hiç özgür değildin. Böyle davranarak ikimizin de zekâsına hakaret etme." Düzleşmiş tenoru yüzümde kırbaçlandı. Odanın içine doğru bir adım daha attı. Sırtımı çekmecelere dayadım, bronz kulpları omurgama batıyordu.

"*Düşün*," diye seslendi. "Sana ailenin asla veremeyeceği ne verebilirim?"

"Elbise istemiyorum. Yeni bir araba istemiyorum. Yeni bir at bile istemiyorum," diye haykırdım, elimdeki makası umutsuzca sallayarak. Babam benimle evlenmeye karar veren kişinin iyi niyetini göstermek için bana bir at alabileceğini söylemişti. *Ve o zaman* yıkılmışım.

"Maddiyata önem veriyormuş gibi davranmayı bırak," diye tersledi ve ben de daha fazla yaklaşmasını engellemek için dönüp ona bir Oxford ayakkabısı fırlattım, ama o ayakkabıyı savuşturdu ve güldü.

"*Düşün*."

"Benim hiçbir isteğim
yok!" "Hepimizin istekleri
var."

"Seninki ne?" Oyalanıyordum.

"Ülkeme hizmet etmek. Adalet arıyorum ve adalete teslim edilmeyi hak edenleri cezalandırıyorum. Sen de hak ediyorsun. Maskeli baloyu hatırla."

"Üniversite!" Bağırdım, sonunda çatladım. "Üniversiteye gitmek istiyorum. Yüksek öğrenim görmeme ve kendim için bir şeyler yapmama asla izin vermezler." Wolfe'un, Bishop bana üniversiteyi sorduğunda yüzümü hem utanmaktan hem de hayal kırıklığına uğramaktan korumak zorunda kaldığım anın bir kısmını yakalaması beni şaşırttı. Notlarım harikaydı ve SAT puanlarım muhteşemdi. Ama ailem evlenmeye, düğün planlamaya ve varisler üreterek Rossi mirasını devam ettirmeye odaklanmam gerekirken enerjimi boşa harcadığımı düşünüyordu.

Adımlarını durdurdu.

"O senin."

Sözleri beni şok ederek . Sessizliğim ona adımlarına devam için ilham verdi. Sırtı ve istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldım ki o her zaman çok çarpıcıydı - yüzü Origami figürleri gibi keskin kenarlardan oluşuyordu

-Ama özellikle de dudakları Adonisvari bir sırtışla kıvrılmışken. Tam bir gülümsemeyle nasıl göründüğünü merak ediyordum. Bunu öğrenmek için etrafta hiç kalmamayı umuyordum.

"Baban, Outfit'in kadınlar konusundaki statükosunu korumak için evlendiğimizde seni üniversiteye göndermememi açıkça istedi, ama baban da gidip kendini becerebilir." Sözleri bana bıçak gibi saplandı. Toplum içinde olduğundan tamamen farklı konuşuyordu. Sanki başka bir kelime dağarcığı olan başka bir kişiydi. Burası dışında hiçbir yerde F- bombasını patlattığını hayal edemezdim. "Üniversiteye gidebilirsin. At binmeye gidebilir, arkadaşlarını ziyaret edebilir ve Paris'te alışveriş çılgınlığı yapabilirsin. Umurumda bile değil. Hayatını benimkinden ayrı yaşayabilir, kendi rolünü oynayabilir ve yeterli yıllar geçtiğinde gizli bir sevgili bile edinebilirsin."

Kimdi bu adam ve onu bu kadar buz gibi yapan neydi? Dünyada geçirdiğim onca yıl ve Outfit'in acımasız adamlarıyla geçirdiğim onca zaman boyunca hiç bu kadar alaycı biriyle karşılaşmamıştım. En korkunç adamlar bile sevgi, sadakat ve evlilik isterdi. Onlar bile çocuk isterdi.

"Peki karşılığında sana ne vereceğim?" Dudaklarımı büzerek çenemi kaldırdım.

"Sen ye," diye .

Bunu yapabilir, diye düşündüm acımasızca.

"İtaatkâr eş rolünü oynuyorsun." Bir adım daha attı. İçgüdüsel olarak kendimi çekmecelerine daha sıkı bastırdım ama kaçacak ve gidecek başka yer yoktu. İki adım sonra, tıpkı Angelo'nun dün gece yaptığı gibi bana yaslanacaktı ve ben de onun vücudunun cehennemini ve gözlerinin ayazını karşılamak zorunda kalacaktım.

Yıkık dökük, bordo renkli kravatının uçlarını kaldırdı, aramızdaki tüm mesafeyi tek ve kararlı bir adımla kat etti: "Washington'a gitmeyi planlıyordum ama baban başını türlü belalara soktuğu için şehirde kalmaya karar verdim. Bu da demek oluyor ki Cuma günü DC'den misafirlerimiz olacak. Kusursuz bir şekilde giyineceksin, nişan masalları saçmalığını bırakıp düzgün, terbiyeli bir versiyonunu tercih edeceksin ve onları yetiştirildiğin gibi kusursuz bir şekilde ağırlayacaksın. Yemekten sonra onlar için piyano çalacaksın ve geceyi doğu kanadında geçirecekleri için *benimle* birlikte batı kanadına çekileceksin."

"Senin yatağında mı uyuyacağım?" Bir kahkaha attım. O kadar da uygun değil.

"Yan odada uyuyacaksın." Vücudu artık benimkinin üzerinde geziniyordu ve bana gerçekten dokunmadan dokunuyordu. İçimi ısıtıyordu.

Kendi eğrileri susamış bir şekilde içti ve ondan nefret etsem de uzaklaşmasını istemedim.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Reddetmek istiyordum ama anlaşmasını kabul ederek gerçekten düzgün bir hayat yaşama şansına sahip olacağımı da biliyordum. Ama ona isteyerek ve tamamen teslim olamazdım. O kadar çabuk değil. Kurallarını, beklentilerini ve özgürlüğümün kendi berbat versiyonu için fiyatını belirledi. Sözlü bir anlaşma yapıyorduk ve kendime ait bir ya da iki madde koyma ihtiyacı ilkeldi.

"Bir şartım var," dedim.

Meraklı bir kaşını eğdi, elindeki kravatın ucu boynuma doğru kayıyordu. Bana uygunsuz bir şekilde dokunursa kara kalbine saplamaya hazır bir şekilde dizlerimin tepkisiyle makası kaldırdım. Ama geri çekilmemekle kalmadı, merak ettiğim o gülümsemeyle beni ödüllendirdi. Gamzeleri vardı. İki tane. Sağdaki soldan daha derin. Kravat kürek kemiğimin üzerinde dalgalanarak göğüs uçlarımı sütyenimin içinde büzüstürdü ve Tanrı'ya onun fark etmemesi için yeterince dolgulu olması için dua ettim. İçim sıkıştı, midem alçalıp yükseldi. Rahmimde ılık bir yapışkan gibi lezzetli bir ağrı yayıldı.

"Şimdi konuş ya da sonsuza dek sus Nemesis." Dudakları bir anlığına benimkilere o kadar yaklaştı ki, beni öpse itiraz etmezdim.

Tanrım. Bedenimin nesi vardı? Ondan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda onu arzuluyordum. Korkunç bir şekilde.

Çenemi gererek başımı kaldırdım. "Aptal yerine konulmayacağım. Benden sadık olmam bekleniyorsa, sen de olacaksın."

Kravatı kürek kemiğimden alıp göğüs dekoltemin yarığına daldırdıktan sonra tekrar boynuma götürdü. Ürperdim, gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim. Pamuklu iç çamaşımda bir ıslaklık havuzu oluştu. "Tek şartın bu mu?" diye sorarken gözleri ölü ve ciddiye.

"Ve notlar," diye sonradan ekledim. "Onları bildiğini biliyorum çünkü Angelo ile öpüşmemi mahvettin. Notlarımı okuma. Ahşap sandık benim, hazır olduğumda açıp okuyabilir ve keşfedebilirim."

O kadar umursamaz görünüyordu ki, kutuyu kurcalayıp kurcalamadığını anlamam mümkün değildi. Ve artık müstakbel kocamın bana asla gönüllü olarak bilgi vermeyeceğini biliyordum.

Müstakbel kocam. Oluyordu.

"Sözlü sözleşmeleri oldukça ciddiye alırım." Kravatını yanağıma dokundurdu, gülümsemesi hâlâ bozulmamıştı.

"Ben de öyle." Yutkundum, elinin parmaklarımı açtığını hissettim. Makaslar yanımda yere düştü ve avucumu kendi eliyle sıkarak tokalaştı.

Kalplerimiz, Angelo ve benim dün karanlık oyukta ilk öpücüklerini almak için çabalayan iki dağınık genç gibi birbirimize dolandığımız zamankinden tamamen farklı bir şekilde birlikte çarpıyordu. Bu tehlikeli ve vahşi hissettiriyordu. Bir şekilde heyecan vericiydi. Sanki beni parçalara ayırabilirmiş gibi, kendimi ne kadar makasla silahlandırırısam silahlandırayım. Dün benimle nişanlıyken Emily ile yattığını hatırlamak için kendimi zorladım. Nişan yüzüğümü Chicago'nun en yüksek sosyetesine sunduğum gece Angelo'yla yattığımı düşündüğünde söylediği acımasız sözleri aklımda tutmak için.

O benim oyun arkadaşım değildi. O benim canavarımdı.

Wolfe birbirine dolanmış ellerimizi kaldırdı ve çenemle aynı hizaya getirdi. Onun koyu renkli, büyük elinin benim fildişi rengi, küçük elimi sarışını hayranlıkla izledim. Parmak eklemlerinin üzerinde küçük, siyah kıllar vardı ve kolları damarlı, bronz ve kalındı. Yine de bir şekilde aramızdaki boyut farkı gülünç görünmüyordu.

Senatör Keaton başını dudaklarını kulağıma değdirirken kalbim göğsümde tekledi.

"Şimdi yarattığın pisliği temizle. Akşama kadar size WiFi bağlantılı yeni bir dizüstü bilgisayar ve bir Kuzeybatı broşürü verilecek. Akşam yemeğini yiyip bir şeyler atıştıracaksın. Ve yarın sabah kahvaltıdan sonra piyano çalışacak ve misafirlerimizin ağzını sulandıracak bir elbise için alışveriş yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Çok netti. Ama ben geri çekilmeyi, kirpiklerimi kırıştırmayı ve ona o çok sevdiği alaycı sırıtişlardan biriyle cevap vermeyi seçtim. Aramızdaki durumda gerçek bir güçten yoksundum, bu yüzden alaycılık bana bir şeye mal olmadı ve fazlasıyla sahip olduğumu gördüm.

Yanından hızla geçip uzaklaştım ve onu gömme dolabında yalnız bıraktım.

"Pazarlık yapmayan biri için oldukça ileri gittin." Başını sallayarak arkamdan kıkırdadı.

"Seni gömeceğim *Nemesis*."

CHAPTER SIX

Wolfe

YENİ sarı kravatı çekiştirdim ve yere fırlattım.

Çok sakın.

Daha iyi düşünmeden önce raftan yeşil bir tane alıp boynuma sardım.

Çok civil civil.

İpeksi siyah kadifeden bir tane kopardım ve beyaz gömleğime bastırdım.

Mükemmel.

Cinsel hayal kırıklığım beni ele geçirmeye başlamıştı. Etrafımdaki en yakın açık ağza sikimi daldırmayı düşünmeden zar zor düz yürüyebiliyordum. Sikimi en son ıslak bir amcığa soktuğumdan bu yana günler geçmişti ve daha adil seksle son karşılaşmam en hafif tabirle cansızdı.

Emily, elbette, becermek için muhteşem bir sıkıcıydı. Bir cesetten biraz daha duyarlı ve yaklaşık aynı miktarda çekiciliğe sahipti. Yine de, onun savunmasında, ikimiz için de katlanılabilir hale getirmekten çok, öfkemi sistemimden atmaya daha çok yatırım yaptım. O orgazm taklidi yapacak kadar zavallıydı ve ben de fark etmemiş gibi yapacak kadar berbat durumdaydım.

Francesca ve mavi gözlü Bandini'yi düğünde gördüğüm andan itibaren, farkında olsalar da olmasalar da ön sevişmelerinin yarısına geldiklerini anlamam bir saniye sürdü. Gözleri, hatta

Karanlık niş, o kadar yoğun bir şekilde zonkladı ki, onu balo salonuna sürüklemeye ve ceza olarak kraliyet çiftinin masasında becerme düşüncesi aklımdan geçti. Ama kıskanç ve sahiplenici davranmak 1.) Doğamda yoktu ve 2.) Nihai hedefim için yapıcı değildi. Ayrıca, ne zamandan beri gençlerle ilgileniyorum? Bu nedenle son bir rodeo yapmalarına izin vermek ters etki yarattı. Eğer onu kirletirsem, ona bağlanamazdım.

Ben de Bandini'nin benim için boyamasına izin verdim. İyice.

Şimdi Nemesis münhasırlık isteyerek beni şaşırttı. Sanırım haftalarca sert ve acımasızca sikildikten sonra bu anlaşmanın kendi çıkarına olmadığını anlayacak ve beni en yakın uygun metrese yollayacaktı. Elbette Kristen artık bir seçenek değildi, çünkü Rossi'yle nişanlandığım haberini yayınlamaya çalışmıştı. Sonuç olarak Kristen kıdemli muhabirlikten araştırmacı rütbesine indirildi. Editörünü aradım ve on yıl önce Yale'den yeni mezun olmuş bu güzel sarışının yanlış insanlarla yatağa girdiğini söyledim.

Hayatlarını koruduğu insanlar.

Benimkini.

Cuma gecesi idi ve büyük maskaralığın zamanı gelmişti. Enerji Bakanı Bryan Hatch eşiyile birlikte gelecekteki kampanyamda bana vereceği desteği konuşmaya geliyordu. Senatör olarak hizmet etmek için neredeyse altı yılım vardı ama hedefim açıktı: Başkanlık. Kuşkusuz Bayan Rossi'nin şu anda eyaletteki en pahalı nişan yüzüklerinden birinin gururlu sahibi olmasının bir nedeni de buydu. Ulusun yarısını susturacak kadar çok ağza sikini sokan birinden bir mafya prensesinin kurtarıcısına dönüşen imajımı düzeltmek bana çok ihtiyaç duyduğum puanları kazandıracaktı. Asil yetiştirilme tarzı da bir first lady olarak hoş bir dokunuştı. Karıma olan sözde sevgime rağmen, bu süreçte babasının işini acımasızca bitireceğimden bahsetmiyorum bile.

Bana şehit diyeceklerdi ve o da benim saçmalıklarımı asla yüzüme vuramayacaktı.

Yeni aldığım siyah kravatımı bağladım ve önümdeki aynaya kaşlarımı çatarak baktım. Gömme dolap baştan aşağı temizlenmiş ve harap olmuş eşyalar değiştirilmişti. Nereden geldiğimi ve nereye gitmek istediğimi hatırlamak için her ihtiyaç duyduğumda baktığım çerçeveli resim için çekmecemin derinliğini yokladım.

Orada değildi.

Yavaşça, çekmeceyi tamamen açılana kadar dışarı çektim. Fotoğraf *hâlâ* orada değildi. Francesca onu ya yok etmiş ya da yanında götürmüştü. Erkek arkadaşının son oyuncağını becerdiğimi öğrendikten sonra kesin olarak onaylandığı için paramı ilkinde yatırdım. Başka bir adamın siki üzerinde alenen sürtünmesini izlememi ve ona bir prezervatif vermemi mi bekliyordu? Her iki durumda da, işi çok ileri götürmüştü.

Hışım ile odamdan çıktım ve doğru kanadına doğru ilerledim. Sterling tam kendi odasından çıkarken koridorda önüme atladı. Kollarını havaya kaldırmış, mutlu bir tavuk gibi gıdaktıydı.

"Nişanlınız büyüleyici görünüyor, Senatör Keaton! Ne kadar güzel olduğunu görmemiz için sabırsızlanıyorum..." Cümlesini tamamlamadı. Sözsüzce yanından geçip doğruca Francesca'nın odasına gittim. Sterling arkamdan tökezledi ve ben, "Sakın aklından bile geçirme, seni yaşlı cadı," diye bağırdım.

Nemesis'in odasının kapısını çalmadan açtım. Bu sefer gerçekten yapmıştı. Kıyafetler ve kravatlar sadece paraydı ve büyük plan içinde anlamsızdı. Ancak resim paha biçilemezdi.

Gelinimi makyaj aynasının önünde otururken buldum, dar siyah kadife bir elbise giymişti - birbirimizi bıçaklamaya çalışmaktan başka bir şey koordine etmişiz gibi görünüyordu - tatlı dudaklarının köşesinden sarkan yanan bir sigara. Chanel gece elbisesiyle yatak odasının ortasında bahçeyle uğraşıyor, bir saksıya çamur atıyordu.

O deliydi.

Ve o *benim* delimdi.

Kendimi nasıl bir cehennemin içine soktum ben?

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm, ağzındaki sigarayı aldım ve bir elimle ikiye böldüm. Kirpiklerini kırıştırarak başını kaldırdı. Sigara içiyordu. Onda ve genel olarak insanlarda nefret ettiğim başka bir şey daha. Bu gidişle, sırf onu daha iyi mahvedebilmek için bu kızı tanımayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Her ne kadar elini istedikten sonra onun hakkında hiçbir şey bilmek istemediğime karar vermiş olsam da - belki de içine girdiğimde sıcak, şık amının nasıl hissettirdiği dışında.

"Evimin içinde sigara içmeyin," diye homurdandım. Sesimden öfke sızıyordu ve bu beni daha da kızdırdı. Asla sinirlenmezdim, asla etkilenmezdim ve hepsinden önemlisi kendimden başka hiçbir şeyi umursamazdım.

Ayağa kalktı ve eğlenen bir gülümsemeyle başını hafifçe yana eğdi.

"*Bizim* evimizi kastediyorsun."

"Benimle oyun oynama Nemesis."

"O zaman oyuncak gibi davranma, Narcissus."

Bugün nadir görülen bir formdaydı. Müzakere masasında oturduğum için başıma gelen buydu. Bana iyi hizmet etti. Yüzüne hırlayarak tek bir hareketle onu duvara doğru ittim.

"Resim nerede?"

Yüz ifadesi sevinçten korkuya dönüştü, sırtışı şiş dudaklarından düştü. Kıvrık siyah kirpiklerine baktım. Gözleri mermer gibiydi. Gerçek olamayacak kadar acımasızca maviydi ve bu kadar inatçı olduğu için onu boğarken teninin de onlarla aynı renkte olmasını istedim. Ne kadar baş ağrıtağını bilseydim, muhtemelen onu babasının elinden alma isteğine direnirdim. Ama o artık benim sorunumdu ve ben de yenilgiyi kabul edecek biri değildim, hele ki bir ergen tarafından domine edilmeyi hiç.

Aptal rolü yapacağını düşünmüştüm, her zayıf kadın gibi.

-Ama Francesca kolay lokma olmadığını gösterme havasındaydı. Anlaşmamızdan beri, neredeyse onun kontrol altında olduğuna inandırılmışım. Her gün ata biniyor ve şoförüm Smithy, baş belası hizmetçisi Clara ve kuzeni Andrea eşliğinde Kuzeybatı'yı geziyordu. Hepsi de Beyaz Saray'da bir tura çıkmak üzereymiş gibi malikaneme geldiler. Kuzen Andrea saç eklentileri, sahte bronzluğu ve dar kıyafetleriyle Kardashian'ların kayıp bir üyesi gibi görünüyordu. Cümle tamamlama yöntemi olarak sakızını çıtlatmayı alışkanlık haline getirmişti. Yemin ederim, onu nokta olarak kullanıyordu.

"Güzel vazo." Pop.

"Sizin yasal bir ilişkiniz var mı? Çünkü o biraz yaşlı." Pop. "Sence Cabo'da bir bekarlığa veda partisi yapmalı mısın? Ben hiç olmamıştım." Pop.

Sterling bana Francesca'nın sabahları piyano çalıştığını, günde üç öğün yemek yediğini ve boş zamanlarında bahçeyle uğraştığını söyledi.

Kendine geleceğini düşünmüştüm.

Yanlış düşünmüşüm.

"Ben kırdım," dedi çenesini meydan okurcasına kaldırarak. Sürprizlerle doluydu ve bugün özellikle olaysız bir akşam geçirme havasındaydım. "Kazayla," diye ekledi. "Akılsızca vandalizm yapacak biri değilim."

"Ama ben öyleyim?" Sırıtarak yemi yuttum. Temizlikçilerin muhtemelen kırık çerçevedeki resmi çöpe atmış olmaları beni şeyden çok endişelendiriyordu. Birlikte çektiğimiz son fotoğrafı. Bu

tüm dünyam ucuz bir camla kaplanmıştı. Gelinim henüz yasaların üstünde olmadığı için şanslıydı. O anda onun güzel boynunu kırabilirdim.

Bana kibar ve soğuk bir gülümseme sundu. "Ama tabii ki öylesin."

"Söyle bana Nemesis, ben senin neyini kırdım?" Dişlerimi sıkarak ona meydan okudum, yüzüne daha fazla yaklaştım ve küçük bedenini büyük beden ezdim.

"Neden, sevgili nişanlım, önce kalbimi sonra da ruhumu kırdın."

Tam bir şey söyleyecektim ki Sterling ahşap kapı çerçevesine hafifçe vurdu ve pamuk saçlı başını aralığın arasına soktu. Dizimi Francesca'nın kalçalarının arasına koyduğumu ve iki kadının da şaşkınlıktan açılmış gözlerle dizime baktığını ancak o zaman fark ettim. Biri kapı aralığından, diğeri dudaklarını aralamış, göz kapakları ağırlaşmış bir halde. Bir adım geri attım.

Sterling yutkundu. "Efendim, Sayın Bakan ve eşi sizi görmeye geldiler. Onlara meşgul olduğunuzu söyleyeyim mi?"

Homurdanarak başımı salladım ve Francesca'yı son bir kez daha küçümseyerek taradım.

"Hayatımda hiç bu kadar sıkılmamıştım."

Francesca ve benim çatal bıçaklarımızı birbirimiz yerine haşlanmış armut ve otlu kuzu etinde kullandığımızı düşünürsek, yemeğin iyi geçtiğini söyleyebilirim.

Bryan ve ben karşılıklı oturmuş, daha ana yemeğe geçmeden gelecek planlarımızı tartışırken, çarpıcı, büyüleyici nişanlım -Bryan'ın kelimeleri, benim *değil*- mülayim karısına, hastanede yatan çocuklar için Adopt-a-Clown yardımını ve Bros for Hose -gerçek anlamda yangın hortumu- organizasyonu da dahil olmak üzere akıllara durgunluk veren yardım vakıfları hakkında her şeyi sordu. Bryan karısının seçtiği bu son unvanı asla unutamayacaktı. Francesca ise başını sallayıp gülümsüyordu, her ne kadar sıkıldığından zerre kadar şüphem olmasa da. Görgü kuralları konusunda Kate Middleton'a rakip olmak için tek ihtiyacı olan geleneksel bir el sallamaktı. Garip bir şekilde -ve sinir bozucu bir şekilde- ondan memnundum. Özellikle de

Aslında tüm bu pahalı ve anlamsız malikanede gerçekten önemsedığım tek şeyi mahvetmeyi başardı. *Resim.*

Galia Hatch yemeğinden kalkıp Francesca'ya coşkulu ve delilik sınırında bir bakış daha attığında, müstakbel eşimin uzuvları olduğunu hayal ederek ana yemeğim olan ıstakozu parçalıyordum. Saçları ağartılmış ve spreylenemişti, öyle ki kafasının üstünde kuru parçalar halinde dağılıyordu ve yüzü o kadar plastikti ki bir Tupperware kabı gibi görünebilirdi. Bir yerlerde o korkunç elbisesini geri isteyen bir ortaçağ cadısı olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Aman Tanrım, şimdi neden bu kadar tanıdık olduğunuzu anlıyorum! Sen de bir hayır kurumuna önderlik ediyordun, değil mi sevgilim? Avrupa'da. Yanılmıyorsam Fransa'da?" Çatalını şampanya kadehine vurarak bir tür büyük, aptalca bir duyuru yaptı.

Neredeyse kovulduğumu homurdanarak söyleyecektim. Nemesis sadece atlarını, bahçesini ve Angelo Bandini'yi önemserdi. Bu sırayla olması gerekmiyordu. Artı birimin kulakları hemen pembeleşti ve kaplarını yarı dolu tabağına koydu.

"İsviçre." Olmayan yemek kırıntıları için peçetesiyle ağzının kenarını sildi.

Bryan'ın dışişleri bakanı hakkındaki övgü dolu sözlerini dinlemeyi bıraktım ve dikkatimi kadınların sohbetine verdim. Francesca aşağı baktı ve göğüs dekoltesinin bir kısmı gözüme çarptı. Süt gibi göğüsleri sıkı bir sutyenin içinde birbirine bastırılmıştı. Uzaklara bakmak yakın geleceğimde yoktu. Mavi taşaklardan ölmek

-Olabilir.

"Büyüleyici bir hayır kurumuydu. Hatırladığım kadarıyla bahçe işleri de vardı. Birkaç yıl önce bizi gezdirmiştiniz. Bize bahçeleri gezdiren tatlı Amerikalı kız hakkında aylarca gevezelik etmekten kendimi alamamıştım," dedi Galia yüksek sesle. Gözlerim karımın göğsünden yüzüne kaydı. Allığı derinleşmişti; yüzü, yaptığı minimal makyajın altında bile çok taze ve gençti. Benim bilmemi istemiyordu. Hayırsever olduğunu öğrenirsem ondan gerçekten hoşlanacağımdan korkması dışında bu bilgiyi benden saklaması için bir neden göremiyordum.

Orada sorun yok, sevgilim.

"Karınızın da bir patron olduğunu biliyor muydunuz?" Bryan sözlerine dikkat etmediğimi fark edince kalın gri kaşlarını kaldırarak bana baktı. Artık biliyorum. Her ne kadar güzelliği, zekâsı ve Galia kadar kalın kadınları eğlendirme yeteneği gibi takdire şayan first lady özelliklerine sahip olsa da,

bir maymunu alkolizme sürükleyebilecek biri olarak kendimi iyice sinirlenmiş buldum. Francesca gereğinden fazla kişilik sahibi olduğunu resmen kanıtlamıştı. Onun kara mürekkepli Nemesis kanatlarını kırpmanın zamanı gelmişti.

"Doğal olarak." Elimdeki peçeteyi masaya fırlatarak yemek odamın her iki duvarının önünde duran dört hizmetkâra tatlıdan önce tabaklarımı toplamalarını işaret ettim. Francesca bakışlarımı kaçırdı, bir şekilde ne kadar sinirli olduğumu sezmişti. Şimdiye kadar beni oldukça iyi okuyabilmişti. Onunla ilgili hoşlanmadığım şeylerin hiç bitmeyen listesine eklenecek bir şey daha. Ayağı masanın altında benimkini bulduğunda ve sivri topuğu makosen ayakkabılarımı uyarırcasına tekmelediğinde, Arthur Rossi ile yaptığım anlaşmayı geri istediğimi fark ettim.

Kızı bir oyuncak ya da silah değildi. O
bir sorumluluktuktu.

Nem arkasına yaslanıp uzun, ince parmaklarını boynunda gezdirerek ve bakışlarımı kaçırmak, "Ülkenin yoksul bölgelerinde, özellikle de ağır koşullarda yaşayan mültecilerin ve göçmenlerin yaşadığı bölgelerde kendi kendine yetebilen sebze bahçeleri yetiştirdik," dedi. Topukları dizime, oradan da uyluğumun iç kısmına doğru ilerledi. Topuklu ayakkabılarıyla hayalarımın vurmasına fırsat vermeden sandalyemi geri çektim.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Her şey yolunda mı?" Nişanlımın eli dudaklarına giderken Galia endişeli bir gülümsemeyle Francesca'ya sordu. Aynı anda bacağımı masanın altından kaldırarak topuğumu kalçalarının arasına bastırdım. Sanki dudaklarında bir şey unutmuş gibi ani bir tepki vermişti ve benim de ani bir tepkim oldu, aletim bu hareket karşısında "*Evet Nemesis, ağızda eksik olan şey benim*" dercesine hazırolda durdu.

Müzenin merdivenlerindeki o öpücük bana ilk öpücük gibi gelmişti. Ama Angelo'yla birçok kez yatmakla övündükten ve muhtemelen The Outfit'in yarısına bindikten sonra, müstakbel karımın çok ikna edici bir öpüşmeci olduğu sonucuna vardım. Dudaklarımı dudaklarına değdirdikten sonra yüzünde aynı tiksintiyi tekrar görebilseydim, bana pislik babasını hatırlatan soğuk kaltağı hatırlardım.

"Bir sigara içebilirim." Francesca özür dileyerek gülümsedi, sandalyesini geriye itti ve kasıklarını, klitorisine baskı yaptığına şüphe olmayan sert ayağımdan kurtardı.

"Ne kadar güzel bir kız, ne kadar iğrenç bir alışkanlık." Galia burnunu kıvırdı, kendisinden daha genç ve güzel arkadaşına patronluk taslama fırsatını kaçırmadı.

Nişanlımı pis seviyordum, ısırarak istedim ama tabii ki yersiz tepkimi kendime sakladım. Sigara içmek bir kötü alışkanlıktı ve kötü alışkanlıklar da zayıflıklardı. Hayatımda bunların hiçbirine yer vermedim. İçkilerimin miktarı, kalitesi ve sıklığı üzerinde sıkı bir kontrolle çok gelişigüzel içtim. Bunun dışında abur cubur tüketmedim, bahis oynamadım, sigara içmedim, uyuşturucu kullanmadım, hatta *Best Fiends* ve *Candy Crush* oynamadım.

Sıfır bağımlılık. Arthur Rossi'nin sefaleti dışında tabii. O boka doyamadım.

"İzninizi isteyebilir miyim?" Francesca boğazını temizledi. Sabırsızca el salladım. "Çabuk ol."

Bryan ve benim dokunmadığımız, ancak Galia'nın tamamını tükettiği ve hatta ikinci bir porsiyon istediği tatlıdan sonra, Francesca'nın günahkâr derecede iyi olduğunu ilan etmeden önce kendi başına iki ısırık aldığını fark ettim, ama çok doluydu (yatılı okul her kuruşa değdi). Daha sonra, müstakbel gelininin piyano çalışını dinlemek üzere içkilerimizle birlikte salona çekildik. Nem on dokuz yaşında olduğu için, yani içinde bulunduğum dünyada neredeyse bir bebek olduğu için, onun iyi yetiştirilmiş, yumuşak dilli ve Amerikan kraliyet ailesinden biri olmaya aday olduğunu göstermek çok önemliydi. Francesca otururken üçümüz de piyanoyu gören döşemeli oturduk. Yuvarlak odanın tüm duvarlarında kitaplarla dolu raflar vardı. Meslektaşlarımı ve akranlarımı ağırlarken son dokunuşumdu ama enstrüman çalabilen bir eşe sahip olmak daha da etkileyiciydi.

Francesca elbisesini hayranlık uyandıran bir hassasiyetle koltuğuna yerleştirdi, sırtı bir ok gibi dik, boynu uzun ve narindi, çürütülmek için yalvarıyordu. Parmakları tuşların üzerinde geziniyor, onlara dokunmuyordu bile. Ailemden bana miras kalan parçayı hayranlıkla inceliyordu. Rahmetli Keaton'lar klasik müziğe çok önem verirlerdi. Öldükleri güne kadar öğrenmem için yalvarmışlardı.

Bryan ve Galia nefeslerini tutmuş, benim kendime bakmaktan başka çarem olmayan şeye bakıyorlardı. Nişanım -siyah kadife elbisesi içinde acı verecek kadar güzeldi, saçlarını French twist ile tutturmuştu, antika bir piyanoya hayranlıkla bakıyor, yüzünde büyümlü bir gülümseme varken parmaklarıyla piyanoyu okşuyordu. O benim için fildişi bir piyondan çok daha fazlasıydı, pahalı ve dikkat çekiciydi ama işe yaramaz ve hareketsizdi. Nabzını odanın öbür ucundan bile hissedebileceğiniz canlı bir şeydi ve onu babasından aldığımdan beri ilk kez gerçekten almamış olmayı diledim. Sadece resim yüzünden değil, onu evcilleştirmek hiç de kolay olmayacaktı.

Ve zor, çok genç yaşıta karar vermişim, tatsız bulduğum bir tattı.

Chopin çalmaya başladı. Parmakları zarafetle hareket ediyordu ama onu ele veren yüzündeki ifadeydi. Müziğin ona verdiği yoğun zevk beni hem büyülüyor hem de öfkeliendiriyordu. Geliyor gibi görünüyordu, başını arkaya atmış, gözleri kapalı, dudakları sessizce müziği mırıldanıyordu. Dudaklarıyla notaları kovalıyordu.

Duvarlarda yankılanan dramatik müzikle oda daha da küçülüp ısınırken kanepede kaykıldım ve solumdaki Hatch'lere baktım. Galia gülümsüyor ve başını sallıyordu, kocasının kolunun büyüklüğünde bir ereksiyon yaşadığından habersizdi. Şu ana kadar Bryan Hatch'le hiçbir sorunum olmamıştı. Aslında, bırakın kabinde bir koltuk işgal etmeyi, bir Japon balığına bakma konusundaki beceriksizliğine rağmen onu oldukça seviyordum. Ancak bu, ona bakışımı değiştirdi.

Eşyalarım benimdi.

Hayran olunacak şeyler
değil.

Arzu edilmemeli.

Dokunulmamalı.

Birdenbire, genç gelin adayım için bu anı mahvetme ihtiyacı çok büyük, neredeyse şiddetliydi. Parmağına bazı insanların evlerinden daha pahalı bir nişan yüzüğü taktıktan sonra onu meslektaşlarıma ve akranlarıma takdim ettiğim gece başka bir erkekle yatma cesaretini gösteren kışkırtıcı nişanım bunun bedelini kesinlikle ödeyecekti.

Kayıtsızca ve çok da kibarca viski bardağımı dudaklarıma götürdüm, ayağa kalktım ve Francesca'ya doğru yürüdüm. Arkasında durduğum için gözlerini açsa bile beni göremeyecekti. Ama görmedi, sanatın ve arzusunun transına kapılmıştı. Konuklarımızın görmesi için yere şehvet damlatıyordu ve her damlasını yuttular - o kadar ki hem onlara hem de ona bir noktaya değinmek zorunda kaldım.

Attığım her adımda, parmaklarının altındaki melodi daha yüksek ve daha dramatik hale geldi. Arkadan kürek kemiğine ilk yumuşak öpücüğü kondurduğumda parça zirveye ulaştı ve gözleri fal taşı gibi açıldı, vücudu şaşkınlıkla sarsıldı. Parmaklarını piyanonun üzerinde tutarak çalmaya devam ediyordu ama dudaklarım yumuşak, sıcak boynunda gezinirken vücudunun geri kalanı ürperdi ve bir başka baştan çıkarıcı öpücük için kulağının arkasındaki noktaya battı.

"Çal bakalım Nemesis. Antika piyanomun üzerine çıkararak bize güzel bir gösteri sunuyorsun. Emily ile boy ölçüşmeye hazır mısın?"

Dudaklarım omzunun üzerinden tekrar hareket ederken, davetkâr etini ısırırken, dişlerimi misafirlerimizin önünde yumuşak tenine daldırırken ve kendimi yumruklamak istememe neden olan korkunç bir özdenetim eksikliği sergilerken teninin sıcaklıkla çiçek açtığını, tutkuyla titrediğini hissedebiliyordum.

Francesca notalarını karıştırdı, parmakları yönsüz bir şekilde tuşların üzerinde geziniyordu. Dengesini bozduğum gerçeğinden zevk alıyordum. Geri çekilmeye ve doğrulmaya başladım. Vücudunun tatlı buğusundan uzaklaşınca çalmayı bırakacağını düşündüm ama parmaklarını piyanonun üzerinde yeniden konumlandırı, derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve Hozier'den "Take Me to Church"ü çalmaya başladı. Bunun daha fazla öpüşmek için bir davet olduğunu hemen anladım. Aşağı baktım. O da yukarı baktı. Gözlerimiz buluştu. Eğer boynuna kondurulan iffetli öpücüklere böyle karşılık veriyorsa, nasıl bir tepki veriyordu?

Yatakta mı?

Yatakta onu düşünmeyi bırak, seni aptal.

Hemen geri çekildim, burnumu boynunun kıvrımlarına sokarken başparmağımı boynunda gezdirdim.

"Benim için ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorlar. Bu onları tahrik ediyor."

"Tanrım," diye tısladı kapalı dudaklarının arasından. Yine notaları karıştırmaya başlamıştı. Şarkıyı onun parmaklarının altında daha çok seviyordum. Daha az mükemmel. Daha çok arzuladığım şey, onun başarısızlığı.

"Beni de tahrik ediyor."

"Bunu yapma," diye nefes aldı, nefes nefese kalışı göğsünün hızla inip kalkmasına neden oluyordu. Yine de basit bir şey yapmadı - bana durmamı söylemedi.

"İsterlerse izleyebilirler. Bu evdeki tek teşhirci sen değilsin Nem," diye alay ettim.

"Wolfe," diye uyardı. Adımı ilk kez söylüyordu. En azından benim için. Aramıza bir duvar daha düştü. Duvarı tekrar yükseltmek istedim ama beklentilerimi aştığı için onu incitmek istediğim kadar değil.

"Lütfen piyanomun üzerine gelmeyin. Misafirlerimizin önünde çok kötü bir izlenim bırakırsınız. Dilinizle koltuğu yalayarak temizlemek zorunda kalacağınızdan bahsetmiyorum bile."

Tam da misafirlerimiz işaretle arkamızdan yaklaşırken parmaklarını tuşların üzerine vurdu. Bunu odadaki herkes için yeterince rahatsız edici hale getirdim ve mesaj ulaştı. Odalarına çekilecekler ve

nişanlığa salyalarını akıyordu. Sekreter Hatch, odunıyla ve Bayan Hatch, talihsiz hayırseverlik isimleri seçimleri ve doğal olmayan sert saçlarıyla, akşam için bize veda ettiler.

"Çok güzel bir akşamdı," diye kokladı Galia arkamdan, dolgun vücudunu kat kat elbisesinin içine yerleştirirken. Kocasını arkasını dönüp pantolonunun içinden ereksiyonunu yakalama utancından kurtardım. Francesca onunla olan iş ilişkimi zedelemeye değmezdi.

"Güzel bir akşam." Boğazını temizledi, sesinde hâlâ yoğun bir şehvet vardı.

"Sevgilim, misafirlerimize iyi geceler dile," dedim, arkam onlara dönük bir şekilde müstakbel eşime bakarak.

"İyi geceler," diye mırıldandı Francesca, yüzüm hâlâ omzuna gömülü olduğu için arkasını da dönmedi. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz oturduğu yerden sıçradı. Ben de aynı anda kapıya yöneldim, çenesi düşük bir ergenle üçüncü sınıf bir münakaşa seansına daha ilgi duymuyordum.

"Batı kanadı," diye kestirip attım, sırtım ona dönüktü.

"Senden çok nefret ediyorum." Arkamdan sesini yükseltti ama sabit ve meydan okuyan bir ses olarak kaldı. Kristen'ın yaptığı gibi hiçbir şeyi tekmelemedi ya da beni itmeye çalışmadı. Küçük bir kedi gibi ağlamadan tüm kıyafetlerimi kesti.

Kapıyı yüzüne kapattım ve uzaklaştım. Cevap vermeye değmezdi. On dakika sonra odamdaydım ve kravatımı çözüyordum. Günlük alkol kotamı çoktan doldurmuştum, bu yüzden su yudumlayarak pencereden ana caddeyi seyretmeye başladım. Kapalı kapılarımın ardındaki koridorda nişanlığımın topuk seslerini duydum. Kısa bir süre sonra sigara dumanı kokusu burun deliklerime doldu. Bana ev kurallarına uymayacağını söylemeye çalışıyordu ama bir sigara yakarak çok daha büyük bir ateşle oynuyordu. Bizi eşit mi sanıyordu? Ona kocaman bir parça alçakgönüllü turta sunulmak üzereydi. Ve onun tatlısının aksine, ben onu zorla beslerdim. mesaj netleşene kadar o yemeğin her ısırığını.

Tam gömme dolabıma girip üzerimi değiştirecektim ki kapım açıldı.

"Nasıl yaparsın!" diye tısladı, gözleri o kadar kısıktı ki eşsiz renkleri zar zor . Parmaklarının arasında yanan bir sigara vardı. Bana doğru dörtnala koştu ama her adımı ölçülü ve podyuma yakışır şekildeydi. "Bana dokunmaya hakkın yoktu. Vücudum hakkında böyle şeyler söylemeye hakkın yok."

Gözlerimi devirmiştim. Sınırları zorlamak ona çok korkunç geliyordu. Ama yalancılarla işim olmazdı ve sanki topuklarıyla sikime dokunmaya çalışmayan ve kısa bir süre önce omzunu öptüğümde neredeyse boşalacak olan bakire bir azizmiş gibi konuşuyordu.

"Sikimi yalamaya gelmediyseniz, lütfen odamdan çıkın. Güvenliği arayıp sizi geçici bir otele göndermekten nefret ediyorum ama göndereceğim."

"Wolfe!" Ayağının kaymasıyla göğsümü itti. Resim ve önemsedığım tek maddi şeyin kaybı yüzünden zaten öfkeliydim. Cevap vermedim. Beni tekrar itti, daha sert.

Ergen, diye düşündüm acı acı. Chicago'daki onca kadın arasından bir ergenle evleniyorsun.

Cebimden telefonumu çıkardım ve korumamın dahili numarasını tuşladım. Gözleri büyüdü ve telefonu elimden kapmaya çalıştı. Elimi bileğine kenetledim ve onu ittim.

"Ne oluyor be!" diye bağırdı.

"Seni dışarı atacağımı söyledim.

Ciddiydim." "Neden?"

"Çünkü kafan karışık, azgınsın ve sinirlerimi bozuyorsun. Yatak odamda olmanın tek sebebi seks yapmak istemen. Sadece benimle yapmaktan nefret ediyorsun. Ve kendimi kadınlara zorla kabul ettirme işinde olmadığım için, ne olduğunu anlayana kadar yarım saat boyunca sinir krizi geçirmeni izlemekle ilgilenmiyorum."

Hırladı ama hiçbir şey söylemedi. Daha fazla kızardı. Sigarasını daha fazla emdi. Dudakları yetişkin erkeklere işkence etmek için yapılmıştı. Bundan emindim.

"Dışarı," dedim.

"Kimin resmiydi o?" diye sordu durup dururken.

"Seni ilgilendirmez. Odamı kimin temizlediğini gördün mü?" Haftada üç kez profesyonel bir şirketle anlaşmışım. Eşyaları çöpe atma alışkanlıkları yoktu ama fotoğraf muhtemelen kıyafet dağlarının arasına gömülmüştü. *Mahvettiği bir şey daha.* Elbette Francesca hiçbir zaman pisliğini temizleme zahmetine girmezdi. Bir hükümdar gibi yetiştirilmişti. Kendi pisliğini temizlemek onun aşına olduğu bir kavram değildi.

"Hayır," dedi başparmağının köşesini ısırarak ve yere bakarak. Su bardağımdaki sigarayı söndürdü (onu öldürecektim) ve doğrudan bana baktı. "Ve neden burada olduğumu biliyorum."

"Öyle mi?" İlgileniyormuş gibi yaparak bir kaşımı kaldırdım.

"Buraya bana bir daha asla dokunmamamı söylemeye geldim."

"Ne tesadüftür ki, göğüslerini zar zor kapatan ve bacaklarının her santimini gösteren bir gecelik giyerken buraya haber vermeye geldin." Tekrar pencereden dışarı baktım, onu görmek bir anda dayanılmaz gelmişti.

Onu çevremde aşağı bakarken yakaladım, soluk mavi geceliğini çoktan giymiş olmasına şaşırdım. Berbat bir haldeydi. Hayatım boyunca pek çok kadınla tanışmıştım ama beni baştan çıkarmaya bu kadar kararlı olan ve en ufak bir ilgi belirtisi gösterdiğimde çılgına dönen bir kadınla henüz tanışmamıştım.

"Peki." Başparmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve bakımlı mahalleyi kayıtsızlıkla izledim.

"İyi misin?"

"Evet. çok sıkıcı birine benziyorsun."

"Sıkıcı olmayı haftanın herhangi bir günü psikopat olmaya tercih ederim."

"Aşağılanmak sana yakışıyor Nemesis. Şimdi git," diye emrettim sertçe, kravatımı boynumdan kaydırarak.

Kapılara doğru yürümeye başladığında penceredeki yansımamı izledim, elini kapı kollarından birine koyarak durdu ve tekrar bana doğru döndü. Gözleriyle buluşmak için arkamı döndüm.

"Öpüştüğümüzde senin Angelo olmadığını nasıl anladım biliyor musun? Boyundan ya da kokundan değil. Tadın kül gibiydi. İhanet gibi. Senatör Keaton, sizin tadınız acı ve soğuk, zehir gibi. *Tadınız bir cani gibi.*"

İşte bu oldu. Bir sonraki hamlesini düşünmesine neden olmayacak kadar hızlı bir şekilde ona doğru yaklaştım, bir elimi saçlarına gömdüm ve ağzımı onunkinin üzerine kapatarak onu susturdum. Diğer elimle kravatımı boynunun arkasına doladım, onu kendime doğru çektim ve bizi birbirimize bağladım.

Uzun, şiddetli bir öpücüktü. Dişlerimiz çarpıştı, dili önce benimkini kovaladı, ben onun küçük bedenini kapılarıma yapıştırırken, sırtının yuvarlak tutamaçlara çarpması gerçeğine ağzının içine sııttım. Dudaklarının benimkilere değmesi yalancı olduğunu doğruladı ve kasıklarının benimkilere değmesi de sikilmeyi çok istediğini, sadece bana boyun eğme fikrinden hoşlanmadığını gösterdi. Kafatasının arkasındaki kavrayışımı sıkılaştırdım ve öpüşmemizi derinleştirdim. Sersemlemişti ve bunu ellerinin göğsünden yukarı kayışından, yanaklarımı kavrayışından ve beni ona yaklaştırtışından anladım. Angelo ile düğünde yaptığı şeyin aynısıydı. Onu böyle yakalamıştım.

Tuvaletten çıktığımda onları gördüm. Elleri yanaklarındaydı. Tek bir hareketle dokunuşunu tutkuludan samimiye çevirdi. Aramızdaki bağı çaktı, çaresizce ağzıma doğru inledi. Anında geri çekildim.

Bizimki bir aşk hikayesi değil.

"Git buradan," diye bağırdım.

"Ama..." Gözlerini kırptırdı.

"Git buradan!" Kapıyı açtım, kaçmasını bekliyordum. "Ben diyeceğimi dedim. Sen de kendininkini. Ben kazandım. Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştır ve defol git Francesca."

"Neden?" Gözleri irileşti. Geceliğinin altında büzüşmüş meme uçlarını örtmek için göğsüne sarılışına bakılırsa, incinmekten çok utanmıştı. Daha önce hiç reddedilmemişti. Ama yaralanmış olan duyguları değil, gururuydu.

Çünkü başka bir adamı seviyorsun ve ben o adammışım gibi davranmaya çalışıyorsun.

Ona alaycı bir gülümseme fırlattım, poposuna bir şaplak attım ve kapımdan dışarı ittim. "Benim tadımın kötü adam gibi olduğunu söylemiştin ama senin tadın kurban gibi. Şimdi, kendine verdiğin değerden geriye ne kaldıysa kurtar ve git."

Kapıyı suratına kapattım. Arkamı döndüm.

sigara izmariti yüzen su bardağını kaptı. Ve pencereden dışarı fırlattı.

CHAPTER SEVEN

Francesca

EBEVEYNLERİM benim özgürlüğüm için savaşmayacaklardı.

Bunun farkına daha önce varmalıyım ama bu umuda bir uçurumun kenarındaymışım gibi tutundum. Çaresizce, aptalca, aşağılayıcı bir şekilde.

Wolfe beni odasından attıktan sonraki sabah annemi aradım ve ona Angelo'dan aldığım mesajları ve dün gece olanları anlattım. Yüzüm ve boynum düzensiz parçalar halinde kızardı. Dün gece bu kadar dikkatsiz davrandığım için korkunç bir utanç içimi kemiriyordu. Doğru, evlenmek üzere nişanlanmıştık ama bir çift değildik. Aslında değildik. Teknik olarak, sadece bir öpücüktü. Ama ben oradaydım ve çok daha fazlası vardı. Daha fazla dokunma. Daha fazla sürtünme. Daha fazla yutma. Tam olarak tanımlayamadığım daha fazla duygu -aşktan çok uzak ama sevgiye şaşırtıcı derecede yakın.

Annem Angelo'nun mesajlarını duyduğunda, onlara cevap vermeyi düşündüğüm için beni azarladı. "*Sen nişanlı bir kadınsın Francesca. Lütfen öyle davranmaya başla.*" Yüzüm utançtan o kadar kızarmıştı ki patlamak üzereydim, diğer hatta babamı bağladı. Birlikte, oldukça nazik bir şekilde, Angelo'nun Emily'yle birlikte yaklaşan bir düğüne katılacağını söylediler, babam da Piskopos'un düğününde çok güzel bir çift ekledi. İşte o netlik anında sadece babamın beni sahiplenmeyeceğini değil, belki de benim onun tarafından sahiplenilmek istemediğimi fark ettim. Tek fark

Şu anda beni barındıran canavar ile doğduğum canavar arasındaki fark, birincisinin boş vaatlerde bulunmaması ya da beni önemsediğine inandırmasıydı.

Tanıdığın şeytan tanımadığından iyidir derler ama ben artık babamı gerçekten tanıyormuşum gibi hissetmiyordum. Görünüşe göre sevgisi koşullara bağlıydı ve ben onun beklentilerinin her birini karşılayacaktım.

Dün geceki aşağılanma, annemin bir gecede fikrini değiştirmesi ve babamın Wolfe'u memnun etmem için istekli olmasıyla birleşince isyan etmek istedim.

"Eminim birlikte çok güzel görünüyorlardır, baba. Angelo'yu etrafta göreceğim ve Emily ile olan ilişkisini doğrudan ondan dinleyeceğim için de mutluyum." Sanki annemle babam beni görebilecekmiş gibi çamurlu tırnaklarımı gelişigüzel inceledim. Saksı dikmeye ve turplarımı gübrelemeye ara vererek bahçede volta attım. Bayan Sterling yanımdaki çardakta kitap okuyormuş gibi yapıyordu, burnu gözlükleri kadar kalın bir tarih kitabına gömülmüştü ama beni dinlediğini biliyordum. Aslında, temizlikçiler, bahçıvanlar ve UPS teslimatçıları da dahil olmak üzere evdeki herkes ağzını her açtığında kulak misafiri olduğunu anladım. Öpüşmemizi, sonra da Wolfe beni kovduğunda ettiğimiz kavgayı duymadığını fark edersem çok şaşırdım.

Dün geceyi düşündükçe yanaklarım kızarıyor. Senatör Keaton bu sabah ben uyurken misafirlerine özel jetine kadar eşlik etmekten döndüğünden beri odasından çıkmamıştı. Hafta sonunun, ayın ve ömrümün geri kalanında onu görmemekten memnun olacaktım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu babam.

"Baba, çok iyi haberlerim var. Yeni damadım beni üniversiteye göndermeye karar verdi. Northwestern'e, hem de. Şimdiden bir tur attım ve bugün bir başvuru formu dolduruyorum. Bu kararımı *çok* destekledi," dedim ve Bayan Sterling'in gözleri uzun dakikalar boyunca aynı sayfada kalırken dudaklarında beliren ince gülümsemeyi memnuniyetle fark ettim. Babamın, Angelo'nun da Northwestern'de yüksek lisans yapmak için başvurduğundan haberdar olduğundan emindim. Noktaları birleştirmekte iyiydi.

Birkaç gün önce içimi çekmiş ve etrafımdaki bahçeye daha fazla saksıya ve yeni bir sulama kabına ihtiyacım yakınmışım. Ertesi gün, yenileri kulübede beni bekliyordu. Meraklı olabilirdi ama kesinlikle müstakbel kocam kadar kötü değildi. "Kariyer yapmamı desteklediğini bile ifade etti. Şimdi sadece ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyor. Ben

Bir avukat ya da belki bir polis." Bu son dokunuş biraz abartılıydı. Babam avukatlardan ve polislerden, çocuk tacizcilerinden ve ateistlerden nefret ettiğinden daha fazla nefret ederdi. Kanında yanan mantıksız bir öfkeyle.

O kadar uzun zamandır ailemin kuklasıydım ki ipleri koparmak bana korkutucu ve yasak geliyordu. Kesinlikle nefret ettiğim uzun etekler ve elbiseler giydim çünkü onlar seviyordu. Diğer kilise kızları genellikle daha iyi kıyafetlerim ve daha güzel ayakkabılarım olduğu için benden hoşlanmasalar da düzenli olarak Pazar ayinlerine katıldım. Katı ailemi yatıştırmak için erkekleri öpmekten bile kaçındım. Peki bunun bana ne faydası oldu? Babam beni bir senatöre sattı. Ve annem, derin acısına ve hayal kırıklığına rağmen, ona karşı çaresizdi. Ama bu, onunla aynı yolu izlemem için beni cesaretlendirmesine engel olmadı.

Okumamı ve bir iş bulmamı istemedi.

Benim de kendisi gibi mahsur kalmamı istedi.

"Bu bir şaka mı?" Babam diğer hatta içkisini yudumlarken boğuldu. "Benim hiçbir kızım *çalışmayacak*," diye tükürdü.

Wolfe'a duyduğum nefreti bir an için bir kenara bırakarak, "Müstakbel damadın bu duyguyu paylaşmıyor gibi görünüyor," diye şarkı söyledim.

"Francesca, senin soyun, güzelliğin ve servetin var. Sen çalışmak için doğmadın, Vita Mia. Kendi başına zenginsin ve bir *Keaton*'la evlendiğin için daha da zenginsin," diye haykırdı annem. Tüm bunlardan önce Keaton'ların bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Para aklımdaki en son şey olduğu için kimseye, en azından müstakbel kocama sorma zahmetine girmemiştim.

"Ben üniversiteye gidiyorum. Tabii..." Çılgınca bir fikirdi ama mantıklıydı. Dudaklarıma kurnaz bir gülümseme değdi ve gözlerim bahçenin karşısındaki Bayan Sterling'in gözleriyle buluştu. Bana zar zor fark edilen bir baş selamı verdi.

"Ne?" diye hırladı babam.

"Tabii Wolfe'a elimi neden verdiğini söylemezsen. O zaman gitmemeyi düşünürüm." Çünkü o zaman her şeyi öğrenmiş olacaktım. Bu noktada kaderimi değiştirebileceğimden çok şüpheliydim, ama beni neyin içine soktuğunu bilmek ve çıkış yolumu bulup bulamayacağımı görmek istiyordum.

Babam homurdandı, buz gibi ses tonu sinirlerime bıçak gibi saplandı. "İşimi kadınlarla tartışmam, hele hele kendi kızım la hiç."

"Kadın olmanın nesi yanlış baba?"

Beni Wolfe Keaton'a verdiğin gün tam bir korkak gibi davrandın.

"Farklı roller oynuyoruz," diye kestirip attı.

"Benimki de bebek yapmak ve güzel görünmek mi?"

"Sizinki ailenizin mirasını devam ettirmek ve çalışkan işleri ihtiyacı olan insanlara bırakmak."

Telefonu kulağımla omzum arasında tutarak ve malayı çamura saplayıp aynı anda alnımı silerek, "Bu, bana eşit olarak saygı duymuyormuşsun gibi geliyor," diye tısladım.

"Çünkü sen benim dengim değilsin, sevgili Frankie." Hat diğer tarafta kesildi.

O gün yirmi saksı çiçek diktim. Sonra odama gittim, duş aldım ve Northwestern'e başvuru formumu doldurmaya başladım. Siyaset Bilimi ve Hukuk Çalışmaları'nın bölümüm olmasına karar verdim. Dürüst olmak gerekirse, her zaman bahçıvanlığın benim mesleğim olduğunu düşünmüştüm, ama babam beni çileden çıkardığı için, bölümümü onun yüzüne vurmak, ilgimi çekeceğinden şüphe duyduğum bir şeyi yıllarca okumaya değerdi. Küçük McPetson'dım ama bir eğitim alıyordum ve bu iyi hissettiriyordu.

Meşe masamın üzerine eğilmiştim ki havada bir şey değişti. Ne olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek kalmadı.

Nişanlım esir gelinini kontrol etmek için buradaydı.

"Yarın ilk elbise provan var. Yatağına git."

Çevremden takım elbise giymediğini görebiliyordum. Bronz tenli, zayıf ama kaslı vücudunu öne çıkaran beyaz V yakalı bir gömlek ve dar kalçalarına yapışan koyu renk bir kot pantolon. Bir senatöre hiç benzemiyordu, bir politikacı gibi davranmıyordu ve onu şu ya da bu şekilde kutulayamadığım gerçeği beni tedirgin ediyordu.

"Northwestern'e başvurumu dolduruyorum," diye cevap verdim, yüzümü ve boynumu yeniden sıcaklığın kapladığını hissederek. Neden gözleri her üzerimde olduğunda beni sıvı ateşe batırıyormuş gibi hissediyordum? Ve bunu nasıl durdurabilirdim?

"Zamanını boşa harcıyorsun."

Başımı kaldırdım ve ona aradığı göz temasını sağladım.

"Söz vermiştin," diye .

"Ve teslim edeceğim." Kapımın pervazını itti ve odama girerek bana doğru yürüdü. "Başvuru formu doldurmana gerek yok. Adamlarım bu işi çoktan halletti. Bir Keaton olmak üzeresin."

"Keaton'lar kendi üniversite başvurularını dolduramayacak kadar değerli mi?" Ona çıkışmamak için kendimi zor tutuyordum.

Belgeleri masamdan aldı, top haline getirdi ve masamın yanındaki çöp kutusuna attı. "Bu demek oluyor ki

şekil ve boyutlarda olsa da yine de içeri girebilirdiniz."

Sandalyemden fırladım ve aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koydum. Bir öpücük daha riskini göze alamazdım. Reddedildiğini her düşündüğümde dudaklarım hâlâ acıyordu.

"Bu ne cüret!" Gürledim.

"Bu soruyu çok soruyor gibi görünüyorsunuz. Biraz fikrini değiştirmek ister misin?" Bir elini kot pantolonunun ön cebine soktu ve masamın üzerindeki cep telefonumu aldı, başparmağıyla kolay bir monotonlukla kaydırды. Ailem bir şifreye sahip olmamı yasaklamıştı. Annem telefonumu bana geri verdiğinde, mahremiyetimi korumak yapılacaklar listemde alt sıralarda yer alıyordu, çünkü zaten büyük bir kısmı alınmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Sesim ürkütücü bir şekilde sakinleşti ve aynı zamanda şok oldu.

Gözleri hâlâ telefonumdaydı. "Devam et. Tekrar sor. Bu ne cüret, değil mi?"

Kelimelerle ifade edemeyecek kadar afallamıştım. Adam takım elbiseli bir vahşiydi. Her fırsatta benimle alay ediyor ve beni kızdırıyordu. Babam inatçı bir pislikti ama bu adam... *bu* adam her gece kâbuslarıma giren bir şeytandı. Cennet gibi sağlam bir maskeye sarılmış cehennem gibiydi. Ateş gibiydi. Gözler için muhteşem, dokunmak için ölümcül.

"Hemen telefonumu ver." Açık avucumu ona doğru fırlattım. Bana doğru umursamaz bir el salladı, hâlâ mesajlarımı okuyordu. *Angelo'nun mesajlarını*.

"Bunu yapamazsın." Telefona ulaşmak için kollarımı kaldırarak ona doğru fırladım. Kolunu kaldırdı, diğer eliyle beni belimden yakaladı, iki bileğimi tuttu ve ellerimi gömleğinin üzerinden karnının alt kısmına yapıştırdı.

"Kıınılda ve öfkenin bana ne yaptığını gör. Dostça bir ipucu: beni heyecanlandırıyor ve bilmek isteyeceğinizden çok daha fazla şekilde."

Bir yanım ona meydan okumak istiyordu, böylece ellerimi aşağı itecekti. Daha önce hiç bir erkeğin orasına dokunmamıştım ve bu fikir beni heyecanlandırıyordu. Hayatım zaten darmadağın olmuştu. Ahlaki değerlerim tutunduğum son şeylerdi ve açıkçası parmaklarım onları tutmaktan yorulmuştu.

Ben müdürün üzerine yürüdüm, o da sırtarak mesajlarımı gözden geçirdi ve bileklerimi sıkıca tuttu. Ellerimi erkekliğinin üzerine koyma sözünü yerine getirmedi.

"Cevap verecek misin aşık çocuk?" diye sordu sohbet edercesine.

"Seni ilgilendirmez."

"Karım olmak üzeresin. Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir. Özellikle de mavi gözlü ve gülümseyen erkeklere güvenmiyorum."

Ellerimi bıraktı, telefonumu cebine koydu ve başını eğerek beni küçümseyerek taradı. Ağlamak istedim. Çünkü aşağılamadan sonra özür dilememekle kalmadı, bugün de iki kez benimle alay etti - hem başvurumu çöpe atarak hem de mesajlarımı .

Sanki onun kızışmışım gibi telefonuma el koydu.

"Telefonum, Wolfe. Ver onu." Bir adım geri attım. Onu o kadar çok incitmek istiyordum ki nefes almak bile acı veriyordu. Bana baktı, sakın ve sessizdi.

"Sadece Bandini'yi rehberinden silersen." "O bir çocukluk arkadaşı."

"Meraktan soruyorum, bütün çocukluk arkadaşlarını beceriyor musun?"

Ona şekerli bir gülümseme fırlattım, "Kaçıp Angelo ile tekrar seks yapacağım mı korkuyorsun?"

Dilinin ucu alt dudağını sinsice yalamak için dışarı fırladı, "Ben mi? Hayır. Ama olmalı. Tabii aletin kesilmesini istemiyorsa."

"Bir gangster gibi konuşuyorsun, müstakbel bir başkan gibi değil."

Çenemi dışarı çıkardım. "Her ikisi de farklı şekilde uygulanan aşırı güç pozisyonlarıdır. Sen olsan

Ne kadar çok ortak noktaları olduğuna şaşırdım."

"Eylemlerinizi haklı çıkarmayı bırakın," dedim.

"Kaderinle savaşmayı bırak. Babana iyilik yapmıyorsun. O bile boyun eğmeni istiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Magnificent Mile'daki mülklerinden birinde bu sabah yangın çıktı. Avrupa'dan gelen 50 kilogram kokain, puf! Gitti. Kanıtları temizleyene kadar sigortayla temasa geçemez ve o zamana kadar olay yerini kurcaladığını anlarlar. Milyonlar kaybetti."

"Bunu sen yaptın," diye suçladım, gözlerimi ona dikerek. Omuz silkti. "Uyuşturucu öldürür."

"Bunu beni azarlasınlar diye yaptın," dedim.

Güldü. "Tatlım, sen en iyi ihtimalle bir baş belası ve risk almaya değmezsin."

Ona tokat atmadan önce -ya da daha kötüsü- dışarı fırladım, öfkem bir gölge gibi beni takip ediyordu. Arabam olmadığı için evden çıkamıyordum.

Araba ya da gidecek bir yer yoktu ama ortadan kaybolmak istiyordum. Pavyona koştum, orada çöktüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve hüngür hüngür ağladım.

Daha fazla dayanamadım. Babamın bir zorba olması ve Wolfe'un ailemin ve benim hayatımı mahvetmeye çalışması bir arada çok fazlaydı. Başımı bankın serin beyaz tahtasına yasladım ve vücudumdaki savaşın bittiğini hissederken usulca ağladım.

Sakinleştirici bir el sırtımı okşuyordu. Wolfe'un beni asla aramayacağını ve işleri düzeltmeye çalışmayacağını içten içe bilsem de arkamı dönmeye korkuyordum.

"Eldivenlerine ihtiyacın var mı?" Bayan Sterling'di, sesi pamuk gibi yumuşaktı. Kollarımın arasında başımı salladım.

"Biliyorsunuz, o da sizin durumunuz karşısında en az sizin kadar şaşkın ve yönünü şaşırmış durumda.

Tek fark, duygularını nasıl saklayacağını yıllarca mükemmelleştirmiş olması."

Nişanlımı benim gözümde insanlaştırmaya çalışmasını takdir ettim ama pek işe yaramadı.

"Wolfe'u yetiştirme şerefine nail oldum. Her zaman zeki bir çocuktü. Öfkesini her zaman koluna takardı." Annemin ben küçükken yaptığı gibi sırtıma tembel daireler çizirken sesi çan gibi çınlıyordu. Sessiz kaldım. Wolfe'un kendi bagajı olması umurumda değildi. Onun muamelesini hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

"Fırtınayı atlatman gerek canım. Bence alışma sürecinden sonra, ikinizin birlikte çok patlayıcı olduğunuzu göreceksiniz çünkü sonunda birbirinizdeki zorluklarla tanıştınız." banka oturdu ve saçlarımın izlerini yüzümden kaldırdı. Başımı kaldırdım ve ona göz kırptım.

"Senatör Keaton'ı hiçbir şeyin korkutabileceğini sanmıyorum."

"Ah, şaşırsınız. Bence ona endişelenmesi gereken sağlıklı bir doz veriyorsun. Senin bu kadar...*sen* olmanı beklemiyordu."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir sonraki sözlerini düşünürken yüzü buruştu. Wolfe'un kendisini yetiştirdikten sonra ona bağlandığını hissettiği için onu işe aldığı belli olduğuna göre, en azından bir gün bana da ısınacağına inanma umudum vardı.

Bana ellerini uzattı ve ellerini tuttuğumda beni şaşırtarak aynı anda ayağa kalktı ve sarılmak için beni kendine çekti. İkimiz de aynı boydaydık, inceciktik ve o benden bile cılızdı. Saçlarıma doğru konuştu.

"Bence aşk hikayeniz yanlış bir başlangıç yaptı ama tam da bu yüzden muhteşem olacak. Wolfe Keaton'ın duvarları var, ama sen

onları kırmaya başladı bile. Onunla ve seninle savaşıyor. Wolfe Keaton'ı etkisiz hale getirmenin sırrını ister misin, sevgili kızım?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Çünkü bir parçam, elime fırsat geçtiğinde onu paramparça edeceğimden içten içe korkuyordu. Ve birini bu kadar derinden incittiğimi bilerek kendimle yaşayamazdım.

"Evet," dediğimi duydum.

"Sev onu. Senin aşkın karşısında savunmasız kalacaktır."

Bununla birlikte vücudunun benimkinden ayrıldığını hissettim ve cam kapılara doğru çekildi, uçsuz bucaksız malikane onu yutuyordu. Derin bir nefes aldım.

Adam az önce babamın uyuşturucu işlediği bir binayı yok etmişti. Ve bunu bana yarı yarıya itiraf etti. Bu, babamın verdiği ya da kabul ettiğinden çok daha fazla bilgiydi. Ayrıca okula gitmeme de izin verdi. İstedğim zaman gitmeme de izin verdi.

Kol saatime baktım. Saat sabahın ikisiydi. Her nasılsa bahçede iki saat geçirmiştim. Wolfe'un bana gelen tüm mesajları okuyarak geçirdiği iki saat.

Gecenin soğuğu iliklerime kadar işliyordu. Moralim bozuk bir şekilde eve geri döndüm. İçeri girdiğimde Wolfe'un açık kapının eşiğinde durduğunu gördüm. Bir kolunu kapının çerçevesine dayamış, içeri girmemi engelliyordu. Ona doğru ölçülü adımlar attım.

Bir adım kala durdum.

"Telefonumu geri ver," dedim. Beni şaşırtarak elini arka cebine attı ve telefonu elime tutuşturdu. Telefonu avucumun içine aldım, hâlâ son kavgamızın etkisindeydim ama aynı zamanda uyanık kalıp beni beklemesinden de garip bir şekilde etkilenmiştim. Ne de olsa güne sabahın beşinde başlıyordu.

"Yoluma çıkıyorsun." Dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışarak hışırdadım. Bana boş boş baktı.

"Beni uzaklaştır. İstedğin şey için savaş, Francesca."

"Bizi düşman yapan şeyin bu olduğunu sanıyordum." Dudaklarımda hain bir gülümseme belirdi. "Çünkü senden kurtulmak istiyorum."

Sırıltma sırası ondaydı.

"İstemek ve savaşmak iki farklı şeydir. Biri pasif, diğeri aktiftir. Düşman mıyız, Nemesis?"

"Başka ne olabiliriz ki?"

"Müttefikler. Ben senin sırtını kaşıyacağım. Sen de benimkini kaşıyacaksın."

"Dün geceden sonra sana bir daha dokunmamaya kararlıyım."

Omuz silktili. "Seni yatak odamdan kovmadan önce bana srtnmeseydin daha inandırıcı olabilirdin. Her halükarda, içeri gelebilirsin. Ama Bandini'nin telefonundan ve hayatından silineceğine dair bana söz vermezsen bunu senin için kolaylaştırmayacağım."

Bunu neden yaptığını anladım. Bunu kendisi de yapabilirdi ama benden gelmesini istedi. Başka bir savaşı istemiyordu, tamamen teslim olmamı istiyordu.

"Angelo her zaman hayatımda olacak. Birlikte büyüdüğü ve beni satın almış olman bana sahip olduğun anlamına gelmiyor." Aslında Angelo'nun mesajlarına cevap vermek gibi bir niyetim olmamasına rağmen bunu söyledim. Üstelik aşğılık Emily ile ikinci randevusuna çıktığını duyduğumdan beri.

"O zaman korkarım biraz öfkeni gösterip benimle dövüşmek zorunda kalacaksın."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum.

"Elbette. Cevap verip vermeyeceğim tamamen farklı bir hikâyeye." Sırıtsı daha da kendini beğenmiş ve alaycı bir hal aldı.

"Babama karşı kozun ne? Belli ki senden nefret ediyor ama üniversiteye gideceğimi söylediğim halde beni geri istemiyor. İnsanlar onun isteğine karşı geldiğimi bilecekleri için bu onun itibarına büyük zarar verir. O zaman beni yatağında görmektense *senin* ona mal vermeni tercih ettiğine göre oldukça önemli bir şey olmalı."

Babamın o gün daha önce yaptığı gibi beni azarlamasını ve küçümsemesini bekleyerek yüzünü taradım.

Wolfe beni yine şşırttı.

"Onunla ilgili elimde ne varsa, uğruna çalıştığı her şeyi elinden alabilir, sefil hayatının geri kalanında onu hapse atmaktan bahsetmiyorum bile. Ama baban seni köpeklere atmadı. Sana zarar vermeyeceğim konusunda bana güveniyor."

"Bu onun aptallığı mı?" Yukarı baktım.

Wolfe'un kaslı kolu gömleğinin altında esnedi. Zar zor görülebilen bir hareket.

"Ben bir canavar değılim."

"Beni kandırabilirdin. Söyle bana neden?" Fısıldadım, hava ciğerlerimde tıkırdıyordu. "Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Bu iki soru eder. Yatağına git."

"Yoldan çekil."

"Başarılar, önünüze engeller çıktığında çok daha ödüllendirici oluyor. *Savaş benimle, sevgilim.*"

Kolunun altına girdim, evin içine daldım ve merdivenlere doğru fırladım. Tek bir beni belimden yakaladı, kollarına çekti ve güçlü göğsüne yasladı. Parmak eklemleri omurgam boyunca ilerledi ve tüylerim diken diken oldu. Dudakları kulağımı buldu, ait oldukları sert adamın aksine sıcak ve yumuşaktı, nefesi saçlarımı gıdıklıyordu. "Belki de canavar benim. Ne de olsa geceleri oynamak için dışarı çıkıyorum. Ama sen de öyle ufaklık. Sen de karanlıkta dışarıdasın."

CHAPTER EIGHT

Wolfe

ARTHUR'UN MÜLKÜNÜ HAVAYA UÇURMAK SLASH metamfetamin laboratuvarı ve onunla birlikte kokain de sıradan bir Salı günüydü. Azizlerin işi başkaları aracılığıyla yapılırdı ve benimki kesinlikle halledilmişti.

Sonraki dört gün White ve Bishop'ın kollarını bükmeyle geçti, ta ki onlar kopana ve Chicago sokaklarını yarattığım karmaşadan korumak için her an görevde olacak beş yüzden fazla ek polis atamayı kabul edene kadar. Fatura gökyüzüne yükselecekti ama parayı ödeyecek olan Illinois eyaleti değildi. Para White ve Bishop'ın cebinde duruyordu.

Müstakbel kayınpederim tarafından verilen para.

Bu arada, kızını bana ısınması için ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve Chicago'daki parklara yüzlerce kilo çöp atarak bana borcunu ödemeye karar verdi. Elimdeki gücü düşününce bundan daha fazlasını yapamazdı. Ben bir güç oyuncusuydum. Bana ait olana dokunmanın, hatta arabamı çizmenin bile ağır bir bedeli vardı ve bu ona FBI'ın gereksiz ilgisini daha fazla çekecekti.

Çöpleri gönüllülere toplattım ve bahçesine attırdım. İşte o zaman telefonlar yağmaya başladı. Düzinelerce. Sevgililer Günü'ndeki muhtaç, sarhoş bir eski kız arkadaş gibi. Ben bir senatördüm. Çok bağlantılı bir gangsterdi. Kızıyla evlenebilirdim ama evlenmezdim.

söyleyeceklerini dinlemekti. Benim işim onun uyuşturucu, silah ve kanla kirlettiği sokakları temizlemektir.

Evde mümkün olduğunca az kalmaya özen gösterdim ki Springfield ve DC'ye sık sık uçmak arasında bu çok da zor olmadı.

Francesca hala akşam yemeklerini odasında yemek konusunda kararlıydı (umurumda değildi). Bununla birlikte, pasta tatma, gelinlik deneme ve üzerine yıktığım diğer tüm saçma düğün planlamalarını yapma konusundaki taahhütlerini yerine getirdi (lanet olası büyük boy bir peçeteyle gelmesini umursadığımdan *değil*). Nişanlığının sevgisi umurumda değildi. Bana kalırsa, taşaklarım düşmeden önce başkalarıyla yatmak yasak maddesini değiştirmek dışında, son nefesine kadar evin kendi tarafında -ya da daha iyisi, şehrin öbür ucunda- yaşayabilirdi.

Beşinci gün, akşam yemeğinden sonra, Sterling beni mutfığa çağırdığında ofisimde evrak işlerine gömülmüştüm. Saat on biri çoktan geçmişti ve Sterling genel olarak sözümü kesmemeyi iyi bilirdi, bu yüzden bunun kritik bir önemi olduğunu düşündüm.

İhtiyacım olan son şey Nemesis'in bir kaçış planladığını duymaktı. Francesca sonunda bu anlaşmadan bir çıkış yolu olmadığını anlamış gibi görünüyordu.

Merdivenlerden indim. Sahanlığa ulaştığımda mutfaktan şeker, pişmiş hamur ve çikolata kokusu yayılıyordu. Tatlı, yapışkan ve nostaljik bir şekilde vücudunuzu bıçak gibi kesiyordu. Eşikte durdum ve uzun yemek masasının üzerinde kırk altı mumla basit bir çikolatalı pasta servis eden küçük, vahşi Sterling'i inceledim. Elleri titriyordu. İçeri girer girmez onları lekeli önlüğüne sildi ve göz teması kurmayı reddetti.

İkimiz de nedenini biliyorduk.

"Romeo'nun doğum günü," diye mırıldandı içinden, ellerini yıkamak için aceleyle lavaboya gitti.

İçeri girdim, bir sandalye çektim ve sanki rakibimmiş gibi pastayı seyrederek içine gömüldüm. Duygusal biri değildim ve tarihleri hatırlama konusunda son derece kötüydüm, ki tüm aile üyelerim öldüğü için bu çok iyi bir şeydi. Ancak onların ölüm tarihlerini hatırlıyordum.

Ayrıca ölüm nedenlerini de hatırladım.

Sterling bana, üzerine bir klozeti tıkayacak kadar pasta koyduğu bir tabak uzattı. En sevdiğim insana saygılarını sunduğu için ona teşekkür etmekle, bana kalbimi hatırlattığı için ona bağışlamak arasında kaldım.

Arthur Rossi'nin yumruğu büyüklüğünde bir delik vardı. Kekin tadına bakmadan ağzımı basa doldurmakla yetindim. Şeker tüketimi alışkanlığım değildi ama o bu kadar zahmete girdikten sonra bir ısırık almamak bana aşırı kindarlık gibi geldi.

"Eğer hayatta olsaydı seninle gurur duyardı." Kendini benim önümdeki koltuğa bıraktı ve ellerini buğulu bir fincan bitki çayına sardı. Sırtım mutfak kapısına dönüktü. Yüzü mutfağa ve bana dönüktü. Kekime bir çatal sapladım, çikolata ve şeker katmanlarını bir insan bağırsağı gibi açtım, her harekette daha sert kazdım.

"Wolfe, bana bak."

Gözlerimi yüzüne diktim, kavrayamadığım bir nedenle onu yatıştırmaya çalıştım. Nazik ve samimi olmak benim doğamda yoktu. Ama içindeki bir şey benden küçümseme olmayan bir duygu talep ediyordu. Gözleri genişledi, gök mavisine boyandı. Bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

"Ona karşı nazik ol, Wolfe."

"Bu ona sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğuna dair yanlış bir umut verir ve bu benim standartlarıma göre bile çok acımasızca olur," diyerek pastayı masaya doğru ittim.

"O yalnız. Genç, izole edilmiş ve iliklerine kadar korkmuş. Daha seni yarı yolda bırakmadan ona bir düşman gibi davranıyorsun. Senin hakkında tek bildiği güçlü bir adam olduğun, ailesinden nefret ettiğin ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğin. Yine de onun gitmesine asla izin vermeyeceğini açıkça belirttin.

"O bir mahkûm," diye basitçe bitirdi. "İşlemediği bir suçtan dolayı."

"Buna teminat deniyor." Parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim ve arkama yaslandım. "Ve başka biriyle yaşayacağı hayattan çok da farklı değil. Tek fark, Made Men'lerin çoğunun aksine, onu aldattığımda yalan söylemesine izin vermemem."

Sterling sanki yüzüne vurmuşum gibi irkildi. Sonra masaya doğru eğildi ve elimi avuçlarının içine aldı. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

Sikimin deliklerinden birinde olmadığı herhangi bir durumda insanlara dokunmaktan nefret ederdim ve Sterling bu gezegende sevişeceğim son kişiydi. Duygularını açıkça ortaya koymasından özellikle hoşlanmadığımı söylememe gerek bile yok. Uygunsuzdu ve iş tanımının çok dışındaydı.

"Ölüme mahkûm bir şeyi seçmek ve buna zorlanmak çok farklı iki şeydir. Ona merhamet göstermek seni zayıflatmaz. Olsa olsa

ona gücünüze güvendiğinizi gösterecektir."

Oprah gibi konuşuyordu.

"Aklında ne var?" Alay ettim. Francesca'ya para verip onu Avrupa'da bir alışveriş çılgınlığına göndererek kuzeni Andrea'yla biraz vakit geçirmesini ve başımdan gitmesini sağlayabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Bu noktada Cabo'yu bile bir seçenek olarak düşündüm. Hâlâ aynı kıtadaydı ama buradan yeterince uzaktaydı.

"Onu ailesine götürün."

"İçki mi içiyordun?" Ona boş boş baktım. Umarım içmemişimdir. Sterling ve alkol ölümcül bir kombinasyondur.

"Neden olmasın?"

"Çünkü Romeo'nun doğum gününü Romeo *olmadan* kutlamamın nedeni babası."

"O babası *değil*!" Sterling ayağa fırladı. Avucu masaya çarptı ve yapabileceğini bilmediğim patlayıcı bir ses çıkardı. Tabağımdaki çatal takırdarak masanın diğer tarafına uçtu.

"Damarlarında onun kanı dolaşıyor. Bu benim için yeterince kirli," dedim sert bir şekilde.

"Ama ona dokunmak istemeni engelleyecek kadar değil," diye alay etti. Gülümsedim. "Ona ait olanı kirletmek güzel bir bonus olurdu."

Ayağa kalktım. Arkamda bir vazo yere düştü, şüphesiz müstakbel eşim tarafından düşürülmüştü. Çıplak ayakları koyu renkli ahşap zeminde koşuyor, kanadına dönerken merdivenlere çarptıkça *pıt pıt* sesler çıkarıyordu. Sterling'i öfkesini kusması için mutfakta bıraktım ve müstakbel gelinimi kasıtlı bir boşlukla takip ettim. En üst kata ulaştığımda, ofisime çekilmeye karar vermeden önce batı ve doğu kanadı arasındaki yarıktaki durdum. Onu yatıştırmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Sabahın üçünde, Illinois domateslerinin durumu hakkında endişeli vatandaşlara cevap vermek de dahil olmak üzere tüm e-postaları kişisel olarak yanıtladıktan sonra Nemesis'i kontrol etmeye karar verdim. Her gün saat dörtte uyanmak zorunda olduğum için onun bir gece kuşu olmasından nefret ediyordum ama gece vakti kümeden çıkmayı seviyor gibiydi. Tuhaf gelin adayımı tanıdığım için, kafesinden kaçmaya çalışması söz konusu değildi. Parmaklıkları tıkırtıyı alışkanlık haline getirmişti. Odasına doğru yürüdüm ve kapıyı çalmadan iterek açtım. Oda boştu.

Öfke damarlarımda dolaşmaya başladı ve bir laneti ısırdım. Penceresine doğru ilerledim, aşağıdaydı ve elinde sigarası vardı.

Pembe, somurtkan ağzının köşesinden sarkan, onu doğu kanadına atıp kendi haline bırakmadan önce orada olmayan bir sebze bahçesini ayıklıyordu.

"Biraz umut ve bolca sevgiyle kışa kadar dayanabilirsiniz," dedi turplara... turplara mı? Kendisinden mi yoksa onlardan mı bahsediyordu? Sebzelerle konuşması zaten garip olan kişiliğinde yeni ve rahatsız edici bir değişiklikti.

"Benim için iyi ol, tamam mı? Çünkü o yapmayacak."

Yılın nişanlısı seçilmen de zor Nem.

"Sence bana kimin doğum günü olduğunu söyler mi?" Çömelmiş, marul başlarını parmaklıyordu.

Hayır, yapmayacak.

"Evet, ben de öyle düşünmüyorum." İçini çekti. "Ama her neyse, sen biraz su iç. Yarın sabah gelip seni kontrol edeceğim. Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için." Kıkırdadı, ayağa kalktı ve sigarasını ahşap bir geçide dayadı.

Nem, Smithy'yi ona günde bir paket alması için gönderiyordu. Ona, bir senatörün karısının toplum içinde baca gibi tütmesine izin verilmediğini söylemeyi aklına not ettim.

Birkaç dakika bekledikten sonra koridora doğru ilerledim, balkon kapılarının açılmasını ve onu merdivenlerden çıkarken yakalamayı bekliyordum. Uzun dakikalar bekledikten sonra - ki bu, vücudumdaki tüm kemiklerimle yapmaktan nefret ettiğim bir şeydi - merdivenlerden indim ve terasa doğru ilerledim. Ortadan kaybolması sinirlerimi bozuyordu. Önce Romeo'nun resmini kırmıştı, şimdi de etrafı gözetliyor ve müstakbel salatasıyla konuşuyordu. Balkon kapılarını iterek açtım, yatağa gitmesi için ona kükrete hazırdım ki onu bahçenin uzak ucunda buldum. Çöp kutularımızı sakladığımız açık, ikinci kulübedeydi. Harika. Şimdi de çöplerle konuşuyordu.

Ona doğru ilerlerken, mokesenlerimin altında artık yaprakların çıtırdamadığını fark ettim. Bahçe çok daha iyi durumdaydı. Bana arkasını dönmüş, etrafı çöplerle çevrili yeşil geri dönüşüm kutularından birine doğru eğilmişti. Burada gördüğüm şeyi şekerle kaplamanın bir yolu yoktu. Çöpleri karıştırıyordu.

Açık kapıdan içeri girdim, ellerimi ön ceplerime sokarak kapıya yaslandım. Çöp torbalarını ayıklarken onu izledim, sonra boğazımı temizleyerek kendimi tanıttım. Sıçradı, nefesi kesildi.

"Bir şeyler atıştırmak ister misin?"

Avucunu göğsünde kalbinin üzerine koydu ve başını salladı. "Ben sadece... Bayan Sterling kıyafetlerimin... uh..."

"Mahvolmuş mu?" Ben teklif ettim.

"Evet, hâlâ buradalar. En azından bazıları." Ayaklarının dibindeki giysi yığınlarını işaret etti. "Yarın onları hayır kurumlarına gönderecekler. Eşyaların çoğu kurtarılabilir durumda. Ben de düşündüm ki, kıyafetler hâlâ buradaysa, belki..."

Resim hâlâ buradaydı.

Sterling ve beni Romeo'nun doğum gününü kutlarken gördükten sonra, kim olduğunu bilmeden Romeo'nun resmini saklamaya çalışıyordu. Onu bulamayacağını bilmiyordu - Sterling'e sordum, o da resmin bulunduğu partinin çoktan götürüldüğünü doğruladı. Elimi yüzümde gezdirdim. Bir şeyleri tekmelemek istiyordum. Şaşırtıcı bir şekilde o bir şey değildi. Arkasını dönüp duygu dolu gözlerle bana bakarken yüzünde kalp kırıklığı ve pişmanlık okunuyordu. Sadece kumaşı yırtmakla kalmadığını -kumaşı *sikeyim*- aynı zamanda içimdeki derin bir şeyi de yırttığını anlamıştı. Kirpiklerinde gözyaşları vardı. Tüm yetişkin hayatım boyunca kaçamaklarım için soğukkanlı, duygusuz kadınları seçmişken, tam bir korkakla evlenmem bana ironik geldi.

"Onu rahat bırak." Ona el salladım. "Senin merhametine ihtiyacım yok Nemesis." "Sana acımaya çalışmıyorum, Kötü Adam. Sana bir şey vermeye çalışıyorum. rahatlık."

"Onu da istemiyorum. Senden itaatinden ve belki de ileride amından bir şey istemiyorum."

"Neden bu kadar kaba olmak zorundasın?" Gözyaşları gözlerini parlattı. O da ağlayan biriydi. Daha az uyumlu olabilir miydik? Hiç sanmıyorum.

"Neden bu kadar duygusal bir tren enkazı olmak zorundasın?" Kapıyı itip çıkmaya hazırlanırken sertçe cevap verdim. "Biz neyseki oyuz."

"Bizler olmayı seçtiğimiz kişileriz," diye düzeltti, ayaklarının dibine bir parça giysi atarak. "Ve senin aksine, ben *hissetmeyi* seçiyorum."

"Yatağına git, Francesca. Yarın aileni ziyarete gideceğiz ve bok gibi görünmeden koluma girersen çok memnun olurum."

"Öyle miyiz?" Ağzı açık kaldı.

"Öyleyiz."

Özrünü kabul etme versiyonum.

Ona bir canavar olmadığımı gösterme versiyonum. En azından o gece.

Bana nasıl iyi olunacağını öğreten adamın doğum gününün kutlandığı gecede, ona bir saygı duruşu olarak kalkanımda küçük bir çatlak oluşmasına izin verdim ve ona bir parça sıcaklık verdim.

Ölen kardeşim iyi bir adamdı.

Ama ben? Ben büyük bir kötüydüm.

CHAPTER NINE

Francesca

"KİM OLDUĞUNU SÖYLE. Eski bir kız arkadaş mı? Kayıp bir kuzen mi? Kim? *Kim!*" Ertesi gün sebze bahçemle ilgilenmek, sigara içmek ve çöpü karıştırıp kırık resmi aramak arasında Bayan Sterling'i araştırdım
-Müstakbel kocamın önem verdiği ve benim bir şekilde mahvetmeyi başardığım tek şey.

Sert ve ters cevaplarla karşılaştım. Oflamalar ve telefon görüşmeleri arasında, temizlik şirketine bir kez daha havlayarak, Wolfe'un hayatı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsam, onun güvenini kazanmam gerektiğini açıkladı.

"Güvenini kazanmak mı? Ondan bir gülümseme bile kazanamıyorum."

"Onu gülümsetmeyi gerçekten denedin mi?" Gözlerini kısarak yüzümde yalan olup olmadığını kontrol etti.

"mıydım? Beni resmen kaçırdı." "Ayrıca seni ailenden de kurtardı."

"Kurtarılmak istemedim!"

"İnsanların istemeden minnettar olması gereken iki şey vardır; sevgi ve kurtarılmak. Size ikisi de sunuldu. Yine de, canım, oldukça nankör görünüyorsun."

Bayan Sterling'in iliklerine kadar bunamış olduğunu anladım. Dün onları dinlediğimde müstakbel kocamı bana merhamet göstermeye ikna eden kadından çok farklı konuşuyordu. Onun oyununu anlamıştım.

Her zaman şeytanın avukatlığını yaparken birbirimize karşı buzlarımızı eritmeye çalışıyoruz.

Zamanını boşa harcadığını düşündüm. İki taraf için de.

Yine de Bayan Sterling'le didişmek günümün en güzel yanıydı. Hayatıma Wolfe ve babamın toplamından daha fazla tutku ve ilgi gösteriyordu.

Nişanlım ve ben akşam yemeği için saat altıda ailemin evine varacaktık. Nişanlı bir çift olarak ilk akşam yemeğimiz. Bayan Sterling aileme mutlu olduğumu ve kendimle ilgilendiğimi göstermemin çok önemli olduğunu söyledi. Hazırlıklarda bana yardımcı oldu, sarı maksi yazlık şifon elbisemi ve ona uygun Jimmy Choo sandaletli topuklu ayakkabılarımı giymeme yardım etti. Aynanın önünde saçlarımı düzelttiğinde, hava durumu, atlara olan sevgim ve onun aşk kitaplarına olan sevgisi hakkındaki hafif şakalaşmamızın bana Clara ile olan bağlantımı hatırlattığını fark ettim. Göğsümde umuda çok benzeyen bir şey çiçek açmaya başladı. Bir arkadaşına sahip olmak burada yaşamayı çok daha katlanılabilir kılacaktı. Elbette yeni sevgilim bu ihtiyatlı iyimserliğimi hissetmiş olmalı ki bana bir mesaj göndererek onu ezmeye ve yakmaya karar verdi:

Geç kalacağım. Orada buluşuruz. Numara yapmak yok, Nem.

Ailemle ilk akşam yemeğimize bile zamanında gelemedi.

Ve tabii ki hâlâ bir şekilde kaçmaya çalışacağımı düşünüyordu.

Yol boyunca damarlarımda sıcaklık fokurdadı. Siyah Escalade ailemin kaldırımına yanaştı ve annemle Clara aceleyle dışarı çıkıp sanki savaş alanından yeni dönmüşüm gibi beni kucaklayıp öpücük yağmuruna tuttular. Babam şık takım elbisesiyle kapıda duruyordu ve içeri girerken eski evimin kadınlarıyla kollarımı bağladığım için yaklaşan figürüme kaşlarını çatarak bakıyordu. Onunla göz göze gelmeye cesaret edemedim. Giriş kapımıza doğru dört adım attığımda, geçmeme izin vermek için kenara çekilmekle yetindi, bana sarılmadı, öpmeyi ya da bir hoş geldin bile demedi.

Diğer tarafa baktım. Omuzlarımız birbirine değdi ve onunki sert, buz gibi duruşuyla benimkini kesmiş gibi hissettirdi.

"Çok güzel görünüyorsun, Vita Mia," diye nefes aldı annem arkamdan, elbisemin eteklerini çekiştirerek.

Wolfe gelmeden önce yemek odasına gidip kendime bir kadeh şarap doldururken sırtım babama dönük, "Özgürlük benimle aynı fikirde," diye acı acı söyledim.

Sonraki bir saat annemle boş boş sohbet ederek geçerken, babam bir kadeh konyasını yudumluyor ve karşıdan beni süzüyordu.

Odada. Clara salona girip çıkıyor, açlığını bastırmak için ikramlar ve zeppole sağlıyordu.

"Bir şeyler kokuyor." Burnumu kaşıdım.

"Bu senin nişanlın olmalı," dedi babam, yönetici koltuğunda arkasına yaslanarak. Annem onun sözlerine güldü.

"Arka bahçede küçük bir olay yaşadık. Şimdi her şey yolunda."

Annem babamı ve beni The Outfit'in umutsuz ev kadınlarıyla ilgili en son dedikodulardan haberdar ederken bir saat daha kaybolup gitti. Kim evlenmiş, kim boşanmış. Kim aldatıyordu ve kim aldatılıyordu. Angelo'nun küçük kardeşi kız arkadaşına evlenme teklif etmek istiyordu ama babası Mike Bandini bunun sorunlu bir duyuru olacağını düşünüyordu, özellikle de Angelo'nun yakın zamanda kimseyle evlenme ihtimali olmadığı için. *Benim sayemde.*

Annem bunun kulağa bir suçlama gibi geldiğini fark edince alt dudağını ısırdı ve kolunun eteğiyle oynadı. Bunu çok sık yapardı. Babamla evli olduğu yıllardan sonra kendine olan güveninin azaldığını düşünürdüm.

"Elbette, Angelo yoluna devam edecek." Havaya vurdu.

"Konuşmadan önce düşün, Sofia. Sana iyi hizmet edecektir," diye tavsiyede bulundu. Büyükbaba saati o akşam ikinci kez çaldığında- Saatin sekiz olduğunu anons ederek yemek odasına geçtik ve başlangıçlarımızı yemeye başladık. Wolfe'a gönderdiğim tüm mesajlar cevapsız kaldığı için ona herhangi bir mazeret sunmadım. Kalbim utançtan vıcık vıcık olmuş ve beni ailemden koparan adam tarafından ekilmenin verdiği aşağılanmanın hayal kırıklığıyla sırışıklam olmuştu.

Üçümüz başlarımızı öne eğerek yemek yedik. Tuzlukların, biberliklerin ve kapların şingirtisi odadaki sessizliğe rağmen dayanılmaz derecede yüksekti. Zihnim tahta kutudaki notlara geri döndü. Tüm bunların bir hata olduğuna karar vermiştim. Senatör Keaton hayatımın aşkı olamazdı.

Hayatımın nefreti mi? Kesinlikle.

Bundan daha fazlası zorlamaydı.

Kapı çalınmadan kısa bir süre önce Clara bize yeniden ısıtılmış mezeleri servis ettiğinde, rahatlamak yerine içime kurşun gibi ağır bir korku doldu. Üçümüz de çatallarımızı yere bırakıp bakiştık. *Şimdi ne olacaktı?*

"İyi o zaman! Bu hoş bir sürpriz." Annem ellerini bir kez çırpı.

"Kanserden daha fazla değil." Babam peçeteyle ağzının kenarlarını sıvazladı.

Wolfe kısa bir süre sonra özel dikim bir takım elbise içinde, siyah kuzguni saçları dağınık bir şekilde ve tehditle flört eden kararlı bir ifadeyle içeri girdi.

"Senatör Keaton," diye alay etti babam, ev yapımı lazanya tabağından başını kaldırmadan. "Sonunda bizi varlığınıza onurlandırmaya karar verdiğinizi görüyorum."

Wolfe başımın tepesine gelişigüzel bir öpücük kondurdu ve ipek satenin kalbimi sararak onu zevkle sıkmasından nefret ettim. Bu kadar geç ve dikkatsiz olduğu için ondan ve sırf dudaklarının saçlarımda bıraktığı his yüzünden aptalca eridiğim için kendimden nefret ettim. Babam sahneyi göz ucuyla izliyordu, ağzının bir tarafı eğlenerek memnuniyetle yukarı kalkmıştı.

Francesca, değil mi? Gözleri alay ediyordu.

Evet, baba. Evet, . İyi iş çıkardın.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Fısıldayarak bağırdım ve Wolfe otururken masanın altından sert kalçasına kendi kalçamla vurdum.

"İş," diye kestirip attı, peçetesini kırbaç gibi keskin bir hareketle kucağında salladı ve şarabından cömert bir yudum aldı.

"Demek bütün gün çalışmakla kalmıyorsun," diye söze girdi babam, arkasına yaslanıp parmaklarını masanın üzerinde birbirine düğümleyerek, "kızımı şimdi üniversiteye gönderiyorsun. Bu on yıl içinde bize torun vermeyi düşünüyor musun?" diye sordu, öyle ya da böyle umursamadan. Babamın davranışını anlamıştım ve bunun sadece benim üniversite eğitimimle ilgili olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Evden şu an arasında geçen sürede, her şeyi sindirme fırsatı bulmuştu.

Wolfe Keaton'ın gelecekteki çocukları, damarlarında ne kadar Rossi kanı akarsa aksın, babalarının işini asla miras alamayacaklardı. Senatör Keaton bunun olmasına izin vermezdi. Bu yüzden Wolfe'la evliliğim sadece babamın güzel, terbiyeli ve acımasız çocuklar yetiştiren mükemmel küçük kız hayalini öldürmekle kalmadı, aynı zamanda onun mirasını da öldürdü. Babam kendi kalbini incinmekten korumak için yavaş yavaş benden duygusal olarak kopmaya başlıyordu, ancak bu süreçte benimkini de parçalara ayırıyordu.

Bakışlarım Cartier'sine bakan ve yemeğin bitmesini beklediğı belli olan Wolfe'a kaydı.

"Kızınıza sorun. Okul programından o sorumlu. *Ve* rahminden."

"Çok doğru, tam bir hayal kırıklığına uğradım. Kadınlar ne istediklerini söyleyecek *gerçek* erkeklere ihtiyaç duyarlar. Kendi hallerine bırakıldıklarında pervasızca hatalar yapmaya mahkumdurlar."

"*Gerçek* erkekler, karıları yüksek öğrenim görüp onlar olmadan da hayatta kalabilecek güce eriştiğinde altına sıçmaz, kusura bakmayın." Wolfe bir ağız dolusu lazanyayı çiğnerken eliyle biberi uzatmamı işaret etti. Düşman topraklarındaydı ve bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyordu.

"Pekâlâ, şimdi," diye kıkırdadı annem, masanın öbür ucundan babamın eline vurarak. "Valinin karısının son yüz gerdirme operasyonu ile ilgili son dedikoduları duyan var mı? Söylentilere göre valinin vergi skandalı yüzünden değil, sürekli olarak şaşırmış görünüyor."

"Ne okuyacaksın Francesca?" Babam dikkatini bana çevirerek annemin konuşmasını kesti. "Avukat olabileceğine gerçekten inanmıyorsun herhalde."

Yanlışlıkla çatalımı lazanyamın üzerine düşürdüm. Sarı elbiseme küçük domates parçaları sıçradı. Lekeleri peçeteyle sildim ve ağzımda biriken tükürük havuzunu yuttum.

"Ortalığı dağıtmadan bir yemek bile yiyemiyorsun," dedi babam, lazanyasını arsız bir şiddetle bıçaklayarak.

"Çünkü babam nişanlımın ve annemin önünde beni küçümsüyor." Omuzlarımı dikleştirdim. "Yeteneksiz olduğum için değil."

"Sen ortalama bir zekâyâ sahipsin Francesca. Avukat olabilirsin ama muhtemelen iyi bir avukat olamazsın. Ve hayatında bir gün bile çalışmadın. Tembel bir stajyer olursun ve kovulursun. Kendin de dahil olmak üzere herkesin zamanını ve kaynaklarını boşa harcarsın. Senatör Keaton'ın eşi olarak elde edeceğin fırsatın, bu işi gerçekten hak eden birine gidebileceğinden bahsetmiyorum bile. Nepotizm Amerika'nın bir numaralı hastalığıdır."

Wolfe şarabından bir yudum daha alarak, "Bunun organize suç olduğunu sanıyordum," dedi.

"Ve sen." Babam müstakbel kocama, bana yönelik olsaydı beni duvara zımbalayacak bir ifadeyle baktı ama kocam her zamanki gibi mesafeli durdu. "Maskaralıklarına bir son vermeni şiddetle tavsiye ederim. İstedığınızı aldınız. Benim sıfırdan geldiğimi hatırlatabilir miyim? Oturup sahip olduğum her şeyi mahvetmenizi izlemeyeceğim. Ben çok becerikli bir adamım."

"Tehdit not edildi." Wolfe kıkırdadı.

"Yani evde oturup çocuk mu doğurmalıyım?" Tabağını ittim, yemekten, sohbetten ve arkadaşlardan bıkmıştım. Annemin bakışları herkes arasında gidip geliyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Her şey büyük bir karmaşaydı ve ben de tam ortadaydım.

Babam peçetesini tabağının üzerine atarak hizmetçilere işinin bittiğini işaret . İki tanesi tabağını temizlemek için koşturdu, başlarını salladılar, salladılar ve salladılar.

Korkuyorum.

"Bu iyi bir başlangıç olur. Gerçi senin gibi bir kocayla, Tanrı bilir."

"*Senin* seçtiğin bir koca." Kalbi olduğunu hayal ederek çatalımla bir şeyi mızrakladım.

"Seni dışarı çıkarıp bir tür..." gibi çalıştıracağını bilmeden önce

"Yirmi birinci yüzyıl kadını mı?" Kaşlarım saç çizgime sıçrayarak onun yerine ben bitirdim. Wolfe yanımdaki şarap kadehine kıkırdadı, titreyen omzu benimkini okşadı.

Babam içkisini devirdi ve ardından bardağını ağzına kadar doldurdu. Burnu daha da kızarıp yuvarlaklaştı, yanakları avize ışığının sarı tonları altında pembeleşti. Babam her zaman sorumlu bir şekilde içerdi. Bu gece içmedi.

"Yatılı okulunuz zenginler ve bağlantıları olanlar için pahalı, özenle hazırlanmış bir kreşti. İsviçre'de başarılı olman gerçek dünyada hayatta kalabileceğinin bir göstergesi değil."

"Çünkü beni gerçek dünyadan korudun."

"Hayır, çünkü gerçek dünyayla *baş*a çıkamıyorsun." Elindeki dolu şarap bardağını kaptığı gibi odanın diğer ucuna fırlattı. Bardak duvara çarptığında küçük parçalara ayrıldı, kırmızı şarap halılara ve duvar kâğıtlarına kan gibi yayıldı.

Wolfe ayağa kalktı, ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve öne doğru eğilerek babamın gözlerinin içine baktı. Dünya dönmeyi bıraktı ve odadaki herkes nefeslerini tutup nişanlıma bakarak belirgin bir şekilde küçülmüş gibi göründü. Hava ciğerlerimin arkasında dalgalandı.

"Nişanlıma son kez sesini yükseltiyorsun, kötü eğitilmiş bir sirk maymunu gibi sağa sola bir şeyler fırlatmandan bahsetmiyorum bile. Bu gezegende hiç kimse, ama hiç kimse müstakbel Bayan Keaton'la şekilde konuşamaz.

Onun katlanacağı her gazap benimdir. Hesap vereceği tek kişi benim. Ona haddini bildirecek tek kişi -eğer gerekirse- ben olurum. Ben olacağım. Ben olacağım. Ona karşı saygılı, hoşgörülü ve kibar olacaksın. Anlaşılmadıysam söyleyin, ben de önem verdiğiniz her şeyi yok ederek meramımı anlatayım."

Hava tehditle birlikte kalın ve ağır hissediyordu ve artık sadakatimin nerede yattığından emin değildim. İkisinden de nefret ediyordum ama birini desteklemek zorundaydım. Ne de olsa söz konusu olan benim geleceğimdi.

"Mario!" Babam güvenliğini çağırdı. Bizi dışarı mı atıyordu? Bu olduğunda orada olmak istemedim. Kendi evimden atılmanın utancıyla yüzleşemezdim. Babamın gözlerine baktım. Kısa bir süre önce odaya her girdiğimde gurur ve saygıyla parlayan aynı gözler, iyi bir İtalyan Outfit ailesiyle evlenip bu evi mutlu, ayrıcalıklı torunlarla doldurma hayallerimi sektiriyordu.

Boştu.

Koltuğumdan fırladım, bacaklarım halıların üzerinde geziniyordu. Yönümü şaşırmıştım. Ayaklarım beni evin diğer tarafında, kuyruklu piyanonun bulunduğu birinci kattaki salona taşırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

Yüzümü hızla sildim, kendimi piyanonun arkasına sıkıştırdım, yazlık elbisemin tülünü toplayarak odaya giren kimseye görünmediğimden emin oldum. Yaptığım çocukça bir şeydi ama bulunmak istemiyordum. Ellerimi bacaklarıma doladım ve yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. Kalçalarıma doğru hıçkırırken tüm vücudum titriyordu.

Dakikalar geçtikten sonra odaya başka birinin girdiğini hissettim. Yukarı bakmak anlamsızdı. Her kimse, istenmeyen bir misafirdi.

"Başını kaldır."

Tanrım. Sesi nabzımı hızlandırdı. *Neden o?*

Hareketsiz kaldım. Ayak sesleri odanın içinde yankılanıyor, bana doğru ilerledikçe daha da yükseliyordu. Sonunda dizlerimin arkasından baktığımda, nişanlının yüzünde ciddi bir ifadeyle önümde çömelmiş olduğunu gördüm.

Beni bulmuştu.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama o biliyordu.

Annem değil. Babam değil. Clara değil. *Onu.*

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Parmak uçlarımı yanaklarımda gezdirerek ona çıktım. Onunla ittifak kurmak istediğim için kendimi çocukça hissediyordum ama bunu yapabilecek tek kişi oydu. Annem ve Clara iyi niyetliydi ama babam üzerinde herhangi bir güçleri yoktu.

"İş."

"İş yarına kadar bekleyebilirdi."

"Baban işin içine girene kadar olabiliyordu." Çenesi sıkıştı. "Murphy's adlı bir barda bir toplantım vardı. Evrak çantamı orada bıraktım. Çanta yanımdan kayboldu, sonra mutfakta gizemli bir yangın başladı ve kısa süre sonra barın geri kalanına yayıldı. Ne olduğunu tahmin edin."

Ona göz kırptım. "İtalyanlarla İrlandalıların bu kasabada yirmili yılların başına kadar uzanan bir rekabeti var."

Bir kaşını kaldırdı. "Baban çantamı çaldırdı ve yaktırdı. Onunla ilgili elimdeki kanıtları yok etmek istedi."

"Başarılı oldu mu?"

"Nasıl bir aptal en değerli eşyasını yedek kopyası olmadan tek bir yerde tutar ve güpegündüz onunla dolaşır?"

Babamın uğraştığı türden insanlar.

"Ona söyleyecek misin?" Burnumu çektim.

"Onu tahmin etmeye devam etmeyi tercih ederim. Bu çok eğlenceli." "O zaman durmayacak."

"Güzel. Ben de öyle."

Doğruyu söylediğini biliyordum. Ayrıca bunun babamdan öğrenebileceğimden çok daha fazla gerçek olduğunu da biliyordum.

Yapbozun parçaları yerine oturdu. Babam bu akşamı bir felaket olarak planlamıştı. Wolfe'un elindeki her şeyi yok etmek istiyordu ve Wolfe başka bir potansiyel halkla ilişkiler felaketini söndürmek zorunda kalırken benim beklemek zorunda kalmam güzel, büyük bir bonus oldu.

"Ondan nefret ediyorum." Yere baktım, kelimeler ağızımdan acı bir şekilde döküldü. Vücudumdaki her kemik ve kan zerresiyle bunu kastetmişim.

"Biliyorum." Wolfe uzun, kaslı bacaklarını bileklerinden çaprazlayarak önüme yerleşti. Elbise pantolonunun kesimine baktım. Çorap izi yoktu. Tıpkı diğer her şeyi gibi, tam boyuna ve çerçevesine göre dikilmişti. Bu kadar hesaplı bir adamın, babamı cezalandırmaya karar verdiğinde daha sert karşılık vereceğine karar verdim.

Ve babam onu parçalayana kadar durmayacaktı. Biri diğerini öldürecekti ve ben de onların savaşının ortasında kalmış zavallı bir aptaldım.

Gözlerimi kapadım, bu odadan çıkıp ailemle yüzleşmek için gereken zihinsel gücü toplamaya çalıştım. Her şey karmakarışıktı.

Ben istenmeyen bir köpek yavrusuyum, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda kapı kapı dolaşıp sığınacak bir yer arıyorum.

Yavaşça ve tüm sağduyuma rağmen müstakbel kocamın kucağına süründüm. Bunu yaparak beyaz bayrak çektiğimi biliyordum. Ona teslim oluyordum. Hem babamdan hem de kendi iç kargaşamdan onun korumasını istiyordum. Doğrudan kafesime uçtum ve ondan beni içeriye kilitlemesini istedim. Çünkü güzel yalan, korkunç gerçekten çok daha cazipti. Kafes sıcak ve güvenliydi. Hiçbir zarar beni bulamazdı. Kollarımı boynuna doladım, başımı çelik göğsüne gömdüm ve bir sonraki hıçkırığı önlemek için nefesimi tuttum.

Kaskatı kesildi, ani yakınlığımızla vücudu kaskatı kesildi.

Bayan Sterling'in onu nezaketle öldürmekle ilgili söylediklerini düşündüm. Onu sevgiyle yenmek.

Kır. Çatlak. Hisset beni. Kabul et beni.

Teslimiyetimi kabul edip kapıları açarken ve ordumun yaralı ve aç bir şekilde krallığına girmesine izin verirken kollarının yavaşça bedenimi sardığını hissettim. Başını eğdi ve iki yanağını avuçlayarak başımı yukarı kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendi. O kadar yakındık ki, irislerinin eşsiz, gümüşü tonunu görebiliyordum. Merkür gezegeni gibi soluk ve korkutucuydu, kraterlerin içinde buzlu, mavi benekler vardı. Kayıtsız maskesinde bir çatlak olduğunu ve benim işimin o çatlaktan geçip tohumlarımı oraya ekmek olduğunu hemen anladım. Onları sebze bahçem gibi büyütmek ve çiçek açmalarını ummak.

Başını öne eğdi, ağızlarımızı birbirine yapıştırdı, dudaklarımız sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi buluştu. Fark ettim ki -ve bu beni rahatsız etmedi- tanıyorlardı. Sağduyulu, destekleyici bir öpücüktü. Uzun dakikalar boyunca temkinli hareketlerle birbirimizi keşfettik. Duyulabilen tek ses dudaklarımız ve dilimizdi, deri derinliğinden daha derin yaraları yalıyordu. Bağlantıyı kestiğimizde kalbim göğsümde çarpıyordu. En son öpüştüğümüzde yaptığı gibi öfkeyle odadan çıkacağından korkuyordum. Ama o sadece başparmağını yanağımda gezdirdi ve kaşlarını çatarak yüzümü taradı.

"Bu hafta babanla yeterince uğraştın mı Nem?"

Titreyerek nefes aldım. "Sanırım bu yıl için yeterince doydum." "Güzel. Çünkü ben de kendi yılımı yeterince yaşamadığımı düşünmeye başlıyorum.
ve bunu düzeltmek istiyorum."

Eve dönerken Wolfe parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi, avucumu kavradı ve kaslı kalçasına bastırdı. Pencereden dışarı baktım, dudaklarımdaki küçük gülümseme görmezden gelmeyi seçtiğim bir işaretti. Annemle babamın piyano odasından çıktıktan sonra annem felaket akşam yemeği için bol bol özür diledi. Babam görünürlerde yoktu; annem mazeretlerini sıralarken şoförü kaldırıma yanaştı ve muhtemelen müstakbel kocama komplo kurabileceği bir yere gitti. Söz konusu nişanlının durumdan pek de rahatsız olduğu söylenemezdi.

Anneme sarıldım ve onu sevdiğimi söyledim. Onunla ilgili tüm algımın değiştiğini fark etmeme rağmen ciddiymdim. Büyürken annemin beni her şeyden koruyabileceğine gerçekten inanmıştım. Ölümünden bile. Artık öyle düşünmüyordum. Aslında, küçük ve korkmuş bir parçam onu korumam gereken günün yakın olduğunu düşünüyordu. Bunu kendi çocuğuma asla yapmayacağıma yemin ettim.

Bir kızım olduğunda onu herkesten korurdum, babasından bile.

Mirasımızdan bile.

Onlarca yıllık geleneğe sahip ahşap kutulardan bile.

Wolfe gündelik yün ceketimi giymeme yardım etti ve anneme hak etmediği bir bakış fırlattı.

Şimdi, aracın içinde, eli benimkini örterken, avucumu iç uyluğunun daha derinlerine, kasıklarına çok yakın bir yere sürükledi. Kendi kalçalarım birbirine kenetlendi ama geri çekilmedim. Bu noktada inkâr edemeyeceğim ya da umursamadığım bir şey vardı: müstakbel kocam bende fiziksel bir tepki uyandırıyordu.

Angelo ile kendimi sıcak ve tüylü hissettim. Zengin bir güvenlik battaniyesinin altında. Wolfe ile kendimi gibi hissediyordum. Sanki her an beni bitirebilirmiş gibi.

ve tek yapabildiğim onun merhametini ummaktı. Kendimi güvende hissediyordum ama güvende değildim. Arzulaniyor ama istenmiyordum. Beğeniliyor ama sevilmiyordum.

Eve vardığımızda Bayan Sterling mutfakta oturmuş tarihi bir romanı okuyordu. Bir bardak su almak için içeri girdim, Wolfe da beni takip etti. Gözlerini sararmış sayfalardan ayırır ayırmaz, okuma gözlüklerini burnunun köprüsünden aşağı doğru eğdi ve sırttı.

"Akşamınız nasıl geçti?" Masummuş gibi davranarak kirpiklerini kırptırdı. "Hoştu, sanırım?"

Birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk kez bir odaya birlikte girmemiz muhtemelen ateşkesimizi ele veriyordu.

"Çık dışarı," diye emretti Wolfe, sesinde hiçbir tehdit ya da terbiye yoktu. Bayan Sterling kendi kendine kıkırdarak dışarı fırladı, ben de kendime bir bardak su doldurdum ve ona bakmayı reddettim. Buraya benimle daha fazla zaman geçirmek istediği için gelmiştik. Peşinde olduğu şeyin ne zekâm ne de sohbetim olduğundan hiç şüphem yoktu. Aramızda olacakların kesinliği beni kalbimle rahmim arasında bir yerden vuruyor, vücuduma tutku ve panik dalgaları gönderiyordu.

"Biraz su ister misin?" Sesim tiz çıkıyordu. Sırtım hâlâ ona dönüktü.

Wolfe arkadan vücudumu kendi parmaklarıyla sardı ve parmaklarını kalçamın yanından göbeğime doğru gezdirdi. Küçük göğsümü avuçladı, şok ve açıklanamayan bir zevkle soluk soluğa kalmama neden oldu. Sıcak dudakları omzumdaydı ve arkamda sertleştiğini, ereksiyonunun popoma baskı yaptığını hissettim. Kalbim göğüs kafesimin arkasında bir kelebek gibi çırpındı. *Aman Tanrım*. Her yeri sert ve sıcaktı ve onun tarafından korunuyor olma hissi kendimi hem çaresiz hem de yenilmez hissetmeme neden oluyordu.

Suyumu ölçülü yudumlarla içtim, parmakları elbisem ve sütyenimin arasından meme uçlarımdan birini sıkıştırırken zamanımı bekledim. İnledim, sırtım istemsizce kamburlaştı ve parmaklarımın arasından kaymadan önce bardağı tezgâha bırakmak zorunda kaldım. Kıkırdadı, eli tekrar bacağımdan aşağı kaydı ve elbisemin yan yırtmacından içeri girdi. Parmak uçları pamuklu iç çamaşırımın kenarına değdi ve kulağıma homurdanarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Hayatımı kurtarmak için kaçmak yerine -ki vücudumdaki her kemik bunu yapmam için çılgık atıyordu- kendimi onun kollarında erimek isterken buldum. Ona bakire olmadığımı söyleyen aptal bendim. Şimdi aptalca yalanımın sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

"Su mu?" Tekrar mırıldandım, külotumun nemden tenime yapıştığını hissettiğimde dehşete kapıldım. Vücudum parmak uçlarının altında asi ve maceracı hissediyordu ama zihnim bana hâlâ rakip olduğumuzu söylüyordu.

Penisini elbisemin üzerinden kış yanaklarımın arasına soktu ve kalça kemiklerim tezgâha çarparak inledim. Vuruşun acısı anlayamadığım bir zevkle birleşmişti. Bir yanım bunu tekrar yapmasını istiyordu.

"Şu anda havamda olduğum tek şey müstakbel gelinim."

"Huh." Tavana baktım, söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorladım. Beni bir tür hayvan gibi arkadan mı alacaktı? Seks henüz ayak basmadığım yabancı bir diyardı. İnternette gezinmek ve müstakbel kocam hakkında her şeyi okumak için bolca vaktim vardı. Tam bir çapkındı ve haddinden fazla kız arkadaşı ve kaçamağı vardı. Her zaman iyi eğitilmiş, parlak saçlı ve kıskanç bir aile ağacına sahip uzun bacaklı sosyetiklerdi. Magazin gazetelerinde her zaman onun kollarına asılır, sanki sadece onlar için sunduğu nadir bir hediyeymiş gibi yüzüne bakarlardı. Ama onunla ilgili tertemiz haberlerin arasında skandalla flört eden pek çok manşet de bulmuştum. Kullanılmış prezervatiflerle dolu bir çöp kutusunun bulunduğu otel odaları, siyasi partisi tarafından düzenlenen bir galada yaşanan bir tuvalet olayı ve hatta ailesinin ve ülkesinin küçümsemesine rağmen bir Avrupa prensesi ile iki saat boyunca bir arabada kilitli kalmıştı.

"Bunu yavaştan almalıyız. Seni henüz tanımıyorum." Elim titreyerek omzuna doğru gitti, dokunuşumda gerçek bir güç olmadan onu beceriksizce itti. Hâlâ sırtımı ona dönmüştüm.

"Birlikte yatağa girmek bunu düzeltmeye yardımcı olacaktır," diye belirtti. Keşke Angelo'yla yattığı için onunla alay etmeden önce durup düşünseydim. Ama zaman geçtikçe yalan daha da büyüyor ve önem kazanıyordu.

Beni döndürdü, böylece onunla yüz yüze geldim ve beni tezgâha doğru itti. Beni bu kadar kolay itip kakmasına hem şaşırmış hem de rahatsız olmuşum.

"Yavaş," diye tekrarladım, sesim kelimenin etrafında titriyordu.

"Yavaş," diye yineleyerek beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi bacaklarımın arasına girdi ve yapmıştı da. Sadece benimle değil. Elbisem yukarı sıyrılmıştı ve eğer aşağı bakarsa -ki baktı elbette- sarı külotumu ve yırtmacın olduğu yerdeki şehvetin kusursuz lekesini görebilecekti. Arkamı cezalandırıcı bir şekilde kavradı, kasıklarımızı birbirine çarptı ve nefesim nemli külotumla buluşan şeye çarptı.

Çok nemli külotum.

Sırılsıklam olmuştum. İliklerime kadar utanmıştım. Bana dokunmayacağını umuyordum çünkü bu ona sadece onu ne kadar arzuladığımı kanıtlayacaktı.

Göz kapaklarım ona duyduğum arzunun ağırlığıyla aşağı indi. Dudaklarını dudaklarıma dayadı ve beni uzun ve sert bir şekilde öptü, rahmimde sıcak ve parlak bir şeyin şişmesine neden olan bir ritimle ağzıma daldı. Vücudunu benimkine bastırdı ve şişmiş sikini merkezime sürttü, ben de filmlerde gördüğüm gibi parmaklarımı sırtında gezdirdim, ona istediğim gibi dokunabilmenin keyfini çıkardım. İyi hissettiriyordu ve başka bir şey düşünmek istemiyordum. Nasıl bir yalan olduğumuz gibi. Ya da yalanın gerçeklerden, yani hayatımın gerçeklerinden nasıl daha iyi hissettirdiği gibi. Babama karşı hissettiklerimi, Angelo'yu özlediğimi ve annem için endişelendiğimi bir kenara ittim.

Patlamaya mahkûm olduğumu bildiğim bir balonun içinde sadece ikimiz vardık.

Wolfe bir elini aramıza soktu ve külotumun kumaşı üzerinden yarığımı okşadı. O kadar ıslanmıştım ki, onun vücuduna bu şekilde tepki verdiğim için dilimin ucunda bir özür dans ediyordu. Beni öpmeye devam etti, her kıvranışında ve inleyişimde ağzımın içine kıkırdadı.

"Çok duyarlısın," diye mırıldandı, daha kirli, daha uzun ve daha ıslak hale gelen öpücükler arasında gerçek bir huşu olabileceğini düşündüğüm bir şekilde, beni daha hızlı ovarak. Duyarlı olmak iyi bir şey miydi yoksa kötü bir şey mi? İyi bir kız olarak, bu da endişelenecek başka bir şeydi. Kendimi bacaklarımı onun için daha geniş açarken buldum, onu bu sihri daha fazla yapmaya davet ediyordum. Bazı kızlar kendilerine dokunurdu ama ben dokunmamayı tercih ediyordum. Bunun iyi olmadığını düşündüğümünden değil, sadece bekaretimi yanlışlıkla kaybetme riskini alamayacağımı biliyordum. Paha biçilemezdi. Ama o benim müstakbel kocamdı ve bu onu memnun ediyor gibiydi.

Ve ben.

İlk seferin acı vermesi gerektiğini biliyordum ama bir yanımda Wolfe'un deneyimli kollarında olacağı için mutluydu. İçimde her şey karıncalanıyordu ve patlamak üzereymişim gibi hissediyordum. Muazzam bir şeyin ucundaymışım gibi. Ağzı benimkine karşı daha öfkeyle hareket etti ama bunun beni odasından attığı günkü öfkeyle aynı olmadığını biliyordum.

"Çok ıslak," diye homurdandı, başparmağını külotumun içinden açıklığının yarısına kadar itti. Sırtımı dikleştirdim ve gözlerimi kapattım, vücudum binlerce farklı hisle dolup taşıyordu. Parmaklarım pantolonunun üzerinden kasıklarına doğru çırpındı. Kocaman, sert ve diğer yerlerinden daha da sıcaktı. Aklımdan korkunç bir düşünce geçti. Onu ağzımda istiyordum.

Ne düşünüyordum ki? Neden orada olmasını isteyeyim ki? Bu kesinlikle Clara ya da annemle paylaşacağım bir şey değildi. Bayan Sterling'le bile.

Tanrım, Francesca. Ağız. Seni sapık.

Beni kalçalarımın arkasından tuttu ve bacaklarımı beline doladı, merdivenlere doğru ilerlerken beni öptü, kollarım hala boynundaydı. Beni bir yatak odasına -onun ya da benim- götürdüğünü ve oraya gidemeyeceğimi fark ettim. Ona bakire olduğumu söylemek zorundaydım. Benim dünyamda kurallarımız vardı. Benim kurallarımın biri de evlenene kadar seks yapmamaktı. Ama bu özel durumda bu çok garipti. İtiraf edeceğim zamanı ve yeri seçmem gerekiyordu.

"Beni yere bırak," diye mırıldandım sarhoş öpücükler arasında.

"Prensip olarak oral yapmam ama içine kürek sığacak kadar ıslaksın."

Ne oldu? Korku boğazımı sıktı, pençelerini içten içe boynuma geçirdi. Beni yerde parçalamaya hazır gibiydi. Bacaklarımı belinden çözerek onu üzerimden itmeye başladığımda çoktan yukarı çıkmıştık. Beni hemen bıraktı, kucağından tökezleyerek inişimi, sırtımın duvara çarpışını izledi.

"Nemesis mi?" Kaşlarını çattı, çenesini aşağı eğdi. Kızgın olmaktan çok kafası karışmış görünüyordu. Tüm kusurlarına rağmen Wolfe beni hiçbir zaman onunla fiziksel bir şey yapmaya zorlamamıştı.

"Hazır olmadığımı söyledim!"

"Ayrıca sanki size Cehennem'in kapılarına kadar bizzat eşlik etmişim gibi konuştunuz.

Sorun nedir?"

Davranışlarımdan utanıyordum. Hem deneyimli olduğum yalanından hem de bekaretimden utandım. Son olarak, bunu bu kadar çok istediğim için utanıyordum. Angelo'yu unutmam için gereken tek şey bu muydu? Yumuşaklığıma karşı Wolfe'un sert uzunluğu mu?

"Bakire misin?" Ağzı neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyordu. Nişanlımın yüzünde kahkaha o kadar nadir görülürdü ki, onun gerçek neşeden yoksun olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Tabii ki bakire değilim." Kalçamı tokatlayarak odama doğru döndüm. Kolumdan tuttu ve beni tekrar kucağına çekti. Vücudunun karşısında kızartma tavaındaki tereyağı gibi eridim. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Sen hâlâ benden daha tecrübelisin."

"Bu bir yarışma değil."

"Gazeteleri gördüm." Gözlerimi suçlayıcı bir şekilde kısmıştım. "Sen bir Kazanova'sın."

"Kazanova." Seçtiğim kelimeler karşısında kıkırdayarak gürlerken göğsü benimkiyle dans etti. "Seni on altıncı yüzyıla götürecek en yakın portala kadar eşlik edeyim mi?" Teatral bir İngiliz aksanı taklidi yaptı.

İffetli biri gibi göründüğümü biliyordum. Daha da kötüsü, öyle yetiştirildiğimi ve eski vicdanımın zincirlerinden kurtulmanın zor olacağını biliyordum. Ama on dokuz yaşında değildim. Pek sayılmazdı. Elli yaşında birinin görgü kurallarına ve lanet olası bir bebeğin hayat tecrübesine sahiptim.

"Unut ."

Sırıtarak dişlerini içine çekti. "Tamam. Sikişmek yok. Dalga geçebiliriz. Son sınıf tarzı. Geçmişten bir patlama."

Bu da en az sonuna kadar gitmek kadar tehlikeli görünüyordu. Onunla aynı odada, kapılar kapalıyken birlikte olma fikri bile bir şekilde skandal gibi geliyordu.

"Odanızda mı?"

Bir omzunu yukarı kaldırdı. "Karar senin. Bu iş bittikten sonra ikimizden birinin gitmesi gerekecek. Kadınlarla aynı yatağı paylaşmam."

"Peki ya erkekler?" Tekrar dostluk bölgesine döndüğümüz için mutlu bir şekilde kendi elementime kaydım.

"Ağzınıza dikkat edin Bayan Rossi, yoksa çenenizin kırılmasına neden olacak uzun ve sert bir şeyimin etrafına sarılmış olarak bulmak istemezsiniz."

Bu sefer şaka yaptığını biliyordum ve hatta başımı eğerek sırtıma gizlemek zorunda kaldım.

"Yalnız uyumak da bir ilke mi?"

"Evet."

Yani partnerleriyle aynı yatağı paylaşmıyor, oral seks yapmıyor ve bir kadınla ilişki kurmakla ilgilenmiyordu. Flört dünyası hakkında pek bir şey bilmiyordum ama müstakbel kocamın iyi biri olmadığından emindim.

"Sanki Francesca'yla ilgili bir soru gelecekmiş gibi hissediyorum." Beni taradı ve düşünceli bir şekilde alt dudağımı kemirdiğimi fark ettim.

"Neden oral yapıyorsun?" Tekrar pembeleşerek sordum. Bu konuşmayı, Bayan Sterling'in odasının ince kapısından bizi duyabileceği fuayenin ortasında yapıyor olmamızın bir faydası olmadı.

Wolfe, . Tabii ki, görünüyordu herhangi bir şey ama
utandım, yerleştirmek Omzunu duvara dayamış,
tembel gözlerle beni izliyordu.

"Aslında amcığın tadından oldukça hoşlanıyorum. Sadece boyun eğme kısmından hiç hoşlanmıyorum."

"Bunun aşağılayıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kimse için asla diz çökmem. Bunu kişisel algılama."

"Elbette, sizden bunu istemeyecek pek çok pozisyon var."

Ne diyordum ben?

Sırıttı. "zevk veren kişi köylüye benziyor."

"Peki nasıl oluyor da hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmıyorsun?" "İnsanlar gider. Onlara alışmak anlamsız."

"Bir karı kocanın birbirini terk etmemesi gerekir."

"Yine de buna sırtınızı dönmeye fazlasıyla istekli olursunuz, değil mi sevgili nişanlım?"

Hiçbir şey söylemedim. Duvarı itti ve bana doğru bir adım atarak başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Wolfe yanıliyordu. Ya da en azından tamamen haklı değildi. Artık ondan kaçmaya kararlı değildim. Ailemin benim için savaşmayacağını anladığımdan beri. Angelo bu hayat boyunca birlikte olacağımızı söylemişti ama o zamandan beri ondan haber alamamıştım. Geçen her günle birlikte, ciğerlerime bıçak saplanmış gibi hissetmeden nefes almak daha kolay hale geldi.

Ama bunu Wolfe'a itiraf etmedim. Ailemin piyano odasında bedenimin ona söylediklerini yüksek sesle dile getirmedi.

Ona söylenecek her şeyi söyleyerek kucağından ayrıldım.

Henüz hazır değilim.

"İyi geceler, Villain." Yatak odama doğru yürüdüm.

Sesinin sivri ucu arkamda sırtımda parmaklar gibi gezindi, ama o yumuşadı. Onunla bu şekilde birlikte olma konusundaki isteksizliğimi kabul etti.

"İyi uykular, Nemesis."

CHAPTER TEN

Wolfe

Kiraladığım özel dedektifin arabasının kapısını çarparak kapattığını ve Rossi'lerin kapısını çalmak için yürüdüğünü Cadillac'ımın arkasından izledim. Francesca'nın annesi kapıyı açtı ve dedektif ona kahverengi dosyayı uzattı ve tek kelime etmeden arkasını döndü, tıpkı ona söylediğim gibi.

Arthur Rossi kendisine karşı olan kanıtları yok etmeye çalıştı. *Onu* yok edecektim.

Chicago sokaklarını daha fazla polis ve köstebekle doldurmuştum. Son otuz yıldır o sokakları demir yumrukla yönetiyordu. Ve şimdi, sadece birkaç hafta içinde, onun gücünün çoğunu ortadan kaldırmayı başardım.

Tuttuğum müfettiş Arthur'un daha çok içtiğini, daha az uyuduğunu ve en güvendiği iki askerine el kaldırdığını rapor etti. Otuz yıldır ilk kez, kendi striptiz kulüplerinden çıkarken görüldü, sadece puro ve alkol değil, aynı zamanda diğer kadınların amcıkları gibi kokuyordu. Şehir dışından gelen kadınlardan ikisi, müfettişin Arthur'la fotoğraflarını çekmesine izin verecek kadar aptaldı.

Onun için daha fazla karmaşa yaratmışım ve Keaton sorunu ortadan kalkmayacak gibi görünüyordu.

Francesca'nın annesinin resimleri zarftan çıkarırken yüzünün buruşmasını izledim. Aynı anda kendi elimle bir mektup tuttum. Mektup

Kocasından bana gönderilmişti. Şarbon içerdiğinden emindim, eğer ona karşı çok suçlayıcı olmasaydı.

Francesca'nın annesi müfettişin beyaz Hyundai'sinin peşinden gitmeye başladı, ancak kendisine gösterdiği şeyler hakkında daha fazla soru soramadan çoktan uzaklaşmıştı.

Mektubu yırtıp açtım ve göz gezdirdim.

Kızına ve bana nişan partisi vermek için bir davetiyeydi.

Şüpheliydim ama bir parçam ona şüpheyile yaklaştı. Durum üzerinde daha fazla güç sahibi olmaya çalışmak için bir gösteri yapmak ve insanların evliliğimizin onun onayını aldığını düşünmelerini sağlamak istediğini düşündüm. Dahası, Murphy's'deki yangını sahnelemek ona pek de iyi gelmedi. Çantam (kendisine ihbar edildiği gibi ona karşı kanıt içermiyordu) gitmişti, ama şimdi yangını kendilerine doğrudan bir saldırı olarak gören İrlandalılarla yeniden bir cephe açtı.

Francesca ve ailesinin son karşılaşmalarını benimle kötü bir şekilde sonlandırdıklarını söylemek, lanet olası yüzyılın yetersizliği olurdu ve bu onlara aralarını düzeltmek için bir şans verebilirdi. Bir gangsterle *Brady Bunch*'ı oynamak gibi bir planım olduğundan değil, ama isteyeceğim son şey ağlamaklı bir gelinle skandal dolu bir düğündü. Ve müstakbel Bayan Keaton, benim küçümsememe rağmen, işler Instagram'daki mükemmel fikirlerine göre yürümediğinde Buckingham Çeşmesi'ni açıp hüngür hüngür ağlamakta çok başarılıydı.

Francesca yine kilisedeydi. Kilisede çok zaman geçiriyordu, çünkü iffetli ve ağlak olmasının yanı sıra - tahmin edeceğiniz gibi - gizli bir rahibeydi. İyi tarafından bakarsak, daha fazla destekçi kazanma şansına zarar veremezdi. Herkes iyi bir Hristiyan aileyi severdi. Damadın gelininin ailenin arkadaşıyla yatmakla daha çok ilgilendiğini bilmelerine gerek yoktu.

Bugün Francesca yaklaşan düğünümüzün dekorasyonunun ön gösterimini yaptı. Prova yemeğine gerek olmadığına karar verdiğimizden, Tanrı'nın evinde hızlı bir etkinlik yapmaya ve ardından ailesinin evinde mütevazı bir parti vermeye karar verdik.

Arthur mektubunda ayrıca Rossi çiftine geceyi evlerinde geçirme ve sonrasında kutlama kahvaltısına katılma onurunu verip veremeyeceğimizi sordu. Sonunda onunla oturup her şeyi tek tek iyi bir fırsattı. Uğruna çalıştığı şeyi nasıl elinden alacağımı. Sonra da hiçbir parasının, malının ve mülkünün

Yıllar boyunca kazandığı itibar önemliydi ve içinde bulunduğu vahim durumda bunların hiçbirinin ona bir nebze olsun yardımcı olamayacağını fark etmesini sağladı.

Francesca ve ben ona torun vermeyecektik.

Gelinimin annesiyle vakit geçirme şansı yakalamasının zararı olmazdı. Mantıklı davranışı için bir ödül.

Smithy'ye "Eve dönelim," dedim.

"Saat altıda moral toplantınız var," dedi Özel Koruma Ajanlarımdan biri (gerçek adını hatırlama şansım sıfır olduğu için korumaya verilen süslü bir isim) yolcu koltuğundan işaret ederek. Genelde bana sosyal yükümlülüklerimi hatırlatmak özel kalemimin göreviydi. Ancak, bu yaz beşinci mide rahatsızlığını geçiriyordu ve beni programa uydurmak için Smithy ve korumalarıma durmaksızın mesaj atıyordu.

Elimi salladım. "Çabuk olun."

Sears Kulesi'nin, ucuz neon tabelalı pizzacıların ve Billboard'un güncel hitlerini kendi yorumlarıyla seslendiren sokak çalgıcılarının yanından hızla geçerken nişanlımı düşündüm. Francesca tırnaklarım gibi içimde büyüyordu. Yavaşça, kararlılıkla ve tamamen benim dikkatim ya da teşviğim olmadan.

Her akşam sebze bahçesinde beni beklerdi; vücuduna sinmiş çamur, sigara ve temiz sabun kokusu tuhaf bir şekilde çekiciydi ve üzerinde ter ve buğuyla vücudunu saran uzun bir kaşkorse dışında pek bir şey yoktu. Onu ıslak toprağın üzerine indirdiğimde, hala takım elbisemin içindeyken, dizimi bacaklarının arasına bastırduğimde ve dudaklarımız çatlayana ve ağızlarımız kuruyana kadar tatlı ağzını yuttuğumda her zaman şaşırır ve sevinirdi. Elbise pantolonumun üzerinden elini sikime sürttüğümde her zaman nefesi kesilirdi ve hatta pavyonda, kendini güvende hissedeceği kadar açık ama seyircimiz olmayacak kadar gizli bir yerde sıkma şansını bile denedi. Tesadüfen olmasa da külotunun üzerinden klitorisini okşadığımda gözleri huşu ve neşe içinde parladı. Ona ne zaman geri çekilme şansı versem, vücudunu benimkine zımbalıyor, bizi tek bir varlık haline getiriyordu.

Sözümü tuttum ve onunla cinsel ilişkiye girmedim. Bekleyen nikâhımızla birlikte yatacağımız günün yaklaştığını düşündüm. Anlayışlıydı, şurup gibiydi ve... *büyülenmişti*. Bıkkın, deneyimli Kristen'ların günleri çoktan geride kalmıştı. Francesca, daha önce erkeklerle yatmış olmasına rağmen, hamdı. Ona Bandini'nin yapamadığı tüm kirli numaraları öğretecek ve bunu yaparken eğlenecektim.

Orada olmadığını bildiğim zamanlarda birkaç kez odasını ziyaret etmiştim ve her zaman iki şeye dikkat ediyordum. Üçüncü not: Kutuyu henüz açmamıştı. Biliyordum çünkü küçük altın anahtar tam olarak aynı yerde duruyordu ve pahalı, eski ahşap zeminin çatlakları arasında bir santim bile hareket etmiyordu. O gelmeden önce zeminin değiştirilmesi gerekiyordu ama artık sırlarını nerede sakladığını bildiğim için çatlaklara dokunmamaya karar verdim. Diğer ise telefonunda Angelo'nun izlerini aramaktı. Hiçbir iz yoktu. Mesajları cevapsız bırakılmıştı, ancak onu rehberinden silmemişti.

Smithy, Lincoln Brooks Lisesinin önüne park ederken "Geldik," dedi. Burası okur-yazar vatandaşlardan çok çete üyesi üretmişti ve benim işim gülümsemek, el sallamak ve öğrenciler için her şey yolunda gidecekmiş gibi davranmaktı. Öyle de olacaktı - sokaklarını Francesca'nın babasının çalışanlarından temizledikten sonra.

Protokol, bir yönetici koruma ajanının kapımı açmasını, diğerinin de sürekli arkamda durmasını gerektiriyordu, biz de öyle yaptık.

Sarı, engebeli çimlerin üzerinden alçak, gri, iç karartıcı kare binaya doğru yürürken, o akşam orada sahne alacak olan mezun bir rapçiyi izlemeye gelen heyecanlı öğrenciler ve velilerinin bulunduğu metal barikatların yanından geçtim. Çocuğun yüzünde bir *Harry Potter* kitabından daha fazla mürekkep ve bazı şüpheli yara izleri vardı. Ucuz bir takım elbise ve 80'lerden kalma bir saç kesimine sahip, biçimli bir kadın olan okul müdürüne doğru vals yaptım. Bana doğru koştu, topukları altımızdaki kuru zemine çarpıyordu.

"Senatör Keaton! Çok heyecanlıyız..." diye başladı, tam o sırada havaya bir silah sesi yayıldı. Korumalarımın biri içgüdüsel olarak bedenimin üzerinden atladı ve beni yere fırlattı. Karnım yere yapışmıştı, başımı yana çevirip barikat kurmuş kalabalığı izledim.

İnsanlar her yöne doğru koşmaya başladı, ebeveynler çocuklarını çekiştiriyor, bebekler ağlıyor ve öğretmenler öğrencilere sakin olmaları için histerik bir şekilde bağırıyordu. Müdür çimlere doğru kaydı ve elleriyle başını kapatarak yüzüme doğru bağırmaya başladı.

Yardımanız için teşekkürler, bayan.

Bir kurşun daha havayı delip geçti. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha, her biri bana daha da yaklaştı.

"Bırak beni," diye homurdandım EPA'ya. "Ama protokol diyor ki..."

"Protokol gidip kendi kışını becerebilir," diye tersledim, önceki, pek de hoş olmayan hayatımın geri kalanı dilime dolanıyordu. "911'i arayın ve bırakın bununla ben ilgileneyim."

Ağır bedenini isteksizce benimkinden ayırdı ve ben de ayağa fırlayıp silahlı çocuğa doğru koşmaya başladım. O şeyde daha fazla mermi olduğundan şüpheliydim. Olsa bile nişancılığının berbat olduğunu kanıtlamıştı. Ona tam anlamıyla sarılsam bile bana kurşun sıkamazdı. Ona doğru koştum, kinci ve aptal olduğum kadar cesur olmadığımı da biliyordum ama bunu pek umursamıyordum.

Çok ileri gittin Arthur, diye düşündüm. Sana verdiğim krediden daha fazla.

Bana iyi davranıp bir nişan partisi için davetiye gönderdi ve onun evinde kalmamızı önerdi. Bir mazeret oluşturunca. Eminim şu anda halkın içinde bir yerde oturuyordur. Belki de bir hayır kurumunun bodrumunda çorba dağıtıyordur.

Sivilceli suikastçımın aramdaki mesafeyi iyice açtığımda kalabalık buharlaşmıştı ve suikastçım açığa çıkmıştı. Arkasını döndü ve koşmaya başladı. Ben daha hızlıydım. Beyaz tişörtünün eteklerini arkadan yakaladım ve onu kendime doğru çektim.

"Seni kim gönderdi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye bağırdı, onu geri çekerken havayı tekmeledi, ama silahı elinden alıp kenara atmadan önce değil. On saniye geçmeden on polis aracı her yönden etrafımızı sardı ve silahlı ve kalkanlı özel tim görevlileri dışarı çıkarak onu resmen tutukladı. Nefesimin altında küfrettim. Onunla birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı. Arthur'u otobüsün altına atmayacağından zerre kadar şüphem yoktu. Ama EPA'larım ve şoförüm, arkamızda iki dedektif ve dört memurla birlikte bana binanın diğer tarafına kadar eşlik etmişlerdi bile.

"Bugün yaptığınız çok takdire şayan bir şey, Senatör Keaton. Okul saldırıları bugünlerde gerçek bir sorun ve ben..." diye başladı müdür.

Tanrım, kadın, kapa çeneni.

"Herhangi bir yaralanma var mı?" Sözlerini kestim.

Aracıma doğru ilerlerken memurlardan biri "kadar değil," dedi. "Ama önümüzdeki birkaç gün boyunca kasabanın dilinde olacaksın. Bu kahramancaydı."

"Teşekkür ederim." İltifatlardan nefret ederdim. İnsanı gevşek ve savunmasız yaparlardı.

Beni kurşunlardan koruyan EPA'm telefonuna bakarak, "Zion bugün medyaya çıkmanız gerektiğini söylüyor," dedi.

"Tamam."

Telefonumu çıkardım ve bir anda Arthur'un numarasına mesaj attım. Müstakbel kayınpederime attığım ilk mesajdı.

Davetiniz için teşekkür ederim. Nişanlım ve ben memnuniyetle kabul ediyoruz. Telefonu ceketimin göğüs cebine geri sokarken sırttım. Arthur Rossi beni öldürmeye çalıştı.

Kendisinin bir kedi, benim de bir kedi olduğumu öğrenmek üzereydi. Dokuz canlı.
İkisi gitti, yedisi kaldı.

Sonraki birkaç gün medyayla konuşmak, okul saldırıları hakkında farkındalık yaratmak ve olayın her saniyesini değerlendirmekle geçti. Kimse bunun bana yönelik bir suikast girişimi olduğundan şüphelenmedi. İtalyan okulu mezunu ve tatildayken korkup nişan almayı unutan bir deniz piyadesi olan çocuk şu anda gözaltındaydı ve ona bunu yaptıranın video oyunları olduğunda ısrar ediyordu.

Nişan günü Nem ve ben saat yedide aşağıda buluşacaktık. Ofiste duş alıp giyindim ama zamanında eve geldim. Francesca'yı Arthur için bir av olarak bırakmak artık bir seçenek değildi. Arthur kendini serseri mayın gibi hissetmeye başlamıştı ve onu hayatım denen sorunsuz işleyen makinenin yakınında bile istemiyordum.

Zamanında vardığımda, Francesca beni ayakta alkışlamama neden olan dar beyaz bir elbise içinde bekliyordu. Tanrım, çok güzeldi. Ve Tanrım, bu gece onu becerecektim. Dilim kopana kadar ona çok sevdiği ön sevişmeyi yapmak zorunda kalsam bile. Kadın lezzetli ve olgundu. Ve *benim*.

Ve

benimkini.

Ve

benimkini.

Bu sözleri kafamda yeterince tekrarlırsam, gerçek olmasını sağlayabilirdim. Müstakbel gelinime doğru yürüdüm, onu belinden tutup çektim ve Francesca'nın elbisesinin eteğiyle uğraşan Sterling'in önünde onu açıkça öptüm. Dudaklarımız birbirine yaşlı kadın neredeyse bayılacaktı. Beni hayatım boyunca tanımıştı ve daha önce ne toplum içinde ne de başka bir yerde bir kadını öptüğümü hiç görmemişti. Sterling adımlarında bir sıçrayışla mutfığa doğru döndü ve bize mahremiyet.

Francesca ve ben kaşlarımızı birlikte kaldırdık. Vücutlarımız da birbirini taklit ediyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Miting olayından beri bana bunu çok soruyordu. Keşke sormasaydı. Bu olaydan sorumlu olan kişinin çocuğu olduğunu sürekli hatırlatıyordu ama babasının patavatsızlıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sormayı bırak. Cevap hep aynı olacak, ben iyiyim."

"Dürüst olmak gerekirse, bu noktada endişelenen ben değilim. Bayan Sterling'in yaptığımız ve söylediğimiz her şeyi dinlediğini biliyor muydun?" Nem düğmeli burnunu kaşıdı.

Çenesine şakacı bir fiske vurdum. Sterling'in başkalarının işine merakını zor yoldan öğrendim. On üç buçuk yaşındayken Sterling'in yan odasında mastürbasyon yaptıktan sonra, ertesi gün komodinimde bir kutu Kleenex ve bir Practice Safe Sex broşürü buldum. Sterling'in hakkını teslim etmek gerekirse, o piç kurusunu iki kez okuduğumu ve bu gezegendeki otuz yıllık sefil varlığım boyunca prezervatifsiz seks yapmadığımı söyleyebilirim.

"Öpüşmekten fazlasını yaptığımızda nasıl tepki vereceğini merak ediyorum," diye kızardı müstakbel gelinim, aramıza bakarak.

Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin, sevgilim. Salam büyüklüğünde bir ereksiyonum var ve seyircilerin canı cehenneme.

"Bu gece öğrenmemizi öneririm."

"Ne kadar . Harika bir araştırmacı olurdun." Gülümsedi.

"Ortaya çıkarmak istediğim tek gizem, kendimi senin içine ne kadar derin gömebileceğim."

"Senatör olduğuna inanamıyorum..." diye mırıldandı kendi kendine.

Ben de öyle.

Bu yüksek notla, kol kola ayrıldık.

Francesca'nın ailesinin malikânesine ayak bastığımız andan itibaren gecenin tadı kaçtı. Beklenmedik değildi, ama tatmin edici değildi.

Aynı.

Bir kere, Rossi malikânesine varır varmaz haber minibüslerinin mahalleye doluştuğunu, ana caddeye barikat kurduğunu ve seyircilerin kargaşasına neden olduğunu fark etmişim. Arthur gazetecileri ve yerel haber kanallarını davet etmişti ve tabii ki onlar da koşarak kapısına geldiler.

Bir mafya babasının kızıyla evlenen bir senatör. Big Gulp'tan daha fazla suyu vardı.

Arthur'un hayatımı daha fazla mahvetmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde Francesca'ya kapıyı açtım ve muhabirlerin çılgınlıklarını ve yanlarındaki fotoğrafçıların kameralarının flaşlarını görmezden gelerek ona eski evine kadar eşlik ettim. İçeri girdiğimizde Francesca sanki onun can simidiymişim gibi bana sarıldı ve ben de sevinç yerine korkuyla bir bakıma öyle olduğumu fark ettim. Nemesis artık bu evi kendi evi olarak görmüyordu. Artık onun evi bendim. Ve ona olan ihtiyacımı kovmaya hazır, inanılmayacak kadar lanetli bir haldeydim.

Anne ve babası birbirlerine güvenli bir mesafe bırakarak bize yaklaştılar. Annesi yaklaşık iki aydır uyumamış gibi görünüyordu, ruhsal durumunun etkilerini gizlemek için çok fazla makyaj yapmıştı ve Arthur bir ya da iki santim daha kısa görünüyordu. Sofia Rossi'nin kendisini aldatan kocasını terk edeceğine dair hiçbir fikrim olmadığından, tam da buraya gelme amacımı gerçekleştirdiğimi, teknesini biraz daha salladığımı ve hayatının bir başka yönünü daha paramparça ettiğimi anlamam gerekiyordu. Alışıl gelmiş öpüşme ve kucaklaşma numarasını yaptık, "Selam!" dedik.

Bellini, sonra bizi arkadaş çevreleriyle tanıştırdılar.

Hemen ve aynı anda üç şey fark ettim:

1. Arthur Rossi, benim sikimi yakından tanıyan çok uzun bacaklı, çok sarışın, çok rütbesi *düşürülmüş* ve bu nedenle çok kindar bir muhabiri davet etmişti-Kristen Rhys.
2. Ayrıca eski mahkumlar, çete liderleri ve normalde uzak benzerleri de dahil olmak üzere ülkedeki en şüpheli ve kötü şöhretli insanlardan bazılarını davet etti. Bunun benim itibarımı zedeleyeceğini umuyordu - ki Kristen not almak için orada olduğundan bunun olacağından hiç şüphem yoktu.
3. Bakmama bile gerek kalmadan Angelo'nun orada durduğunu, bir kadeh şarap içtiğini ve diğer konuklarla ayaküstü sohbet ettiğini gördüm.

Bu beni yatıştırmak ve Rossi'lerin yaklaşan nikâhımıza katıldıklarını göstermek için bir girişim değildi. Bu bir tuzaktı.

"Bu gece oldukça kalabalık bir dinleyici kitlemiz var; konuklarımızın lezzetini idare edebileceğini düşünüyor musun?" Arthur içkisini yudumlarken bana tehditkâr bir gülümseme fırlattı. Davetine icabet ettiğimden beri konuşmamıştık, sonrasında da yetkililere gerçekte neler olduğunu anlatmamıştım. Benim için bir koz daha, ona karşı kullanabileceğim bir sır daha. Elbette bu, müstakbel kayınpederim sayesinde buranın güvenlikle kaynadığı anlamına geliyordu.

Neyse ki rol yapmak için sadece birkaç haftamız daha vardı. Francesca ve ben yakında evlenecektik ve sonra planım uygulanacaktı. Onu hapse atacak ve ben kızını becerirken onun orada çürümesini sağlayacaktım ve karısını Keaton çiftinin hayırsever misafirperverliğini kabul etmesi için bırakacaktım. Yine de Küçük İtalya'daki büyük malikanenin parasını ödeyecek kadar cömert değildim. Francesca'nın annesi Chicago'da sahip olduğum birçok mülkten birine taşınabilirdi.

Ültime açık olacaktı - eğer anne ve kızı benim korumamı, paramı ve merhametimi istiyorlarsa Arthur'a sırtlarını döneceklerdi - ve ben bu şiirsel adaleti neredeyse mükemmel bulmuştum. Ne de olsa, yakın ve sevilen bir akrabayı beklenmedik bir ölümle kaybetmekten daha kötü tek bir şey vardı, o da hâlâ hayattayken sevgisini ve şefkatini kaybetmek.

"Bana fırlattığın her şeyle başa çıkabilirim Arthur. Kapalı kapılar ardında oldukça iyi idare edilen yavrun da dahil ama onunla sınırlı değil." Francesca'nın bana attığı şaşkın ve kırgın bakışları görmezden gelerek esnedim.

Öpüşmek ve anlatmak benim doğamda yoktu ama bu durumda gerçekten anlatacak bir şey yoktu. Sevişmekten başka bir şey yapmadık. Niyetim Nemesis'i küçük düşürmek değildi ama babasını küçük düşürmek için bu gerekliydi. Ve onun ıstırabı ile babasının gururu arasında bir seçim yaparsam, Arthur'dan bir tekme yemek için müstakbel karımı her gün ezebilirim.

Rossi'nin burun delikleri alevlendi, gözleri bir silahın iki namlusu gibi beni yakınlaştırdı.

Hemen silkindi ve başını kızına çevirdi.

"Angelo Bandini ve ailesi burada. Ne yazık ki Emily'yle işleri yolunda gitmedi," dedi Arthur, Francesca'nın yüz ifadesini yine yukarı doğru eğilmiş olan kadehinin kenarından incelerken - bunda şaşılacak bir şey yoktu. Nemesis hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Gözlerini babasına çevirip onunla konuşması için her şeyi yapması gerekiyordu. Eğer biraz dürüst olsaydım, özür dilerdim. Ne var ki, sadece bir piç değil, aynı zamanda ona da düşkündüm.

Seks yapmadan önce benim hakkımda böyle bir fikir oluşturması. Ne olup ne olmadığımızı dair sınırlar koymama yardımcı olurdu.

"Oh?" Sanki tamamen yabancıymışlar gibi kibarca gülümsedi. Ya müstakbel eşim çok iyi bir oyuncuydu ya da İtalyan aygıra olan aptalca saplantısını gerçekten aşmıştı. "Bunu duyduğuma üzüldüm." Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve bir açıklama istedi.

Baban bir amcık. Senin için yeterli mi?

"Bunu ona söyleme, seni aptal. Bunu ona söyle." Arthur Francesca'yı diğeryöne, Bandini'ye doğru itti. Nişanlıma seks arkadaşına kadar eşlik etmek üzereydim ki Arthur omzuma sert bir el koydu. Gülümsemesi diş ve tehdit doluydu ve alkol kokuyordu. Gözleri kırmızı ve küçüktü ama lazer gibi bana odaklanmıştı.

"Senatör Keaton, sizi arkadaşım Charles Burton ile tanıştırmak isterim."

Çalışanlarını taciz ettikten sonra etik soruşturmasından kaçınmak için istifa eden aynı kongre üyesi gibi. Sikimi en yakın sincabın kıcına da sokabilirdim. Daha az utanç verici bir manşet olur ve ahlakımı sorgulanır hale getirmezdı.

"Eminim yaparsın, ama ilgilenmem gereken bir şey var," diye homurdandım, bir yan adım attım, omzum onunkine sürtündü.

"Saçmalık." Kolumu tutarak beni geri çekti. Geri çekilmemin tek nedeni Kristen'in önünde olay çıkarıp ona yarın sabah hakkında yazacak başka bir şey vermek istemememdi. "Onun kampanyasına bağış yapmadın mı?"

Yaptım. Kalemıraş da dahil olmak üzere ofisindeki her şeye aletini sokmaya çalışmadan önce. Tabii ki Burton çoktan yanıma gelmiş, beni kucaklayıp tebrik ediyordu, gelinim bir mıknaıs gibi ona doğru koşan Angelo'ya doğru sürüklenirken, aceleci, zorlukla kontrol altına alınmış adımları göz kapağımı seğırtti. Yarı yolda buluştular, sonra aniden durdular, kolları vücutlarının yanında sallanıyordu. Beceriksizlikleri bana hiçbir şeyin değışmediğini gösteriyordu. Hâlâ nasıl aşık gibi davranacaklarını bilmiyorlardı. Burton neden istifa etmesi gerektiğine dair bahaneler sıralayarak benimle konuşmaya başladığında gözlerim onları takip etti. Önemseğim düşüncesi beni neredeyse rahatsız ediyordu. Bu noktada, bütün bir striptiz kulübünü öldürebilirdi ve ben yine de gelin *adayımın* - lanet olası gelin adayımın, çok teşekkür ederim - Angelo'nun ona söylediği bir şey karşısında kızarması, bakışlarını yere indirmesi ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmasıyla daha çok ilgilenirdim. Onlar benim

Bu yüzden saygıdeğer bir mesafeyi korudular ama vücut dillerindeki her şey samimiyeti haykırıyordu.

Mekan insanlarla doluydu ve kendime bunun Bishop'un oğlunun düğünü olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Tuvalete gizlice girip sevişemezlerdi. Öte yandan, babasını kızdırmak için onu otobüsün altına atmıştım, bu yüzden meydan okuyan nişanlımın beni çıldırttığını bildiği tek şeyle beni dürtmek için her türlü motivasyonu vardı - eski her neyse (birbirlerini nasıl etiketlediklerini bilmiyordum veya umursamıyordum).

"...ve sonra onlara hiçbir koşulda yalan makinesi testine girmeyeceğimi söyledim." Burton omzumu sıkarak gevezeliğe devam etti. "Bunu sorma cüretini bile-"

"Hey, Charles?" Sözü
kestim. "Öyle mi?"

"Neden istifa ettiğin ya da var olmayan kariyerinin geri kalanı zerre kadar umurunda değil. İyi bir hayatın olsun. Ya da etme. Ne yazık ki her iki durum da umurunda değil."

Onun dokunuşundan kurtuldum ve gelin adayıma doğru koşarken penguen görünümlü garsonlardan biri tarafından kalabalık odanın içinde gezdirilen gümüş tepsiden bir kadeh şampanya aldım. Onlardan birkaç adım uzaklaşmıştım ki bir omuz kalabalığı yarararak yolumu kesti. Gözlerim gri bir başın tepesiyle buluştu, saçları geriye doğru taranmış ve özenle kesilmişti. *Bishop.*

Başını salladı, bok yiyen sırtışı yüzünden daha genişti. Sonunda, White'la Arthur'un ona rüşvet verdiğini öğrendiğimden beri haftalarca geleceğini kafasında salladıktan sonra, planlarımın içine sığacak bir konuma gelmişti.

"On dokuz, ha? Bizim lanet bütçemiz kadar sıkı olmalı." Kıkırdadı ve viskisini bardağında döndürdü.

"Sen sıkılık hakkında ne bilirsin ki? Seninle ilgili her şey gevşek, ahlakın da buna dahil." Ben de sırtarak karşılık verdim. Her ne olursa olsun, sosyal ortamlarda mükemmel bir beyefendi ve kibar bir konuşmacıydım. Ama Bishop ve White artık etkilemem gereken insanlar değildi. Bunu maskeli balo öncesinden beri biliyordum, Francesca'yı orada kızdırmama izin vermemin nedeni de buydu zaten.

"İlk karşılaşmanızda Rossi kızı üzerinde kalıcı bir etki bıraktığınızı hatırlamıyorum. Bu odada ahlakı sorgulanabilir tek kişi ben değilim," diye cevap verdi Preston, etrafımızdaki herkese gülümseyip el sallayarak.

"Her ne ima ediyorsan, devam edebilir ve söyleyebilirsin," diye tısladım.

"Zaten Arthur'a kızı için şantaj yapıyorsun. Bu çok açık. Kız senin değil." Çenesini Angelo ve Francesca'ya doğru eğdi. Francesca'nın ağzını kapatıp başını öne eğmesine neden olan bir şey söyledi. *Zavallı*. "Anlamaya çalıştığım şey şu: Bu White'la benim temize çıktığımız anlamına mı geliyor?"

Bishop gibi hayatları gümüş tepside kibirli aptallara şükürler olsun. Al Capone'dan beri Chicago'daki en büyük mafya babasını alaşağı etmek yerine benim son oyunumun genç bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bu tabii ki benim avantajıma oldu. Eğer Bishop ve White aradığım şeyi çoktan elde ettiğim izlenimine kapılırlarsa, gardlarını indireceklerdi.

Bu yüzden, Francesca ve Angelo'yu ayırmak çok önemli olsa da, bu meseleyi halletmek şu anda öncelikliydi.

"İhtiyacım olan şey bende var." Kolayca gülümsedim.

Bishop gülümseyerek başını salladı ve omzuma dokundu. Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Çuvalın içinde nasıl? Bir kuzu mu yoksa dişi bir aslan mı? O muhteşem, Keaton."

Bir insanı sadece bir ifadeyle boğmanın mümkün olmamasına seviniyordum çünkü öyle olsaydı Preston Bishop ölmüş olurdu ve ben de en yakın polis karakoluna götürülürdüm. Valinin müstakbel eşimden sanki satın aldığım bir yarış atıymış gibi bahsetmesinin beni neden bu kadar rahatsız ettiğini ne biliyordum ne de umursuyordum. Şampanya kadehimi indirdim ve çenemi yukarı kaldırdım.

"Karın yatakta nasıl?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Aslında yapacağımı sanmıyorum, Preston. Bayan Rossi'nin yaşı size onun hakkında bir et parçasıymış gibi konuşma izni vermiyor."

"Ama..."

"Partinin geri kalanının tadını çıkarın."

Arthur'a bir pislik olduğu için, Angelo'ya var olduğu için ve kendime de Nemesis kılığındaki güzel sirene elimi sürmek istediğim için içimden lanet okuyarak yanından geçip gittim. Onunla evlenme kararımın Arthur'u planıma daha fazla zincirlemesi ve itibarımı temizlemesi gerekiyordu. Bunun yerine, her şeyi bin kat daha zor ve karmaşık hale getirdi. Partiye katılanların kalabalığında Nem'i aramak için bakışlarımı yana eğdiğimde

onun yerine Kristen'i buldu, içkisini kucakladı ve kurnaz bir gülümsemeye bana doğru kaldırdı.

Jesti görmezden gelerek reddettiğim bir davetti bu, gözlerimle uzun dakikalar boyunca odada dolaştım ve Francesca ile Angelo'nun artık odada olmadıklarını fark ettim. İkinci kata tırmandım, nişanlığımın bahçelere düşkün olduğunu hatırlamadan önce onun odasını ve evdeki diğer tüm yatak odalarını, sonra da banyoları kontrol ettim. Angelo ve Francesca sevişeceklerse, özel bir yere giderler diye düşündüm. Ama küçük bir şeyi unutmuştum. Nemesis Angelo'yu *sevdiğini* iddia ediyordu. Pembe gün batımının altında çalınan birkaç öpücük ve aceleyle verilen sözler, onlar için çarşaf aradaki bir randevu kadar ödüllendiriciydi.

Bahçenin merdivenlerinden indiğimde onları taş bir çeşmenin üzerinde otururken buldum, dizleri birbirine doğru açılmıştı. Adam kadının yanağını okşadı, kadın da ona izin verdi.

Bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı ve o da buna izin verdi.

Alnını onunkine yapıştırdı ve o da bunu yapmasına izin verdi. Nefesleri ağırdı, göğüs kafesleri uyum içinde inip kalkıyordu.

Ve orada durdum, izledim, kaynadım, içime ateş düştü, onu babasının önünde küçük düşürdüğüm için pişman oldum. Çünkü ilk kez ona karşı davranışlarımın sonuçları olduğunu öğrenmişim.

Ben onun onurunu tehlikeye attım, o da benimkini.

Tek fark, ben bunu bir başkasına inat olsun diye yaptım. O gerçekten başkasını seviyordu.

Bandini onun yüzüne doğru eğildi ve başparmağını dudaklarında gezdirdi. Gözleri tekrar kalçalarına kayd, ikisinin de uzatamayacaklarını bildikleri bir anın sarhoşluğuyla. Adamın dokunuşunda acı ve hüzn, kızın yüz ifadesinde kafa karışıklığı vardı ve hiç şüphe duymadan tahmin ettiğimden daha büyük bir şeye adım attığımı biliyordum. Bu yavru köpek aşkı değildi. Bu gerçek bir şeydi.

Başını kaldırıp bir şeyler söyledi ve adamın ellerini avuçlarının içine alıp göğsüne . Bir şey için yalvarıyordu.

Bu çocuk sana benim veremeyeceğim ne verebilir ki? Ama cevap çok açıktı. Sevgi. Ona gerçek sevgiyi verebilirdi, Keaton malikanesinde asla alamayacağı bir şeyi. Ne benden ne de sebzelerinden.

Başını salladı, ayağa kalktı ve balkonun çift kapısına doğru yürüdü. Tekrar sertleşmeden önce hissettiğim rahatlama beni şaşırttı ve rahatsız etti. Muhtemelen beni fark etti ve ben onu elimle öldürmeden önce kaçmasını söyledi.

çıplak ellerimle. Bahçeye doğru bir adım attım, onu geri almaya ve gecenin geri kalanında bir daha gözümün önünden ayrılmamasını sağlamaya hazırdım. Ama Angelo uzaklaşır uzaklaşmaz önce sağa sonra sola baktı ve orta yaşlı bir grup kadına yaklaştı. Kibar ve ilgisiz bir şekilde sohbet ederken gözlerini evin ikinci katından ayırmadı ve beş dakika geçmeden evin içinde kayboldu.

Aynı yere gittiklerinden emin bir şekilde adımlarını tekrar takip ettim ki kadınsı bir el ön kolumu kavradı ve arkamı dönmemi sağladı.

"En azından onunla yatıyor musun?" Kristen sırtıttı, yeni sürdüğü kırmızı ruju ve özenle tutturulmuş sarı topuzu beni avlamadan önce tazelendiğini gösteriyordu. Üst kata çıkıp nişanlımı bulmaya odaklanmış bir şekilde onu elimden kaçırdım ama zaten insanlarla dolu olan merdivene giden yolumu kapattı. Onu iterek yolumdan çekmeye özel bir itirazım yoktu, ancak güvenlik, medya ve kendisinin bir gazeteci olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu yüzyılın en iyi fikri değildi. Francesca hayatıma girdiğinden beri hiç değişmeyecekmiş gibi görünen soruyla bir kez daha yüzleşmek zorunda kaldım: Kariyerim ve itibarım mı, yoksa onun küçük aldatan kıcını suçüstü yakalamak mı?

İyi haber mi? Hâlâ mantığım yanımdaydı. Kötü haber? *Şimdilik.*

"Etrafı araştırdım." Kristen kirpiklerini kırıştıtararak meyveli sakızını yüzüme fırlattı.

"Bir kemik buldun mu ya da seni kemikleyecek birini?"

İç düşüncelerimin ağzımdan dışarı taşması beni rahatsız ediyordu. Genelde takdire şayan bir otokontrolüm olduğu için kendimle gurur duyardım. Ama nişanlımın muhtemelen üst katta başka bir adamla yattığını bilmek, duvarları tırnaklarımla sökmek istememe neden oluyordu. Birkaç hafta önce Francesca'nın Angelo kaşıntısını kaşımaya izin vermekten oldukça memnunken, şimdi tamamen farklı bir konuydu.

"Ne öğrendiğimi duymak istemiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Onu nazikçe kenara ittim ve merdivenlerden çıkmaya başladım. Beni takip etti, ceketimin eteklerini tutup çekiştirdi. *Hiç şansın yok, tatlım.* Sözleri beni durdurduğunda merdivenin kıvrımına gelmişim.

"Rossi'ye bunu neden yaptığını biliyorum. O patlamadan o sorumluydu. Sen Harvard'dayken aileni öldüren patlamadan."

Arkamı döndüm ve onu ilk kez gözlemledim - gerçekten baktım, sadece yüz hatlarına göz gezdirmedim. Kristen kötü bir gazeteci değildi ve başka koşullar altında olsa ona saygı duyardım. Ama becermeye çalıştığı kişi ben olduğum için, onu daha sert becermekten başka çarem yoktu.

"Kulaktan dolma bilgilerinizin bir anlamı var mı?"

"Rossi seni yetim bıraktı, sen de intikam olarak kızını aldın. Göze göz. Oldukça iyi bir ipucu olduğunu söyleyebilirim." Şampanya kadehini geriye doğru eğip bir yudum aldı. Sırıttım ve onu soğuk bir şekilde değerlendirdim.

"Francesca Rossi'yi gelin olarak aldım çünkü ondan hoşlandım. Doğru, babası hakkında söyleyecek güzel sözlerim yok ama geceleri yatağımı ısıtan o olmayacak."

"Henüz seninle aynı yatağı bile paylaşmıyor. Ne kadar ilginç." Kristen böyle bir davranışa tahammül etmemi yavaşça alkışladı. Sonunda blazer ceketimi bıraktığından, ikinci kata olan yolculuğumu tamamlamak için arkamı döndüm, tam o sırada Angelo bir misafir odasından çıktı ve dar koridorda omzumun yanından geçip gitti. Onu şöyle bir kokladım ve yeni seks yaptığını anladım. Dudakları şişmiş, saçları dağılmış ve terden ıslanmıştı. Kristen'in gözleri onun büyük kaçışını görünce parladı. Kocaman gülümsemesinden neşe sızıyordu. Kolundan tuttum ve yüzünü bana dönmesini sağladım. Bu gece bir halk figürü ve muhtemelen bir insan olarak geçirdiğim en kötü gece olarak kayıtlara geçecekti. Angelo gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Çılgınca. Nefes nefese. *Suçlu.*

"Hayatını mahvetmeden önce git buradan," diye tükürdüm Kristen'a. "Ve bu sefer üçüncü bir uyarı almayacaksın."

Güldü. "Görünüşe göre ikinizin konuşacak çok şeyi var."

Eski metresim koşarak uzaklaştı, kahkahası o gittikten uzun saniyeler sonra bile kulaklarımda çınlıyordu. Angelo'yu yakasından tutarak duvara yapıştırdım.

Kötü görüldüğünü biliyordum.

Yarın sabah bunu açıklamam gerektiğini biliyordum. Artık umurumda değildi.

"O odada seninle kim vardı?" Ben talep ettim.

"Size bir haydut gibi davranılmasını istemiyorsanız, haydut gibi davranmayı bırakmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Seni gerçekten öldürmeden önce müstakbel eşimden uzak durmanı şiddetle tavsiye ederim.

"Seks yaptın," diye karşı çıktım.

"Teşekkürler, Kaptan Belli. Ben de oradaydım." Güldü, soğukkanlılığının bir kısmını geri kazandı ve bu beni daha da çileden çıkardı.

"Kiminle?" Neredeyse boğulma noktasına gelecek şekilde yakasını çektim. Bu kesinlikle yüzündeki gülümsemeyi sildi. İnsanlar yarattığım küçük sahneyi fark etmeye başlamadan önce sakinleşmem gerektiğini biliyordum. Ama bir türlü aklımı başıma toplayamıyordum.

"Bak, sana ilk cevabım. Hiçbirine. Hiçbiri. Senin. İşi değil, Keaton."

"Senatör Keaton."

"Hayır. Beni temsil etmediğiniz kesin."

"Benimle uğraşmakta ısrar etmenizin özel bir nedeni var mı?"

"Müstakbel kayınpederimin kötü tarafındasın," dedi gözünü kırpmadan. Hakkını vermeliydim, kavun kadar taşakları vardı. "Francesca'nın kalbini kazanma yarışında seni yeneceğim."

"Beni ön boşalmadan başka bir şey için yenebileceğinden çok şüpheliyim, evlat."

"Bu teoriyi test etmeye tamamen hazırım. Francesca'ya başlık parası olmadan onunla seve seve evlenebileceğimi ve ailemin onu Keaton durumundan kurtarmak için ne kadar para gerekiyorsa seve seve karşılayacağını söyledim. Aldığın elbiseye uyacak başka bir gelin bulmak isteyebilirsin."

Nişanlım da ikinci kattan dışarı çıktığında nişan partimin ortasında onu yumruklamak üzereydim. Zorlukla kontrol altına alınmış bir karmaşa gibi görünüyordu. Yüzüne bulaşmış makyajı dikkatlice silinmişti, gözleri farkındalıktan çılgına dönmüştü. Bandini'nin onunla yattığını açıkça itiraf etmesiyle birlikte, partideki diğer herkesin de görmek üzere olduğu şeyi çok net bir şekilde gördüm.

Francesca Rossi bir kez daha nişanlısı olmayan bir adam tarafından becerilmişti.

Kendi nişan partisinde.

Koluma girdikten birkaç dakika sonra.

Angelo'yu merdivenlerden aşağı ittim ve müstakbel karımı kolundan tutup çektim. Ona dokunduğumda çığlık attı, gözleri histeriyle yukarı fırladı ve benim olduğumu görünce yumuşadı. Sonra yüzümde ne yazdığını gördü. Eğer beni okuyabiliyorsa -ki artık okuyabiliyordu- başının büyük bir belada olduğunu biliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı.

Sadık bir nişanlı.

Lanet bir av tüfeği.

Bu kabus gibi sahte ilişkinin bitmesi için.

"Az önce sözlü anlaşmamızı bozdun Nemesis. Bir avukatla yapılacak iyi bir şey değil."

Kaşlarını çatı ama kendini savunmaya çalışmadı.

İçimde bir giyotin vardı ve onun güzel kafasını vücudundan ayırmak istiyordum.

Bu gece.

Francesca

Anneme kocama ısınmaya başladığımı söyledikten sonra gözlerimdeki yaşları henüz silmiştim. Tamamen yıkıcı olmasa da acı-tatlı bir ifşaydı bu. Belki de sebze bahçesindeki gece karşılaşmalarından ya da bu gece beni aldığında Bayan Sterling'in önünde beni açıkça öpmesinden kaynaklanıyordu.

"Stockholm sendromu mu anne?"

"Bence bu sadece gençlik aşkı, Vita Mia. Ne de olsa aşk biraz delidir. Aksi takdirde bu aşk değil, sadece karasevdadır."

"Aşık olmak için deli mi olmak gerekir?"

"Tabii ki öyle. Aşık olmak, tanımı gereği, bir başkası için delirmektir."

"Babam için deli mi oluyorsun?"

"Korkarım öyleyim. Aksi takdirde, beni aldatıyor olsa bile kalmazdım."

Bu da oldu. Bunun olacağını tahmin etmeme rağmen beni şaşırttı. The Outfit'in erkeklerinin bir ya da iki metres edinmesi alışılmadık bir durum değildi.

Annem, eğer seni parçalara ayırıyorsa, bu gerçek olduğu anlamına gelir derdi. "Ama aşkın iyi hissettirmesi gerekmez mi?"

"Kötü hissettirme gücüne sahip olmayan hiçbir şey iyi değildir. Her şey miktarlarla ilgili, Francesca."

Miktarlar.

Wolfe'a duyduğum sevginin miktarı, Angelo beni insan kalabalığından uzağa, bahçeye götürdüğünde ortaya çıktı. Kendimi tamamen ezilmiş hissetmeme ve soğuk kalpli nişanlıma kızgın olmama rağmen, onunla kalmak ve babama birlikte cesaret etmek istemiştim. Sonra Angelo beni oturttu ve gözlerimden kara bir perçemi çekerek mutlu olup olmadığımı sordu. Bunu uzun uzun düşündüm.

Mutlu değildim.

Ben de mutsuz değildim.

Beni hapseden adama karşı sadece açıklanamaz, olumlu duygular beslemediğimi, aynı zamanda Wolfe hayatıma buldozerle girmeden önce olduğu gibi artık Angelo'nun dokunuşunu arzulamadığımı fark etmiştim. Angelo'yu hâlâ seviyordum ama sadece beni kardeşlerinden koruyan ve yemek masasının karşısından benimle gülümsemelerini paylaşan çocuk olarak. Onun sıcak, tanıdık, yumuşak elleri yerine nişanlının güçlü, duygusuz, sert avuçlarını özlüyordum. Bunun farkına varmak beni şimşek gibi çarptı ve Angelo'ya Emily ve onun hakkında kötü hissetmeme rağmen aramızdaki ilişkinin bittiğini söyledim.

İyilik için.

Yüzündeki ifadeyi gördüğümde elini tutup göğsüme götürdüm ve beni affetmesi için yalvardım. Ayağa kalkıp uzaklaştığında tek yapmak istediğim annemi bulup ona söylemekti. Angelo yanımda olmayana kadar beklemek zorundaydım, böylece aynı yere gidiyormuşuz gibi görünmeyecekti.

Angelo kısa bir süre sonra evin içinde kaybolmuştu. Kuzenim Andrea mimozalarını yudumlarken onu Wolfe'un eskiden birlikte olduğu sarışın muhabirle üst kattaki bir misafir odasına girerken gördüğünü söyledi.

"Güzel saçlı olan mı? Uzun boylu mu? Sırık gibi? Bronz tenli?"

Kristen'in muhteşem olduğu gerçeğini hatırlatmama gerek yoktu. "Doğru. Teşekkürler."

Davranışına öfke duymak yerine hissettiğim tek şey garip bir düşmanlıktı. Hatta bu Angel'a karşı değil, babam ona laf attığında beni ailemin önünde küçük düşüren nişanlıma karşıydı.

Şimdi arabadaydık, her zaman yaptığımız gibi pencerelerimizden dışarı bakıyor, Chicago'nun görkemli, Wolfe'un gözlerinden daha gri ihtişamıyla vızıldayarak geçişini izliyorduk. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemez bir halde beyaz elbisemin kenarlarıyla oynuyordum. Wolfe yine Angelo'yla yattığım gibi aptalca bir sonuca varmıştı. Ve yine kendimi savunmanın, bir arkadaşımın konuşmak için her zaman bahaneler uydurmak zorunda kaldığım bir düzeni teşvik ettiğini hissettim.

Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyordu? Sözlü bir anlaşma yapmıştık ve bu anlaşmayı imzaladığımızdan beri zaman geçmişti. Onu öptüğüm, okşadığım ve kıyafetlerimin arasından beni okşaması için kalçalarımı açtığım zaman. Ben de onu okşadım. Bu onun için bir şey ifade etmiyor muydu? Gerçekten de bunu herhangi bir zamanda herhangi bir erkekle yapabileceğimi mi düşünüyordu?

Wolfe kuru bir kararlılıkla, "Bir evlenmeyeceğim," dedi, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Dikiz aynasından şoförü Smithy'nin direksiyonun arkasında iki büküm olduğunu ve başını salladığını görebiliyordum. Ağlamamak için kendimi zor tutarak gözlerimi kapattım.

"Bırak gideyim o zaman."

"Bir itiraf mı duyuyorum, Bayan Rossi?"

Elimden geldiğince sakın bir şekilde, "Rica etmemi hak etmeyen bir adamın önünde kendimi savunmayacağım," dedim.

"Gazabıma değer mi?"

"Beni korkutmuyorsunuz Senatör Keaton," diye yalan söyledim, gözyaşlarımın boğazımı tıkamasına aldırmadan. Ondan hoşlanmıştım. Hoşlanmıştım. Beni babamın önünde savunması, bana okuma, çalışma ve evi başıboş bırakma özgürlüğü sunması hoşuma gitmişti. Ailemle savaş halinde olması ama beni bu savaşın ortasına atmaması hoşuma gitmişti.

Onun bebek makinesi olmamı istememesi bile hoşuma gitmişti. Onunla iyi geçinmeye karar verdiğimde uyumlu olması hoşuma gidiyordu. Wolfe'un hangi versiyonuyla karşılaşacaktım? Pislik mi yoksa sivri dilli bir hayran mı? -Sadece ona karşı davranışlarıma bağlıydı. Vücudunun benimkini bir kalkan gibi sarması, dudaklarının tenimi kavurması, dilinin muhtaç bedenimin üzerinde dönüp durması hoşuma gidiyordu.

"Henüz," diye düzeltti, çenesi granit kadar sertti. "Henüz benden korkmuyorsun."

"Senden korkmamı mı istiyorsun?"

"Sefil, şımarık hayatında bir kez olsun uslu durmanı istiyorum."

"Angelo Bandini'yle yatmadım," dedim o akşam ilk kez ve -kendime söz verdim- son kez.

"Kapa çeneni, Francesca."

Kalbim göğsümün köşesinde kıvrıldı ve ağzımda kanayan acıyı yuttum.

Eve vardığımızda arabanın etrafında döndü ve benim için kapıyı açtı. Dışarı çıktım ve onu görmezden gelerek ön kapıyı iterek açtım. O kadar kızgındım ki ses tellerim yırtılana kadar bağırmak istedim. Bana karşı inancı o kadar azdı ki. Onu bu kadar katı ve şüpheli yapan kimdi?

Muhtemelen babam. Aralarındaki husumeti açıklamanın başka bir yolu yoktu.

Arkamda Wolfe'un korumalarına evin dışında kalmalarını söylediğini duydum, ki bu protokole aykırıydı. O asla protokole karşı gelmezdi.

Düşüncelerimi toparlamak ve bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak için çaresizce odama koştum. Yüzleşmekten kaçmanın ona bir itiraf gibi görünebileceğini düşünmeyi bırakmadım. Tek günahım Angelo ile herkesin görebileceği bir yerde oturmak ve ona bana mesaj atmayı bırakması gerektiğini söylemekti. Müstakbel kocama adil bir şans vermek istediğimi söyledim.

"Üniversiteyi unutabilirsin." Wolfe telefonunu ve cüzdanını arkamdaki mermer şömineye çarptı. "Anlaşma iptal oldu."

Aniden arkamı döndüm, gözlerim inançsızlıkla parlıyordu.

"Angelo ile yatmadım!" İkinci kez söyleniyordum. Tanrım, beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattı. Bir kez olsun benden bir açıklama istemedi ya da endişesini dile getirmedi. Sadece varsayımda bulundu.

Wolfe sakın bir şekilde bana baktı. Ona doğru koştum, göğsünü ittim. Bu kez, onu ilk ve ikinci kez itişimin aksine, sadece bir santim geriye doğru hareket etti. Dokunuşumda bir sıcaklık vardı. Onu incitmek istediğimi fark ettim, onun beni incittiğinden daha çok.

Miktarlar.

"Avukat olduğuna emin misin? Çünkü kanıt toplamada kesinlikle berbatsın. Angelo ile yatmadım." *Üçüncü kez.*

"Sizi bahçede birlikte gördüm."

"Ne olmuş yani?" O kadar üzgündüm ki kendimi doğru düzgün ifade bile edemiyordum. Gömleğine yapıştım, aşağıya doğru çektim ve kollarımı boynuna dolayarak başını aşağıya doğru çektim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, aramızdaki şeyin en azından benim için gerçek olduğunu ve öpücüğümde eşsiz bir şey olduğunu göstermek için çaresizce çabaladım - başkasına asla veremeyeceğim bir iksir.

Hareket etmedi ya da karşılık vermedi. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, ona elimi uzattığımda aramızdaki her şeyi yıkmadı.

bana dokunmak için izin istedi. Normalde, ne zaman ona doğru bir santim kıpırdasam, bir okyanusu aşıyor, beni öpücüklerle ve okşamalara boğuyordu. Eğer izin verirsem beni yutardı. Bu sefer vücudu parmak uçlarımin altında kaskatı ve soğuktu.

Bir adım geri attım, göğsümdeki donuk acı tüm vücuduma yayıldı.

"Senden hoşlanıyorum Wolfe. Neden bilmiyorum ama istiyorum, tamam mı? Sen benim

vücut farklı hissediyor. Kafa karıştırıcı ama doğru."

Ve gerçekten de öyleydi. Şimdiye kadar söylediğim en doğru şeydi. Yüzümün kızarması tüm gücüyle geri gelmişti, yüzümü yok etmeye hazırdı.

"Çok naziksiniz." Daha önce hiç görmediğim kadar uzun, iri ve korkutucu bir şekilde durarak bana alaycı bir tavırla gülümsedi. "Söylesene Nemesis, onu senden çıkarmamın Northwestern'e gitme şansına yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

"Ne... ne?" Gözlerimi kırıştıtararak geri çekildim. Hâlâ bana inanmıyordu. Fikrini değiştirmek için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı. Genelde, Aralık günündeki görkemli bir güneş ışını gibi ilgisinin tadını çıkarırdım. Bu gece, dokunuşu beni ürperti ama heyecandan değil. Hâlâ ıslaktım çünkü o oradaydı, çünkü o vardı ve çünkü gözleri üzerimdeydi. Ama yanlış hissediyordum. Ona olan arzum kirlı ve çaresiz hissettiriyordu. Bir şekilde lanetlenmişim.

"Sana yalan söylemiyorum," dedim, titremesini engellemek için alt dudakımı ısırarak. "Neden benim hakkımda hep en kötüsünü düşünüyorsun?"

Dudaklarını dudaklarıma indirdi ve fısıldadı, "Çünkü sen bir Rossi'sin."

Gözlerimi kapadım, zehiri içime çektim, umudu dışarı verdim. Fuayenin ortasında, evleneceğim adamın kollarında durmama rağmen boğuluyormuş gibi hissediyordum. Benden nefret etmesini engellemek için o anda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Sadece bu işin sonunda ondan hâlâ nefret edip edemeyeceğimden emin değildim.

Wolfe bana inanmayacaktı ve artık ona bakire olduğumu söylemek için çok geç ve çok uygun bir zamandı.

Hayır. Bunu kendisi öğrenmek zorundaydı.

"Al beni," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Benimle yat. Benimle uzlaş." Gözlerimi sıkarak kapattım, gururumun bedenimi terk ettiğini, sis gibi buharlaştığını hissettim. "Angelo'yu içimden çıkar."

Bir adım geri çekildi ve savaşı görebiliyordum. Teklifimi kabul edemeyecek kadar gururlu, geri çeviremeyecek kadar da öfkeliydi.

"Lütfen," diyerek gömleğinin yakasına yapıştım, ayak parmaklarımin üzerinde yükseldim ve bedenimi onunkine yapıştırdım. Ereksiyonu karnıma saplandı ve

Bana sahte, aptalca bir
umut verdi. "Seni
istiyorum."

"Angelo'yu daha çok istiyorsun."

Başımı şiddetle salladım, çenesini, dudaklarının köşesini, aşk tanrısının
yayını öptüm.

"Sen," diye nefes aldım. "Sadece sen."

Gözlerini sıkıca kapadı, derin bir nefes aldı ve benden uzaklaştı.
Gömleğinin kumaşına daha sıkı sarıldım, onu bir mengene gibi kavradım.

"Beni geri mi çeviriyorsun? Gerçekten mi?" Boynuna doğru fısıldadım,
adem elmasının dudaklarıma, kirli sakalına ve sıkı kaslarına değdiğini
hissettim. Vücudunun her santimi buna karşı koymaya çalışıyordu. Biz.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandı, "ve seni becermem
için yalvar." Gözlerim büyüyerek ondan uzaklaştım.

"Ne?"

"Nişan partimizde başka bir adamla yattın. Nişanlandığımızdan beri onu
ikinci kez beceriyorsun. Diz çökmeni ve onu senden çıkarmam için bana
yalvarmanı istiyorum. Ve korkarım ki bunun başka bir yolu yok Nemesis,"
dedi soğuk bir şekilde, kalın, kara bir kaşını kaldırarak, çenesi öfkeyle
kilitlenmişti.

Nutkum tutulmuştu.

Dudaklarımı yırtmakla tehdit eden acı dolu bir iniltiyi bastırmak için
ağzımı kapattım. Yüzü kayıtsızdı, etkilenmemişti; sonsuza dek söz vereceği
kadına karşı nasıl bu kadar acımasız olabildiğini merak ediyordum. Yapmak
üzere olduğum geri dönüş yoktu, eğer gerçekten yapacaksam. Arkamı dönüp
istedim. Ama bunu yaparsam ilişkimizin biteceğini hiç kuşkuya yer
bırakmayacak şekilde biliyordum.

Angelo'yla yatmadığımı bilmesi gerekiyordu. Ve ona defalarca yattığım
yalanını söyledikten sonra, masumiyetimi kanıtlamanın tek bir yolu vardı.

Fikrin arkasındaki mantık çarpıktı, ama Wolfe da öyleydi. Tüm ilişkimiz
çılgıncaydı.

Kararsız bir nefesle kendimi onun dizlerimin üzerine çöktürmeye
başladım. Gözlerimi kapattım, onun için haysiyetimden sıyrılırken yüzünde ne
olduğunu görmemeye kararlıyım. Annem, gururun bir kadının çıplakken bile
takabileceği en zarif mücevher olduğunu söylerdi. Ama Wolfe az önce onu
boynumdan söküp atmıştı, kendime olan güvenimin her bir incisi

yere. Başımı öne eğdim ve dizlerim mermere değdiğinde acı ve kendinden nefret dolu bir inilti ağzımdan kaçtı.

Senden

nefret

ediyorum.

Senden

hoşlanıyor

um.

Keşke seni bırakabilseydim.

Wolfe'a gerçeği göstermezsem, hayatımı cehenneme çevirecek ya da daha kötüsünü yapacaktı - beni aileme geri gönderecek, nişanımızı iptal edecek ve beni tüm Chicago şehrinin diline . Elinde ne varsa babama karşı kullanacaktı ve annemle beni yoksulluktan, İrlandalılardan ya da The Outfit'in acımasız toplumundan koruyacak babam olmadan yoksul, güçsüz ve savunmasız kalacaktık.

Her şeyimi kaybederim.

Diz çökmeme kararı hiçbir zaman bana ait değildi. Bu düğünün gerçekleşmemesini göze alamazdım. Müstakbel kocamın bana inanmamasını da göze alamazdım çünkü bunun ikimizi de mutsuz edeceğini ve birbirimizden nefret etmemize neden olacağını biliyordum.

Fuaye o kadar sessizdi ki, kalp atışlarımın tavandan seken yankısını duyabiliyordum. Çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerimi kırarak açtım, onun cezalandırıcı gri gözleriyle karşılaştım. Birkaç saniye birbirimize baktık, parmaklarım sırtımın alt kısmında birbirine kenetlenmişti. O haklıydı. Biri için diz çökmek insanı köylü gibi hissettiriyordu.

Bir başkası için kendinizi isteyerek alçalttığınız anda, size asla ve asla aynı şekilde bakmayacaklardır. Yatakta ya da yatak dışında.

"Seni zorla almayacağım." Sesi keskin kenarlı bir bıçak gibiydi, sinirlerimin üzerinde dolaşıyor, tam olarak kesmese de ısıırıyordu.

"Kendimi kendi isteğimle sunuyorum," dedim, başımı eğerek. "Yukarı."

Ayağa kalktım.

"Bana gel ve bu gece Angelo'ya yaptığın gibi öp beni."

Boğazımda yükselen ekşi safrayı yuttum. Nefret, aşağılanma, heyecan, korku ve umut göğsümde dönüp duruyordu. Dizlerim birbirine çarparak ona doğru ilerledim ve kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Bedenim karanlık bir enerjiyle uğulduyordu. Onu öfkeyle yutmak ve ona masum olduğumu göstermek istedim. Hâlâ lekelenmemiş olduğumu ve onun olduğumu. Ama öylesine pasif bir ilgisizlikle karşılaştım ki, ona yapmak istediğim her şeyi yapacak cesareti toplayamadım.

Dudaklarını benimkilerle buluşturmak için indirdi -sonunda- ve ben de karşılık vereceğini düşündüm ama o sadece ağzımın içine sırttı. "Bu kadar çaresizce istediğin adamı böyle öpüyorsan, Angelo'nun seni kazanmak için neden daha iyi bir mücadele vermediğini anlayabiliyorum."

İşte o zaman kaybettim.

Alt dudağını sertçe ısırıp, tırnaklarımı saçlarında gezdirdim ve aynı anda elbisemin önünü göğüs dekoltesinden yırtarak tasarımcı numarasını tamamen mahvetti. Tenim yandı ve sırtım kavislendi. Elbiseyi tekmeledim, topuklarımın altında ezilen ipek kabararak onu kendime çektim, ölümcül bir ahtapot gibi etrafımı sardım. Onu bütünüyle yutan bir kara dul . Birbirimizle öfkeyle güreştik, merdivene doğru tökezledik ve asılı bir resme, bir konsol masasına ve bir heykele çarptık. Beni kaldırdı ve yukarı taşıdı, inlemelerimi öpücüklerle boğdu, çenemi, dudaklarımı ve kulak memelerimi ısırarak kendi zevk iniltilerini boğdu. Beni cezalandırıcı şehvetiyle yaraladı. Beni kıskançlığıyla işaretliyordu.

Bayan Sterling koridordaydı, büyük krem rengi duvarların karşısındaki mermer sehpaaların üzerindeki devasa bitkileri suluyordu. Bizi birbirimizi ısırırken ve inlerken, beni onun kollarında çırılçıplak görünce nefesi kesildi ve batı kanadına doğru koştu.

Üst dudağımı ısırıp ağzına götürdü ve beni yatak odama taşıdı. Angelo bir ömür boyu uzakta, ulaşamaz ve ay kadar uzakta görünüyordu. Wolfe buradaydı, ete kemiğe bürünmüştü, beni güneş gibi yakıyordu. Ölümcül ve çileden çıkarıcıydı ve biliyordum, sadece *biliyordum*, onun dokunuşunda kaybolmuştum. Olacaklardan sonra nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama her şey bittiğinde boynunun bükük kalacağını biliyordum.

Ben yalancı değildim.

Ben hilekar değildim.

Ben onun müstakbel eşiydim.

Onu uyarmaya çalıştım ama bana inanmadı.

Odama vardığımızda kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni yatağa fırlattı.

Orada uzanmış, çenemi kaldırmış ve kendime güvenerek ona bakıyordum. O beni alırken bile kibirli ve soğuk olmak istedim. Ona boyun eğerken bile. Ona en değerli ve tek varlığımı verirken bile. Bu gece kesinlikle hak etmediği bir mülk.

Bekaretim.

Ellerini puro pantolonunun ceplerine soktu ve bana küçümseyerek baktı, artık tamamen yalnız olduğumuz için beni değerlendiriyordu. Üzerimde beyaz sütyenim ve ona uygun külotumdan başka bir şey yoktu. Gördüklerinden hoşlandığını biliyordum çünkü gözlerinde o karanlık bakış vardı. Odayı daha sıcak, havayı kürk gibi yoğun hale getiren bakış.

"Topukların hariç her şeyini çıkar," dedi.

"Ben striptizci değilim," diye tısladım, acıyan gözlerimi ona dikerek. "Ben senin müstakbel karınım. Yemin ettiğiniz gibi soyun beni, ciddiymişsiniz gibi, Senatör Keaton."

"Belli ki senin için hiçbir şey ifade etmeyen yeminler," dedi yine, daha da soğuk bir şekilde. Bunu yaparken bana zar zor baktı, bir şey anlatmak istiyordu. "*Defol*, Francesca."

Cesaretimi toplayarak sırttım. Kolumu sırtıma götürüp sütyenimi çözdüğümde, boynunun kenarında nabzının hızlandığını neredeyse görebiliyordum. İç çamaşırlarımı çıkarıp yatağımda topuklu ayakkabılarımdan başka bir şey giymediğimde bile yüzü soğuktu.

Eğildi, hâlâ giyinikti, gözlerimin içine baktı ve kolunu aramıza soktu. Avucunun topuğunu özel bölgeme bastırdı. Islaklığımın, dışarıdan nemli ve serin ama içeriden sıcak olan oradaki saç tozuna doğru itildiğini hissettim.

"Bunu bir kez söyleyeceğim Francesca, sonra vicdanımın temiz olduğunu düşüneceğim. Eğer hemen şimdi gitmemi söylemezsen, bütün gece boyunca yutulacak, harap edilecek, ele geçirilecek ve sahiplenileceksin. Angelo'yu ve sana dokunacak kadar talihsiz olan ve ikinci bir sefer olacağını düşünen diğer aptalları senden sikip atacağım. Düşünceli olmayacağım. Merhametli olmayacağım. Eğer nazik aşıklara ve saatler süren kaşıklaşmalara alışkınsan, söyle ve sözlü sözleşmemiz feshedilsin."

"Ve yine de benimle evlenecek misin?" diye sordum.

Burun delikleri alevlendi. "Seninle evlenirim ama evlenmememi dilersin."

Başka erkeklerle birlikte olduğumu sanıyordu. Ona başka biri olduğumu söyledim ve o da benim sözüme inandı. Gerçekte kim olduğum onun için önemli değildi. Wolfe bunu bana kanıtlamak için elinden geleni yaptı. Yine de bana tuhaf gelen şey sözleri değil, durumdu. Onun gözünde nişanlandığımızdan beri eski sevgilimle bir değil, iki kez yatmış olmama rağmen beni , bozduğumu iddia ettiği sözlü anlaşmamıza sadık kalmaya hazırdı. Pazarlık yapmadığını söyledi ama kesinlikle yaptı. Benimle.

"Bana dokunursan gerçekten bir şey hissetmekten korkuyor musun?" Alay ettim. "Buz dağlarından oluşan duvarlarınız çözülüyor, Senatör."

"Karar vermek için on saniyen var
Nemesis." "Cevabı zaten biliyorsun."

"Söyle. Sekiz."

Gülümsedim ama içim parçalanıyordu. Bekâretimi alacaktı ve bunu zorla yapacaktı. Zaten tehlikede olduğumu düşünüyordu ve ne kadar yanıldığını kanıtlamak için, beni başka bir erkekle görmenin onu incittiği gibi incitmesine izin vermem gerekiyordu. Neye benzediğini biliyordum. Angelo bana dokundu. Bana yaslandı. Parmaklarıyla saçlarımda iz bıraktı. Başparmağını dudaklarımda gezdirdi. Ve sonra ben ortalıkta yokken başka biriyle seks yaptıktan sonra odadan sıvıştı.

Kanıtlar oradaydı, bana karşı yığılmıştı. "Beş."

"Bana aşık olmamaya çalış." açtım. "*Francesca*. Üç."

"Bu korkunç bir rahatsızlık olacak, *il mio amore*. İntikam için aldığın karını sevmek."

"Bir."

"*Kal*," diye bağırdım, yüksek sesle ve net bir şekilde.

Bana doğru ilerledi ve beni belimden tutarak aşağı çekti, böylece altında yatıyordum. Elini boynuma koyup yukarı doğru kayarak dizlerini kalçalarıma kilitleyip beni kafeslediğinde nefesimi içime çektim, hâlâ giyiniktim.

"Fermuarımı aç."

Fermuarını açmak şöyle dursun, nefes bile alamıyordum. Bu yüzden şaşkınlığımı meydan okuma olarak algılamayacağını umarak ona baktım. Ama anladı. Tabii ki anladı. Bir hırıltıyla fermuarını açtı ve pantolonunu aşağı itti. Aşağıya bakmaya ve beni neyin beklediğini görmeye cesaret edemedim. Kalbim o kadar hızlı ve sert çarpıyordu ki kusacağımı sandım. Sevişme hakkında edindiğim tüm bilgileri hızlıca bir araya getirdim ve iyi olacağıma karar verdim. Tahrik olmuştum, olmam gereken yerde ıslanmıştım ve Chicago'daki en çekici adamın ellerindeydim.

Pantolonu dizlerinin üzerindeyken bir parmağını içime soktu, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Nefes aldım ve gözyaşlarım tekrar gözbebeklerimin arkasına çarptığında bile sakın görünmeye çalıştım. Acıdı. Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değildim.

Fiziksel rahatsızlık ya da sanki bir bedenden başka bir şey değilmişim gibi bana bakması.

Kristen'a baktığı gibi.

Parmağını ağzına soktu ve ifadesiz bir şekilde emdi, sonra parmağını tekrar içime daldırdı, uyarılmışlığımı geri aldı ve kendi dudaklarımın arasına itti. Kendimi tatmak zorunda kaldım. Misk kokulu ve tatlı. , meme uçlarım buruştu, o kadar hassastılar ki sert göğsüne sürtmek istedim.

"Prezervatif mi kullandı?" Islaklığımın geri kalanını yanağıma sildi. Hiçbir şeyim kalmayana kadar ağlamak istedim ama kendimi tuttum.

İlk üç seferde doğruyu söylediğimi birkaç dakika içinde öğrenecekti, bu yüzden ona duymak istediği şeyi söyledim.

"Evet."

"En azından bunu yapma nezaketini göstermişsin. Ben kullanmayacağım ama ertesi gün hapı ilk olarak komodinin üzerinde bekliyor olacak. Bacaklarını açmış bir fahişeden çocuk sahibi olmak yapılacaklar listemde alt sıralarda. Hapı alacaksın, soru sormak yok. Anlaşıldı mı?"

Gözlerimi kapattım, utanç vücudumdan ter gibi damlıyordu. Bunu kabul ediyordum. Tüm bunları. Onun sözlerine, eylemlerine ve zalimliğine rıza gösteriyordum. Ne de olsa dizlerimin üzerine çökmüş, bu anın gerçekleşmesi için yalvarmıştım.

"Anlaşıldı."

"Seninle biraz oynardım, ama başka biri tarafından hazırlandın ve cömert bir ruh halinde değilim." Karanlık bir şekilde sırttı ve sonra ani bir hamleyle sikini evine bastırdı, öyle bir güçle içime girdi ki sırtım kavislendi, göğsüm onunla buluştu ve acı içimi delip geçerken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı. Vücudumun doğal bariyerini aştı ve içimde o kadar derine gömüldü ki, beni parçalıyormuş gibi hissettirdi. Acı o kadar derindi ki, katıksız bir ıstırap çılgınlığını bastırmak için alt dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Hayatım boyunca Clara ve annem beni tampon kullanmamam, bisiklete binmemem ve hatta ata binerken kalın pantolon giymem konusunda uyarmışlardı, bu kadar kutsal olan bir şeyi korumak için. Sadece *bununla* karşılaşmak için.

Hareketsiz, sessiz ve vücudunun altında gerginken, hala bilincimin yerinde olduğuna dair tek ipucu yüzümden akmaya başlayan gözyaşlarımdı. Ses çıkarmamak için dusertçe ısırdım.

Ben paslı bir dikenli telim, birbirine dolanmış, bir korku yumağına düğümlenmiş.

"Bir yumruk kadar sıkı," diye inledi, vahşi sesi tamamen sessizliğimle buluşurken o kadar sert, o kadar hızlı ve o kadar sert itti ki, beni minik parçalara ayıracağını düşündüm. O daha da derine ittikçe gözyaşlarım yanaklarımdan yastığıma doğru kayıyordu ve bekaretimin duvarlarının yıkıldığını ve içimden kanadığını hissedebiliyordum. Ama ona durmasını söylemedim ve bekaretimi itiraf etmedim.

Orada uzandım ve beni almasına izin verdim. Masumiyetimi zorla aldı ama ona gururumun hiçbir parçasını veremezdim. Küçük bir parçasını bile. Fuayede olanlardan sonra olmaz.

Birkaç itişten sonra kendimi gözlerimi açmaya zorladım ve bulanık bir şekilde onun vurdumduymaz, öfkeli yüzünü izledim. Aramızdan sızan bir şey kalçalarımı kapladı ve ne olduğunu biliyordum. İçimdeki her şeyle henüz fark etmemesi için dua ettim.

Ama fark etti. Fark etti. Kaşları birbirine çarptı ve yüzümü, gözyaşlarımı, acımı ilk kez kaydetti.

"Dönem mi?"

Cevap vermedim.

Dikkatlice benden uzaklaştı, bakışları aramızda dolaştı. Uyluklarımın iç kısmında ve beyaz çarşafımda kan vardı. Gömleğinin yakasından tutup onu kendime çektim. Onun vücudunun benimkini saklaması için çaresizdim.

"Başladığın işi bitir," diye hışırdadım, dişlerimi göstererek. Kalbinin göğsüne çarpışını hissedebiliyordum, o kadar yakındı ki.

"Francesca." Sesi hırçındı ve suçluluk duygusuyla sırılsıklamdı. Yanağımı ovmak için elini yüzüme götürdü ama ben tokatla uzaklaştırdım. Onun yeni, yumuşak tonuna katlanamıyordum. Bana karşı nazik olmasını istemiyordum. Bana eşitiymişim gibi davranmasını istiyordum. Şu anda ona karşı hissettiğim aynı öfke, şehvet ve nefretle.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Yağmur gibi yağmaya devam eden gözyaşlarımın arasından acı bir şekilde gülümsedim, son birkaç dakikayı yıkamak için çaresizce. Kaşları çatıldı ve benden uzaklaşmak üzere ayağa kalktı ama ben onu daha sert bir şekilde bedenime geri çektim.

"Bitti." Gözlerinin içine baktım ve gözlerinde çok fazla sefalet gördüm. Ayak bileklerimi arkasından kilitleyerek onu içime hapsettim. "İlk seferimin nasıl olmasını istediğime ben karar veririm. Bitir şu işi. Şimdi."

Dehşete kapıldım, daha fazla gözyaşı aktı ve kendini tekrar bana doğru indirirken onları yaladı. Dili boynumdan yastıklara doğru yuvarlandı.

yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı yakaladı. "Nem," diye beni ikna etmeye çalıştı.

"Kapa çeneni," vücutlarımız birleşirken yüzümü omzuna gömdüm, tekrar içime girdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Parmaklarının uçlarını dış uyluğumun üzerinde ileri geri gezdirirken, tatlı bir yalandan başka bir şey olmayan zarif ve samimi bir hareketle içime doğru hafifçe itiyordu. Ayağımın topuğu, hiç çıkarmaya zahmet etmediği pantolonunun kumaşına sürtündü. Yoldan çekilmek için denemek ve bitirmek istediğini biliyordum. Ayrıca hasarı en aza indirmek için çok geç olduğunu da biliyordum.

Birkaç dakika süren donuk bir acıdan sonra hızını artırmaya başladı. Yüzü gerildi ve gözleri karardı; işte o zaman içime her soktuğunda göğsüme bir bıçak saplıyormuş gibi hissetmeden yüz hatlarına tekrar bakmaya katlanabildim. İçimin derinliklerinde bitirdi, şehvetinin sıcaklığı içimdeki her parçayı fethetti. Omuzlarına yapıştım, onun altında yıpranmış ve parçalanmış hissediyordum, alt bedenim o kadar yaralıydı ki neredeyse uyuşmuş hissediyordum.

Bana bakabilmek için ayağa kalktı, gözlerimle buluşmadan yüzüme baktı.

Birkaç dakika sessiz kaldık, o hala üzerimdeydi. Ona bakire olduğumu neden daha önce söylemediğimi sormadı. O biliyordu. Sonunda üzerimden yuvarlandı. Uzaklaştım ve ayağa kalktım, masa sandalyemin arkasından aldığım lavanta saten bir gecelikte üzerimi örttüm.

Yatağımda arkamda oturmuş, öne doğru eğilmiş, biraz sersemlemiş görünüyordu. Yüzü bomboş, omuzları kamburdu. Tanıdığım, her zaman kendine aşırı güvenen, küstah, pislik, müstakbel kocadan çok farklıydı. Sessizliği için onu suçlamadım. Bu gece burada olanlar için kelimeler çok önemsiz görünüyor.

Komodininimden sigara paketimi aldım ve evinin içinde bir tane yaktım. Bana en azından bunu borçluydu.

O da biliyordu, ben de biliyordum ki eğer bana sevgi göstermeye kalkarsa, bunu kaldıramazdım.

"Yarın erken bir günüm var. Son elbise provam, ardından üniversite alışverişi." dedim ve masamda oturup müstakbel kocamı sevebilmeyi dilediğim gibi sevdiğim bahçeye baktım. Tamamen ve fazla karşılık beklemeden.

"Nem." Sesi o kadar nazikti ki dayanamadım. Çenemi parmak uçlarıma . Arkamda durup alnını başımın tepesiyle buluşacak şekilde indirirken elleri omuzlarımdaydı. Saçlarımı yüzümün her yerine savuran sert bir nefes verdi. Oda daha önce olmayan seks, metalik kan ve çaresizlik kokuyordu.

"Git," dedim soğuk bir şekilde.

Başımın üstünü öptü.

"Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim Francesca."

"Git buradan!" Masayı iterek çılglık attım. Sandalyenin tekerlekleri ayaklarına çarptı ama acıyı umursamıyor gibiydi. Ondan sonra gitti ama aramızda geçenler odamda kaldı.

Ertesi sabah uyandığımda komodinin üzerinde iki Advil, bir ertesi gün hapi, bir şişe su ve ılık, ıslak bir bez duruyordu. Bayan Sterling'in gece olanlardan haberdar olduğunu hemen anladım.

Advilleri ve hapları aldım, bütün suyu içtim. Sonra günün geri kalanını yatağımda ağlayarak geçirdim.

Wolfe

Doğu kanadında volta attım.

Geri, ileri.

Geri, ileri.

Yürümek hiç bu kadar çıldırtıcı olmamıştı. Kapıyı kırıp içeri dalmak istedim. Kristen'a avukatım aracılığıyla bir mektup gönderip, eğer Kristen'la konuşmazsa kazandığı her kuruş için onu dava etmekle tehdit edecek gücü kendimde zor buluyordum.

benimle ilgili yazıyı yayınladı. Ayrıca onu daha uzun süre pisliğini ortaya dökmekten alıkoyamayacağımı da biliyordum ama yine de umurumda mıydı?

Değil. Bir. Biraz.

"Ona zaman ver." Sterling her hareketimi lanet bir kuyruk gibi izliyordu. Sanki zorla içeri girecekmişim gibi.

Bunu bir ömür boyu yeterince yaptım, Sterling.

"Ne kadar zaman?" Havladım. Tüm bu ilişki işlerinde pek bilgili değildim.

Genç kızların dünyasına ve duygularına daha da az aşinaydım. Genç bir kızken bile daha olgun kadınları tercih ederdim. Beni ciddiye almıyorlardı ve karşılanması gereken bir beklenti yoktu.

"Yatak odasından çıkabilecek kadar iyi hissedene kadar."

"Bu *haftalar* sürebilir," diye tükürdüm. Francesca zaten uzun süreler boyunca yemek yemediğini kanıtlamıştı. Eğer itaatsizlik yarışmalı bir spor olsaydı, müstakbel eşim Olimpiyatlara katılırdı. Ve madalya alırdı.

"O zaman ona bunu vereceksin," dedi Sterling inançla ve başıyla Francesca'nın kanadından ayrılıp onunla birlikte mutfağa işaret etti.

Bacaklarının arasındaki kan gölünü ya da kalçalarının benimkilerin altında nasıl titrediğini, seğirdiğini ve gerildiğini görmezden gelemiyordum.

İnsanları okumak konusunda her zaman yetenekliydim. Bu sayede yıldız bir politikacı, kusursuz bir savcı ve Chicago'nun en zorlu adamlarından biri olmuştum. Bu, genç, çok korunaklı, gergin nişanlının bakire olduğunu fark edemediğim gerçeğiyle çelişiyordu. Angelo'yla yattığını düşünerek öfkeden gözlerim o kadar kör olmuştu ki, onun sözüne inanmadım. Ve o -zeki, hassas, muhteşem cadaloz- bana sağlıklı bir dilim alçakgönüllü turta sundu, başladığım şeyin her lokmasını bitirmemi sağladı. Bunu kilometrelerce görmeliydim. Sıkı bir İtalyan aileden geliyordu ve her Pazar kiliseye gidiyordu. Sadece onu daha dünyevi ve daha az saf küçük bir fare olarak görmemi istiyordu. Ne yazık ki işe yaradı.

Onun hoşuna gitmeyecek kadar iyi.

Suçluluğumun ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Onu vahşice parçaladım ve o da beni karşıladı, gözleri gözlerimde, gözyaşları şiddetli ama sessizdi. Suçlu ve öfkeli olduğunu düşünmüştüm. Yıkma hakkım olmayan duvarlardan buldozerle geçtiğimi fark etmemiştim.

Geleneksel olarak, The Outfit'teki İtalyan düğünlerinde damadın kanlı çarşafı akranlarına sunması beklenirdi. Arthur'un kanlı çarşafı

Rossi, düğünden altı gün önce çarşaflarını ona gönderirsem yavaş, acılı ve içsel bir ölümle ölecekti. Burada olanları yanlış anlamamanın imkanı yoktu. Francesca'nın her an acı çektiğine de şüphe yoktu. Ama bir şekilde ve en kötü niyetime rağmen, bunu ona yapmaya kendimi ikna edemedim.

Onu kontrol etme isteğime direnerek çalışma odama çekildim. Ona zaman tanımam gerektiğinden tam olarak emin değildim ama söz konusu o olduğunda artık içgüdülerime güvenmiyordum. Tipik olarak acımasız ve hesaplı bir yaratık olan ben, geçtiğimiz ay içinde birkaç kez kontrolümü kaybetmişim ve bunların hepsi de genç gelin adayım yüzünden olmuştu. Belki de en iyisi hizmetçimin tavsiyesine uyup onu kendi haline bırakmaktı.

Odasından çıkma ihtimaline karşı o gün evde çalışmayı tercih ettim. Randevularını kaçırmıştı ve annesi onu okul alışverişi için almaya geldiğinde Sterling, Francesca'nın korkunç bir migreni olduğunu söyleyerek havuçlu kekle de olsa onu gönderdi. Şoförü kaldırımdan uzaklaşırken Bayan Rossi perişan görünüyordu. Çalışma odamın penceresinden onu umutsuzca kızını aramaya çalışırken yakaladım. Yine de müstakbel eşim olmayan birinin başına gelenler için üzölmek içimden gelmiyordu.

Gün, kötü günlerin yaptığı gibi, önemli ölçüde yavaş geçti. Ancak evime çağırdığım tüm toplantılar faydalı ve verimli geçti. Hatta halkla ilişkiler müdürüm ve asistanıyla haftalardır ertelediğim bir konferans görüşmesini bile araya sıkıştırmayı başarmışım. Nihayet ofisimden ayrıldığımda akşam yemeği vakti çoktan geçmişti.

Sterling'in yargılayıcı bakışlarıyla karşılaşmadan mutfakta yemek yedim. Karşımda oturmuş, elleri kucağında, sanki bir bebeği parçalamışım gibi bana bakıyordu. Bir anlamda, benim yaptığım da tam olarak buydu.

"Başka harika fikirlerin var mı? Belki de onu ailesine geri göndermeliyim?" Bana bakmaktan vazgeçmeyeceği belli olunca hırladım.

"Bunu kesinlikle yapmamalısın." Sterling benimle ilk kez bu tonda konuşuyordu. Çocukken bile bana çocukmuşum gibi davranmazdı. Şimdi davranıyordu.

"Onun dışarı çıkmasını daha fazla beklemeyeceğim."

"Bir *dakika* bile beklememeliydin," diye onayladı, güzel viskimi yudumlarken. Sterling içkiye başvurursa Francesca'yla aramız bozulurdu. Yirmi yıldır alkollü bir içecek içmemişti.

"O zaman neden beklememi söyledin?" İçinde pirzola olan tabağı ters çevirerek mutfağa doğru uçurdum. Duvara çarptı.

"Onun acıyı senin de çekmeni istedim." Omuz silkti, ayağa kalkıp mutfaktan çıktı ve beni gerçekten *de* acı çektiğim gerçeğiyle baş başa bıraktı.

Kendime buzlu bir bardak burbon hazırladım ve doğu kanadına doğru ilerledim. Nem'in yatak odasının kapısı kapalıydı ve ben de alışkanlıkla kapıyı çalmadan kapıyı yarıya kadar itip .

Parmak eklemlerimi kapısının meşe ağacına sürttüm. "İçeri girebilir miyim?" Sesim sert ve katı çıkıyordu.

Hiçbir şey yapmak için izin istemedim.

Ve bunu bir alışkanlık haline getirme fikrinden hoşlanmıyordum. Cevap yok.

Başımı sert yüzeye bastırdım ve gözlerimi kapatıp kokusunun izlerini içime çektim. Kullandığı mandalinalı şampuanı. Cildini parlatan tatlı, vanilyalı losyon. Bugün doktora gitmesi gerekecek kadar ağrıyorduk olabileceği düşüncesi aklımdan geçti, buna daha da tedirgin edici bir fikir eşlik etti: Francesca çok ağrıyorsa bana söylemezdi. Gururunun geri kalanına tutunacaktı. Gerçekte olmamış bir şeyin intikamını alma arayışım sırasında ondan acımasızca söküp aldığım gururuna.

Kapıyı iterek açtım ve nişanlımı sayvanlı yatağına uzanmış, hiçbir şeye bakmaz halde buldum. Görüş alanını takip ettim. Dikkatini çeken duvardaki boş bir noktaydı. İçeri girdiğimde gözünü bile kırpmadı.

Ona doğru ilerledim, yatağının kenarına oturdum ve burbonumdan bir yudum alıp ona uzattım. Hem beni hem de içkiyi görmezden geldi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

başımdan," diye inledi.

"Bunun bir seçenek olduğundan emin değilim," diye açık yüreklilikle itiraf ettim. "Olanlar hakkında ne kadar çok düşünürsen, benden o kadar çok nefret edersin."

"Senden nefret etmeliyim."

İçkimden bir yudum daha aldım. Savunmamı tartışmayacaktım. Bana bakire olduğunu söylese de söylemese de bu affedilemezdi. "Bu doğru olabilir ama bunu yaparsan ikimiz de acı çekeriz. Her ne kadar acı çekmeyi hak etsem de-" dedim ve sözlerimi yarıda kesti.

"Evet, evet, biliyorsun."

"Biliyorum," diye kabul ettim, sesim kulaklarımın benim olduğuna inanamayacağı kadar yumuşaktı, "ama sen bilmiyorsun. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ve iyi bir adam olmasam da, kötü biri de değilim."

Ellerine baktı, ağlamamaya çalışırken onları inceliyordu. Francesca'nın neredeyse ağlamak üzere olan yüzünün nasıl görüldüğünü biliyor olmam, onun için ideal bir nişanlı olmadığımı kanıtlıyordu.

"Neden bana bakire olduğumu söylemedin?"

Başını sallayarak kıkırdadı.

"Ben daha maskeli baloda ağzımı açmadan hakkımda kararını vermiştin bile. Ve açıkçası, hakkımda ne düşündüğün pek umurumda değildi. Ama dün sana söyledim... hayır, sana *defalarca* Angelo'yla yatmadığımı söyledim. Üç kez. Bence asıl soru şu: Neden *bana* inanmadın?"

Biraz düşündüm. "Senden hoşlanmamayı kolaylaştırdı."

"Ne tesadüf. Davranışların senden şiddetle nefret etmeme neden oldu." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup başka tarafa baktı.

"Artık senden hoşlanmıyorum Nemesis."

Ondan nefret etmedim. Ona saygı duyuyordum. Dün gururunu ayaklar altına almasına izin vermediği için daha da çok saygı duydum. Bir şeyi kanıtlamak için dizlerinin üzerine çöktü. Benim bir piç olduğumu ve doğruyu söylediğini. Onun saflığını kabul ettim ve bunu düzeltmek için ona kendi gururumdan biraz vermem gerektiğini biliyordum.

Ödemeyi kabul ettiğim her şeyin ötesinde bir bedel. Nişanlımı sadece fiziksel olarak değil, nişanımızdan önceki ruh haliyle de elimde tutabileceğimden emin olmak için bir depozito. Her akşam sebze bahçesinde yumuşak, küçük vücudunu benimkinin her tarafına , elbisesinin kumaşından "kazara" klitorisine her dokunduğumda huşu içinde nefes nefese kalan aynı nişanlım.

"Ellerini başının üzerine koy," dedim arkamı dönüp ona bakarak. Bir kaşını kaldırdı, hâlâ duvara bakıyordu.

"Eğer ona bakmaya devam , sana iyi bir sebep gerekecek." "Ne gibi?"

Onun ilgisini çektim. Bu benim amacımdı.

"Kendimin gerçek boyutlu bir portresini düşünüyorum." "Benim kâbus anlayışım," diye mırıldandı.

"Sterling oturmuş figürümün üzerinde duruyor ve elinde romanlarından birini tutuyor."

Alt dudağını ısırarak bir gülümsemeyi bastırdı. "Komik değilsiniz Senatör." "Olabilir, ama sizin mizah anlayışınızı bulmak için bolca zamanım olacak.

Ellerini başının üstüne koy, Nem."

Başını çevirip bana baktı, gözleri iki mutsuzluk havuzuydu. Benim yarattığım, onu burada tuttuğum her gün damlalarını eklediğim sefalet. Başka tarafa bakmadım. Günahlarımın sonucuyla yüzleştım.

"Hâlâ ağrım var." Göz temasını ilk kesen o oldu, yere bakıyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Senden bana güvenmeni istiyorum."

"Sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü güvenmeyi bırakırsan, sonun benim gibi olur ve bu da sefil bir varoluş olur."

Tereddütle parmaklarını yatak başlığının kenarına doladı. İtaatkârlığı karşısında kalbim sıkışmıştı. Dün üzerine örttüğü sade, pastel leylak rengi geceliğin aynısını giymişti. Pürüzsüz, süt beyazı kalçalarına kadar iniyordu. Elimi dizimden uyluğunun iç kısmına götürdüm ve birkaç dakika boyunca hassas bölgeye masaj yaparak kaslarını gevşettim. İlk başta taş gibi kaskatı kesilmişti ama diğer uyluğuna geçtiğimde ve onun izni olmadan kuzeye gitmeyeceğimi anladığında ellerimin altında gevşemeye başladı.

"Sana zarar vermeyeceğim," güvence verdim, iç çamaşırını yavaşça kalçalarından aşağı kaydırarak, "yatak odasında," diye bitirdim.

"Dün yaptın," diye işaret .

"Ve bunun için özür dilerim. Bundan sonra senin için her zaman iyi olacağından emin olacağım."

"Kadınlar için iyi olmasını önemsemediğinizi söylemişsiniz."

Bu sözleri sana neredeyse tecavüz etmeden önce söyledim.

Kuru kanuna göre yaptığımdan değil. Bunu o istedi. Bunun için *yalvardı*. Bunun için dizlerinin üzerine çöktü. Ama bu bir noktayı kanıtlamak içindi. İkimiz de bundan hoşlanmadığını biliyorduk. İkimiz de ondan hak etmediğim bir şey aldığımı biliyorduk.

Kalçalarını ayırıp başparmaklarımı yarığına doğru kaydırırken ve kasıklarına yakın hassas bölgede daireler çizerken gözleri benimkilerle buluştu. Kimseye boyun eğmedim, hele bir Rossi'ye hiç. Ama Nemesis'e boyun eğmiyordum, sadece kendi söylüyordum. Doğru yapılırsa ve her iki katılımcı da aynı dalga boyundaysa seks harikaydı.

"Ellerini hareket ettirme," diye emrettim, sesim şehvetle sertleşiyordu. Göğsünün beklenti ve korku karışımı bir şekilde inip kalktığını gördüm. Yapabilirdim

onunla çalışmak. Daha dilimi üzerine koymadan bacakları adrenaline titremeye başladı. Geceliğini yukarı kaydıldım ve omzunun üzerinden atarak pembe, bozuk para gibi meme uçlarını ortaya çıkardım.

Berbat derecede
muhteşem. Çok
masum.

Geri dönülmez bir şekilde benim.

Bana tamamen maruz kaldıktan sonra, ayakkabılarımı, oraplarımı, elbise pantolonumu, blazer ceketimi ve elbise gömleğimi çıkardım ve siyah Armani klotumdan başka bir şeyim kalmadı. Sık sık yapmadığım bir şey daha - bir kadının önünde soyunmak. Seks düşkünlük değildi. Benim için bir çıkış yoluordu. Kaamaklarımı nadiren yatakta yapardım, şişşakları tercih ederdim ve yaptığımda bile genellikle doruk noktayı geçmezdi. Nemesis külotumun üzerinden aletimin sertliğine baktı, cerulean gözlerinde merak ve dehşet yüzüyordu.

"Görmek ister misin?"

Kızarak başını salladı. İçimde bir şeyler alev alev yandı.

"Her görmek ister misin? Bana dokunmak zorunda değilsin.

Bu gece tamamen seninle ilgili."

Alt dudağının kenarını ısırarak yutkundum. Dikkatlice klotumu indirdim ve karşısında çırılçıplak durdum. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordum ve kendi kendime, biriyle evlenmenin insanı duvarlarını indirmeye zorladığını ama bunun duvarların yıkılacağı anlamına gelmediğini anlatmaya çalışıyordum. Önümüzdeki yıllarda çok fazla banyo, jakuzi, duş ve ayna seksi olacaktı. Beni bugün, yarın ya da bir ay sonra çıplak görmesi hiç fark etmezdi. Yatağında ona katıldım ve bacaklarının arasına yerleşip yanaklarını avuladım. Kendimi ona doğru eğdim ve onu öptüm, önce nazikçe, sonra çenesini sıkarak açtım, dilimi onunkiyle arpıştırdım, ağzının kenarlarını yaladım ve alt dudağını onu çıldırtacak şekilde emdim.

Kas hafızası anında devreye girdi ve dn geceden önceki tüm zamanları hatırladı. İnledi, barış teklifime ellerini yatak başlığından kaldırıp parmaklarıyla enemde gezinerek karşılık verdi.

Bileklerini tuttum ve ellerini tekrar yatak başlığına koydum.

"Sabır, Nem, bir erdemdir."

"Ki bende yok." Bir an için bana kızgın olduğunu unuttu ve tatlı bir geç kız gibi sırttı.

"Bir senatörün karısı olarak bunu öğrenmen gerekecek." Onu çenesinin altından ittim -bu benim yöntemimdi- ve sonra onu daha fazla terk edilmişlik, tutku ve öfkeyle tekrar öptüm. Bana tamamen teslim oldu ve öpücüklerimi boynundan aşağıya ve göğüslerinin arasına doğru takip ettim, ardından meme uçlarından birini alıp ağızıma aldım. Dişlerimin arasında çakıllaştı ve onu korkutmayacak kadar yumuşak bir şekilde çekiştirdim, ama vücudu hala korku içinde sarsılıyordu. Diğer meme ucuna geçtim, az önce emdiğim meme ucunu başparmağımla ve o da aynı muamele için kendini hazırladığında, hassas, ıslak tene soğuk hava üfleyerek etrafında bir desen yaladım. Bana karşı ürperdi, dudaklarından bir inilti daha döküldü.

Francesca kararsız bir kadındı ve ona seksle kötü bir giriş yapmış olmama rağmen, hızlı öğreneceğinden hiç şüphem yoktu.

Dilimi göğsünün ortasından aşağı kaydırđım, göbeğinin içine daldırdım, sonra uyluklarının iç kısmına ve yarığının hemen üstüne ıslak öpücükler kondurmaya başladım. Uyluklarındaki solmuş kuru kan lekelerinden dünden beri duş almadığını anladım. Onu daha iyi yalamam, teninde kendi menimin tadına bakmam, bunun son derece hijyenik olmadığını bilmem ama ondan duş almasını isteyememem uygun görünüyordu. Benim için olmazdı. Kasıklarını yüzüme doğru iterek inledi, parmak eklemleri bana dokunmamak için kendini zorlamaktan beyazlaşmıştı.

"Kıpırdamadan dur."

"Özür dilerim." Tatlı dudaklarından kıkırdamaya çok benzeyen bir şey döküldü.

Şimdiye kadar ona yaptığım piçliklere rağmen bunu yapmama izin vermesi hoşuma gitmişti. Bunu uysalca bulmadım. Ne de olsa yatakta benimle yüzleşecek cesareti ve yüreğı olduğunu gösteriyordu. Ayrıca bu kadar masum olmasını da seviyordum. Ne ağdalı ne de seks için bakımlıydı. Ellerimi kalçalarının arkasına kaydırđım ve kık yanaklarını kavradım, yarığı boyunca sığ bir izi yalamaya başladığımda onu yukarı kaldırdım. Dünden beri kıpkırmızı ve dolgundu ve genellikle babasına ayırdığım bir tutkuyla kendimden nefret ediyordum.

"Çok lezzetlisin," dedim kısık sesle.

"Oh," diye ciyakladı üzerimde, nefes nefese, "bu... vay canına. Evet."

Dilimi kıvrımlarının arasına kaydırđım. On yılı aşkın bir süredir bir kadına oral seks yapmamıştım ama tadına bakmaya değer biri varsa o da müstakbel karımdı. Vücudu önce biraz kıvrıldı, sonra kalçalarını daha geniş açıp dilimi sonuna kadar içeri sokmama izin verdiğinde gevşedi ve amının sıkılığına karşı savaştı. Gergindi, yaşadığı onca şey düşünöldüğünde hiç de şaşırtıcı değildi.

ve hâlâ son derece küçüktü. Koca sikimi tekrar ve yakında ona sokma fikri, ereksiyonumun kanlı ketenine karşı gerilmesine neden oldu. Zonkladığını, nabzımın taşaklarımı çarptığını hissettim.

Birkaç dakika yaladıktan sonra dilimi içine sokup çıkardım. İnledi, vücudu zevkle sallanırken daha gevşek ve daha az bilinçli hale geldi. Tek gözünü açarak bana baktı. Dilimi kovalarken kalçası defalarca yüzümle buluştu, meme uçları o kadar sertti ki, yardım edemedim ama aynı anda onlarla oynadım. Klitorisine baskı uyguladım, dilimi uzun dakikalar boyunca etrafında döndürüp emdim, her yaklaştığında klitorisini bırakıp iç uyluğundaki kan lekesini yalayarak orgazmını uzattım. Yirmi dakika sonra artık doruğa ulaşabileceğine karar verdim. Dudaklarımı küçük memesinin üzerine kapattım ve o kadar sert emdim ki çığlık attı. Francesca ilk orgazmını yaşarken yüzümün etrafında titredi ve elleri yatak başlığını bırakıp saçlarımı buldu ve acımasızca çekti. Kafa derimin yandığını hissettim ama vazgeçmedim. Bunun yerine, burbonuma uzandım ve bir buz küpü çıkardım, alkolü emmeden önce onu amının ağrıyan dudakları arasına kaydırđım, klitorisini şimdi daha az vahşetle çekerken, onu içine çarpan ve inlemesini sağlayan başka bir doruğa gönderdim. camlar neredeyse takırdıyordu.

Ondan sonra iki orgazm daha oldu.

"Bana bir erkeğe nasıl dokunulacağını öğretir misin?" diye sordu, işimiz bittiğinde ve o yatak başlığına yaslanmıştı, ben de onun yanındaydım, hâlâ çıplak ve serttim.

"Hayır," diye kestirip attım. "Sana bana nasıl dokunacağını öğretebilirim. Bu hayatta başka erkeklere dokunmak senin için iyi görünmüyor, Nem."

O anda o çocuğu, Angelo'yu düşünmek aptalcaydı. Onu uzaklaştırma ihtiyacı beni karanlık ve ilkel bir yerden vurdu. Ona tuzak kurduğu ve beni onu gerçekten becerdiğine inandırdığı kısmı ona ayırdım. Dün yeterince boktan bir gece geçirmişti, bendenizin sayesinde.

Çarşafı vücuduna sardı, sanki bir sonraki şeyi söyleyip söylememeyi düşünüyormuş gibi çenesine vurdu.

"Bahçede gördüğün şey..." Tereddüt etti. Ona etmemesini söylemek istedim ama gerçek şu ki, ne bilmek istiyordum. İkisinin de nereye kaybolduğunu.

"Babam Angelo ile konuşmam için beni zorladı. Bishop sana yaklaştıktan sonra Angelo konuşmayı başkalarının sesleri arasında bağırarak zorunda kalmayacağımız bir yere taşımayı teklif etti. Ona buradan nefret etmediğimi söyledim. Ki sanırım

dün geceye kadar doğruydı. Sinirlendi ve çekip gitti. Yukarı odama çıktım ve yukarı çıkarken kuzenim bana Bishop'u bir röportaj için ikna etmeye çalışan sarışın muhabirle birlikte misafir odasına girdiğini söyledi."

Kristen.

Küçük cadı bana tuzak kurdu, Angelo da eşlik etti. Ne kadar ileri gideceğimi bilip bilmediklerini merak ediyordum. Bu küçük numaranın bedelini ödeyeceklerdi. O iki pisliğin Francesca ve benimle birlikte olması çok kötü oldu. Uygun bir çift olurlardı.

Francesca saçının bir tutamını çiğnedi. "Annem odamdaydı. Onu bahçede görmüştüm ve bir süre konuştuk."

Dur.

"Babam onu aldatıyor."

"Özür dilerim," dedim. Üzgündüm. Ailesi için değil. Annesi kızını alıp götürmeme izin vermişti. Ama birkaç haftalık kısa bir süre içinde ailesinin çöküşüyle uğraşmak zorunda kalan Francesca'nın kendisi için.

"Teşekkür ederim."

Francesca'nın sesinde düşmanlıktan eser yoktu. Tanrım, çok tatlıydı ve tamamen benimdi. Sadece vücudu değil, sözleri ve cesareti de.

Müstakbel karımın amının bugünden itibaren günlük menümden yer alacağını şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Bardağımı komodinin üzerine koydum ve ona dönerek alnına bir öpücük kondurdum.

"Git yemeğini ye, Nem."

"Aç değilim." Kıpırdadı ve yüzünü buruşturdu. Hâlâ her yeri ağrıyordu ve Sterling'in gelecek hafta boyunca her gece ona yeni bir sıcak bez vermesini aklıma not ettim.

"Düğünde aç görünemezsin," diye karşılık verdim.

Gözlerini devirerek iç çekti. "Akşam yemeğinde ne var?"

Hâlâ onun yanında çıplak oturuyordum ve pozisyonumun savunmasızlığını görmezden geliyordum. Yakınlık benim için çok garipti.

"Pirzola ve kuşkonmaz sote."

Burnunu buruşturdu. "Sanırım pas geçeceğim."

Ne ergen ama.

"Canın ne yemek istiyor?"

"Bilmiyorum, waffle? Normalde canım tatlı şeyler çekmez ama çok kötü bir gün geçirdim."

Burun deliklerim alevlendi. Onun için tam bir pisliktim.

"Yolun aşağısındaki satılıyor. Kalın ve kabarık. Gel . Temiz hava alabiliriz."

"Saat on bir." Bakışlarını kol saatine kaydırды, dişleri tedirginlikle alt dudağına gömüldü.

"Yirmi dört saat açık." "Uhm.

Tamam. Birlikte mi?"

Çenesini sıyırdım. *Tekrar.* "Evet. Birlikte."

"Bana waffle yiyen bir adam gibi gelmiyorsun."

"Doğru, ama geri döndüğümüzde *seni* tatlı niyetine yiyebilirim. Bunu yapmayalı uzun zaman oldu ve açıkçası amcığın tadı hiç seninki kadar güzel olmamıştı."

Bir anda kızardı ve gözlerini kaçırdı. "İltifatlarınız çok tuhaf."

"Ben tuhafım."

"Öylesin," dedi alt dudağını ısırarak. "Ve bu senin en sevmediğim yanın."

Ayağa kalktım ve tekrar kıyafetlerimi giydim. Çok, *çok* daha iyi.

Daha az kırılganlık. Daha fazla engel. Sonra aklıma bir şey geldi.

"Yarın üniversitedeki ilk günün."

Tabii ki Francesca düğünden bir hafta önce üniversiteye başlamayı tercih etti. İkimiz de sahte bir balayı planlamak zorunda kalmadığımız için rahatlamıştık. Sözlü anlaşmamız varken birbirimize zar zor katlanıyormuş gibi yapabiliyorduk.

"Evet. Heyecanlıyım." Bana küçük bir gülümseme sundu, gömme dolabına doğru koştu ve elbiselerinden birini giydi.

"Seni kim götürüyor?"

Ehliyeti yoktu ve ona öğretme zahmetine katlanmadıkları için ailesinden nefret ediyordum. Onlar için neredeyse tropikal bir balık gibiydi. Süslü akvaryumunda muhteşemdi, ama onu yetiştirmek için hiç çaba sarf etmediler.

"Smithy, tabii ki."

Tabii ki. Kanım hâlâ sikimden beynime doğru yol alıyordu.

"Zaman mı?"

" sekizde." "Seni

ben bırakırım."

"Tamam."

"Tamam," diye tekrarladım. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne waffle hakkında, ne de onu oraya götürmek hakkında. Şimdiye kadar, ona

Bağımsızlığını sadece o istediğinde, başının üzerinde bir talep sallandırarak. *Eğer* bunu yaparsa, *o zaman* buna sahip olabilirdi. Aşağı inerken Sterling'in mutfak masasında oturmuş kitap okuduğunu ve gülümsediğini fark ettim. Müstakbel karımın gözüne tekrar girmek için yukarı çıktığımı bildiğinden eminim kendini beğenmiş bir hali vardı. Ağzımı sildim, sonra nişanlığımın izlerini bulmak için dudaklarımı yaladım.

Francesca ceketini almaya giderken Sterling'i "Tek kelime etme," diye uyardım. Parmaklarıyla dudaklarının fermuarını çekti.

Francesca mutfak kapısında belirdi. Arkamı döndüm, kolunu koluma doladım. Yıldızsız Chicago gecesine daldık.

"Kötü adam mı?"

"Evet, Nemesis?"

"Sence Smithy bana araba kullanmayı öğretebilir mi?" Kanatlarını geri istiyordu.

Onlara hakkı vardı. Etrafındaki herkesten korunmasını istediğimden beri biliyordum. Ben de dahil.

"Smithy'yi siktir et, Nem. Sana öğreteceğim."

CHAPTER ELEVEN

Francesca

Düğünümüzden ÖNCEKİ HAFTA, Wolfe her gece yatak odama geldi.

Seks yapmadık ama boşalana kadar beni yaladı. Her Doruğa ulaştığımda dudaklarımı emerdi -bacaklarımın arasındakileri- ve şeytan gibi gülerdi. Bazen kıyafetlerimizin arasından karnıma sürtünür, sonra banyoya çekilirdi. Ayrılmadan önce bana iyi geceler öpücüğü vermek için yatak odasına geri döndüğünde, yanakları her zaman pembe renkte olurdu.

Bir keresinde, üzerime boşalabilir miyim diye sordu. Evet dedim, çünkü bunun düşündüğüm anlama gelip gelmediğinden tam olarak emin değildim. Bana sürtündü ve hazır olduğunda kendini dışarı çıkardı ve göğüslerimin arasında, geceliğimin her yerinde doruğa ulaştı.

Bir yanımlı onu affettiğimi göstermek için onunla yatmak *istiyordu* çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de -ve kendime rağmen- onu affetmiştim. Ama başka bir yanımlı da tekrar seks yapmaktan korkuyordu. Olayın acısı hâlâ üzerimdeydi ve bana her sürtündüğünde, tek seferde içime girdiği o korkunç geceyi hatırlıyordum. Ama sonra bu anıyı bir kenara itiyor ve kendimi mutlu şeyler düşünmeye zorluyordum.

Nişan gecemizden sonra ilişkimiz ne kadar ilerlemiş olsa da hala gerçek bir çift değildik. Ayrı kanatlarda uyuyorduk.

ev, günlerimizin geri kalanında olacağı konusunda uyardığı bir şey. Bana olan ilgisini sadece geceyle sınırladı. Birlikte akşam yemeği yedikten sonra odalarımıza çekilirdik. Duş alıp seksi geceliğimi giydikten bir saat sonra kapımı çalacaktı ve ben de kalçalarım açık, aralarındaki şey onun dokunuşu, dili ve ağzı için can atarken onun için hazır olacaktım.

Yaptığımız şey için kendimi kirli hissediyordum. Bana seksin hamile kalmak ve kocanı memnun etmek için bir yol olduğu öğretilmişti, bu kadar sık yapmak isteyeceğin bir şey değildi. Yine de Wolfe'un beni yalaması bütün gün, her gün yapmak istediğim *tek* şeydi. Şimdi bile, üniversiteye gittiğimde, yeni insanlarla tanışmak ve ders programımı düzene sokmak için bilinçli bir çaba sarf ettiğimde, düşünebildiğim tek şey onun burnu ve içime gömülü ağzıydı, vücudumla ilgili iğrenç, aşağılayıcı şeyler mırıldanırken içimden daha fazla ıslaklık sızıyordu.

Arkadaş edinmek, açılmak ya da kendime ait bir hayat kurmak için çaba sarf etmedim. Ödevlerimi yapmak, tüm derslerime katılmak ve Büyük, Kötü Wolfe'un beni yemesini istiyordum.

Düğünümüzden bir gün önce Wolfe evdeki ofisindeydi, ben de dışarıda bahçeyle uğraşıyordum ki kapının çaldığını duydum. Bayan Sterling'in yukarıda, pek de masum olmayan kitaplarından birini okuduğunu bildiğim için (artık onu yargılayacak durumda değildim) bahçe eldivenlerimi çıkardım, ayağa kalktım ve eve doğru ilerledim. Gözetleme deliğinden gelenlerin babam ve korumaları olduğunu gördüm. Nabzım hızlandı. Telafi etmeye mi çalışıyordu?

Ön kapıyı hızla açtım ve yana doğru itildim. O içeri girerken sırtım kapıya çarptı.

"Nerede o?" diye sordu. İki koruması arkasından geliyordu. Kaşlarımı çatmıştım. Bana bir merhaba bile dememişti. Nişan partimizde yaptığı onca şeyden sonra -Wolfe'un itibarını zedelemek için eyaletin en tehlikeli insanlarını davet etmiş, Kristen ve Angelo'yu da işin içine karıştırmıştı- bana bir selam bile vermemişti. Ne pislik ama.

Sırtımı dikleştirerek kapıyı arkalarından kapattım. Kendi alanımda garip bir şekilde güvende hissediyordum. Wolfe'un bana karşı hisleri hakkında hiçbir yanılsamam yoktu ama kendi evimde kimsenin bana saygısızlık etmesine izin vermeyeceğini biliyordum.

"Seni mi bekliyor?" Aptal numarası yaparak konuştum. Gerçekten de ondan bıkmıştım. Annemi aldatmasından ve kızını en yüksek teklifi verene satmasından bıkmıştım. Babam bencildi ve bunun ailesine zarar vermesine izin veriyordu.

Babam alay etti, "Onu buraya getirin. Şimdi."

"Senatör Keaton ile randevunuz var mı, yok mu?" Korkumu yenerek sesimi hafifçe yükselttim.

Ben rüzgârım. Güçlü, kaçamak ve her yerde. Bana dokunamaz.

Beni tepeden tırnağa taradı. "Kimsin sen?"

"Wolfe Keaton'ın müstakbel karısı," diye cevap verdim sahte bir itaatle. "Sen kimsin?"

"Baban. Gerçi sen bunu unutmuş görünüyorsun."

"Bir baba gibi davranmıyorsun. Belki de bu yüzden." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, iki muhafızının kızaran yüzlerini görmezden geldim. Sarhoş görünüyordu, hafifçe sallanıyordu, yüzü sadece yaz havası olamayacak kadar kırmızıydı.

Beni sabırsızca başından savdı. "Değişen ben değilim Francesca. Üniversiteye giden ve iş bulmaktan bahseden sensin."

"Bağımsız olmak bir hastalık değildir," diye homurdandım. "Ama senin benimle sorunun bu değil. Senin benimle sorunun, şu anda seni mahvetmek isteyen bir adama ait olmam ve artık sadakatimin nerede yattığından emin olmaman."

Kedi çantadan çıkmıştı ve her kelimenin arkasında dursam da, bu onu daha az acı verici yapmadı. Bana doğru bir adım attı ve burun buruna geldik. O anda farklı hissettik. *Eşit*.

"Sadakatin nerede yatıyor, mascalzone?" *Rascal*. Çocukken bana böyle seslenirdi. Beni hep kıkırdatırdı çünkü İspanyolca'da más calzones gibi geliyordu. *Daha çok don*.

Buz mavisi gözlerinin derinliklerine baktım, öne doğru eğildim ve yüzüne fısıldadım.

"Ben, baba. Sadakatim her zaman *benimle* olacak."

Alnımdaki bir tutam saçı nazikçe okşayarak alay etti. Her zamanki gibi ihtişamlıydı, sarhoşken bile. "Söylesene figlia, müstakbel kocanın seni eğitim alman ve bir işte çalışman için teşvik etmesi seni rahatsız etmiyor mu? Belki de sana bakacak kadar uzun süre yanında tutmak istemiyor, bu yüzden kendi başının çaresine bakabileceğinden emin olmak istiyordur diye düşünmüyor musun?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Angelo ile evlenmek istediğimde, babamın onun üzerinde her zaman bu güce sahip olacağını da biliyordum.

Benden boşanamaz, beni bir kenara atamaz ya da bana yanlış yapamazdı. Ancak Wolfe, Arthur Rossi'ye hesap vermiyordu. Kimseye hesap vermiyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Babam güldü. "Beni onu görmeye götür."

"Yapmayacağım..." Başladım, sonra arkamdan gelen ağır ayak seslerini duyunca durdum.

"Arthur Rossi. Ne tatsız bir sürpriz," dedi nişanlım arkamdan. Arkamı döndüm, o geldiğinde göğsümde uçuşan keleklerden nefret ediyordum. İlk gördüğüm şeyin onun babamdan ne kadar uzun ve etkileyici olduğu olmasından nefret ediyordum. Ve onu gördüğümde kalçalarımın sıkılaştırmadan ve külotumun ıslanmasından kesinlikle nefret ediyordum.

Wolfe merdivenlerden ağırbaşlı adımlarla indi, babamla yüz yüze geldiğinde varlığını fark etmeden yanımdan geçip gitti. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Anında başka bir şey olduğunu anladım. Babamın nişan partisinde yaptığı numaradan çok daha büyük bir şey.

"İskeleyi yağmaladın," diye tısladı babam, yüzüne karşı. Babamın sesi üzerindeki kontrolünü kaybettiğini ilk kez görüyordum. Kenarları kırılıp, buruşuk bir kâğıt parçası gibiydi. Yüzü kadar şişmiş ve kızarmıştı ki, zar zor tanınabiliyordu. Son birkaç haftanın olaylı geçtiği belliydi ama bu sadece bir tanesine yansımıştı. "Orada olacağımızı bildiğin halde polisleri . Adamlarımdan on üçü hapiste."

Wolfe gülümsedi, babamın blazer ceketinin cebinden mendili aldı ve ağzındaki sakızı atmak için kullandı, mendili düzgünce yerine soktu ve cebini sıvazladı. "Olmaları gereken yer burası. Francesca, git buradan," diye emretti bana, sesi çelik gibiydi. Her gece yatak odamı ziyaret eden adamdan farklı bir adamdı. Gecenin bir yarısı beni waffle yemeye götüren, sonra kalçalarım yüzünü sıkana kadar beni tekrar tekrar yalamak için geri gelen adamla akraba bile değildi.

"Ama..." Ben başladım. Babam Wolfe'a dönüp bana çıkıştı.

"Sana itaatkâr, terbiyeli bir kız gönderdim ve şimdi ona bir bak. Vahşi, ters konuşuyor ve emirlerine bile uymuyor. Beni ezebileceğini mi sanıyorsun? Genç kızım ile bile baş edemiyorsun."

Wolfe hâlâ ona bakıyor, sırtıyor ve benimle hiç ilgilenmiyordu, başımı salladım ve sönmüş bir halde bahçeye çıktım. Bahçe eldivenlerimi tekrar giydim, sonra bir sigara yaktım. Çömelmiş, bana milyonuncu kez aptal bir çocukmuşum gibi davrandıkları için babama ve nişanlıma içimden lanetler yağdırırken, gözüme çarpan tuhaf bir şey fark ettim

sebze bahçesinin kenarından. Konağın kileri olduğunu tahmin ettiğim yere açılan paslı bir kapı. Sarmaşıklerle kaplıydı ama sarmaşıklar kenarlarından yırtıldığı için yakın zamanda kullanıldığını anlayabiliyordum. Ayağa kalktım ve kapının kolunu çekerek ona doğru yürüdüm. Kapı kolayca açıldı. İçeri bir adım attım ve kapının kilere değil, antrenin hemen yanındaki çamaşır odasına çıktığını fark ettim. Babam ve Wolfe artık çift camlı balkon kapılarının mahremiyetine sahip . Çamaşır odasının ince, ahşap kapısından onları duyabiliyordum. Gizlice dinlememem gerekiyordu ama en başta benden bu kadar çok sır sakladıkları için bunu hak ettiklerini düşündüm. Kulağımı kapıya dayadım.

"Benim geldiğim yerde, Senatör Keaton, kelimelerin anlamları vardır ve anlaşmalar onurlandırılır," diye tısladı babam. "Sana Francesca'yı verdim ama sen benim olanı mahvetmekte kararlı görünüyorsun."

"Aynı gemideyiz gibi görünüyor. Her yerinde parmak izleriniz olan kayıp bir evrak çantam var." Wolfe karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Ben yapmadım."

"Chicago Outfit'teki adamların asla bir adamı sırtından bıçaklamamak ve her zaman doğruyu söylemekle gurur duymaları gerekmiyor mu?"

"Ben hiç kimseyi sırtından bıçaklamadım," dedi babam temkinli bir şekilde, "Murphy'ninki talihsiz bir olaydı ve eminim sigorta devreye girdiğinde İrlandalılar bundan "

"Hadi moral toplantısından bahsedelim," diye devam etti Wolfe. Silahlı saldırı olan mı? Haberlerde kısa bir süre duymuştum ama kimsenin yaralanmadığını biliyordum. Çok fazla şiddet içeren video oyunu oynayan dengesiz bir çocuk olduğunu söylediler. Borsanın gündü ve kimse yaygara koparmadı.

"Ne olmuş ona?" Babam dişlerini birbirine geçirdi. Kapının arkasından bile net bir şekilde duyabiliyordum.

Wolfe, "Hâlâ dışarıda olduğun ve tetikçiyle birlikte kilit altında olmadığın için şanslısın," dedi.

"Dışarıdayım çünkü kanıtınız yok."

"İskeleyle bir ilgim olduğunu sen de bilmiyorsun. Ama boktan pastanın üzerindeki kiraz benim suikast girişimim değildi. Hayır. O yarı pişmiş ve tamamen amatörceydi. Nişan partisiydi."

Kendi tükürüğümle boğuldum. Babam kocama suikast düzenlemeye çalıştı. Ve kocam bana söylemedi bile. Bunu dünyadan *sakladı*, aslında babamı koruyordu. Neden?

"Anlamsız kızımı çocukluk aşkıyla flört etmesi için bir partiye göndermeyi, on üç adamımı hapse atmakla mı kıyaslıyorsun?" Arthur Rossi . Bu, sesinin ikinci kez yükselişiydi. Gerçek rekabet onu değiştirmişti ama iyi yönde değil.

"Kızınız ne ciddiyetsiz ne de çapkın. Ancak o benim müstakbel eşim ve ona saygısızlık etmeden bıktım usandım. Ayrıca onu kimsenin kollarına itmene de izin vermeyeceğim, hele ki gençken hoşlandığı birinin. Aslında, Francesca'yla ilgili her yaramazlık yaptığında ya da nişan partisinde yaptığın gibi itibarımı tehlikeye attığında, işlerinden birini öldürecekim. İskele. Bir restoran. Belki bir poker kulübü. Liste sonsuz ve benim buna gücüm ve zamanım var. O kalın kafana şunu sok. O artık benim. Çalışıp çalışmayacağına, nerede okuyacağına ve onu hangi pozisyonlarda becereceğime ben karar veririm. Dahası, beni denklemden çıkarmak işe yaramayacak. Seninle ilgili kanıtları farklı yerlere yaymakla ve farklı kişiler tarafından güvence altına almakla kalmadım, aynı zamanda zamansız ölümüm halinde ne yapmaları gerektiğini de yazdım."

Sanki bana korkunç şeyler yapacakmış gibi konuşuyordu. Ama ben ona inanmadım. Artık inanmıyordum. Geçen hafta benim fiziksel ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koymuştu. Belli ki bu sözleri babamı kızdırmak için söylemişti ama artık neden söylediği umurumda değildi. Eğer gururumu gerçekten önemsiyorsa, seks hayatımızı babamın önünde bu şekilde sergilemeyi bırakırdı. Bir şeyin kırıldığını -vazo ya da bardak- ve Wolfe'un esrarengiz bir şekilde kıkırdadığını duydum.

"Bishop ve White'ın bu işten sıyrılmanıza izin vereceğini düşündüren nedir?
Bu mu?"

"yanıma kâr kalmasına izin veriyorlar. Üstünlük bende bu kart oyununda el. Ya benim kurallarına göre oynarsınız ya da elinizi kaybedersiniz. Başka seçenek yok."

"Francesca'yı alıp götüreceğim," diye tehdit etti babam, sesinde genellikle konuşmasını süsleyen o buz gibi otorite yoktu. Bir çılgılığı geri yuttum. Şimdi de beni geri mi almak istiyordu? Ben bir oyuncak değildim. Müstakbel kocama garip bir şekilde bağlanmış bir insandım. Ayrıca, The Outfit'teki hiç kimse artık bana sahip olmak istemeyecekti, özellikle de Wolfe bekâretimi aldıktan sonra.

Ama babam bunu bilmiyordu.

Şüphelenmiş olsa bile, belli ki umurunda değildi.

Wolfe yaptı. Wolfe'un hayatımı mahvetme potansiyeli vardı. İstedğini aldı. Bekaretimi ve itibarımı. Bunu bugün bitirebilirdi. Bu babam için yeterli bir aşağılama olurdu. Bu düşünceyle ter enseme yapıştı. Wolfe'un tekrar konuşması sonsuza kadar sürdü.

"."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Outfit'i kızını sevdiğinden daha çok seviyorsun," dedi basitçe. Kalbime bir zehir oku saplandı. *İşte insanlar bu yüzden yalanları icat etti*, diye düşündüm. Doğada başka hiçbir hayvan yalan söylemez. Gerçek acımasızdır. Sizi keser, yüzünüzü çamurun içine sokar. Sizi gerçeğin gözlerinin içine bakmaya ve onunla yüzleşmeye zorlar. İçinde yaşadığınız dünyanın gerçek ağırlığını hissetmeniz için.

"Peki ya sen?" Babam sordu. "Kızım hakkında ne hissediyorsun?"

Wolfe iyi huylu bir şekilde, "Sevişmekten zevk alacağından ve son kullanma tarihi geldiğinde sessizce değiştirebileceğim iyi bir kol şekeri olacağından eminim," dedi. Kusmak istedim. Midemdeki asidin fokurdayarak boğazıma doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Kapıyı açıp ikisiyle de yüzleşmek üzereydim. Benim hakkımda böyle konuşmaya nasıl cüret ederler? Ama elim kapının kolunu kavradığı anda, arkamdan birinin omzumu sıktığını hissettim. Karanlık odada arkamı döndüm. Bayan Sterling'di. Başını salladı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Babanı kızdırıyor," diye her kelimeyi telaffuz etti, çenesini aşağı indirdi ve beni göz teması kurmaya zorladı.

Kapının dışında bir kargaşa vardı. Babam bağırıyor, İtalyanca küfürler ediyordu, Wolfe gülüyordu, sesinin kışkırtıcı, gırtlaktan gelen tonu duvarlarda ve tavanda dans ediyordu. Babamın mermer zeminde sürüklenen ayakkabılarının gıcırtısını duydum ve korumalarının onu daha fazla utandırmadan dışarı çıkardığını anladım. Dışarı, onlar bizi duymadan Bayan Sterling'le yüzleşebileceğim kadar gürültülüydü.

"Bunu nereden biliyorsun?" Gözlerimden akan kızgın ve sıcak yaşları silerek sordum. Yine ağlıyordum. Wolfe hayatıma girdiğinden beri ağlamadığım günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

"Çünkü baban hakkında neler hissettiğini biliyorum ve şu anda babana olan nefreti sana olan sevgisinin önüne geçmiş durumda. Ama işler değişiyor canım. Her zaman."

Bayan Sterling beni dışarı sürüklemek zorunda kaldı, Wolfe'un bizi duymaması için gizli kapıyı hassas ve dikkatli hareketlerle kapattı. Bileğimden tutup beni dışarı çıkarmadan önce etrafın temiz olduğundan emin olmak için etrafına bakındı.

pavyona götürdü. Buruşuk, mavimsi ellerini kalçalarının üzerine koyarak beni önüne oturttu. O gün ikinci kez kendimi cezalandırılmış bir çocuk gibi hissettim. "Wolfe ailemden bu kadar nefret ederken beni nasıl sevebilir ki? tutku?" Bir elimi saçlarımda gezdirdim, keşke bir sigaram olsaydı diye düşündüm.

Bayan Sterling yere baktı, bir an için nutku tutuldu. İyi bir noktaya değindim. Başını kaşırken bembeyaz saçları bir oraya bir buraya savruluyordu.

"Yarı yarıya aşık Francesca."

"Babamdan nefret ediyor ve beni arzuluyor." Tekrar konuşmadan önce bir süre sessizlik oldu.

"Soyadım Sterling değil ve görüldüğüm kişi de değilim. Aslında sizden çok da uzak olmayan Küçük İtalya'da büyüdüm."

Kaşlarımlı çatarak yukarı baktım. Bayan Sterling İtalyan mıydı? Çarpıcı bir şekilde solgundu. Ama ben de öyleydim. Babam da öyleydi. Annem daha esmerdi ama babamın görünüşü bana miras kalmıştı. Wolfe'un benden nefret etmesinden korkmamın bir nedeni daha. Sessiz kalıp onu dinledim.

"Gençken ve kafam karışıkken yaptığım bir şey her şeye yeniden başlamamı sağladı. Bir soyadı seçmem gerekiyordu, herhangi bir soyadı ve ben Wolfe'un gözlerinden sonra Sterling'i seçtim. Genç Wolfe Keaton kendini savunamayacak kadar savunmasızken ona yaptığım bazı şeylerden gurur duymuyorum ama yine de beni affetti. Kalbi sandığınız kadar kara değil. Sevdikleri için şiddetle çarpıyor. Sadece öyle oluyor ki..." Bayan Sterling gözlerini kırıştırdı, kelimeler boğazında düğümlendi: "Sevdiği tüm insanlar öldü."

Bahçeye bakan köşkte volta atmaya başladım. Yaz çiçekleri morlar ve pembeler içinde patladı. Sebze bahçem de güzelce büyüdü. Bu küçük araziye hayat aşladım ve gelecekteki kocamla da aynı şeyi yapabileceğimi umdum - belki de aptalca inandım-. Durdum, küçük bir taşı tekmeledim.

"Demek istediğim Francesca, kalbi epey darbe almış. Özellikle kendisine haksızlık edenlere karşı duygusuz ve acımasız ama bir canavar değil."

"Sence tekrar sevebilir mi?" Sessizce sordum.

"Yapabileceğini mi *saniyorsun*?" Bayan Sterling yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. İnledim. Elbette yapabiliirdim. Ama aynı zamanda hemen herkesin içindeki iyiliği görmekte ısrar eden, kötü bir üne sahip, hayalperest biriydim. Babam buna saflık derdi. Ben buna umut derdim.

"Evet," diye itiraf ettim. "Kalbimde onun için yer var. Sadece onun bunu talep etmesi gerekiyor." Dürüstlüğüm beni sarstı. Bayan Sterling'e neden açıldığımı bilmiyordum.

böyle. Belki de aynısını bana yaptığı, kendi hayatına gizli bir bakış sunduğu içindir.

"O zaman sevgili kızım" -soğuk, damarlı elleriyle yanaklarımı avuçladı- "Soruna cevap vermek gerekirse, Wolfe senin ona karşı hissettiğin her şeyi hissedebilir ama çok çok daha güçlüdür. Daha dirençli ve daha güçlü. Yaptığı her şeyi eksiksiz ve zekice yapıyor. En önemlisi de aşk."

Bayan Sterling'den Wolfe'a gece yatağıma gelmemesini söylemesini istemiştim ama gelmemişti. Düşünden önceki gece olduğu için, akşam yemeğinde odamda kalmamı sinirlerine bağladı. Bayan Sterling'in yemeğimi üst kata getirmesi konusunda ısrar etti ve yememi sağladı.

Yolun aşağısındaki lokantadan akçaagaç şurubu ve fıstık ezmesine boğulmuş waffle'lar vardı. Belli ki yarın sabah baygın bir gelin umurunda değildi.

Gözümü bile kırpmadım.

Sabahın beşinde Bayan Sterling, peşinde bir sürü stilistle birlikte şarkılar söyleyerek odama girdi. Clara, Annem ve Andrea da yanıma gelerek, minik tüylü yaratıklar ve kanaryaların yardımıyla uyanan Külkedisi gibi beni yataktan fırlattılar. Babamın bir piç, nişanlımın da kalpsiz bir adam olduğu gerçeğini bir kenara itip günün tadını çıkarmaya karar verdim. Anlayabildiğim kadarıyla bu hayatta kutlayacağım tek bir düğün vardı. En iyisi bunu en iyi şekilde değerlendirmekti.

Çiçekli dantel aplikeleri ve pileli tül eteği olan gül sarısı bir Vera Wang gelinlik giydim. Saçlarım tatlı dalgalar halinde sırtımın alt kısmına kadar uzanıyordu ve Swarovski bir taçla tamamlanmıştı. Buketim sade ve sadece beyaz güllerden oluşuyordu. Evleneceğimiz Küçük İtalya kilisesine vardığımda -ailemin geleneğine uyararak- etraf medya minibüsleri ve düzinelerce yerel gazeteciyle dolup taşmaya başlamıştı bile. Kalbim hızlandı. Düğünümüzden önceki gece kocamla konuşmadım bile. Bu konuda onunla yüzleşme şansım olmadı.

Bir kez daha babama benim hakkımda korkunç şeyler söyledi. Ona göre, yaşlandığımda beni bir kenara atacaktı. O anda içinde bulunduğum durumun gerçekliği kafama dank etti.

Tek bir randevuya bile çıkmamıştık (lokanta bir özürdü, randevu değil ve ben ağzıma yemek tıkıştırırken o telefonu uğraşıyordu). Düzenli olarak mesajlaşmamıştık. Birbirimizin yatağında hiç uyumadık. Hiç konuşmuş olmak için konuşmadık.

Nasıl çevirmeye çalışırsam çalışayım, Wolfe Keaton'la ilişkim sona ermişti.

Koridordan aşağı doğru yürüdüğümde kusursuz giyimli, sinekkaydı tıraş olmuş nişanlımı yüzünde ciddi bir ifadeyle rahibin yanında beni beklerken buldum. Yanında Preston Bishop ve Bryan Hatch duruyordu. Wolfe Keaton'ın hiç gerçek arkadaşı olmadığı gözümünden kaçmadı. Sadece faydalanabileceği iş arkadaşları vardı. *Benim* de hiç gerçek arkadaşım yoktu. Clara ve Bayan Sterling benim üç katım yaşındaydı. Kuzenim Andrea yirmi dört yaşındaydı ama çoğunlukla bana acıdığı için yanımdaydı. Bir kuaförde çalışıyordu ve düzenli olarak Made Men'le çıkıyordu, ama her zaman onların kendisine dokunmasına, hatta öpmesine bile izin vermeyeceğini söylerdi. Annem benim iki katım yaşındaydı. Bu durum hem Wolfe'u hem de beni savunmasız bırakmıştı. İkimiz de yalnız ve korunaklıydık. Yaralı ve güvensizdik.

Tören sorunsuz geçti ve karı koca ilan edilmemizin ardından Wolfe bana dudaklarımdan öpmeyi teklif etti. Evli bir çift olarak ilk öpücüğümüzden çok kameraların önümüzde yanıp sönmeleri ve güzel ve düzgün göründüğümüzden emin olmak konusunda endişeliydi. Bütün gün boyunca birbirimizle tek kelime bile konuşmamıştık ve saat neredeyse öğleye geliyordu.

Kiliseden ailemin evine sessizce gittik. Dün duyduklarım hakkında onunla yüzleşirsem bunun bir kavgaya dönüşmeyeceğinden emin değildim ve zaten gergin olan havayı bozmak istemiyordum. Nişan olayından sonra Wolfe, babamın evine adım atmamızı istemesi halinde yerine getirilmesi gereken bir talep listesi göndermişti. Elbette, ev kocam tarafından önceden onaylanmış kişilerle doluydu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Angelo orada değildi ama ailesi geldi, beni sert bir şekilde tebrik etti, hediyelerini bıraktı ve doğruca kapıya yöneldi. İnsanlar büyük akşam yemeğinden önce konuşuyor, gülüyor ve bizi tebrik ediyorlardı ki kocama döndüm ve düğümü attığımızdan ve bunu resmileştirdiğimizden beri ilk sözlerimi söyledim.

"Angelo'ya bir şey mi yaptın?"

Bu alışverişin bir anlamı vardı. İlk konuşmamız başka bir adam hakkındaydı. Kısa bir süre önce arzuladığım başka bir adam. El sıkışmaya devam etti, başını salladı ve parlak bir şekilde gülümsedi, olduğu gibi halk figürü.

"Üçüncü bir olay yaşanması halinde Angelo'ya karşı bu kadar hoşgörölü olmayacağımı söylemişim. Onunla yaptığın şey hakkında hemen bir sonuca vardığım için çok özür dilerim, ancak *onun* sınırı aşmaya ve nişanlı bir kadını kandırmaya çalıştığını inkar edemem."

"Ne yaptın sen?"

Sırıttı ve dikkatini çekmek için savaşılan misafirlerden sıyrılıp bana bakmaya başladı.

"Şu anda babasının işine karıştığı için soruşturma altında. Endişelenmene gerek yok, hayatım. Eminim şimdiye kadar iyi bir avukat bulmuştur. Belki Kristen da aynı avukatı tutmuştur. Yaklaşık beş yüz kırmızı çizgiyi aştığı ve tüm güvenilirliğini kaybettiği için onu işinden kovdurdum."

"Outfit'ten bir aileyi mi ispiyonladın?" Yumruklarımı sıktım, öfkemi zar zor dizginliyordum. Sanki kim olduğumu ya da neden onunla konuştuğumu bilmiyormuş gibi bana göz kırptı.

"Benim olana bir daha asla yaklaşmamalarını sağlamak için onlara hak ettiklerini verdim."

Benim. Ben onundum.

"Ona ne olacak?" Nefesimi içime çektim.

Omuz silkti. "Muhtemelen onu ölümüne korkutacaklar ve gitmesine izin verecekler. Kristen'a gelince, kariyeri resmen sona erdi. Umursamana gerek yok."

"Sen aşağılıksın."

"Çok lezzetlisin," diye fısıldadı nefesinin altından, biraz hoşuna gitmese de öfkemi görmezden gelerek. Bayan Sterling kalabalığın içinde bir yerlerdeydi, muhtemelen fotoğraf çekiyordu ve keşke burada olup duruma hakemlik etseydi ve şimdi onun davranışını açıklasaydı. "Ve artık resmi olarak karım. Çarşaflarımızı kanla kirletmemiz gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Sözleri karşısında ürperdim. Wolfe'un bir senatör olarak bu geleneğe katılmayı asla kabul etmeyeceğine güveniyordum. Ama babama işkence etmekten ne kadar zevk aldığını unutmuştum; kızıyla yattığının daha korkunç ne olabilirdi ki?

"Sanırım son seferden sonra kanım çekildi." Portakal suyu içtiğim şarap bardağımın kenarına doğru gülümsedim. Bunu bilmesine gerek yoktu.

Bir fino köpeğini boğmaya yetecek kadar votka eklenmişti. *Teşekkürler, Clara.*

"Yenilgi yemini etmek senin doğanda yok, sevgili karıcığım. Seni temin ederim, çok çalışırsak kan üretebiliriz."

"Boşanmak istiyorum," diye inledim, onu ciddiye almıyordum ama tamamen şaka da yapmıyordum.

Kıkırdadı. "Korkarım son nefesime kadar benimle kalacaksın."

Ya da beni daha yeni bir modelle değiştirene kadar.

"O halde ikimiz de bunun yakında gerçekleşeceğini umalım."

Kutlamadan iki saat sonra Wolfe ve ben nihayet ayrıldık. Tuvalete gittim, işlemeye çalışırken hacimli tülle zaman geçirdim. Bunu başardım, ancak görevi sağ salım tamamlamam on beş dakika kadar sürdü. Ellerimi yıkadım, kapıyı açtım ve dışarı çıkıp partiye doğru ilerlemeye başladım ki yan odadan bir ses duydum. Olduğum yerde durdum ve başımı zemin kattaki misafir odalarından birine çevirdim. Kaşlarımı çatarak gürültünün kaynağına doğru ilerledim. Eğer biri sarhoş olup ailemin evine zarar veriyorsa, ona haddini bildirecektim. Odanın açık kapısının önünde durdum, önümdeki manzara vicdanımı sızlatırken gözlerim inanamayarak açıldı.

Annem yatağın üzerinde yatıyordu, babam başında durmuş ona kükrüyordu, tükürük parçaları annemin yüzüne yağıyordu. Altlarında kırılmış bir konyak bardağı vardı. Üzerinde tepindi, kalın cam Oxfords'larının altında halının üzerinde uçuştı.

"Ona nasıl örnek oluyorsun? Dün babasını *ihmal* edip benimle ters konuşurken büyük gününe mi hazırlıyorsun? O şeytanın önünde! O beni aptal yerine koydu, ya sen? Seninle evlendiğim için beni aptal gibi gösteriyorsun."

Yüzüne tükürdü. "Hileci."

Kolunu kaldırdı, elinin tersiyle yüzüne bir tokat atmaya hazırды. Hiç düşünmedim. Annemin savunmasına atıldım ve aralarına girerek "Hayır!" diye bağırdım. Babamı itmeye niyetlenmişim ama yeterince hızlı ya da güçlü değildim. Sonunda yüzüme sert bir tokat attı. Sendeleyerek annemin yanına düştüm ve bu sırada kaburgasına dirsek attım. Yanağım yandı ve gözlerim acıdı. Acı boynumdan gözüme doğru yayıldı ve tüm yüzüm alevler içindeymiş gibi hissettim. Gözlerimi kırıştırdım ve sallandım, kendimi düzelttim ve yatağa yaslanıp başımı salladım. Tanrım, acıttı. Kaç tane

Ona kaç kere vurmuştu? Beni Wolfe'a teslim etmeden önce ve sonra? Aldattığını öğrenip onunla yüzleşmeden önce mi sonra mı?

"Harika zamanlama Francesca." Acı acı kıkırdadı ve bir cam parçasını bana doğru fırlattı. "Yarattığın tüm karmaşayı görmek için tam zamanında."

Annem yatağın üzerinde gözyaşlarına boğuldu, utançtan yüzünü elleriyle kapattı.

Karmaşık durumla uğraşmak istemedi, bu yüzden kendi içinde kayboldu, üzüntüsünün ve kederinin katmanları altında saklandı. Yıllarca itaatkâr, mükemmel eş rolünü oynadıktan sonra, sonunda buruştu. Arthur'la kendim yüzleşmek zorunda kaldım. Wolfe'un şantajı sonucu ne kadar cesur olursa olsun.

Başımı kaldırdım, sırtım dimdikti.

"Ona kaç kere vurdun?" Burun deliklerimin alevlendiğini, ağzımın tiksintiyle inceldiğini hissettim.

"Ona düzgün davranmayı öğretmek için yeterli değil." Bana mide bulandırıcı bir sırtış fırlattı ve yerinde hafifçe sallandı. Sarhoştı. Daha çok sarhoş gibiydi. Korunmak için büyük bir cam parçası aldım, bir adım geri çekildim ve silah olarak kullanmak için aramızda kaldırdım. Wolfe'un evliliğimizi burada kutlamayı kabul etmeden önce ısrar ettiği şeylerden birinin kesinlikle silah olmaması olduğunu biliyordum. Ön kapıda bir metal dedektörü bile vardı. Babam buralarda bir yere bir silah saklamış olsa bile, bu onun üzerinde değildi.

"Bu doğru mu anne?" Onunla konuştum ama ona bakmaya devam ettim. Yataktan zayıf bir inkâr kokusu geldi.

"Bırak onu, Vita Mia. Sadece düğün yüzünden üzgün, hepsi bu."

"Onu yanına aldığından beri bana karşı sergilediği saygısızlıktan sonra karaborsada satması umurumda bile değil. Umursadığım tek şey itibarımı korumak ve ikisinin utanç verici bir şey yapmadığından emin olmak." Babam sanki beni silahsızlandırmaya hazırmış gibi kollarını sıvadı.

Doğruyu söylediğini biliyordum.

Parçayı ona doğrulttum. "Annemi bırak. Bunu yalnız halledelim."

"Anlaşmaya varılacak bir şey yok ve sen benim akranım değilsin. Bu konuyu tartışmayacağım. seninle olan meselelerim."

"Anneme el kaldırmayacaksın," dedim, sesim zar zor titriyordu. Yasal kocamı öldürmemesini de rica etmek istiyordum ama kabul edelim ki Wolfe'la ilgilenmek benim işim değildi. Beni daha az önemseyemeyeceğini açıkça belli etti.

"Yoksa... ne? Koşarak kocana mı gideceksin? Kahvaltıda ondan daha büyük, güçlü adamlar yedim, bu yüzden şimdi bana cevap verebileceğini sanma. Ona malları verdin mi Francesca? Evlenmeden önce?" Babam bana doğru tehditkâr bir adım daha attı. İçime kapandım ama sinmedim, bardağı yüzüne doğru sallayarak onu uyardım.

"Chicago'da farklı olduklarını düşünecek kadar aptal olan diğer tüm kızlar gibi sen de Wolfe Keaton'ın sikini yaladın mı? Bu beni hiç şaşırtmazdı. Sen her zaman kendi iyiliğin için fazla aptaldın. Güzel ama aptal."

"Baba!" Gözyaşlarımı yutarak bağırdım. Nasıl böyle şeyler söyleyebilirdi? Ve sevgimi ya da saygımı hak etmediğini bilmeme rağmen nasıl olur da böyle şeyler söylediğinde hâlâ canım yanar?

"Sarhoşsun." Bunu kendime mi yoksa ona mı söylediğimden emin değildim. Yanağım hâlâ yanıyordu. Son on beş dakikayı zihnimden kalıcı olarak silmek istiyordum. "Ve acınası."

"Bıktım ve hayatlarınızı mahvetmek üzereyim," diye karşı çıktı.

"Anne, gel," diye ısrar ettim.

"Sanırım burada kalıp biraz kestireceğim." Hâlâ incileri ve koyu yeşil ipek elbisesiyle yatağın üzerinde cenin pozisyonunda kıvrıldı.

Şekerleme. Doğru. Annem yaptığı onca şeyden sonra bile kocasına karşı gelmemekte ısrarcıydı. Başımı salladım, arkamı döndüm ve odadan çıktım, bardağı elimde öyle sert sıkıyordum ki elbisemden akan kan damlalarını hissettim. Banyoda tekrar durdum, üzerimi temizledim ve elbisemde görünür bir leke olmadığından emin oldum, sonra partiye döndüm, ailemin ve benim aynı anda ortadan kaybolmamızın dedikodu felaketi için bir reçete olduğunu biliyordum. Şaşkın ve sersemlemiş bir halde misafirlerin arasına daldım ve endişeli bakışları görmezden geldim. Bayan Sterling'i barda aperatifleri denerken buldum. Elindeki küçük yemek tabağını görmezden gelerek kendimi kollarının arasına attım. Tabak düştü, yengeç kekleri ve yumurtalı ekmekler yere döküldü.

"Yukarı çıkabilir miyiz?" Kendimi zor tuttum. "Makyajımı tazelemek için yardıma ihtiyacım var."

Ağzını açtığında sert bir el omzumu kavradı ve beni . Kara kirpiklerinin ve çatık kaşlarının arasından bana bakan yeni kocamla yüz yüze geldim.

Onu hayatım boyunca hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu. Hemen elimi yanağıma götürdüm, ovuşturdum ve utancımdan güldüm. Neyse ki ses tonu yeterince kontrollüydü de izleyicimiz yoktu.

"Bir şey olmadı. Sadece bir kaza."

"Francesca..." Sesi yumuşadı ve beni elimden tuttu -dirseğimden değil, bu bir gelişmeydi- ve beni güneşlenme odası ile misafir odası arasındaki bir oyuğun altına çekti. Ağlamamaya kararlı bir şekilde kocaman elbiseme baktım. Yirmi dört saat boyunca ağlamadan ne zaman hayatta kalabileceğimi merak ediyordum.

"Sana vurdu mu?" diye sordu sessizce, dizlerini bükerek benim hizama geldi. Gözlerimin içine baktı, babamın elinin yanağımdaki izinden başka bir şeyin ona yapmak istediği yapmasına izin vermesini arıyordu.

"Öyle bir niyeti yoktu. Annemi tokatlamak istedi. Onu durdurdum ve yoluna çıktım."

"Tanrım." Başını iki yana salladı.

Gözlerimi kırıştıtarak yan tarafa baktım. "Bunun ne önemi var Wolfe? Sen de ondan daha iyi değilsin. Doğru, bana vurmuyorsun ama her zaman hakkımda kötü şeyler söylüyorsun. Ona benimle sadece seks yapabilmek için birlikte olduğunu ve kolunda o kadar iyi görünmediğim anda beni bir kenara atmayı planladığını söylediğini duydum."

Çevremden, onun tam boyuna doğru doğrulduğunu, çenesinin sıkıntıyla kenetlendiğini gördüm.

"Bunu duymaman gerekiyordu."

"Bunu söylememen gerekiyordu. Ona benim hakkımda bir sürü incitici şey söylüyorsun."

"Onu yemliyordum."

"İyi işti. O kadar sinirlendi ki, anneme vurmaya çalıştı. Bu kısmen senin suçun. Babam bir deli ve onunla ilişkisi olan herkes potansiyel bir kurban."

"Sana elini sürmesine asla izin vermem."

"Asla mı, yoksa Bayan Keaton olmak için yeterince güzel olmayana kadar mı?"

"Asla," diye telaffuz etti. "Ve bu saçmalığı kesmeni tavsiye ederim. Öldüğün güne kadar Bayan Keaton olacaksın."

"Mesele bu değil!" Bağırdım, arkamı döndüm ve cesaretimi toplamak için bir kadeh şampanya alıp tek içtim. Beni şampanya içmekten

Ders. Etrafıma bakındım. Kalabalık azalıyordu. Ailemle yaşadığım olaydan beri zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

"Saat kaç?"

Wolfe, "Bu karmaşayı çözebilmemiz için herkesin gitme vakti geldi," diye cevap verdi.

"Peki ya pratikte?" Ofladım. Bileğini büktü ve ceketinin kolunu yukarı iterek Cartier'sini kontrol etti.

"Saat 11'de. Bize yatak odasına kadar eşlik etmeden gitmeyeceklerini biliyorsun."

İç çektim. Gelenek böyleydi. Bana kolunu uzattı ve ben de tuttum. Geceyi özellikle onunla geçirmek istediğim için değil, her şeyin bitmesini için.

Beş dakika sonra Senatör Keaton yatak odamıza çekileceğimizi duyurdu. İnsanlar ısıklık çaldı, alkışladı ve sevinçli kıkırdamalarla ağızlarını kapadı. Merdivenlerden yukarı, ailemin düğün gecem için hazırladığı eski yatak odama çıkmama yardım etti. İnsanlar şeker atarak ve sarhoşça şarkı söyleyerek, sesleri tizleşerek ve bulanıklaşarak beni takip ettiler. Wolfe kolunu koruyucu bir şekilde omzuma attı ve yüzümün o akşam babamın saldırısından dolayı hâlâ kızarmış ve şişmiş olan tarafını sakladı. Başımı çevirdim ve kalabalığı takip eden aileme bir göz attım. Alkışlıyorlar, insanların kulaklarına bağırıldığı şeyleri dinlemek için başlarını eğiyorlardı. Annemin yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve babam da dünyayı hala ayaklarının altına aldığını gösteren o sırıtışa sahipti. Tüm bunların rol olduğunu bilmek içimde bir şeyleri kırdı.

Çocukken satın almış olmalıyım.

Yaz tatilleri, güzel Noeller, sosyal etkinlikler sırasında herkesin önünde sergiledikleri sevgi gösterileri.

Yalanlar, yalanlar ve daha fazla yalan.

Wolfe kapıyı arkamızdan kapattı ve iyi bir önlem için iki kez kilitleti. İkimiz de odaya baktık. Benim ikiz yatağımın yerine özellikle buraya konmuş olan büyük boy yatağın üzerinde tertemiz beyaz çarşaflar vardı. Kusmak istedim. Sadece onlara gösterecek bir şeyimiz olmadığı için değil - düğün gecemde kanamam olmayacaktı - aynı zamanda herkesin bu gece seks yapacağımızı bildiği fikri rahatsız ediciydi. Yatağın kenarına oturdum, ellerimi popomun altına soktum ve elbiseme baktım.

"Yapmak zorunda mıyız?" Fısıldadım.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok." Bir şişe suyun vidasını açtı ve oturarak bir yudum aldı. Şişeyi bana uzattı. Ağzıma götürdüm. "Güzel. Çünkü hâlâ regl dönemimdeyim. Plan B'yi aldıktan bir gün sonra başladım." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum. Sadece ben yaptım. Ve bu sorduğumda.

"Neden bana bunu yaptırdın?"

"Çocuklar için hazır mısın?"

"Hayır, ama siz bunu bilmiyordunuz. Ve açıkçası, birçok kişi bebeğin düğünden sonra hamile kaldığını tahmin edebilirdi. Neden bu kadar önemsediniz?"

"Çocuk istemiyorum Francesca." İçini çekti, yüzünü ovuşturdu. "Yani... asla."

"Ne?" Fısıldadım. Bana büyük ve güçlü ailelerin hayalleri süslediği söylenmişti ve her zaman kendim için bir tane istemiştim. Ayağa kalktı ve sırtım ona dönük olacak şekilde beni çevirdi ve elbisemin fermuarını açmaya başladı.

"Çok iyi bir çocukluk geçirmedim. Öz ailem berbattı. Beni erkek kardeşim büyüttü ama ben on üç yaşındayken öldü. Beni evlat edinen ailem ise ben Harvard'dayken öldü. Benim gözümde ilişkiler dağınık ve gereksizdir. Profesyonel olmadıkları sürece onlardan kaçınmak için elimden geleni yapıyorum, bu durumda da fazla seçeneğim yok. Çocuklar, tanımı gereği, en dağınık olanlardır ve bu nedenle istek listemin en alt sıralarında yer alırlar. Bununla birlikte, üreme ihtiyacınızı anlıyorum ve çocuk sahibi olmak isterseniz sizi durdurmayacağım. Sadece iki şeyi göz önünde bulundurmanız gerekecek. Birincisi

-Benim olmayacaklar. Bir sperm donöründen hamile kalabilirsin. Ve ikincisi, onların hayatında bir rol oynamayacağım. Eğer çocuk sahibi olmayı seçersen, sana ve onlara bakacağımdan ve seni güzel ve güvenli bir yere yerleştireceğimden emin olabilirsin. Ama benimle olmayı seçersen -gerçekten benimle olmayı- asla çocuk sahibi olmayacağız Francesca."

Alt dudağımı ısırdım. Bırakın bir *ay*, bir günde kaç kalp kırıklığına dayanabileceğimi bile bilmiyordum. Ahşap kutuyu hâlâ açıp son notu çıkarmamıştım ve bunun nedenini çok iyi biliyordum. Şimdiye kadarki her not onun benim için doğru erkek olduğunu gösteriyordu. Ama davranışları öyle olmadığını kanıtlıyordu. Gerçek şu ki, onun hayatımın aşkı olup olmadığını bilmek istemiyordum, çünkü kalbim de kararsızdı.

Bir süre hiçbir şey söylemediğimde, kız pembesi dolabıma doğru yürüdü ve bir gecelik ve bir bornozla geri döndü. Onları bana verdi ve ben sarhoşluk sersemliğiyle fark ettim ki, kafamın içinde derin düşüncelere dalmışken

ilişki, beni tamamen soymuştu. Külotum dışında çırlıçıplaktım.

"Beş dakika içinde döneceğim. Terbiyeli ol."

Bana söyleneni yaptım. Bir parçam -küçük bir parçam- artık umursamıyordu. Belki de çocuk sahibi olmamak yapılacak en doğru şeydi. Birbirimizi üreyecek kadar sevmediğimiz ya da saygı duymadığımız kesindi. Kadın doğum randevularıma gelmeyecekti. Kız ya da erkek olmasıyla ilgilenmeyecek, çocuk odası için mobilya seçmeyecek ya da Angelo'yu hayal ettiğim gibi her gece şiş karnımı öpmeyecekti.

Angelo.

Nostalji kalbimi sızlattı. Angelo bana tüm bunları ve daha fazlasını verebilirdi. Büyük bir aileden geliyordu ve kendine ait bir ailesi olsun istiyordu. Ben on yedi yaşındayken bacaklarımız iskeleden sarkarken bu konuyu konuşmuştuk. Ben dört çocuk istediğimi söyledim, o da evleneceğim şanslı adamın onları benimle birlikte yapmaktan zevk alacağını söyledi. Sonra ikimiz de güldük ve ben onun omzuna vurdum. Tanrım, neden notlar Wolfe'u işaret ediyordu? Angelo benim için doğru adamdı. Her zaman öyleydi.

İpekli bornozumu belime sararken, gelecek hafta ilk iş kliniğe gitmeye ve doğum kontrol hapı kullanmaya karar verdim. Wolfe'un yaşam tarzını benimseyecektim. En azından şimdilik. Okuyacak ve bir kariyer yapacaktım. Dışarı çık ve her gün çalış, bütün gün.

Ya da belki boşanmaya karar verirdik ve ben özgür olurum. Angelo'yla ya da başka biriyle evlenmekte özgür olurum.

Kapı açıldığında ve Wolfe yanında babamdan başkasıyla içeri girdiğinde hayallerimden sıyrıldım. Kendimi yatağa attım ve manzarayı seyrederken yatağın kenarına oturdum. Arthur'un alt dudağı titriyordu ve yürürken bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Wolfe sanki cezalandırılmış bir çocukmuş gibi dirseğini sıkıca tutuyordu.

"Söyle," diye tükürdü kocam, babamı altımdan yere fırlatarak. Dört ayak üzerine düştü ve hızla ayağa kalktı. Nefesimi içime çektim. Babamı hiç böyle görmemiştim. Savunmasız. Neler olduğunu anlamak zordu.

Ağzından çıkanlara inanmak daha da zordu.

"Figlia mia, niyetim asla o güzel yüzünü incitmek değildi."

Sesi şaşırtıcı derecede samimiydi ve daha da mide bulandırıcı olan şey, kalbimin ilk birkaç saniye boyunca onun sesine nasıl eridiğiydi. Sonra ben

bugün ne yaptığını hatırladı. Bütün ay boyunca nasıl davrandığını. kalktım ve onlara arkamı dönerek pencereye doğru yürüdüm.

"Şimdi gitmeme izin ver, yoksa vallahi..." Babam arkamdan Wolfe'a çıkıştı. Arkamdan itişip kakıştıklarını duydum ve kendi kendime acımasızca gülümsedim. Babamın kocama karşı hiç şansı yoktu. Benim de yoktu.

"Gitmeden önce halledilmesi gereken bir mesele var," dedi Wolfe, çekmecedan bir paket sigara çıkarıp Zippo'mu yakarak derin derin içime çekerken. Pencereyi aralayıp siyah gecenin mavi dumanı yutmasına izin verdim.

"Bilmeceleri bana bırak," diye havladı babam.

"Kanlı çarşaf mesesi," diye bitirdi Wolfe.

"Tabii ki." Babam arkamdan homurdandı. Arkamı dönüp yüzünde ne yazdığını izleyecek halim yoktu. "İneği satın almadan önce sağdığını düşünmüştüm."

Keskin bir tokat sesi duydum ve topuklarımın üzerinde döndüm. Babam yanağını tutarak geriye doğru yuvarlandı, sırtı dolabıma çarptı. Gözlerim büyüdü ve ağızım açık kaldı.

"Francesca henüz hazır değil," dedi Wolfe metalik tenoruyla, düşünceli ve sakın hareketleri az önce yaptığıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Ona doğru bir adım attı, aralarındaki tüm mesafeyi sildi ve onu gömleğinden tutup yukarı çekti. "Ve diğerlerinin aksine, parmağında yüzüğüm olsa bile bir kadına isteği dışında dokunmayacağım. Bu da bize başka seçenek bırakmıyor, değil mi Arthur?"

Babam gözlerini ona dikti ve Wolfe'un mokasenlerine bir parça kan tükürdü. Arthur Rossi sert bir adamdı. Onu bazı stresli durumlarda görmüştüm ama hiçbir zaman şimdiki kadar keyifsiz olmamıştı. Kocam karşısında çaresiz olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni rahatlatıyordu ama aynı zamanda insanlar üzerinde böyle bir etkisi olması beni korkutuyordu.

Wolfe yatağın ayakucundaki siyah spor çantasına doğru yürüdü ve fermuarını açarak küçük bir İsviçre bıçağı çıkardı. Arkasını döndü. Babam, içinde bulunduğu vahim duruma, tamamen bitmiş olmasına ve kendini geçindirmek için çaresizce ihtiyaç duymasına rağmen dimdik ve gururlu duruyordu. Eski dolabıma yaslandı, burun delikleri açıldı.

"Siz öldünüz. İkiniz de."

"Elini aç." Wolfe tehdidi görmezden geldi, bıçağı çevirerek açtı ve keskin bir kenar çıkardı.

"Beni kesecek misin?" diye alay etti babam, dudakları tiksintiyle bükülmüştü.

"Tabii gelinim bana bu onuru bahşetmezse." Wolfe bana bakmak için başını çevirdi. Gözlerimi kırıştırdım ve zaman kazanmak için sigaramdan bir nefes çektim. Belki de artık bu iki adama karşı umutsuzluk ve öfke hissetmediğim doğrudur. Hayatımı mahvetmişlerdi, her biri kendine özgü bir şekilde. Ve bunu öyle bir şekilde başarmışlardı ki, kendimi olumlu anlamda zarar görmüş hissetmişim. Onlara doğru giderken kalçalarımı kayıtsızca sallamaya yetecek kadar. Babam Wolfe'un onu kesip açmasından memnun görünürken, beni ona yaklaşıırken gördüğünde dişleri birbirine çarptı ve çenesi kilitlendi.

"Buna cesaret edemez."

Bir kaşımı kaldırdım. "Senin verdiğin kız vermezdi. Ben mi? Olabilirim."

Wolfe bıçağı bana uzattı, elimde bir silahla beni yaratan adamın önünde dururken sırtımı duvara yasladım. Bunu yapabilir miydim? Babamın uzattığı ve bana bakan açık avucuna baktım. Bu akşam erken saatlerde yüzüme tokat atmak için kullandığı avuç içi. Anneme yönelttiği aynı avuç içi.

Ama aynı zamanda yatmadan önce Clara yıkadıktan sonra saçlarımı ören avuç içi. Kısa bir süre önce maskeli baloda benimkini okşayan aynı el, bana gökyüzündeki en parlak yıldızmışım gibi bakan bir adama aitti.

İsviçre bıçağını titreyen parmaklarımla tuttum. Neredeyse parmaklarımla arasından kayıp düşüyordu. *Lanet olsun*. Bunu yapamazdım. Yapmak istedim ama yapamadım.

Başımı salladım ve Wolfe'a İsviçre bıçağını uzattım.

Babam memnuniyetle dilini şaklattı.

"Sen her zaman benim yetiştirdiğim Francesca olacaksın. Omurgasız küçük bir kuzu." Onu ve midemdeki çalkantıyı görmezden gelerek bir adım geri çekildim.

Wolfe bıçağı elimden aldı, yüzü sakindi, babamın elini tuttu ve dikey olarak kesip açtı, sık ve geniş bir şekilde kesti. Kan fişkırdı ve ben irkilerek başka tarafa baktım. Babam orada durmuş, açık avucundan akan kana bakıyordu, garip bir şekilde. Wolfe arkasını döndü ve yatağımdaki çarşafı çekip aldı, sonra da babamın ellerine attı. Babam çarşafı tutarken kanı çarşafı kirletti.

"*Bastardo*," diye mırıldandı babam. "Sen bir piç olarak doğdun ve ayakkabıların ve takım elbiselerin ne olursa olsun sen de bir piç olarak öleceksin." Gözlerinde katıksız bir nefretle kocama baktı.

"Asıl piç sensin." Wolfe sırtıttı. "Sen Yaratılmış Adam olmadan önce."

Vay be. Gözlerim aralarında gidip geliyor, babama doğru fırlıyordu.

Babam bu suçlamaya bir cevap vermek yerine, kendi anne babasının o on sekiz yaşındayken bir araba kazasında öldüğünü söylemişti ama ben onların fotoğraflarını hiç görmemiştim. Dar, çivit mavisi gözleriyle beni süzdü.

"Vendicare me."

al.

"Çarşafı al ve defol git. Yarın sabah, onları çok yakın aile üyelerinize sunabilirsiniz. Arkadaşlara değil. Made Men yok. Ve eğer bu medyaya sızarsa, o bıçağı boynuna bizzat dayayacağımdan emin ol... ve sertçe bükeceğim," dedi Wolfe, gömleğinin ilk düğmelerini açarak.

Babam bize sırtını döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Beni sevmeyen ama vücudumdan sık sık zevk alan bir adamla evlendiğimi, yeni gerçekliğimi kaydettiğimde kapının gümbürtüsü hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Çocuk sahibi olmak istemeyen ve babamdan tutkuyla nefret eden bir adamla nişanlıyım.

"Ben kanepeyi alacağım," dedi Wolfe, yataktan bir yastık kapıp pencereimin yanındaki kanepeye attı. Benimle aynı yatağı paylaşmayacaktı. Düşün gecemizde bile.

Koşarak yatağa girdim ve ışığı kapattım.

İkimiz de iyi geceler demedik.

İkimiz de bunun başka bir yalan olduğunu biliyorduk.

CHAPTER TWELVE

Francesca

BİR HAFTA GEÇTİ VE Wolfe ve ben her zamanki gece rutinimize geri döndük.

Bolca öpüşme, bolca dokunma, yalama, inleme ve Sadece ağızlarımız ve parmaklarımızla birbirimize sataşıyorduk. Ama oraya her gittiğinde -gerçekten oraya- geri çekiliyor ve odadan çıkmasını istiyordum. O da hep gitti. İlk seferimde çektiğim acı beni yaraladı ve korkuttu. Sadece fiziksel olarak da değil. İnanmama şekli, fiziksel çekimden daha fazlasını paylaşmadığımızı hatırlattı. Güven yoktu. Aşk yoktu.

Seks yapacaktık, muhtemelen yakında ama sadece benim şartlarımla. Sadece kendimi rahat hissettiğimde.

Hayat sürünerek devam ediyordu. Günler yapılacak işler ve gidilecek yerlerle meşgul ve darmadağındı, yine de önemli hiçbir şey olmadı.

Kocam onunla yatmayı reddetmemden dolayı giderek hayal kırıklığına uğruyordu. Bayan Sterling şehveti paylaşmamıza rağmen başka hiçbir şeyi paylaşmamamızdan dolayı hayal kırıklığına uğruyordu ve annem beni her gün aramaya devam etmesine rağmen babam benimle konuşmayı tamamen bırakmıştı.

Düğünden yedi gün sonra üniversiteden çıkıp Smithy'nin beni bekleyen arabasına doğru yürüdüm. Siyah Cadillac'a ulaştığımda Smithy'yi buldum.

ucuz takım elbisesi ve siyah Ray-Ban'leriyle yolcu kapısına yaslanmıştı. Ağzındaki lolipodu bir o yana bir bu yana yuvarlayarak bana başıyla selam verdi.

"Sürme sırası sende."

"Ha?"

"Büyük adamın emri. Eve dönüş yolunda otoyol olmadığı için sorun olmadığını söyledi."

Bana öğreteceğine söz verdiğinden beri Wolfe'tan sadece iki ders almıştım - kocamın iş hayatı dışında fazla zamanı yoktu - ama yapabileceğimi biliyordum. Wolfe doğuştan yetenekli olduğumu söylemişti ve iltifat konusunda da hiç gevşek değildi. Ayrıca, Smithy haklıydı - eve dönüş yolu şehir içi ve kalabalıktı. Pratik yapmak için mükemmeldi.

"Pekâlâ." Baş döndürücü bir gülümsemeyi bastırdım. Smithy anahtarları havaya fırlattı, ben de yakaladım. Arabayı itti ve sokağın diğer tarafındaki kafeye işaret etti.

"Doğa çağırıyor."

"çekinmeyin."

Beş dakika sonra gülümseyerek geri geldi.

"Eğer kocanız sorarsa, lütfen ona işeyebildiğimden bahsettiğimi bile söylemeyin. Sana orada olduğunu hatırlattığım için sikimi kesebilir." Bu şakayla beni şaşırttı ve gülümseyerek başımı salladım.

"Wolfe öyle biri değil."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Wolfe yaptığınız ya da maruz kaldığınız her şeyle ilgileniyor, buna sinir bozucu radyo reklamları ve orada yaşayan bir sokak kedisi olduğu için nefret ettiğiniz o sokak da dahil."

"Ona bir ev bulmalıyız," diye işaret ettim, sürücü koltuğuna kaydım ve küçük bedenime göre ayarlamak için öne doğru sürükledim. Aynaları düzelttim, sonra içimi çektim ve anahtarsız kontağı açtım. Araç mırıldanarak canlandı. Smithy yanımdaki koltuğa kayarken parmaklarımı direksiyona doladım.

"Hazır mısın?"

"Hiç olamayacağım kadar."

Çilli eliyle ufka doğru bir işaret yaptı. Kızıl-turuncu saçlarından bir yelesi ve kirpikleri vardı.

"Bizi eve götür, Frankie."

Bana ilk kez Frankie diyordu ve bu nedense kalbimin çarpmasına neden olmuştu. Annem bana Vita Mia derdi, babam ise

Wolfe bana Nemesis ya da Francesca diye hitap etti. Angelo bana tanrıça dedi ve ben bunu özledim. Onu özledim.

Onu hayatım boyunca görmemiş ya da konuşmamıştım. İyi olup olmadığını kontrol etmek için ona mesaj atmayı düşündüm ama kocamı kızdırmak istemedim. Bunun yerine, günlük sohbetlerimiz sırasında anneme iyi olup olmadığını sordum. Angelo'nun babası Mike'ın çok öfkeli olduğunu ve babama kocamın oğluna karşı adil olmayan davranışlarından şikâyet ettiğini, bunun da ani evliliğimden bu yana zaten sorunlu olan ilişkilerini daha da gerdiğini söyledi. Bugünlerde The Outfit'in erkekleri için işler pek iyi görünmüyordu.

Park yerinden kayarak çıktım ve Wolfe'un malikanesine doğru yola koyuldum. Sanırım *bizim konağımıza*. Köşeyi döndüğümde, direksiyon başında oturmaanın verdiği ani adrenalinle kalbim yavaşlıyordu ki Smithy inledi.

"Şu arkamızdaki Volvo kışımızın dibinden ayrılmıyor." Sinirlendiğinde İrlanda aksanı ortaya çıkıyordu. Smithy'nin yeraltı dünyasıyla hiçbir ilişkisi olmadığını ve Senatör Keaton'ın şoförlüğü işini kabul etmeden önce muhtemelen iyice kontrol edildiğini bilmeme rağmen Chicago'lu bir İrlandalıyla aynı arabada olmak beni tedirgin ediyordu.

Dikiz aynasına baktım ve hemen tanıdığım iki kişiyi fark ettim. Bandini ailesi için çalışan iki Made Men. Genellikle daha az konuşma ve daha çok kas gücü gerektiren işleri halletmek için gönderilen, etli butlu, 1.75 boylarında canavarlardı. Direksiyondaki bana kokuşmuş, çürük dişli bir sırıtış fırlattı.

Ateş et.

"Hızlan," diye emretti Smithy.

"Cadde kalabalık. Birini öldürebiliriz." Gözlerim çılgınca dans etti ve direksiyonu daha sıkı kavradım. Smithy koltuğunda kıpırdandı, geriye doğru baktı, şüphesiz benim sürmeme izin vermeyi teklif ettiği an için pişmanlık duyuyordu.

"Bize çarpmak üzereler. Hayır, iptal et, bize çarpacaklar. Sertçe." "Ne yapacağım ben?"

"Sola dön. Şimdi."

"Ne?"

"*Şimdi*, Francesca."

Hiç düşünmeden keskin bir sola döndüm, sürdüğümüz kalabalık mahalleden çıkıp batıya doğru dörtlüye ilerledim. Yol daha açıldı ve daha fazla hız kazanabilirdim, yine de vitesi zorlamaktan korkuyordum.

gaz pedalına sonuna kadar bastım. Smithy'nin ne yapmaya çalıştığını anladım. Onları kaybetmeyi umuyordu. Ama bu adamların yaşamak için insanları kovaladığını bilmiyordu.

"Otoyola çıkın," diye bağırdı.

"Smithy!" Telefonunu cebinden çıkarıp alnını silerken aynı anda ben de bağırdım.

"Odaklan,
Francesca."

"Tamam. Tamam."

Bir keskin dönüş daha yaptım, otoyola çıktım ve iki araç arasında boşluk yaratmadığımı görmek için birkaç saniyede bir dikiz aynamı kontrol ettim. Kalbim korkudan yerinden fırlayacak gibiydi. Tüm vücudum tüylerim diken diken olmuştu. Ne yapıyorlardı? Neden benim peşimdeydiler? Ama nedeni benim için çok açıktı. Angelo ile evlenmem gerekirken Wolfe ile nişanlanarak ailelerini utandırmıştım. Bunun da ötesinde, kocam Angelo'yu The Outfit'le (ve Mike Bandini'nin muhasebe şirketiyle) olan ilişkisi yüzünden bir ya da iki geceliğine hapse atmıştı.

Metalin metale sürtünme sesi kulaklarımı sağır etti ve Cadillac bize arkadan çarptıklarında öne doğru savruldu. Kapılardan ısı yükseldi ve yanık lastik kokusu burun deliklerime sızdı.

"Gaza bas, tatlım. Aramıza biraz mesafe koy," diye bağırdı Smithy, titreyen parmaklarıyla telefonunda gezinirken ağzından tükürükler saçılıyordu.

"Deniyorum." Direksiyonu daha sıkı kavradım, hiperventilasyon geçiriyordum. Göğsüm zangırdıyor ve ellerim o kadar titriyordu ki arabanın şeritler arasında zikzaklar çizdiğini hissediyordum. Yol nispeten açıktı ama ben Bandini'nin askerlerini atlatmaya çalışırken arabalar korna çalıyor ve yolun kenarına kayıyorlardı.

"Ne oldu?" Wolfe'un sesi arabanın içinde gümbürdedi. Smithy onu Bluetooth'a bağladı. Keskin bir nefes verdim. Onun sesini duymak güzeldi. Orada olmamasına rağmen, kendimi biraz daha kontrol altında hissettim.

"Takip ediliyoruz," dedi Smithy.

"Kim tarafından?"

Rahatlamamın yerini hemen korku aldı. Belki de benden kurtulduğu için mutlu olacaktı. Benim varlığıma katlanmak zorunda kalmadan babamdan aynı düzeyde intikam alabilirdi.

"Bilmiyorum," dedi Smithy.

"Bandini'nin askerleri," diye bağırdım arabanın gürültüsü arasında.

Wolfe bu bilgiyi sindirirken bir duraklama oldu.

"Angelo'nun babası mı?" diye sordu.

Havada bir çarpma sesi daha patladı ve tekrar bize çarptıklarında aracımız üç metre ileri utı. Başımdireksiyon simidine çarptı. Nefes nefese bir inilti çıkardım.

"Francesca, neredesin?" Wolfe'un sesi daha da sertleştı. Etrafıma bakındım, bir işaret bulmaya çalıştım.

"I-190," dedi Smithy, okul çantamı ayağıının altından kapıp telefonumu ararken. "Polisi arayacağım."

"Polisi aramayın," diye Wolfe.

"Ne?" Smithy ve ben hep bir ağızdan bağırdık. Bandini'nin adamları yine bize yaklaşıyorlardı. Cadillac öksürdü ve korkunç bir ses çıkardı. Tampon yolu çiziyor, betonun üzerinde sürükleniyordu. Bu bana *Grand Theft Auto* video oyunundaki araçların alev almadan önce çıkardıkları sesi hatırlattı. Angelo ve kardeşleri İtalya'daki yazlarımızda hep bu oyunu oynarlardı.

Angelo hep kazanırdı.

"Senin için geliyorum. Lawrence Caddesi ıkışıını kullan." Wolfe'un anahtarlarını aldığını duydum. Onu hiç araba kullanırken gördüğümü hatırlamıyorum. Hem de hiç. Ya o kullanıyordu ya da ben mahalleyi dolaşırken yanımda oturuyordu.

"Ben iyi bir sürücü değılim." Duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım ve ona bizi buradan tek parça halinde çıkaracak yeteneklerimden bu kadar emin olmaması gerektiğini hatırlattım. Gözlerim onun çıkışı aradı, gözbebeklerim yuvalarında çılgınca koşuyordu.

"Sen mükemmel bir şoförsün," dedi Wolfe ve trafikte hızla ilerlediğini, arka plandaki korna seslerine ve bağırıslara yaklaşık iki bin yasayı çiğnediğini duydum. "Ayrıca, eğer sana bir şey olursa, tüm Outfit'i havaya uururum ve Chicago'daki tüm Made Men'leri hayatlarının geri kalanında parmaklıklar ardına koyarım ve bunu biliyorlar."

"Sanırım seninle evlendiğim için," diye mırıldandım, Lawrence Avenue'yu daha iyi görebilmek için gözyaşlarımı kırıştıtararak. Smithy başını iki yana salladı. Bunu tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı.

"Bu senin suçun değıl," dedi Wolfe. "Oğlunu bir geceliğine hapse attım ve şirketi IRS soruşturması altında. Senin aracılığınla benden intikam almak istiyor."

"İşe yarıyor mu?" Sesim titriyordu. Wolfe'un Jaguar'ının motorunun hıza karşı zorlandığını duydum. Bana cevap vermedi. Arabamıza bir darbe daha.

Hıçkırıklarımı tuttum.

Smithy gösterge paneline vurarak, "Bizi yoldan çıkarıyorlar," diye bağırdı. "Silah çekebilir miyim?"

"Sakın buna cüret etme," diye bağırdı Wolfe. "Francesca'nın kafasındaki saç tellerinden biri kazara kımıldarsa..."

Tam bunu söylediği sırada, hava yastığının fırlayıp kafalarımızı koltuk başlığına çarpmasıyla aynı anda en gürültülü çarpışma sesi kulaklarımda çınladı. Beyaz toz konfeti gibi havada uçtu. Cadillac gıcırdayarak yolun kenarına yuvarlandı ve altımızda bir şeyin tısladığını hissettim. Hareket edemiyordum. Ağzımı açamıyordum. İnleyemedim bile. Burnum başımın arkasına doğru itilmiş gibi hissediyordum. Acaba kırdım mı diye düşündüm. Yüzümün bu hale gelmesiyle kocamın sonunda bana olan ilgisini kaybedip kaybetmeyeceğini düşündüm.

Bayılmadan önce aklımdan geçen son düşünce buydu.

"Francesca? Nem? Konuş benimle," diye seslendi Wolfe arka planda. Göz kapaklarım teslim olurken gözlerimin üzerine karanlık bir ekran yayıldı. Ona cevap vermek istedim ama yapamadım. Direksiyonunu tokatladığını duydum. "Hepsinin canı cehenneme. Yola çıkıyorum."

Kalan tüm enerjimle gözlerimi Smithy'ye çevirdim. Hava yastığı geri çekilirken başı sallanmaya başladı ve acı içinde inledi.

"Durumu iyi," diye mırıldandı Smithy. "Ağzından ve burnundan kan geliyor. Gözü de pek iyi görünmüyor."

"Siktir!" Wolfe bağırdı.

Smithy kemerini çözdü ve uzanıp beni de çözdü. "Ben...?" Wolfe "Evet" diye havladığında Smithy de aynı anda başladı.

Silahını çek. Ve eğer ona yaklaşırlarsa, Tanrı şahidim olsun, o piçleri benden önce öldür. Çünkü ben çok daha az insancıl olurum."

Ondan sonra bayıldım. Sanki kâbuslardan oluşan kalın bir battaniye üzerimi örtmüştü, boğucu ve kavurucu bir sıcak. Oradaydım ama gerçekte değildim. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Hatırladığım ilk şey, mavi ve beyaz

Kapalı göz kapaklarımın ardında parıldayan kırmızı polis ışıkları ve Smithy'nin polis memurlarına onları görmediğimizi ve araçlarından inmeden kaçtıklarını açıklaması. Elbette plakaları kayıptı ama muhtemelen yeni ve pahalı bir arabaya zarar vermek isteyen serseri çocuklardı. Sonra Wolfe'un kollarının beni sardığını ve gelin gibi ambulansa taşıdığını hissettim. Beni sedyeye yatırdı ve başka biri bana dokunmaya çalıştığında havladı.

"Efendim," diye tersledi erkek sağlık görevlisi, "boynuna bir destek takmamız ve omurga yaralanması ihtimaline karşı onu sabitlemek için bir sırt tahtasına bağlamamız gerekiyor."

"Peki. Nazik ol," diye tersledi. Gözlerimi açtığımda Wolfe'un yalnız olmadığını fark ettim. Yanında siyah yeleli, şık takım elbiseli tombul bir adam duruyordu.

Bir sağlık görevlisi gözlerime bir kalem ışığı tuttu, vücudumu sıvazladı ve görünür bir yara olup olmadığına baktı. Alnım morarmıştı ve tüm yüzüm şişmiş ve ağrıyordu.

Wolfe'un yanındaki adam hâlâ telefonuna bakarak mesaj yazıyordu: "Acil servise gelirse bir açıklama yapmamız gerekecek." "Kötü görünecek."

"Nasıl görüldüğü umurunda değil," diye karşılık verdi kocam.

"Bir hava yastığı patladığında hastaneye gitmek zorundasınız. Eğer gitmezseniz, Tıbbi Tavsiyeye Karşı Formu imzalamak zorunda kalırsınız. Onu alıp kontrol ettirmemizi şiddetle tavsiye ederim." Yumuşak bir kadın sağlık görevlisinin sesini duydum ve gözlerimi kırıştıtararak açtım. Yirmili yaşlarının sonlarında çekici bir kadındı ve kısa bir süreliğine, çapkın kocamın da onun içine bir şey sokup sokmayacağını merak ettim. Birdenbire ondan nefret ettim, öyle ki bizi yalnız bıraktığı sürece iyi olduğumu söylemek istedim.

"Sevgilim?" Wolfe parmaklarıyla yüzümü hafifçe yokladı. Gerçekten ona ait olduklarına inanamayacağım kadar nazikçe. "Seni hastaneye götüreceğiz."

"Hastane yok," diye inledim avucunun içine. "Sadece... ev. Lütfen."

"Francesca..."

"yok. Hava yastıkları patladı ama bize dokunmadı," diye araya girdi Smithy. Wolfe, "O hastaneye gidiyor," diye karşı çıktı.

"Efendim..." Wolfe'un yanındaki adam tartışmaya çalıştı.

Etrafımızda insanlar olduğu için mi böyle davrandığını merak ettim. Çünkü toplum içinde bana karşı nazik ve kibar olmalıydı. Bu düşünce beni korkuttu.

Çünkü içimden bir ses kocamın bu yeni yönüne tutunmak ve onu asla bırakmamak istiyordu.

"Lütfen. Sadece yatağımı istiyorum." Ağlamamak için kendimi zor tutarken sesim cümlelerin ortasında kesildi. Ağlarsam tekrar açılacağından emin olduğum bir dudağım yarılmıştı. Güzel sağlık görevlisi omzuna dokundu ve neredeyse onun kafasını ısırarak gücü kendimde toplayacaktım, ama sonra onun dokunuşundan kayıtsızca kurtuldu.

"Sadece yüzeysel çürükler," diye .

"Bir saat içinde evime özel bir doktor getirin." Wolfe parmaklarını takım elbiseli adama doğru şıklattı, sonra bana döndü.

"Eve," dedim ona.

"Evet. Evde." Wolfe yüzümdeki saçları taradı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı yanındaki takım elbiseli, çoktan aramayı yapmıştı.

"Kapa çenenin,
Zion." "Evet,
efendim."

Yaklaşık iki saat bir doktor ziyaretinden birkaç saat sonra yatağında uyandım. Wolfe yatağımın önündeki kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Gözümü açtığım anda dizüstü bilgisayarı kanepeye bıraktı, ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. ÇarşafLARımın altına kıvrıldım, dokunulamayacak kadar ağırım vardı ama o sadece yanıma oturdu ve ellerini kucağında tuttu.

"Smithy nasıl?" diye sordum. Sorunun kendisi saçmaymış gibi bana göz kırptı. İngilizce mi konuşuyordum? Eminim öyleydin. Sonra güzel yüzünde ay gibi bir gülümseme belirdi ve ben -bir parça melankoliyle birlikte- bu zalim koca canavarına aşık olduğumu anladım. O ışıltılı, içten gülümsemelerden biri için babamla boynuz tokuşturur, ejderhaları öldürür ve gururumu gümüş bir tepside ona sunardım. Onun parmağı altında olduğumu kendime bile itiraf etmek iç karartıcıydı.

"Gangsterler tarafından yollardan kovulduktan sonra sorduğunuz ilk şey bu mu? Yardım nasıl gidiyor?" Başparmağını yanağımda gezdirdi.

"O yardımcı değil. O bir şoför ve bizim arkadaşımız."

"Ah, Nemesis." Başını salladı, alnıma nazık bir öpücük kondururken gülümsemesi genişledi. Bu jest o kadar dokunaklıydı ki hıçkırıklara boğulmanın eşiğine gelmişim. Su isteyip istemediğimi sormadan komodinin üzerindeki bardağı çatlak dudaklarıma götürdü ve birkaç yudum almama yardım etti.

"Sterling deli gibi endişeleniyor. Yolun aşağısındaki lokantaya gitti ve sana Hansel ve Gretel şeker evi yapmaya yetecek kadar waffle aldı."

"Aç değilim." Yatakta yer değiştirdim. Her nasılsa, birkaç saat sonra her şey daha da çok acıyordu. Aslında morluklar değil, adrenalinin etkisi geçtikçe vücudumda yarattığı etkilerdi.

"Şok edici." Kocam gözlerini devirdi. Senatör Wolfe Keaton'ın öfkeyle gözlerini devirmesi göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzaraydı.

"Ama bir sigarayı çok isterim." Kuru kanımın tuzlu tadını alarak dudaklarımı yaladım. Masama doğru yürüdü ve paketinden ince bir Vogue sigarası çıkardı, yanıma oturdu ve dudaklarımın arasından geçirdi. Sigarayı benim için Zippo'mla yaktı, tıpkı eski bir siyah-beyaz filmdeki gibi. Sigaramın etrafında gülümsedim.

"Bunu alışkanlık haline getirecek misin?" diye

sordu. "Neyi alışkanlık haline getireceğim?"

"Beni ölümüne korkutuyor."

"Beni ne kadar kızdırdığına bağlı. Bana neredeyse suikasta uğradığını söylemeyi unuttun. Hem de babam tarafından."

"Boktan bir hedef gönderdi," diye cevap verdi, sesine metalin bir kısmı geri dönmüştü. "Beni öldürmek konusunda sadece yarı ciddi. Ne de olsa kızını rehin tutuyorum."

Buna hiçbir şey söylemedim.

Yatağımdan kalktı, kıvrak vücudu artık gergin değildi. "İyi olmana sevindim."

Gitmek üzere olduğunu fark ettim. Gözlerim kol saatime takıldı. Saat sabahın üçüydü. Springfield'a uçmak için erken kalkması gerekiyordu. Ama bana sevgisini gösterdikten sonra bugün beni terk etmesi fikrine katlanamıyordum. Onu kaybetmek istemedim. Hayatım tehlikeye girmeden birkaç saat önceki halimize dönmemizi istemiyordum. Birbirlerini kuru kuru becermekten zevk alan ve arada bir yemek masasını paylaşan iki yabancı.

Hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde, önceki durumuna geri dönmek istediğini biliyordum. Ve eğer o giderse, biz de giderdik.

Kapıya geldiğinde "Hayır," diye mırıldandım. Yavaşça arkasını döndü, beni taradı. Her şey yüz ifadesinden belliydi. Ne sormak üzere olduğumu bilmenin verdiği dehşet. Onun için ben bir değerdim. Artık iyi olduğumu bildiğine göre, gününe devam edebilirdi. Ya da daha doğrusu gecesine.

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum. Sadece bu gece kalabilir misin?" Gözlerimi kırptım, sesimdeki çaresizlikten nefret ediyordum. Kapıya tekrar baktı, neredeyse özlemle.

"Sabah erken kalkacağım."

"Beni esir alan kişi bana oldukça rahat bir yatak verdi," diyerek yatağı okşadım, morluklarımın altında kızarıyordum. Bir ayağından diğerine geçti.

"Sterling'e iyi olduğunu söylemeliyim."

"Elbette." Gözyaşlarımı kırıştırarak sesimi cıvıl cıvıl çıkarmaya çalıştım. "Evet. Muhtemelen çok endişelenmiştir. Söylediklerimi unut. Ayrıca yorgunum. Sanırım sen kapıyı kapatmadan önce uyuyakalacağım."

Başını salladı ve kapıyı aralık bıraktı.

Yerine getirilmeyen isteğimin yasını tutamayacak kadar yorgundum. Odamdan çıktıktan bir dakika sonra, su bardağımın içinde yüzen yarım içilmiş sigarayla uyuyakalmışım, bu alışkanlık Wolfe'un arkamdan bardakları toplarken nefesinin altında küfretmesine neden oldu.

Ertesi gün uyandığımda saat yediyi gösteriyordu. Kendimi uyandırmaya çalıştım ama vücuduma baskı yapan büyük bir ağırlık hissettim. Tanrım. Ne kadar kötü yaralanmışım? Bir santim bile hareket edemiyordum. Sağ kolumu oynatmaya çalıştığımda, düğmeye basıp cıvıltısını durdurmak için çalar saate uzandığımda, beni hareket etmekten alıkoyanın ağrı olmadığını fark ettim.

Kocam arkamda uyuyordu, karnı sırtıma yaslanmıştı. Hâlâ takım elbisesinin içindeydi, derin ve sessiz nefesler alıyordu. Kıyafetlerimizin arasından penisinin kıcıma girdiğini hissedebiliyordum. Sabah odunu vardı. Yüzümün kızardığını hissettim, gülümsememi bastırdım.

Benim odama döndü. Geceyi yatağımda geçirdi. Bir şey istedim - bana asla olmayacağını açıkça söylediği bir şey - ve bana verdi.

Elimi göbeğimi çevreleyen kolunun üzerine koydum, burnu ve ağzı kürek kemiğimin yanına itildi. O sabah tek bir şey için dua ettim; bunun tatlı bir yalan değil, yasak bir gerçek olması için.

başla çıkamazdım.

Ama bir gerçeği bulmak ve o damarı kadar kazmak? Bu meydan okumaya .

CHAPTER THIRTEEN

Wolfe

Francesca Rossi'nin varlığının farkına varmadan **çok** önce, babasının iş gününü yakından incelemiştim. İntikam peşinde koşmak tam zamanlı bir işti ve ne kadar çok şey bilerseniz, o kadar çok şeyi mahvedebilirdiniz. İşinde zayıflık ve sözleşmelerinde boşluklar aradım, aslında kızı onun en değerli varlığıydı. herhangi bir striptiz kulübünden hem daha ölümcül hem de daha kişiseldi. Sorun, Arthur'un kızına artık değer vermediğini fark ortaya çıktı. Söyleyebildiği kadarıyla, o artık onun müttefiki değildi. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, işini miras almaya değil, öldürmeye kararlı bir adamla evlendi.

Oyun değişmişti.

Arthur, Mike Bandini'nin kızını hedef almasına izin verdi.

Çünkü onun kızı aynı zamanda benim karımdı.

Ve aptalca ona kanıtladığım gibi karım benim için önemliydi.

Jaguar'ım Küçük İtalya'daki Mama's Pizza restoranının önünde durdu. Taze pişmiş ekşi maya, domates çorbası ve benim lanet olası *üzüntümün* koktuğu şirin bir yerdi. İşletme her ay dağlar kadar para kaybediyordu ama harika bir para aklama mekânıydı. Outfit'in günlük toplantılarını yaptığı yerdi. Mama's Pizza'ya karşı beslediğim karanlık duygular beni o aptallara derdimi anlatmaktan alıkoymaya yetmedi.

Smithy araçtan indi ve benim için arka kapıyı açtı. Tezgâhın arkasındaki tombul, şaşkın kadını görmezden gelerek restorana girdim ve onun arkasındaki kapıdan geçtim. Loş odaya adım attığımda yuvarlak bir masanın etrafında oturan on adamla karşılaştım. Sarı, yarı yanmış, yanmayan bir mumla tamamlanmış eski kareli beyaz ve kırmızı İtalyan BS idi. Masanın arkasında kayınpederim oturuyordu.

Yuvarlak masalar hiyerarşiyi bozdu.

Mama's Pizza'ya en son gittiğimde masa kare şeklindeydi ve başında Arthur Rossi vardı.

Ve arkasında av tüfeklerini gösteren camlı bir pencere asılıydı. Resim gibi.

Ona doğru yürüdüm, arkamdaki sinir bozucu kadın bir nefeste bağırıp özür diledi ve masayı içindekilerle birlikte -bira, şarap, su, portakal suyu ve galeta- önündeki adamların kucaklarının üzerine devirdi. Orada oturmuş, ağızları bir karış açık, şok ve öfke perdesinin ardından beni izliyorlardı. Rossi'nin önünde duruyordum, elbise pantolonu içtiği şarapla kirlenmişti. Yanında Mike Bandini oturuyordu, Angelo'nun babası, yavaşça sandalyesinden kalkmaya başladı, hiç şüphesiz ya kaçacak ya da bana silah doğrultacaktı. Omzunu kavradım, parmaklarımı derisinin içinden kemiklerine değene kadar soktum, sonra onu sandalyesine geri ittim ve sandalyeyi odanın diğer tarafına doğru tekmeledim. Sandalyenin ahşap ayakları güçten bir adım geriye kaydı. Arthur'a baktım, beyaz çarşafı kendi kanıyla lekelediği gecedan kalma avucunun hâlâ sarılı olduğunu görmekten memnun oldum.

"Bugün yüzün nasıl, Bandini?" Angelo'nun babasına iyi huylu bir şekilde gülümsedim. Dişlerini sıkarak bana sırttı.

"Tek parça halinde." Gözleri sağa sola bakıyor, diğerlerinin sürpriz ziyaretime tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Hayalet gibi solgunlardı ve altlarına sıçıyorlardı. Ben polis değildim. Onlarla başa çıkabilirlerdi. White'ı kovduracak, daha da kötüsü Bishop ve Rossi'yi bir daha çıkamayacakları kadar derin bir boka batıracak güce sahip olan adam bendim. Ama benden kurtulmak da işe yaramadı. Ve şimdi, bu söz konusu bile olamazdı. Şoförüm ve iki güvenlik görevlisi ön tarafa park etmişti.

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü karımın yüzü öyle değil. Hatta burnu hâlâ kanıyor." Hiç uyarmadan burnuna bir yumruk attım, etrafımızdaki tüm adamların hep birlikte ayağa kalkmasını sağladım, ancak Arthur eliyle oturmalarını işaret etti, dudakları ince bir çizgi halinde inceldi. Mike'ın başı dikleşti.

sandalyesi geriye doğru uçu ve içinde kendisi olduğu halde yere düştü. İki adım attım ve aramızdaki mesafeyi yuttum.

"Kaburgaları da ağrıyor," diye ekledim Mike'ın kaburgalarına tekme atarak. Etrafımızdaki herkes dişlerini sıktı, içinde bulundukları durumun kırılğanlığından dolayı öfkeliydiler. Göğüs cebimden bir mendil çıkardım ve teatral bir şekilde iç çekerek ellerimi sildim. "Son olarak, dudakları ağrıyor. Seçimi sana bırakıyorum, yumruk mu ayak mı?" Başımı eğerek ona baktım. Karımın yatağında uyanmak hoş olmayan bir sürprizdi. Ama beni memnun etmeye çalışırken kışının küçük bir ustalıkla ereksiyonuma girdiğini hissetmek, gerçek seks olmadan geçen bir ömür gibi görünen bir şeyden sonra kesinlikle alışabileceğim bir şeydi. Çok acı çektiğini biliyordum ama yine de onu çarşafın altında kuru sikmek için duyduğum dürtüye karşı koyamadım. Ben de öyle yaptım; elbise pantolonumun kemerini çözdüm ve sikimi göt yanaklarına bastırdım. Geceliğine boşaldıktan sonra, Bayan Sterling'e içtiğinden, yediğinden ve ağır kaldırmadığından emin olmasını emrederek odasından çıktım. Telefonu elime almadan hemen önce Zion'a onun için bir koruma tutmasını söyledim.

"Yumruk." Mike sırttı, dişleri kan içindeydi. Ne de olsa bir gangsterdi.

"Ayak o zaman. Senden emir almıyorum." Elimi kırdım.

Oxford giysili ayağımı yüzüne doğru uzattım ve burnu olurken bir çatırtı duydum. Geri adım atarak odanın içinde dolaştım. Benim de günümü, yaşamak için verdiğim emeği mahveden adamlarla geçirmekten daha iyi yapacak işlerim vardı.

"Bugün kendimi yardımsever hissediyorum. Belki de yeni evli olmanın verdiği mutluluktandır. Ben her zaman umutsuz bir romantik olmuşumdur." Arthur'un çarpık yüzünü ve etrafındaki askerleri taradım; askerler kıpkırmızı bedenlerinden yayılan elektrikli bir meydan okumayla oturuyorlardı. Yumruklar sıkılı, çeneler dik, ayaklar yere vuruyordu. Beni öldüresiye dövmek için can atıyorlardı ama iç karartıcı bir şekilde dokunulmaz olduğumu biliyorlardı.

Ama her zaman böyle değildim. Ve Arthur Rossi zayıflığının tek sebebiydi.

"Francesca'ya bunu yapan piçlerin canını bağışlayacağım. Ama nazik bir hatırlatmanın - ki inanın bana, bu benim naziklik anlayışım - gereğinden fazla olduğunu düşündüm. Sizi tamamen kapatacak ve işinizin her parçasını yok edecek güce ve araçlara sahibim. Tüm geri dönüşüm ve temizlik projelerinizin sonlandırılmasını sağlayabilirim. Sizinkine rakip olan tüm restoran ve barları satın alma, onlara para saçma ve sizinkini ettirmelerini izleme gücüne sahibim. Sizin işinizin de

Ailelerin akşam yemeğinde yiyecek ekmek kııntısı yok ve tıbbi faturalarınız ödenmemiş. FBI'ı yeraltı kumarhanelerinize ve genelevlerinize gönderebilirim. Yıllardır uykuda olan davaları yeniden açabilir ve sokaklarınızı dolduracak kadar müfettiş tutabilirim"-derin bir nefes aldım-"ve sahip olduğunuz her kuruşun kanını kurutabilirim. Ama bunu yapmayacağım. En azından henüz değil, o yüzden bana bir sebep göstermeyin."

Arthur kaşlarını çattı. Şu ana kadar sessiz kalmıştı. "Kızıma zarar verdiğimi mi ima ediyorsun, seni küçük pislik?"

"Bandini'nin kası yaptı." Yerden kalkıp yüzündeki kanı silen arkadaşını işaret ettim. Arthur sertçe Bandini'ye döndü. Ah, kardeşim. Haberi bile yoktu. İmparatorluğu parçalanıyordu. Gücü her geçen dakika azalıyordu. Bu benim için pek de iyi bir şey değildi. Zayıf bir kral deli bir kraldır.

"Bu doğru mu?" Arthur tükürdü.

"Düğünlerinin olduğu gün oğlumu hapse attı." Mike çöp kutusuna kan tükürdü. Mike'a doğru yürüdüm, yakasını avucumun içine aldım ve bana bakması için çekıştirdim.

"Karıma bir daha yaklaşırsan bunu bir savaş sebebi sayarım. Hem de rekor bir sürede bitirmek için fazlasıyla donanımlı olduğum bir savaş," diye uyardım. "Anlaşıldı mı?"

Bakışlarını benden kaçırdı, gözlerimdeki kararlılığı görmek istemiyordu. "İyi, *stronzo*, iyi!"

"Aynı şey oğlunuz için de geçerli. Onu karınızın yanında yakalarsam, karınızın onun hamile kalmasına izin verecek kadar sarhoş olmasına üzülecektir."

"Angelo ne isterse yapabilir," diye geveledi yumruğunu havada sallayarak. "Onu bu işe karıştırmayın."

"Bunu göreceğiz. Rossi," dedim Mike'a dönerek. Arthur çoktan ayağa kalkmış, savaşımadan yenilmeyi reddediyordu. Yıllardır bu anın hayalini kurmuştum. Onun üzerinde böyle bir güce sahip olmayı. Ve şimdi, nihayet ona sahip olduğumda, küçümseme ve temkinlilikten başka bir şey hissetmedim. Buraya gelmek hesaplanmamış bir riskti. Bu adamların ahlaki bir pusulası yoktu ve Francesca'nın sonu altı ayak altında olursa, kendimi asla affedemezdim. En başta onu bu pisliğe bulaştıran bendim.

Yüzünü işaret ederek, "Askerlerinize ve ortaklarınıza daha kısa bir tasma takın," diye emrettim.

"Yani, karının sana yaptığı gibi mi?" Cebini yokladı ve bir puro çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Görünüşe göre

senin daha iyi bir kararın. Aylar önce buraya asla ve o zaman bile kellemi istiyordun," dedi Arthur.

"Kafan bende."

"Öldürmek için saldırmak yerine yemeğinizle oynuyorsunuz Senatör Keaton. Bir gence aşık olmuşsunuz ve planınızda bu yoktu."

"Bana söz ver," diye tekrarladım, göz kapağımın arkasında bir sıkıntı tikinin titreştiğini hissederek.

Arthur elini salladı. "Kendi kızıma zarar vermeyeceğim ve bu odadaki hiç kimsenin de vermeyeceğinden emin olacağım. Ne de olsa o benim kanımdan, canımdan biri."

"Sakın bana hatırlatma."

Eve dönerken Bishop ve White'ı bir konferans görüşmesine çağırdım. İki şeyi biliyordum: konferans görüşmesini geri çevirmeyeceklerdi, çok fazla cephane olduğunun farkındaydılar ve telefonda herhangi bir şey sızdırmamı istemiyorlardı - tam da aynı nedenle. Sorun şuydu ki, yozlaşmış pisliklerin istediklerini yapmalarından bıkmıştım. Özellikle de bu süreçte masum insanlar zarar görüyorsa.

Özellikle de o insanlardan biri parmağında yüzüğüm olan kadınsa.

"Arkadaşımızı ziyaret ettiğinizi duydum." Diğer hattan gelen araba sesleri ve güneşli kahkahalar Bishop'ın golf oynadığını gösteriyordu. White sessiz kaldı.

"Nasılsın, Preston?" Smithy yoğun Chicago trafiğinde zikzaklar çizerken arka koltukta rahat bir şekilde oturarak sordum. Preston'ın Arthur'a yaptığım ziyaretle ilgili yorumunu kabul etmedim çünkü bana kalırsa oraya hiç gitmemiştim. Cebimden Francesca'nın Zippo'larından birini çıkardım ve dalgınca açıp kapattım. Bir şey -nedenini bilsem de- bu sabah odasından çıkarken yanıma almamı gerektirmişti.

"Ben iyiyim. Bunu sormanızın özel bir nedeni var mı?" Preston telefonda duyulabilir bir sıkıntıyla homurdandı. White zorlukla nefes aldı,

cevabımı bekliyordu. Konuşmada kartları elinde tutan tek kişinin ikinci bir çizgiye sahip yeşil bir politikacı olması berbattı.

"Sadece gelecek yılki seçimlere nasıl hazırlandığınızı kontrol etmek istedim." Camdan dışarı baktım. Nemesis yanımdayken arabada oturmak daha güzeldi. Hoş sohbetler ettiğimiz için değil - nadiren böyle olurdu - ama Chicago'ya her zaman güzel, büyüleyici ve özellikle onun için meşgulmüş gibi gülümsediği için. Hayattaki küçük şeylerin değerini bilirdi.

"En çılgın beklentilerimin çok ötesinde bir performans sergilediğimden eminim. En azından anketlere göre." Bishop dilini şaklattı ve golf sopalarını arabasına yerleştirdiğini duydum. Rossi'nin onunla iş yapmasına şaşmamalı. Hedonist pisliğin sözlüğünde çalışmak diye bir terim yoktu.

"Birkaç kötü basın bülteninin mahvedemeyeceği bir şey yoktur herhalde," diye takıldım ve sadede geldim. Ne de olsa bu pek de sosyal bir görüşme sayılmazdı.

"Ne ima ediyorsun?" Beyaz havladı ve ağzından çıkan tükürüğü neredeyse görebiliyordum. Tanrım, berbat görünümlü bir yaratıktı. Yozlaşmış bir polis olduğu için ondan biraz daha fazla nefret ediyordum. Dürüst olmayan bir politikacıyla başa çıkabilirdim. Bütün politikacılar yozlaşmıştı ama bazıları yine de iyiydi. Yozlaşmış bir polis olmak seni bir bok parçası yapıyordu. Hikayenin sonu. White, Chicago Polis Departmanı'nı temsil ediyordu, rahmetli ağabeyim de bunun bir parçasıydı. Romeo, White'ın bugünlerde operasyonların komutanı ve şefi olduğunu bilseydi nasıl hissederdi düşünmek bile istemiyorum.

"İşinizi hâlâ beni tatmin edecek şekilde yapmadığınızı ima ediyorum. Karım dün bir araba takibindeydi. Bandini'nin adamları."

"O nasıl?" Bishop biraz bile ilgilenmeden sordu.

"Bana şaka yapmayı bırak. Hayat birbirimizi umursuyormuşuz gibi davranmak için çok kısa."

Bishop, "A: kampanyayı hiçbir koşulda tehdit etmeyin ve B: bana doğrudan talimat verin, ben de yardıma ihtiyacınız olan kaynağa ileteyim," önerisinde bulundu.

"Benimle koşullar hakkında konuşabileceğini sanmıyorum," diye tersledim. Jaguar malikânemin kapısından içeri girdi. Bugün, üniversiteden mezun olduğumdan beri, kariyerim boyunca yapmadığım bir şeyi yapmıştım. Bir gün izin aldım.

Francesca'nın kendini iyi hissettiğinden ve hastaneye gitmesine gerek olmadığından emin olmak istedim. Smithy benim için kapıyı açtı. Dışarı çıktım.

"Şu anda, *müvekkilinize* karşı artan öfkemi yatıştırmak için," diye vurguladım, "iş arkadaşlarını ve kendisini karımdan uzak tutmasını söylemenizi rica ediyorum. Bu herkesin yararına, sizinki de dahil."

"Peki," diye White.

Bishop sessiz kaldı.

"Sen de, Tiger Woods."

"Seni duydum," diye kestirip attı. "Bunu bir süre daha başımızın üstünde mi tutacaksın Keaton? Çünkü her yerde düşman edinmeye başladın. Önce bilmem kim ve ekibiyle, şimdi de bizimle. Hiç arkadaşın kaldı mı?" diye merak etti.

"Benim arkadaşına ihtiyacım yok," dedim. "Benim çok daha güçlü bir şeyim var.
Gerçeği."

Karımı sebze bahçesinde ince bir sigara içerken ve bitkileriyle ilgilenirken buldum. Uzun mavi bir etek ve beyaz bir elbise gömleği giymişti. Ailesi onu tamamen reddettikten sonra bile onların kurallarına uymayı tercih etmesinde güçlü ve kararlı bir yan vardı.

Onunla ilk tanıştığımda bir kukla olduğunu düşünmüştüm. Arthur Rossi tarafından tasarlanmış, kırabileceğim parlak, güzel bir oyuncak. Onu tanıdıkça ne kadar yanıldığımı daha iyi anladım. Alçakgönüllü, mütevazı, dirençli, masum ve kültürlü biriydi. Maskeli balo gecesi, ailesinin onun olmasını istediği şeyde mükemmelleştiği için onunla alay ettim, düzgün ve terbiyeli olmanın, kısa etek giyen ve hareket eden her şeyi beceren başka bir meydan okuyan, asi, yirmi birinci yüzyıl çocuğu olmaktan çok daha göz korkutucu olduğu gerçeğini tamamen göz ardı ettim.

Merhametli, iyi niyetli bir kadın olduğunu öğrenmeden önce çürük olduğu için onunla alay ettim.

Francesca alnındaki teri ve toprağı sildi, arkasını döndü ve bir torba gübre almak için kulübeye doğru yürüdü. Durdu ve alnını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. Alnındaki çürük küçüktü ama iğrençti ve

Yeşil. Kulübeye doğru adım attım, arkasına uzandım ve ağır çantayı ondan aldım.

"Neden bu kadar inatçısın?" Sebze bahçesine doğru taşırken onu suçladım. Küçük botları ve her şeyiyle beni takip etti. O kadar küçüktü ki, sık sık onun içinde olduğum geceyi hatırlar, ne kadar tatlı ve sıkı hissettiğinin tadını çıkarırdım. Bekaretinden dolayı değil, sadece o küçücük halinden dolayı.

"Neden hep böyle...sensin?" Beni takip etti, adımlarında bir sıçrama vardı. Sebzelerin önünde durdum ve ilk kez bu bahçeyi ne kadar muhteşem yaptığını fark ettim. Gerçek şeyler yetiştiriyordu. Domates, turp, nane ve fesleğen. Çiçekler taze saksılardan dökülüyordu ve küçük bahçesini çevreleyen sıra sıra çiçek tarhları vardı. Benim tarzım değildi. Çok yoğun ve renkli, çok fazla tür, görüntü ve kokunun karışımı. Ama bu yerde Bayan Sterling dışında onu gerçekten mutlu eden tek şey buydu.

"Başka kim olabilirdim ki?" Çantayı bitkilerin yanına koyarak, onları ezmeye dikkat ederek cevap verdim. Dik durdum ve ellerimi sildim.

"Başka biri," diye alay etti.

"Kim gibi? Angelo mu?" Sadece bir aptal böyle bir zamanda onun adını yüksek sesle söyleyebilirdi. Ama karım söz konusu olduğunda gerçek bir ahmak olabileceğimi açıkça belirtmişim.

"Aslında senin sen olman hoşuma gidiyor," dedi bir omzunu yukarı kaldırarak.

Anormal derecede acıyan enseme ovuşturdum.

"Yavaşlaman gerek."

"Öyleyim. Bugün ağırdan aldım. Ödevimi yaptım ve buraya sadece yarım saat önce geldim. İlk tur sebzeleri hasat etmeye ve onları yolun aşağısındaki okula göndermeye hazırlanıyorum. Hepsi organik." İlk kez benimle yüzleşmek için döndü ve morarmış gözünü ve kesik dudağını görünce kalbim sıkıştı. Çenesinin altına bir yumruk attım.

"Bu yavaşlamak değil. Bu hızlanmak. Beni çılgınca bir şey yapmaya zorlama."

"Ne gibi?"

"Seni kaçırmak gibi."

Kıkırdadı, bacaklarına baktı, yanakları kızarmıştı. "Bana çocukmuşum gibi davranıyorsun."

"Lütfen. Sana yapmak istediğimi çocuklara yapsaydım, hayatımın geri kalanını gözlerden uzak bir mahzende geçirirdim ve bunun için de çok iyi bir nedenim olurdu."

Çömelmiş, çiçek tarhlarından toplayıp attığı ölü yaprakları arıyordu. Yumruklarımı elbise pantolonumun ceplerine sokmuş, arkasını izliyordum. Nemesis'in sırtının alt kısmında Venüs'ün gamzeleri vardı ve onu arkadan yerken başparmaklarımı gamzelerine batırma ihtiyacı içime çöktü. Boğazımı temizledim.

"Bir çanta ve biraz atıştırmalık hazırla. Gidiyoruz."

"Ha?" Başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden bahçeyle uğraşmaya devam etti.

"Yarın hafta sonu için Michigan Gölü'ndeki kulübeme gidiyoruz. Biraz dinlenmek belli ki gündeminde yok, o yüzden bunu ben yapıyorum."

Başını çevirip beni izledi, gözlerini kısarak güneşe baktı ve ellerinden birini güneşten korunmak için siper olarak kullandı. "Sorun değil. Yaralı değilim, Wolfe."

"Dayak yemiş gibi görünüyorsun ve insanlar özellikle spekülasyon yapmakta çok iyiler. Seni şehir dışına çıkarmalıyım." Bu sadece kısmen doğrudu. Yeni karımın hırpalanmış yüzünü herkesin içinde göstermesi pek de ideal değildi. Ama ondan başka bir arkadaş da istemiyordum. Sterling sürekli etrafımızı kokluyordu ve Smithy de tam bir baş belasıydı. Ayrıca, Bishop haksız değildi. Aslında benim hiç arkadaşım yoktu. Birkaç günlüğüne düşmanlarımdan uzaklaşmak aklıma gelen en kötü fikir değildi. Biraz nefes almaya ihtiyacım vardı ve açıkçası Nem şu anda bir şekilde tahammül edebileceğim tek kişiydi.

"Bir sürü ödevim var," dedi. "Yanında götür."

"Bayan Sterling'i yalnız bırakmaktan nefret ediyorum."

"Güvenlik onunla kalacak. Biz yalnız gidiyoruz." "Bu protokole aykırı."

"Protokolü siktir et."

Sessizlik vardı. Dudağını çiğniyordu, bu da başka bir engel bulmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

"Kulübeye giden yolun bir kısmını sen sürebilirsin," diye teklif ettim. Tam da yapacağını bildiğim gibi neşelendi. Bandini'nin pislikleriyle yaşadığı deneyim onu öğrenmekten alıkoymamıştı. Ondan nefret edemememin nedenlerinden biri de buydu. Denesem bile. Azimliydi ve en iyi yanı da bunu kendisinin bile bilmemesiydi.

"Gerçekten mi?" Gözleri heyecanla parlıyordu. Yaz gökyüzü gibi berrak maviydi. "Olanlardan sonra bile mi?"

"Özellikle de olanlardan sonra. Başardın. Alnın nasıl?"

"Hissettiğinden daha kötü görünüyor."

Çok güzel görünüyor.

Tabii ki bu sözleri söylemek bir seçenek değildi. Bahçeden ve karımdan uzaklaşarak balkona doğru döndüm. Cam kapılara ulaştığımda durdum ve ona son bir kez daha baktım. Tekrar çömelmiş, işine devam ediyordu.

"Artık onlar için endişelenmene gerek kalmayacak," dedim.

"Onlar mı?" Gözlerini kırıştırdı. Liste her geçen saniye büyüyordu. Önce babası, sonra Bandini'ler.

"Seni incitmek için en ufak bir fikri olan her pislik."

Ofisime gittim ve gecenin geri kalanında kendimi oraya kilitledim, onun yanında uyumadan gece ziyafetim için odasına gideceğime kendime güvenmiyordum. Zaten bir kontrol sorunum vardı.

Bende yoktu.

Hepsi ondaydı.

CHAPTER FOURTEEN

Francesca

Direksiyon başında gevşemem tam bir saatimi aldı.

Sadece Wolfe'un değerli Jaguar'ını mahvetmekten endişe etmiyordum - Bandini'nin adamlarının beni kovalarken Cadillac'a arkadan çarpmaları aklıma geliyordu - aynı zamanda kocamın yanında da kendimi pek rahat hissetmiyordum. Geceyi benimle geçirdikten sonra dün gece odama gelmemişti. Onun göl evine gidiyorduk. Orada da farklı odalarda uyumayı mı planlıyordu? Açıkçası, bunu ona hiç yakıştıramadım. Durumumuz hakkında bana tavsiyede bulunacak kimsem yoktu. Tek ilişki tavsiyesi kaynağım *olan Cosmo ve Marie Claire*, yirmi birinci yüzyılda zalim, duygusal açıdan ciddi şekilde bodur senatörlerle görücü usulü evlilik konusunu tam olarak ele almıyordu.

Bayan Sterling önyargılıydı. Kocamla mutlu olmamı sağlamak için duymak istediğim her şeyi söylerdi. Annem kendi evliliğini kurtarmaya çalışmakla meşguldü ve Clara sahip olduğum büyükanneye en yakın şeydi, yani evet, iğrençti.

Andrea'yı arayabilirdim ama bu noktada bir yardım vakası olmaktan korkuyordum. Her zaman kafam karışık. Sonsuza kadar bilgisiz.

Bu da beni Michigan Gölü'ndeki kulübeye giden yol boyunca düşüncelerimle baş başa bıraktı. Wolfe buraya kulübe dediğinde, şirin ve mütevazı bir yeri kastettiğini düşünmüştüm. Gerçekte, kayadan yapılmış lüks bir mülktü.

Açık hava spa küveti, doğrudan göl manzarası, yükseltilmiş ahşap balkonlar ve mimari açıdan büyüleyici bir rustik cazibeye sahip. Kiraz ağaçları ve yemyeşil tepelerin arasına sıkışmış, ürkütücü bir havaya sahip olmadan medeniyetten yeterince uzaktı. Kocamla herkesten bu kadar uzakta vakit geçirme ihtimali kalbimi kabarttı. Ama heyecanla karışık bir korku da vardı.

"Bir dizi Nemesis sorusunun daha bana geldiğini hissediyorum." Wolfe yolcu koltuğunda bağdaş kurmuş oturuyor, güçlü parmaklarının arasında Zippo'mu çeviriyordu. Alt dudağımı ısırtıyor, başparmağımı direksiyona vuruyordum.

"Hiç aşık oldun mu?" "Bu nasıl bir soru böyle?" "Cevabını istediğim bir soru."

Durakladı. "Hayır. Ben hiç aşık olmadım. Ya sen?"

Angelo'yu düşündüm. Sonra Angelo'ya olan aşkım yüzünden yaşadığım onca şeyi düşündüm. Artık ona karşı ne hissettiğimi bilmiyordum ama korkudan kocama yalan söylemenin beni annemin şu anda mücadele ettiği aynı yere koyacağını biliyordum.

"Evet."

" , değil mi?" Penceresinin dışındaki manzaraya gülümsedi. "Evet," diye onayladım.

"Bu yüzden bu duygudan kaçınıyorum," dedi. "Ama karşılığını aldığımda da kendimi iyi hissettim."

Bana doğru döndü. "Hiçbir aşk tamamen karşılıksız değildir. Hiçbir aşk eşit değildir. Hiçbir aşk adil değildir. Her zaman daha çok seven bir taraf vardır. Ve sen o taraf olmasan iyi edersin, çünkü o taraf acı çeker."

Arabayı sözde kulübenin dışına park edene kadar sessizlik sürdü. "Ama sen" döndü, sırtarak- "bu kadar zeki olmana rağmen senin aşkın."

Angelo'yu artık sevmiyorum, seni aptal, diye bağırarak istedim. *Ben seni seviyorum.*

"İşte bu yüzden sana saygı duyuyorum," diye ekledi. "Bana saygı mı duyuyorsun?"

Dışarı çıktı, arabanın etrafında döndü ve benim için kapımı açtı. "Eğer bir şeyleri sağlamak istiyorsan, bunun sadece iltifat için değil, benim sikim olması hoşuma gider. Sana saygı duyduğumu biliyorsun Nem."

Kulübedeki buzdolabı iyi ve lezzetli her şeyle doldurulmuştu. Tezgâhın üzerinde taze pişmiş Fransız çörekleri duruyordu. Yerel çilek reçeli ve kalın fıstık ezmesiyle iki tanesini mideye indirdim. Wolfe duşa girdi, ben de onun ardından aynısını yaptım. Sonra sırt çantama altılı bira paketi ve bir avuç dolusu ayrı ayrı paketlenmiş kek doldurdu ve yürüyüşe çıkmamı emretti. Alnım hâlâ ağrıyordu, her gülümsediğimde dudağım açılıyordu ve sedyeye konduğumda kaburgalarımın morarmış olması gerektiğini anladım ama yine de itaat ettim.

Kız çantamı omzuna atıp beni akşamın serin esintisinde uğuldayan yabani otlarla çevrili asfalt, beton bir patıkaya götürdüğünde birlikte balayına çıkmama kararımızı yeniden sorgulamaya başladım. Rüzgâr ve göl, herhangi bir senfoniden daha keyifli bir ses sağlıyordu ve manzara, mor ve pembe gün batımının inişli çıkışlı tepelere daldığı muhteşem bir tondtu. Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra bulunduğumuz tepenin yukarısında başka bir ahşap kulübe fark ettim.

"Orada ne var?" Kulübeyi işaret ettim.

Bir elini kalın, siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Tur rehberine benziyor muyum?"

"Asık suratlı bir adama benziyorsunuz Senatör," diye alay ettim. Güldü. "Kontrol edebiliriz."

"Yapabilir miyiz? İzinsiz girmek istemiyorum."

"Ne kadar yasalara saygılı bir vatandaş. Keşke baban da bu erdemi paylaşırdı." "Hey." Kaşlarımı çattım. Çenemin altına hafifçe vurdu. Bu jest beni etkilemeye başlamıştı. Özellikle de Wolfe'un bana karşı bir şeyler hissetmediğine artık gerçeğiyle birleştiğinde. Hele o gün bana sarılma şeklinden sonra.

araba kovalamacası.

"Sterling bana bunu yapmayı bırakmamı söyleyip duruyor. Seni ve babanı bir araya getirmekten bahsediyorum. Bu çok zor."

"Bunu sık sık yapar mısın?" Elim tutup beni tepeye çeğiştirirken yüzümü buruşturdum.

"Son zamanlarda değil."

"Peki neden?" diye sordum.

"Çünkü siz zıt kutuplarsınız."

Yokuş yukarı çıktıkça nefes alışım daha da düzensizleşti. Düşüncelerimi kesinlikle formda olmadığım gerçeğinden uzaklaştırmak için sohbet etmeye kararlıyım. Okul uğruna at binme seanslarımı ihmal etmişim. Ayrıca, dilimin ucunda yanan bir soru vardı.

"Şimdi bana babamdan neden bu kadar nefret ettiğini söyleyecek misin?"

"Hayır. Şu anda sormayı bırakabilirsin çünkü o gün bunu sizinle paylaşmaya asla hazır değilim."

"Çok adaletsizsin." Kendime bir izni verdim.

"Öyle olduğumu hiç iddia etmedim. Her halükarda, cevap bilmek isteyeceğiniz bir şey değil."

"Ama belki de istiyordum. Belki bu beni evlatlıktan reddettiği gerçeğiyle barışmamı sağlar."

Bir kulübenin değil, kırmızı beyaz bir ahırın önünde durdu. "Sırf ben dokundum diye değerli mücevherinden vazgeçmiş olması bile seni hak etmemesi için yeterli bir sebep."

"Peki sen biliyor musun?" Ben sordum.

"Ama sevgilim, babanla benim aramdaki fark bu. Ben asla seni hak ediyormuş gibi davranmadım. Sadece seni aldım."

Bir kolumu ahırın ahşap kapısının üzerine atıp başımı salladım. "Bu kesinlikle izinsiz giriş Wolfe. İçeri girmeyeceğim."

Çitin üzerinden atladı ve arkasına bakmadan ahırın içine doğru ilerledi. Kapıların önüne taze samanlar serpilmişti ve nemli toprak kokusundan ve binicilik eğitmenimin yol elması (at dışkısı) dediği şeyin havada uçuşmasından içeride hayvanların olduğunu anladım.

Açık ahırın derinliklerinden Wolfe'un ıslık çaldığını, dilini gıdıkladığını duydum.

"Çok güzel bir kız."

"Yanımdan ayrılalı iki saniye oldu ve şimdiden flört etmeye başladın," diye seslendim. Yüzümdeki gülümseme yanaklarımı acıtıyordu. Gırtlaktan gelen, hırçın kahkahasının sesi havayı doldurdu. Kalçalarımı birbirine bastırdım, içimdeki boş bir şey sonunda onu içeri almak için ağrıyordu. Bu gece onunla seks yapabilirdim. Tanrım, bu gece onunla seks yapmak *istiyordum*. Nişan partimizden beri ilk kez kendimi kocama fiziksel olarak tamamen hazır hissediyordum. Hazırdan da öte. *Muhtaç*. Wolfe'u okumak neredeyse imkânsız olsa da, onun hakkında şunu biliyordum: O da beni istiyordu.

"Gel buraya," diye seslendi, sesi şaşırtıcı -belki de şok edici bir şekilde -Birlikte büyüdüğüm genç bir İtalyan çocuk gibi. Kelimenin dilinden yuvarlanış şekli beni duraksattı ama kendi kendime gülerek başımı salladım. Wolfe Keaton iyi yetiştirilmiş biriydi. Rahmetli babası bir otelci, rahmetli annesi ise bir Yüksek Mahkeme yargıcısıydı.

"Ya yakalanırsak?" Sırıtişım yüzümü ikiye bölmekle tehdit ediyordu. İçeriden daha fazla hayranlık ıslığı duydum. Bir sokak çocuğu gibi ıslık çalıyor ama bir aristokrat gibi vals yapıyordu. Onu asla zapt edemezdım.

"Kefalet için hazırız," diye . "O tatlı kıcını buraya getir Nem." Sağa sola bakındım, başımı çitin altına eğdim ve parmak uçlarımda ahıra girdim. İçeri girdiğimde elimi tuttu ve beni kendine çekti. Wolfe beni arkamdan kucakladı ve çenesini sallayarak dört ahırdan dolu olan tek ahıra doğru ilerledi. Bembeyaz yelesi ve kuyruğu dışında tamamen siyah olan muhteşem bir Arap atı bana bakıyordu. Wolfe abartmıyordu. Nefes kesiciydi. Güzel, minik ve sık kirpikleriyle bana göz kırptı. Avucumu kalbime bastırdım ve göğsümde pıt pıt attığını hissettim. Hiç bu kadar güzel bir at görmemiştim. Gözleri sakın ve nazikti ve başını eğdi,

Gözlerimde parlamış olması gereken hayranlığı kabul ederek.

"Hey, kızım." Bana alışması ya da fikrini değiştirmesi için ona zaman tanıyarak adımlarıma dikkat ederek ona doğru ilerledim. Elimi ağzına götürdüm.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

"Bana sağlıklı görünüyor," dedi Wolfe arkamdan, ahırın karşı duvarına yaslanarak. Sırtım ona dönük olduğu halde bana baktığını hissedebiliyordum.

Başımı salladım.

", ama bu ahırın kime olduğunu bulmamız gerekiyor." "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Onu sevmek mi? Onu seviyorum. Tatlı ve hassas biri. Muhteşem olduğundan bahsetmiyorum bile." Elimi alına götürdüm, kulaklarına doğru sürükledim ve yokladım. Sanki beni hayatı boyunca tanıyormuş gibi bana izin verdi.

"Bana birini hatırlatıyor."

"Lütfen şimdi de beni çiftlik hayvanlarıyla kıyasladığını söyleme." Gözlerimin buğulandığını fark edince şaşırarak güldüm. Onun genç bir kıza ait olduğunu hayal ettim. Kendisi de genç görünüyordu. Belki birlikte büyürlerdi.

"O zaman seni neyle kıyaslamalıyım?" Duvarı iterek bana doğru yürüdü, sırtım hâlâ ona dönüktü. Ayaklarının altında çıtırdayan samanları duydum. Aldım

derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve kolları arkamdan göbeğimi sararken dokunuşunun tadını çıkardım.

"İnsanlar," diye fısıldadım.

"Seni insanlarla kıyaslayamam. Senin gibi insanlar yok," dedi basitçe, ağzı artık boynumdaydı. Karnımda ısı toplandı ve kafatasımda kırılan ve ayak parmaklarıma kadar inen zevkle titrediğimi hissettim.

"O senin," diye kulağıma hırladı, dişleri lobumu sıyırdı.

"Ne?"

"At. O senin. Bu ahır benim. Kulübeden üç mil uzaklıktaki tüm bu arazi bize ait. Önceki sahibinin bir ahır vardı. Aileme satarken atlarını da yanında götürmüş." *Ölmüş* ailesi. Onun hakkında henüz bilmediğim çok şey vardı. Benden sakladığı o kadar çok şey. "Seninle evlenmeden önce, sana bir düğün hediyesi vermek istemedim. Ama seninle evlendikten sonra, elmaslardan çok daha fazlasını hak ettiğini anladım."

Ona göz kırparak arkamı döndüm. Ona teşekkür etmem gerektiğini biliyordum. Ona sarılmalıydım. Öpmeliydim. Çabası için onu daha da çok sevmeliydim, ki bunun onun doğasında olmadığını artık biliyordum. Onu bu kadar açıkça sevmek fikri ürkütücüydü. Hayatımın her parçasıyla ilgili tüm bilgilere sahipti ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Belki de bir insanı sevmek için onu tanımanıza gerek yoktur. Sadece kalbini bilmeniz gerekir ve Wolfe'un kalbi daha önce hayal ettiğimden çok daha büyüktü.

Bana baktı, bir yanıt bekliyordu. Ağzımı açtığımda, hiç beklemediğim kelimeler döküldü ağzımdan.

"Onu burada tutamayız. Yalnız kalacak."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, sonra gözlerini kapatıp alnını benimkine yapıştırdı, dudakları benimkilere kilitlendi. İç çekti, sıcak nefesi dudaklarımın arasında gezindi.

"Nasıl bu kadar merhametli olabiliyorsun?" Ağzımın içine doğru mırıldandı.

Ceketinin yakasını kavradım ve onu kendime çekerek dudaklarının kenarından öptüm.

"Onu Chicago'nun dışında, her hafta ziyaret edebileceğiniz bir yere götüreceğiz. Bir sürü atın olduğu bir yere. Ve saman. Ve onunla ilgilenecek çiftçiler. Ve senden kesinlikle uzak duracaklar. Çirkin çiftçiler," diye ekledi.

"Dişleri olmayan."

Güldüm. "Teşekkür ederim."

"Ona ne isim vermek istiyorsun?" diye sordu.

"Artemis," diye cevap verdim, bir şekilde onun adının ne olduğunu daha düşünmeden biliyordum.

"Vahşi yaşam tanrıçası. Oldukça uygun." Burnumu daha dikkatli öptü, sonra alnımı, sonra da dudaklarımı.

Biralarımızı içtik ve Artemis'in yanında, samanların üzerinde oturarak kek yedim. Son birkaç günde, önceki ay yediğimden daha fazla yemiştim. İştahım yerine geliyordu ve bu iyiye işaretti.

"On üç yaşımdan beri avukat olmak istiyorum," dedi ve ben nefes almayı tamamen bıraktım. Bana güveniyordu. Açılıyordu. Bu çok büyük bir şeydi. Bu *her şeydi*. "Dünya adaletsiz bir yer. Sizi iyi, terbiyeli ya da ahlaklı olduğunuz için ödüllendirmez. Ama yetenekli, azimli ve kurnaz olduğunuz için ödüllendirir. Bunlar illa ki olumlu şeyler değildir. Ve hiçbirisi - yetenek bile - bir erdem değildir. Korunmaya ihtiyacı olanları korumak istedim, ancak davalar üzerinde çalıştıkça sistemin yozlaşmış olduğunu daha iyi anladım. Adaleti sağlamak umuduyla avukat olmak, elli yerinden bıçaklanmış bir adamın kanlı gömleğindeki ketçap lekesini temizlemek gibi bir şey. Bu yüzden daha yükseğe çıktım."

"Neden adalete bu kadar takıntılısın?"

"Çünkü baban benimkini benden çaldı. Çocukluğunun korunaklı geçmesini anlıyorum. Seni yatılı okula gönderdiği ve Chicago'da yarattığı karmaşadan uzak tuttuğu için babana saygı bile duyabilirim. Ama bu karmaşa? Ben bunun içinde büyüdüm. Onun içinde hayatta kalmak zorundaydım. Beni yaralı ve haksızlığa uğramış bıraktı."

"Babama ne yapacaksın?" "Onu mahvedeceğim."

Yutkundum. "Peki ya benimle? Benimle ne yapacaksın?" "Seni kurtaracağım."

Bir süre sonra bira ve şeker yüzünden uyku gelmeye başladı. Başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Telefonunu çıkardı ve kocama hiç benzemeyen bir şekilde üzerinde uyumama izin verdi. Telefonu çekmediği için ne yapacağını bilmiyordum ama bir yanım sabrının sınırını test etmek istiyordu. Beni ne zaman nazıkçe sarsacağını ve gitme zamanının geldiğini söyleyeceğini görmek istiyordum.

Bir saat sonra gömleğinin üzerinde salyalarımın oluştuğu küçük bir havuzun içinde uyandım. Hâlâ telefonuyla uğraşıyordu. Hareket etmemeye çalışarak ekranına baktım. Çevrimdışı bir makale okuyordu. Muhtemelen önceden indirdiği bir belgeydi. Uyandığımı belli etmek için hafifçe kıpırdandım.

"Geri dönmeliyiz."

Ahırında huzur içinde uyuyan Artemis'e şöyle bir baktım ve esnedim.

"Gitmeliyiz," diye kabul ettim. "Ama ben burayı çok seviyorum." Sonra hiç düşünmeden başımı yukarı kaldırdım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Telefonunu bıraktı, beni kollarına aldı ve kucağına oturtmak için dikkatli bir hassasiyetle kucağına yerleştirdi. Kendimi haftalardır olmadığım kadar güçlü ve uyanık hissettim, kollarımı boynuna doladım ve öpüşmemizi derinleştirdim. Ne yaptığımı bile düşünmeden ereksiyonuna karşı sürtünmeye başladım. Henüz doğum kontrol hapı kullanmıyordum - randevu alma şansım olmamıştı - ve ilk seferimizin öfkeli bir tesadüf olduğunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum. Wolfe çocuk istemiyordu ve ben de onun isteği olmadan kesinlikle çocuk sahibi olmak istemiyordum. Özellikle de on dokuz yaşında. Okula yeni başlamıştım.

"Ben..." Öpücükler arasında dedim ki, "Prezervatife ihtiyacımız var. Korunmuyorum."

"Ben çıkarım." Lacivert puantiyeli elbisemin düğmelerini açarak göğüs dekolteye doğru öpücükler kondurdu. Yüzünü avuçlayarak geri çekildim, bunu yapabildiğim için hâlâ hayretler içindeydim.

"Ben bile bunun geçerli bir doğum kontrol yöntemi olmadığını biliyorum."

Sırıttı, dişleri inci gibi beyazdı. Dayanılmaz derecede güzeldi. Bu hayatta yatağına bir Emily daha alırsa nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. Artık bir çatıyı paylaşan iki yabancı değildik. Birbirimize dolanmıştık, görünmez iplerle bağlanmıştık, her birimiz uzaklaşmaya çalışıyorduk ama bu bizi daha da yakınlaştıran düğümler yaratıyordu. O kadar sofistike ve kıvrak zekâlıydı ki, istesem bile onu nasıl tutabileceğimi bilmiyordum. Sevgilerimle.

"Francesca, tek seferde hamile kalmayacaksın." "Bu bir efsane ve şu anda inanamayacağımız bir efsane," diye ısrar ettim.

Anne olmak istemediğimden değil. İstemediğim bir bebeğin annesi olmak istemedim. Zamanla birlikte mutlu olabileceğimizi fark ettiğinde fikrini değiştireceğine dair aptalca bir umudu hâlâ taşıyordum. Ayrıca, benim için bıraktığı B Planı hapını almanın çok aşağılayıcı bir yanı vardı. Beni ve bedenimin sunabileceklerini reddetmiş gibi hissediyordum.

"Âdetin ne zaman?" diye sordu. Gözlerimi

kırıptım. "Ayın ilk haftası."

"O zaman iyisin. Şu anda yumurtluyor bile olmamalısın."

"Bunu nereden biliyorsun?" Güldüm, parmaklarımı göğsünde gezdirdim, nedense çılgına dönmüştüm.

"Kardeşimin karısı..." Durdu, yüzünde buz bir farklılık maskesi kayıyordu. Bunu söylememesi gerekiyordu. Bir kardeşi olduğunu ve kardeşinin bir karısı olduğunu bilmemem gerekiyordu. Devam etmesi için çaresizce ona göz kırptım. Yutkundu, elimi dikkatlice yere koydu, sonra ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

"Haklısın. Gidelim, Nem."

Büyük bir sorunumuz olduğunu bilerek
aldım. Beni içeri almak istemedi.
Ve artık onu dışarı atamıyordum.

Kulübede Wolfe şömineye odun atarken ben de çubuklara marshmallow yerleştirdim. Ona bir s'mores treninin nasıl yapıldığını gösterdim, bu temelde hala çubuk üzerinde devam eden büyük bir s'mores sandviçi. İsviçre'deki tüm arkadaşlarıma bunun nasıl yapılacağını öğrettim ve bazı ebeveynler çok öfkelendi, okulun yöneticisine kızgın mektuplar gönderdiler. Kızlarının, onlara numarayı gösterdiğimden beri çok kilo aldığını ve şöminelerini her hafta temizletmek zorunda kaldıklarını söylediler.

"Bir asi o zaman." Bana sırtıttı. "İngiliz yatılı okul aksanın ve kusursuz tavırlarınla beni kandırabilirdin."

"Hiçbir zaman asi olmadım," dedim ciddiyetle, beni iyi yetiştirilmiş potansiyel bir first lady olduğum için seçtiğine dair içimdeki endişeyi bastırarak. "Gerçi çoğunlukla beladan uzak durdum. Sadece bu olay ve yanlışlıkla bir öğretmen perüğünü ateşe verdiğim zaman oldu." Wolfe'un kollarında güldüm, daha önce hiç olmadığım kadar rahatlamış ve mutlu hissediyordum. Beni kendine yaklaştırdı ve tekrar öptü, ciddi bir öpücüktü bu, gecenin sohbet kısmının resmen bittiğini gösteren bir çeşitlilikteydi.

Beni şöminenin önünde sırtüstü yatırdı, ateş turuncu ve sarı renklerde dans ediyor, odaya abartılı derecede lüks olmasına rağmen rahat ve romantik bir hava veriyordu. Rustik mobilyalar, birinci sınıf aletler,

ve zengin deri, koyu kahverengi kanepeler ile kocaman yün örtüler, olmasını çok istediğim şey için mükemmel bir ortamdı. Ahşap zemindeydik, Wolfe üstümdeyken örme bir halının üzerinde yatıyorduk. Ağzımın içine doğru hırladı ve elini elbisemin altından külotumun eteklerine kaydırды, parmakları açıklığımla alay etti ve her türlü mantık izi pencereden uçup gitti. Kendimi kasıklarımı eline doğru iterken buldum, o boynumu yutarken daha fazlasını istiyordum. Dizlerinin üzerine çökerek, serbest eliyle elbisemin ön düğmelerini açarken, bir yandan da uyarılmışlığımla oynamaya devam ediyordu. Son düğmeye geldiğinde elbiseyi üzerimden kaydırды, gözleri vücudumda gezinerek beni çekingenliğimden sıyırdı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Maskeli balodan önce senin hakkında duyduğum her iltifata ve övgüye layıksın. Kendim görmek istediğimi söyledim, ama hiç bahsetmedim - şimdiye kadarki tüm beklentilerimi yerle bir ettin."

Gözyaşlarımı kırıştırdım, yüzünün her yerine dokundum, bunu yaparak onu bir şekilde sahiplendim. "Lütfen benimle seviş."

Seks değil.

Sikişmek

değil.

Vida değil.

Aşk, aşk, *aşk*.

Benimle seviş, diye kalbim sessizce yalvardı. Dudaklarımı öptü, ağzını meme uçlarıma götürdü ve onlardan birini emdi, dişleri ve diliyle kademeli bir baskı uyguladı.

Göğüslerimle oynadı ve emdi, sonra parmaklarıyla kıvrımlarımın izini sürdü, ıslaklığımı ödünç aldı ve onu lezzetli zevk turlarında yumrularımı daire içine almak için kullandı.

"Lütfen, yap artık," diye inledim, parmaklarım siyah saçlarında gezinirken o da kalçalarımın içini ve aralarındaki hassas yeri öpüp yavaşça yaladı. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Neden?"

"Açıklayamam."

"Evet, yapabilirsin. Sadece korkuyorsun."

Wolfe Keaton bir öpücük hırsızıydı, ama çaldığı sadece bir öpücük değildi. Kalbimi de çaldı. Onu göğsümden söktü ve cebine koydu. Bana yapacağıma söz verdiği şeyi yaptım, hem de kendi isteğimle; bacaklarımı açtım ve ona bir kez daha yalvardım, bu sefer her kelimesini kastederek. "Çünkü sen haklıydın. Yatağına isteyerek geleceğimi söylemiştin ve öyleyim. Öyleyse al beni."

Beni kirli bir şekilde öptü ve kazadan dolayı hala acıyan alt dudağımı ısırdı. "Hâlâ gerçeğin tamamı değil ama bu yeterli."

Kollarının üzerinde doğruldu, cüzdanına uzandı ve bir prezervatif çıkardı. Hayal kırıklığımı yuttum. Geri çekilip yüzümü taradı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Tam çeneme vuracaktı ki, daha iyi bir fikir olduğunu düşündü ve başparmağını çene çizgimde gezdirdi. "Birbirimize yalan söyleme noktasını geçtik. Dökül bakalım."

Gözlerim prezervatife kaydı. "Ben sadece... ilk seferin -*gerçek* ilk seferimizin- daha kişisel olacağını düşünmüştüm." Bunu söylerken yüzüm kızardı çünkü birkaç saat önce aynı şeyi önerdiği için onu azarladığımı fark ettim.

"Sen...?"

"Ben bitiririm." Beni bir öpücükle susturdu. "Sen hap kullanana kadar bunu alışkanlık haline getirmeyeceğiz. Anlaştık mı?"

Başımı salladım.

Prezervatifi halının üzerine fırlattı, içime girerken gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyordu. Ağzımı öpmek için kendini alçaltmadan önce istemsizce gerildim.

"Benim için rahatla."

Derin bir nefes aldım ve bana söyleneni yaptım. Penetrasyonun yarısında acımaya başladı, ama geçen çok farklı bir şekilde. Bu sefer, beni içten gerdiği için lezzetli bir acıydı ve arada beni öperek çevresine uyum sağlamam için bana zaman tanıdı. Bana cesaret ve güç veren sözcükler yağdırdı. Ruhumun her parçasıyla inandığım sözler.

"Yağmur kadar zarıfsın."

"Hüzünlü, maskeli bir gecede yıldızsız Chicago gökyüzü kadar güzel."

"Çok iyi hissediyorsun Nemesis. Beni durdurmazsan içinde boğulup öleceğim."

Darlığım hakkında yorum yaptığı son seferden okyanuslar kadar uzaktı, bu da kendimi kirli ve aşağılayıcı hissettirmişti. Omuzlarını kavradım, yumuşakça inledim ve onu kucakladım, rahatsızlığın yerini kalçalarımın şehvetli, sarsıntılı yuvarlanışları alana kadar vücudum yavaşça onunkini yansıttı. İçime daha hızlı girerken kulağına mırıldandım, ellerinin üzerinde duruyordu, dokunmamaya kararlıydı

kaburgalarını ve alnımı. Beni incitmek için değil. Sonra hamleleri o kadar derin ve vahşi bir hal aldı ki, yaklaştığını anladım. Tırnaklarımı sırtının etine batırdım, karnımda yükselen doruk noktasını da hissettim. Beni yaladığı tüm zamanlardan farklıydı. Daha derinden, daha derinden.

"Şimdi geliyorum, Nem."

Tam çekilmek üzereydi ki şiddetli bir öpücük için ona sarıldım ve içime boşaldığını hissettim. Sıcak, yapışkan, kalın sıvı içimi dolduruyordu. Üzerimden yuvarlanmadan önce uzun bir süre birbirimize tutunduk. Bu sefer utanç ve sıkıntı yoktu. Başka tarafa bakmadım. O da yüzünü buruşturup yerdeki bir çatlağa girip ölmeyi dilemedi. Başlarımız birbirimize doğru eğikti, ikimiz de ateşin yanındaki halının üzerindeydik.

Beni çenemin altından fırlattı.

"İçeride işin bitti." Dudaklarımı yaladım.

Aynı anda esnedi ve gerindi, özellikle endişeli görünmüyordu *ve bu* beni endişelendirdi.

Elbisemi göğsümde tutarken başımı sallayarak, "Bir hap daha almayacağım," dedim. "Bu sağlıklı değil."

"Tatlım." Bana bakarken gözleri kırıştı. "Daha önce de söylediğim gibi, tarihler uyuşmuyor."

"Boş ver randevuları."

"Onun yerine seni becerebilir miyim?"

Güldüm. "Tamam. Senin sözüne ." "Sen de öyle yapmalısın." Tekrar çeneme vurdu.

"Şunu yapmayı kes, Wolfe. Sana söylemiştim. Beni çocuk gibi hissettiriyor."

Tamamen çıplak bir şekilde ayağa kalktı ve kaburgalarım dokunmamaya dikkat ederek beni omzuna aldı, sonra beni ana yatak odasına taşıdı, yumuşak bir şekilde ısırmadan önce kış yanağıma alaycı bir tokat attı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese güldüm. "Sana çok yetişkin şeyler."

Geceyi aynı yatakta geçirdik ve üç prezervatif kullandık. Ertesi sabah Artemis'i tekrar kontrol ettik. Bizi gördüğü için mutluydu ve dün gece dört kez seks yapmanın bende yarattığı minimal rahatsızlığa şaşırarak onu hızlı bir gezintiye çıkardım. Ona yiyecek ve su verdik ve ahırda yanında oturduk. O sabah ahırda Artemis'in de izleyicimiz olduğu bir ortamda Wolfe bana bir erkeğe nasıl oral seks yapılacağını öğretti. Beni dizlerimin üzerine çöktürdü, ayağa kalktı, koyu renkli Diesel'lerinin fermuarını açtı ve kendini dışarı çıkardı. Önce nasıl okşayacağımı, sonra nasıl sıkacağımı öğretti. Kendimi yeterince rahat hissettiğimde, ağzıma almak isteyip istemediğimi sordu.

"Evet." Utancımı yutkunarak samanlara baktım. "Bana bak, Francesca."

Başımı kaldırıp gri gözlerini kırıştırdım.

"Yapmak üzere olduğun şeyde yanlış bir şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ama aslında inanmamıştım. Kendi ailem de dahil olmak üzere kiliseye birlikte gittiğim herkesin ne yaptığımızı bilseler kalp krizi geçireceklerinden emindim.

"Ya insanlar öğrenirse?"

Güldü. Piç kurusu tam anlamıyla güldü.

"On sekiz yaşından büyük tanıdığın herkes oral seks yapmıştır, Francesca." "Ben yapmadım."

"Ve bunun için teşekkürler."

Elbette bana sadece duymak istediğim şeyi söylüyordu. Wolfe yüzümdeki şüpheyi okumuş olacak ki yanağımı okşadı ve içini çekti.

"Benim bir sapık olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne?" Yüzümün ısındığını hissettim. "Hayır, tabii ki değil."

"Güzel. Çünkü her gün amını yiyorum. Haftalardır yiyorum. Ve hayatımın geri kalanında da bunu yapmayı planlıyorum. Kocana zevk vermen utanılacak bir şey değil."

"Ama oral seksin aşağılayıcı olduğunu söylemiştin." Dudaklarımı yaladım, nişanlıyken söylediği sözleri aramızdaki havaya savurdum.

"Genel olarak diz çökmek aşağılayıcıdır. Gururunuzda değen biri için diz çökmek aşağılayıcı değildir."

Wolfe'un gurur hakkında hafife alınacak biri olmadığını biliyordum. Ne de olsa o benim Nemesis'imın Narcissus'uydu. Gururuna bu şekilde sarılmasına neden olan her neyse onu iyice yaralamıştı. Dudaklarımı onun dolgun dudaklarına doladım.

Elini başımın arkasına koydu ve tepesi boğazımın arkasına değene kadar ağzımı yavaşça çevresi boyunca sürükledi. Öğürmek istedim ama kendimi tuttum.

"Şimdi em onu." Parmaklarını saçlarıma batırdı ve köklerimi sıkıca kavradı.

Onun sikini yalamaktan ne kadar keyif aldığımı şaşırmıştım. Sadece harekettten ve kadifemsi, sıcak teninden değil, aynı zamanda eşsiz, erkeksi kokusundan ve buna karşılık verme şeklinden, ağzımda sarsılmasından ve umutsuz iniltiiler çıkarmasından da zevk aldım. Saçlarımdan tutup içimden çekerek başımı yukarı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağladığında çenem ve dudaklarım acıyordu.

"Sana saygı duyduğumu biliyorsun," dedi hoyratça.

"Biliyorum," diye mırıldandım, dudaklarım şişmiş ve hassaslaşmıştı.

"Güzel. Çünkü önümüzdeki beş saniye boyunca yokmuşum gibi görünecek." Boyunu sıktı ve döllerini yüzüme ve göğüslerime fişkırttı.

Ilık sıvı yanağımdan aşağı süzöldü. Kalın ve sümüksüydü ama garip bir şekilde aşağılayıcı değildi. Tek hissedebildiğim daha fazla şehvetti ve rahmim hiçbir şeye karşı kenetlenmiyor, kocamın sahip olduğu *bir şey* için yalvarıyordu.

Dudaklarımın kenarındaki döllerini yaladım ve gülümseyerek ona baktım.

O da gülümsedi.

"Sanırım iyi anlaşacağız, sevgili karıcığım."

CHAPTER FIFTEEN

Francesca

Aynı korkunç istekle uyandım. Bir türlü bir tatlı isteği.

Çilekli milkshake gibi hissediyorum.

Hayır. Bana bir tane lazım. Kötü.

Yatağımın yanından ve sert karın kaslarıma çarptım, bir gözümü açarken inledim. Michigan Gölü'ne çekilmemizin üzerinden beş hafta geçmişti ve Senatör Wolfe Keaton'la olan yeni hayatım hakkında bazı ilginç gerçekler öğrenmiştim. Bir kere, kocamı sakso çekerek uyandırmaktan çok hoşlanıyordum. O da benim onun insan alarmı olarak üstlendiğim yeni rolden çok hoşlanıyordu. Koyu renk saçlarının mutlu izini takip ederek karnından aşağıya doğru öptüm ve üzerinde üniversitesinin adı yazan gri eşofmanını indirdim. Onu ağızıma aldığımda uyandı, ama diğer seferlerden farklı olarak battaniyeleri üstümüzden attı ve beni saçlarımdan çekti, nazik ama sertti.

"Korkarım bugün kesmeyecek." Beni yatağa geri attı, böylece dört ayak üzerindeydim ve komodinden bir prezervatif aldı. Hâlâ hap kullanmıyordum. Michigan Gölü'nden döner dönmez bir randevu almam gerekiyordu ama orada kontrol edileceğimi bildiğim için tek başıma gitmeye utanıyordum. Bayan Sterling ile gitmek istemedim ve annemle Clara'nın genel olarak doğum kontrolüne inanmadıklarını biliyordum. Annemi aradım.

Andrea'yı üç kez aradım, o da benimle gelmeyi çok istediğini ama benimle toplum içinde görülürse babamın onu öldüreceğini söyledi.

"Bu kişisel değil Frankie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum. Bunu biliyordum. Onu suçlayamazdım bile. Bir noktada ben de babamdan çok korkmuştum.

Bu durumda kocamdan benimle gelmesini istemek zorunda kaldım. O hafta akşam yemeğinde bana eşlik etmesinden memnuniyet duyacağımı ima ettiğinde beni reddetti ve kendi başına gidebileceğimi söyledi.

"Ya acırsa?" Ona sordum. Omuz silkti.

"Benim orada olmam acını dindirmeyecek." Bu ve o da bunu biliyordu.

Ertesi gün işten elinde kocaman bir prezervatif paketi ve Costco'dan aldığı bir fişle döndü.

Wolfe birlikte uyumama kuralını pencereden dışarı attı. Giysilerimiz ve eşyalarımız hâlâ evin ayrı bölümlerindeydi ama bütün geceyi birlikte geçirirdik. Çoğu gece odama gelir, benimle seviştikten sonra bana sarılırdı. Ama bazen, özellikle çok geç saatlere kadar çalıştığı günlerde, onun alanına girer ve yatağında ona hizmet ederdim. Galalara ve yardım etkinliklerine birlikte katılmaya başladık. Artık o çift olmuştuk. Her zaman Angelo ve benim olacağımızı düşündüğüm çift. Yemek masamızda birbirimizle flört ederken insanlar bizi hayranlıkla izliyordu. Wolfe her zaman elini elime koyar, dudaklarına bir öpücük kondurur ve mükemmel bir centilmen gibi davranırdı; beni Bishop'un oğlunun düğününe sürükleyen alaycı, piçten çok farklıydı.

Diğer kadınlar söz konusu olduğunda gardımı düşürmeye bile başlamıştım. Aslında, Senatör Keaton, posta kutumuzda bulduğum külotlar (Bayan Sterling öfkeleni ve iğrendi; bir çift tangayı çöp kutusuna kadar salladı) ve Wolfe ve ben kendimizi her gecenin sonunda cebinden boşaltırken bulduğumuz bitmek bilmeyen kartvizitler de dahil olmak üzere teklifler yağmaya devam etmesine rağmen hiçbirine ilgi göstermedi.

Wolfe ile hayat .

Okul, Artemis'le ata binmek, bahçem ve yeniden başladığım piyano dersleri arasında oturup babamın bir sonraki satranç hamlesini düşünmek için çok az zamanım vardı. Annem her hafta bana gelir, dedikodu yapar, çay içer ve moda dergilerini karıştırırdık; bu onun hoşlandığı, benim ise tahammül edemediğim bir şeydi, ama ben onu eğlendirirdim. Kocam annemin ya da Clara'nın gelmesine hiç karşı çıkmadı. Hatta sık sık onları daha uzun süre kalmaları için davet ederdi ve Bayan Sterling ile Clara gerçekten çok iyi anlaşıyor gibiydiler.

Gündüz dizilerine olan aşkları ve hatta birbirleriyle gizlice aşk kitapları takas etmeleri.

Michigan Gölü'nden sonra okulda Angelo'ya birkaç kez rastladım. O da ders alıyordu ama birlikte ders almamıştık. Bunun asla olamayacağından oldukça emindim. Kocam onun Northwestern'deki varlığının bu kadar farkındayken olmazdı. Düğünümün olduğu gün olanlar için özür dileme ihtiyacı hissettim ve o da bana bunun benim hatam olmadığını söyleyerek geçiştirdi. Bu doğru olabilirdi ama bu beni daha az suçlu hissettirmede. Aynı zamanda Wolfe'un Angelo ile arkadaşlığımızı sürdürmemizi neden istemediğini anlayabiliyordum, çünkü ilk tanıştığımızda ona aptalca aşık olmuştum. Ancak Angelo kocamın görüşlerinden pek hoşlanmıyordu. Kafeteryada ya da yerel bir kafede her karşılaştığımızda benimle uzun uzun sohbet eder ve eski mahallemlle ilgili en küçük ayrıntıyı bile bana anlatırdı.

Bana kimin evlendiğini, kimin boşandığını ve Emily'nin - "*bizim* Emily"- New York'tan Bostonlu bir mafya babasıyla görüştüğünü söylediğinde kıs kıs güldüm.

"Yüce Tanrım!" Rezil olmuş bir surat ifadesi takındım. O da güldü.

"Beni ve onu hâlâ merak ediyorsan bilmen gerektiğini düşündüm, tanrıça."

Tanrıça.

Kocam sert, güçlü ve acımasızdı. Angelo ise tatlı, kendinden emin ve bağışlayıcıydı. Gece ve gündüz gibiydiler. Yaz ve kış. Ve nereye ait olduğumu bildiğimi fark etmeye başlamıştım, Wolfe ile fırtınaya.

Kocamla mutlu yaşamımı sürdürmek için aldığım bilinçli bir karar, tahta kutuyu açmamaktı. Teknik olarak bunu uzun zaman önce yapmam gerekiyordu. Wolfe'la evlendikten hemen sonra. Ama elimde sadece bir not kalmıştı ve Wolfe önceki iki notla birlikte kalbimin gerçek sahibi olmuştu. Onun mükemmel vuruşunu mahvetmek istemedim. Mutluluğa bu kadar yakinken, onu neredeyse parmak uçlarımda hissederken olmazdı.

Şimdi sersemlemiş ve uykulu hissediyordum, hala milkshake için can atıyordum ama aynı zamanda kıcımlı kocamın yüzüne doğru sarkıtıyor, diğer ihtiyacımı karşılamasını istiyordum. Wolfe bana arkadan girdi, kılıflı ve tamamen ereksiyon halindeydi.

"Benim tatlı zehirim, benim muhteşem rakibim." Arkamdan içime girerken enseme öptü. Mırıldandım. İçimde işini bitirdiğinde

prezervatifini çıkarıp bağıladı ve cırılçıplak banyoya doğru yürüdü. Yüzüstü yatağına yığıldım, sıcak bir et ve şehvet yığınydım.

On dakika sonra yeni tıraş olmuş, düşünu almış ve takım elbisesini giymiş olarak çıktı. Ona bakmak için sırt üstü döndüğümde kravat takmıştı.

"Çilekli milkshake istiyorum." Surat astım.

Kaşlarını çattı, kravatını çevirdi ve aynaya bile bakmadan bağıladı. "Normalde tatlıya düşkün değilsin."

"Regl olmak üzereyim." Aslında biraz gecikmişti.

"İşe gitmeden önce Smithy'ye sana bir tane getirmesini söyleyeceğim. Okul için iyi misin?"

Bırakmamı ister misin?"

Gelecek hafta ehliyet sınavına .

"Smithy'nin bana milkshake getirmesini istemiyorum. Senin getirmeni istiyorum." Dizlerimin üzerinde doğruldum ve yatağıın üzerinden ona doğru yürüdüm. "Siparişlerimi hep berbat ediyor."

"Çilekli milkshake sipariş etmenin nesi berbat?" Wolfe saçına nefis kokulu üründen biraz sürmek için banyosuna döndü. Bir gün, ne kadar çekici olduğu ve ne kadar kışkırtıcı koktuğı için kalp krizi geçirecektim.

"Şaşıracaksın," diye yalan söyledim. Smithy harikaydı. Sadece kocamın benim için güzel bir şey yapmasına mantıksız bir ihtiyaç duyuyordum. Artemis'ten beri romantik jestler yapmamaya özen gösteriyordu.

"Ben sana milkshake getireyim," dedi belli bir ses tonuyla ve odadan çıktı.

"Teşekkür ederim!" diye seslendim.

Bir dakika sonra, Kuzey Amerika'nın bir numaralı dinleyicisi Bayan Sterling kafasını odaya uzattı.

"Siz ikiniz tanıdığım en kalın kafalı insanlarsınız." Başını salladı. Hâlâ yatakta uzanmış, tavana bakıyor ve orgazm sonrası mutluluğumun tadını çıkarıyordum. Çarşaf lar vücuduma sarılmıştı ama onun ne gördüğü konusunda pek de endişeli değildim. Şimdiye kadar evli çiftlerin yaptıklarını yüzlerce kez duymuş olmalıydı.

"Ne demek istiyorsun?" Bir esnemeyi bastırarak tembelce gerindim. "Hamilesin, benim tatlı, aptal çocuğum!"

Ha

*yır. Böyle bir şey
olmayacak. Olması
mümkün değil.*

Sadece o yapabilir. Yapmalı. Ve bu çok mantıklı.

Gebelik testimi ödediğim sırada bu sözler kafamda dönüp duruyordu.

Okula gitmeden önce Walgreens'te. Çilekli milkshake'i hayatım buna bağlıymış gibi mideye indirdim, ancak sonrasında korkunç derecede midem bulandı ve okulumun tuvaletinde çömelip çubuğa işmeden önce bile içimde Bayan Sterling'in haklı olduğuna dair kötü bir his vardı. Nefesimin altında küfrettim. Şu anda Andrea'yı kullanabilirdim. O çubuğu çevirip sonuçları kontrol etme zamanı geldiğinde beni tutacak biri. Ama Andrea babamdan korkuyordu ve Outfit'in dışında yeni arkadaşlar bulup edinmenin zamanı gelmişti.

Testin kapağını yerine takıp telefonumu dakikaları geri sayması için ayarladıktan sonra alnımı kapıya dayadım. Kesin olarak bildiğim iki şey vardı:

1. Hamile kalmak istemedim.
2. Hamile olmamak istemedim.

Hamile olsaydım, başımda büyük bir sorun olurdu. Kocam çocuk istemiyordu. Bunu bana kendisi söyledi. Aslında birkaç kez. Hatta o kadar ileri gitti ki, çocukları bu kadar önemsiyorsam başka bir yerde yaşamamı ve bir sperm donörü bulmamı önerdi. İçinde bulunduğumuz koşullar düşünüldüğünde, dünyaya istenmeyen bir bebek getirmek tamamen dengesiz olmasa da ahlaksızcaydı.

Ama sonra, garip bir şekilde, çocuk sahibi olmamak da beni hayal kırıklığına uğratacaktı. Çünkü Wolfe'un bebeğini taşıdığımı öğrenmenin heyecanı ve beklentisi vardı. Zihnim beni çılgın yerlere götürdü. Ziyaret etmemem gereken yerlere. Çocuğumuzun göz rengi ne olacaktı? Koyu renk saçlı olacaktı. İnce yapılı, ikimiz gibi. Ama gri mi mavi mi? Uzun mu kısa mı? Onun zekâsına ve benim piyano yeteneğime sahip olacaklar mıydı? Benim soluk tenim gibi fildişi ve kar rengi mi olacaklardı? Yoksa onun bronz tenine mi sahip olacaklardı? Her şeyi bilmek istiyordum. Sürüklenme dürtüsüne direndim

Avucumu karnımın üzerinde gezdiriyor, şişip yuvarlaklaştığını ve mükemmelleştğini, aşkımızın meyvesini taşıdığını hayal ediyordum.

Aşkımın meyvesi.

Kimse beni sevdiğini söylemedi. Kimse bunu ima bile etmedi. Bayan Sterling bile.

Telefonum çaldı ve kalbim göğsümde tekleyerek sıçradım. Sonuç ne olursa olsun, bu işi bir an önce bitirmek istiyordum. Hamilelik testini ters çevirdim ve göz kırptım.

İki çizgi. Mavi. Keskin. Belirgin. Güçlü.

Hamileydim.

Gözyaşlarına boğuldum.

Bunun başıma geldiğine inanamıyordum. Wolfe çocuk istemediğini söyledi -*hayır*, kesin bir dille söyledi- ve şimdi, düğünümüzün üzerinden altı ay bile geçmemişken, nihayet kendimize geldiğimizde, ona hamile olduğumu söyleyecektim. Bir parçam, oldukça makul bir şekilde, bunun tamamen benim hatam olmadığını belirtti. Onun da suçu vardı. Aslında, en başta beni korunmasız seks yapmaya ikna etmeye çalışan, çekilme saçmalığıyla (bu konuda harika bir iş çıkardı) ve tarihleri hesaplayıp yumurtlamadığımı söyleyen oydu.

Yalnız ikimiz de B Planı hapını aldığım anda regl dönemimin değiştiğini hesaba katmamıştık.

Öte yandan, içime girdiğinde onu yakınıma çeken ve kazara da olsa dışarı çıkmasını engelleyen *bendim*. Bunun gerçekleşebileceği başka bir durum olmadığını biliyordum. Kulübedeki hafta sonu hariç, her zaman prezervatif kullanırdık.

Omuzlarım çökmüş bir halde banyodan çıktım, kendimi koridordan aşağıya, kolejden dışarıya ve mütevazı sonbahar gününe sürükledim. Bayan Sterling'e güvenmem gerekiyordu. O ne yapacağını bilirdi.

Smithy'nin arabasına doğru ilerliyordum ki Angelo beni çimlere yapıştırdı. Bağdırdım. İlk düşündüğüm şey bebek oldu. I

onu ittim, nefes nefese gülüşünü ve beni gıdıklamaya çalışmasını izledim.

"Angelo..." Göğsümde histeri fokurdadı. İlk üç aylık dönem en kritik dönem değil miydi? Yerde yuvarlanmayı göze alamazdım. "Çekil!"

Ayağa fırladı, koyu sarı saçlarını ovuşturdu ve bana baktı. Bu nereden geliyordu? Angelo her zaman çekingen ve saygılı biriydi. Bana karşı her zaman nazikti, doğru, ama evlendikten sonraki haftalarda bana hiç böyle dokunmamıştı.

"Tanrım, tanrıça, özür dilerim." Bana elini uzattı ve ben de tuttum. Bana hâlâ tanrıça demesinden nefret ediyordum ama sanırım boş flörtlere karşı bir yasa yoktu. Belki de olması gerekmesine rağmen. Böylece kadınlar kocam evden her çıktığında ona teklifte bulunamazlardı.

Bu şekilde siz de baskıcı bir ülkede yaşamış olursunuz.

Ayağa kalktım ve etrafıma bakındım, ne aradığımdan pek emin değildim. Elbisemi ve hırkamı otlardan temizledim.

"Kötü bir gün geçiriyormuşsun gibi görünüyordu. Sadece seni güldürmek istedim," diye açıkladı Angelo. Tatlı arkadaşşıma kesinlikle haklı olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Hem en kötü hem de en iyi günü bir arada yaşıyordum. Gülümseyerek omzundaki bir tutam otu fırçaladım.

"Bu senin hatan değil. Kaba davrandığım için özür dilerim. Sadece şaşırdım."

"Şoförünüz otoparkın diğer tarafında sizi bekliyor. Yönetici koruma ajanlarınız da öyle, bu arada şu anda yanınızda olmadıklarına göre berbat bir iş yapıyorlar." Angelo kaşlarını oynatarak parmağıyla omuz kaslarıma rahatlatıcı bir masaj yaptı. Wolfe araba takibinden sonra yanımda korumalar olması konusunda ısrar etmişti. Nihayet bu hafta onu protokolü bozmaya ve korumaların arabada kalıp beni okul arazisinde yalnız bırakmalarına ikna etmeyi başarmıştım. Bir süredir babamdan ya da Mike Bandini'den haber alamıyorduk. Görünüşe göre, Outfit'i ayakta tutmaya ve Wolfe'un demir yumruğundan korumaya çalışmakla meşguldüler. Ve eğer okulda arkadaş edinmek istiyorsam, her adımımı takip eden fil büyüklüğünde iki adam olamazdı.

Angelo'ya babasının ne yaptığını söylemedim. Wolfe'un aksine, baba ile evlat arasındaki ayrımı yapmakta iyiydim. Belki de anne babanın yaptıklarından utanmanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bildiğim içindir.

"Teşekkürler." Çantamı omzuma attım, önünde durdum, garip ve suçluluk duygusu içinde. Aramızda yanan köprüyü yeniden inşa etmek için çaba sarf ediyordu ve ben de diğer uçta bir kibritle onu bir kez yıkmaya hazır bir şekilde duruyordum. Ama bu köprüyü yıkmamakta bir incelik vardı.

Kocama olan sadakatim ve benim için dünyalara bedel olan bir çocukla aramı düzeltmek. Yürümek için çok beceriksiz olduğum bir ip.

"Bir itirafta bulunmam gerekiyor." Karmakarışık, güzel saçlarını karıştırdı. Wolfe'la nişanlanmamızın başında görmeyi reddettiğim şeyi fark etmek kalbimi acıttı. Angelo bir gün birine harika bir koca olacaktı ama o kişi ben olmayacaktım.

"Devam et." Gözlerimi ovuşturdum. Hayatımda hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim ve bir saat bile uyumamış değildim. Şimdi yere bakıyor, ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Artık kendinden emin ve ukala değildi.

"Nişan partinizin olduğu gece bir şey oldu... olmaması gereken bir şey." Yutkundu, bakışları kapüşonlu bir hal aldı. Derin bir nefes aldı. "Maskeli balodaki sarışın kız da oradaydı. Kafamda gecenin nasıl geçeceğine dair bir konuşma yaptıktan sonra beni susturdun. Berbat ettim ve kelimelerimi bulamadım ve sen nişanlıyı aramaya devam ettin. Dünyamın her seferinde bir duvar yıkılıyormuş gibi hissettim." Şimdi gerçeğe tokat yemiş gibi yanağını ovuşturuyordu. "Ben bir hata yaptım. Çok büyük bir hata. Muhabirle yattım. Aslında bu sadece küçük bir hataydı. Korkunç olan değil. Korkunç olan daha sonra kocanızla merdivenlerde karşılaştığımda oldu."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Şok olmuşum, Angelo'nun gözyaşlarını kırıştırdığını gördüm. Gerçek gözyaşları. Bana söylemek üzere olduğu şeyin korkunç bir şey olduğunu bilmeme rağmen orada görmekten kesinlikle nefret ettiğim gözyaşları. Bu beni birçok açıdan mahvetti. Wolfe ve ben bugün ne olursak olalım, masumiyetimi zorla aldığı geceyi asla silemezdi.

"Ona birlikte yattığımızı mı söyledin?" Sesim titriyordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Bunu yapmazdım. Ben sadece... Ben de ona tam olarak böyle bir şey *olmadığını* söylemedim. Yanlış anlaşılma gibi görünen bir şeyi düzeltmek yerine ondan öç almaya çalışmakla meşguldüm. Çok kızgındım Frankie. Ve bir parçam hâlâ bu yüzden ayrılacağınızı umuyordu. Kaderi biraz zorlamak istedim. İkiniz için de bunu mahvetmeyi planlamıyordum. Yani, öyleydin, ama sadece senin de aynı fikirde olduğunu düşündüğüm için. Ailen sana baskı yaptığı için ona bir şans vermeyi denemek istediğini sanıyordum. Şey için değil..."

"Onu sevdiğim için mi?" Sesim kısık bir şekilde bitirdim. Omzunu sıktım. Elime baktı ve burnunu çekti.

"Evet."

"İstiyorum," dedim bıkkın bir iç çekişle. "Tanrım, Angelo, çok üzgünüm ama seviyorum. Ona aşık olmayı hiç planlamamıştım. Bir anda oluverdi. Ama aşk böyle bir şey, değil mi? Ölüm gibi. Bir gün olacağını bilirsin. Sadece nasıl, neden ya da ne zaman olacağını bilemezsiniz."

"Bu hayata karşı oldukça karanlık bir bakış açısı." Bana acımasız bir gülümseme sundu.

Angelo'ya kızamazdım. Gerçekten olamazdım. Özellikle de Wolfe ve ben onun ve Kristen'in bize yaptıklarının üstesinden gelmişken. Bazıları buna tüm ilişkimizin dönüm noktası bile diyebilir.

"Yine de." Angelo sırttı, çocuksu gamzeleri ortaya çıkmıştı. Yüzünde her gördüğümde kalbimi kıran o gülümseme, koyu renk kirpiklerinin altından görünüyordu. "Eğer fikrini değiştirirsen, ben buradayım."

"Uzlaşmaya vardım," diye cevap verdim kaşlarımı kaldırarak ve kızararak. Teatral bir şekilde iç çekti.

"İster inan ister inanma, tanrıça, ben de öyleyim."

"Çık dışarı." Göğsüne bir tokat attım, gerginliğin kemiklerimden buharlaştığını hissettim. "İlk seferin ne zamandı? Kiminle?" Bu soru yıllardır dilimin ucundaydı ama şimdiye kadar hiç sorma fırsatım olmamıştı. Artık arkadaşlık olayını deniyorduk. Yani, bir nevi.

Angelo keskin bir nefes verdi.

"Üçüncü . Cheryl Evans, calc dersinden sonra." "O küçük Bayan Popüler miydi?" Sırttım.

"Sanırım öyle diyebilirsin. O öğretmendi," diye kestirip attı.

"Ne?" Kahkahalarım boğazımda düğümlendi. "Bekaretini öğretmenle mi kaybettin?"

"Yirmi üç yaşındaydı. O yaştaki hiçbir kız ciddi bir ilişki olmadan çıkmazdı ve ben de sabırsızlanmaya başlamıştım. Ayrıca tüm bu gerçek şeyi senin için saklıyordum," diye itiraf etti. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de mutlu etti. Hayat bizi farklı yönlerle sürüklemişti ama çok kısa bir süre önce sevdiğim Angelo da benimle aynı dalga boyundaydı.

"Welp." Bana iki başparmak indirdi. "Belki bir sonraki yaşamda."

Geçen sefer bu hayatta olacağını söylemişti. Sırttım.

"Neredeyse kesinlikle."

Birbirimize sarıldık ve çimenlikte aceleyle ilerleyerek çift sıra park etmiş, birbirlerinden otostop çeken üniversite öğrencileriyle dolu araçlara doğru ilerledim ve Smithy'nin korumalı, yepyeni Cadillac'ını bulmak için etrafı taradım. Bu kez Wolfe, kurşun geçirmez olduğundan emin olmak için tüm aksesuarlarla yukarıda ve öteye gitti. Smithy'yi arabanın içinde telefonuyla uğraşırken gördüm.

kendi kendime gülümsedim. Her şey yoluna girecekti. Wolfe bu haberi coşkuyla karşılamayabilirdi ama onun da yıkılmayacağını umuyordum. Neredeyse arabaya varmıştım ki, gazeteci Kristen birdenbire ortaya çıktı ve bitkin bir halde önüme atladı. Saçları kıvırcıktı ve gözlerinin altındaki torbalar uykusuzluktan olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde morarmıştı.

İki yönetici koruma ajanım aynı anda arabadan inerek bize doğru koşmaya başladılar. Kolumu kaldırdım ve onlara el salladım.

"yok."

"Bayan Keaton."

"*Sorun* yok," diye ısrar ettim. "Bir adım geri çekilin lütfen."

Kristen onları fark etmedi bile. Yerinde zikzak çizdi.

"Francescaaaa," diye mırıldanarak beni işaret etti. Bana doğrultamayacak kadar sarhoştı. Onunla nerede kaldığımızı hatırlamaya çalıştım. Son duyduğumda Wolfe onu kovdurduğunu söylemişti. Belli ki kendini kindar hissediyordu. Ama haftalar geçmişti.

"Nerelerdeydin?" Yırtık gömleğini ve kirli kot pantolonunu taramamaya çalışarak sordum. Hıçkırarak elini salladı.

"Oh, burada ve orada. Aslında her yerde. Ohio'da ailemin yanında kaldım. İş aramak için buraya geri geldim. Kara listeden çıkarılmam için kocanızı yüzlerce kez aradım. Ve sonra... kahretsin, bunu sana neden anlatıyorum ki?" Güldü ve yağlı saçlarını yana savurdu. Angelo'nun etrafta olup olmadığını görmek için arkama baktım. Aklımdan geçenleri okumuştı.

"Sakin ol. Wolfe sana kızsın diye arkadaşını becerdim. Zaten benim için çok genç."

Ve senin için çok iyi, diye düşündüm kendi kendime.

Hamilelik belli ki mantığımı alt üst etmişti çünkü kolunu okşama ya da ona bir fincan kahve ısmarlama isteği duydum. Kendi hayatını kurtarmak için benim hayatımı mahvetmeye çalıştığını ve kocamı kendisi için istediğini (en azından onu işten attırmadan önce) çok iyi biliyordum. Ama şefkatle ilgili olan şey, onu hak eden ama yine de ona ihtiyacı olan insanlara verilmemesiydi.

"Belli ki planım fena halde başarısız oldu." Yontulmuş tırnaklarını yanaklarında gezdirerek dizime kadar uzanan siyah elbisemin üzerindeki tertemiz beyaz hırkamı taradı.

"Lanet bir kilise kızına benziyorsun."

"Ben bir kilise kıyım."

Bir kakhaha attı.

"O sapık bir piç."

"Ya da belki sadece benden hoşlanıyordur." Hayali bir bıçağı göğsüne sapladım. Ne de olsa kocamı onu aldattığıma inandırmaya çalışmıştı. Durumu ne kadar vahim olursa olsun, bana kötü davranmasına gerek yoktu. Ben ona hiçbir şey yapmamıştım.

"İyi bir tane. Wolfe, Arthur Rossi'ye ait olan bir şeyi sikmeyi seviyor. Bilirsin, çünkü Arthur *onun* ailesini sikti. Şiirsel adalet ."

"Affedersiniz?" Bir adım geri çekildim, şimdi onu tamamen değerlendiriyordum. Bugün sürprizlerle dolu bir gün geçirmiştım. Hamilelik testi, Angelo'nun itirafı ve şimdi de bu olay arasında evrenin bana bir şey söylemeye çalıştığını fark ettim. Umarım henüz başlamamış olan peri masalım aniden sona ermiyordur.

Korumalarımın biri öne doğru bir adım attı ve ben de ona doğru döndüm. "Uzak durun. Bırak konuşsun."

"Sana söylemedi mi?" Kristen başını arkaya attı ve beni göstererek güldü. Benimle *alay ediyordu*. "Seni babandan neden aldığını hiç merak ettin mi? Onda ne olduğunu?"

Yaptım. Her zaman. Wolfe'a bunu gün sordum.

Ama tabii ki bunu ona itiraf etmek, ona hak ettiğinden daha fazla güç vermek anlamına geliyordu.

Kristen dirseğini kocaman bir meşe ağacına dayamış, ısıklık çalışıyordu. "Nereden başlasam? Bu arada bunların hepsi doğrulandı, böylece eve döner dönmez kocanızı çapraz sorguya çekebilirsiniz. Wolfe Keaton aslında Wolfe Keaton olarak doğmamış. Fabio Nucci olarak doğmuş, sizin bloktan çok uzak olmayan bir yerde yaşayan fakir, piç bir İtalyan çocuk. Aynı posta kodu ama inanın bana çok farklı evler. Annesi sarhoş, ihmalkâr bir insan müsveddesiydi ve babası o daha doğmadan önce ortadan kaybolmuştu. Onu büyük ağabeyi Romeo büyüttü. Romeo polis oldu. Yanlış zamanda yanlış yerde yakalanana kadar işini iyi yapıyordu. Yani -Mama's Pizza'da, sizden üç blok aşağıdaki küçük salonda. Romeo, Wolfe'a pizza almaya gitti. Bir silahlı çatışmanın içine girmişler. Romeo, hala üniformasıyla, salonun arkasından içeri dalıp olayı ayırmış. Onu öldürmek zorundaydılar, yoksa hepsini ifşa edecekti. Babanız Romeo'yu kocanızın gözü önünde, çaresizce yalvarmasına rağmen öldürdü."

Ben asla yalvarmam.

Ben asla diz çökmem.

Gururum var.

Wolfe'un sözleri tekrar aklıma geldi ve tenimi nemlendirip üşüttü. Pazarlık yapmama, pişmanlık ya da merhamet göstermeme konusunda bu kadar kararlı olmasının nedeni buydu. Babam, en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda ona bunların hiçbirini yaşatmamıştı. Kristen'a baktım, daha fazlası olduğunu biliyordum. Bunun çok kalın, çok ölümcül bir buzdağının görünen kısmı olduğunu biliyordum.

Devam etti.

"Bu olaydan sonra, Keaton'lar tarafından evlat edinildi, yolun *sağ* tarafından gelen zengin bir aile. Aslında şu anda yaşadığınız evle aynı. Keatonlar Chicago'nun en iyileriydi. Hiç çocukları olmayan ve ona verecek dünyaları olan yüksek profilli bir çift. Onu ilk hayatındaki karmaşadan ayırmak için adını değiştirdiler. Küçük Wolfey için işler bir an için iyiye gidiyordu. Hatta babanın kardeşinin gözlerinin arasına bir kurşun sıkıldığını görmenin yarattığı ağır travmanın üstesinden gelmeyi bile başardı."

"Babam neden Wolfe ile ilgilenmedi? O da izlediğine göre?" Ona soru sormaktan nefret ediyordum. Ama kocamın aksine, gururum hayatta kalmam için o kadar da hayati değildi.

Kristen ofladı. "Wolfe o zamanlar sadece bir çocuktur. Kilit oyuncuları tanıımıyordu ve kardeşi gibi Outfit ile açık bir kavgası yoktu. Kimsenin ona inanmayacağından bahsetmiyorum bile. Ayrıca, sanırım babanın bile bazı ahlaki değerleri var," diyerek beni tiksintiyle taradı. Çenem gerildi ama konuşmayı kesmesinden korktuğum için hiçbir şey söylemedim.

"Her neyse," diye şarkı söyledi, "sonra ne olduğunu tahmin edebilir misin?" "Hayır," diye homurdandım. "Ama eminim bana söylemekten mutluluk duyacaksınız."

Doğruyu söylediğini biliyordum. Kristen yalan söyleme yeteneğine sahip olmadığı için değil, haberleri verirken doğru olamayacak kadar eğlendiği için.

"Wolfe üniversiteye gider. Arkadaş edinir. Deyim yerindeyse en iyi hayatını yaşar. Harvard'daki ikinci yılında, yaz tatili için geri dönmek üzereyken, ailesinin bir hayır galasına katıldığı balo salonu, içinde bir sürü politikacı ve üst düzey diplomatla birlikte patlar. Bundan kimin sorumlu olduğunu tahmin edebiliyor musunuz?"

Babam, tabii ki.

O olayı hatırladım. Sekiz yaşındayken bir yaz İtalya'ya gitmemiştik. Babam balo salonu olayından dolayı tutuklandı ve kısa bir süre sonra delil yetersizliğinden serbest bırakıldı. Annem sürekli ağlıyordu ve

Arkadaşları her zaman etrafındaydı. Babam dışarı çıktığında, kavga etmeye başladılar. Hem de çok. Belki de annem iyi bir adamla evlenmediğini o zaman anladı.

Sonunda en iyi hareket tarzının beni yatılı okula göndermek olacağına karar verdiler. Beni babamın Chicago'daki itibarından koruduklarını ve bana en iyi şansı verdiklerini biliyordum.

Kristen başını sallayarak tekrar ıslık çaldı. "Kocanızın *o* travmadan sağ çıkamadığını söylemek yeterli. Sorun şu ki, resmi olarak ve kağıt üzerinde, patlama bir gaz sızıntısının sonucuydu. Kısa süre sonra tüm otel zinciri kapandı. Babanızın tutuklanması tam bir saçmalıktı. En iyi arkadaşlarından biri aleyhine karar verdiği için Yüksek Mahkeme yargıcı olan Wolfe'un annesinden intikam aldığını herkes bilmesine rağmen onu mahkemeye bile gönderemediler."

Lorenzo Florence. Hâlâ hapisteydi. Babam için çalışarak ABD'ye beş yüz kilogramdan fazla eroin kaçırdı.

Tökezleyerek geri çekildim ve çimlere yığıldım. Korumalarımın canına tak etmişti. İkisi de bana doğru gelmeye başladı. Kristen ağaçtan indi, göz hizama kadar çömeldi ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Demek Wolfe şimdi babandan öç almak ve ona karşı cephane toplamak istiyor. Aslında mezun olduğundan beri bunu yapıyor. Özel dedektifler ve sonsuz kaynaklar sayesinde babanla ilgili bir şeyler bulmayı başardı. Bulduğu şey her neyse, babanın başına kakıyor. Son oyunun her zaman babanı öldürmek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap veremedim. Ben tekme atıp çılgılık atarken beni arabaya doğru sürüklediler. Kalıp dinlemek istedim. Kaçmak istedim.

"Outfit'in varisi olacak..." Kristen peşimizden koşarak bağırdı. Korumalardan biri onu itti ama o çok eğleniyordu.

"Kıyafet'i istemiyor," diye bağırdım ona.

"Her zaman planladığı gibi seni bir kenara atacak. Neden size evlilik sözleşmesi imzalatma zahmetine girmediğini hiç merak ettiniz mi? Buradan tek parça halinde çıkacağından o kadar emin olma. Wolfe'un ailesinden kimsenin yaptığı gibi değil..."

"Hayır, yanıyorsun." Alt dudağımın titrediğini hissettim. Beni aracın arka koltuğuna yatırdılar ve kapıyı arkamdan kapattılar. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Bu ifşaatlarla başa çıkamayacak kadar fiziksel olarak zayıf ve duygusal olarak şoktaydım.

Kristen camda belirdi ve camı indirmem için işaret etti. EPA'lardan biri neredeyse arabanın içinden onu dövecekti ama yine de camı indirdim. Kafasını arabanın içine soktu.

"Yıl sonuna kadar seni dışarı atacak, tatlım. Seni becermekten bıktığında. Bunun olduğunu daha önce binlerce kez gördüm. Wolfe Keaton aşk yapmaz, tatlım."

"Belki seninle değil," diye karşılık verdim. Kaşlarını çattı, yaralı görünüyordu. "Hayal görüyorsun," dedi.

"Ve sen çaresizsin. Bu bilgiyi nasıl öğrendin?"

Omuz silkti, yüzüne margarin gibi acı bir gülümseme yayıldı. Kolay ama zehirli.

Tekrar sormama gerek yoktu. Biliyordum.

Babam.

O gece Wolfe kaçırdığım akşam yemeğini getirmek için yatağıma geldiğinde onu geri çevirdim. Onunla yüzleşmeye hazır değildim ve kesinlikle ona hamileliğimden bahsetmeye de hazır değildim. Kristen'in en azından kısmen haklı olduğunu içten içe biliyordum. Başından beri Wolfe'un planı buydu. Ailemi mahvetmek ve yol boyunca beni bir kenara atmak. Planın hâlâ yürürlükte olup olmaması konunun dışındaydı. Gerçi bugünlerde planının ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

Tek bildiğim ihtimallerin bize karşı olduğuydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

Onun gözlerinin içine bakamadım. Gerçekte okumadığım bir kitabın sayfalarını çeviriyordum. Kitabı baş aşağı tuttuğumdan da emindim ama bunu anlayamıyordum çünkü gözlerim kitabın içindekiler bir yana, şeklini bile zar zor algılayabiliyordu.

"Tabii, yeni regl oldum," diye yalan söyledim.

"Yine de kalabilirim," diye önerdi, eli yanağımdan kaydı, başparmağı çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Buraya sadece seks için gelmiyorum."

"Ben de sana sakso çekecek havada değilim."

"*Francesca*," diye homurdandı ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı. Onu bu kadar çok sevdiğim gerçeğinden nefret ediyordum. O haklıydı. Aşk, tanımı gereği

karşılıksız. Taraflardan biri her zaman daha çok sevilirdi. "Endişelenmeli miyim?" diye sordu. "Ne hakkında?" Bir sayfa daha çevirdim.

"Bir kere okuma yeteneğiniz. Baş aşağı tutuyorsun," diye tersledi. Kitabı kapattım. "Sen. Biz. *Bu*." Eliyle aramızda işaret etti.

"Hayır."

Aramıza sessizlik girdi ama o hala gitmiyordu. Tedirgin oldum. Çilekli bir milkshake ve ayaküstü bir sevişmeyle sabaha alçakgönüllülükle başlayıp, ne kadar hızlı bir şekilde tekrar düşmana dönüşebilmemiz tuhaftı.

"Hadi dışarı çıkalım. Bir kanser çubuğu emersin ve kışına ne girdiği konusunda beni bilgilendirirsin." Ayağa kalktı ve masamdan sigara paketimi kaptı.

"Hayır, teşekkür ederim." Bu gece eve döndüğümde sigaraları atmayı unutmuştum, ama yakın gelecekte benim için menüde kesinlikle yer almıyorlardı.

"Bana söylemek istediğin bir şey yok mu?" Yüzümü tekrar taradı, çenesi gergindi, gözleri karanlık ve vahşiydi.

"Hayır." Kitabı yeniden açtım, bu sefer doğru yöne doğru.

"Seninle kadın doğum uzmanına gelmemi ister misin?"

Nabzım sıçradı, boğazımı dövüyordu.

"Aylar sonra teklif etmeniz çok hoş ama cevabım hâlâ hayır. Beni yalnız bırakabilir misiniz lütfen? Sanırım bu hafta bir ödül eşi ve geceleri sıcak bir delik olarak görevimi aştım."

Gözlerini kısarak bir adım geri çekildi. Sözlerim onu incitmişti - çelik ve metal olan adamı. Birbirimize patlamadan önce arkasını döndü ve hızla uzaklaştı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz yastığıma kapandım ve kararımı vererek ağladım.

Yarın kutuyu açacak ve son notu alacaktım. Wolfe'un gerçekten hayatımın aşkı olup olmadığını belirleyecek olan notu.

CHAPTER SIXTEEN

Francesca

Kafeteryadan çıkıp girişteki yemyeşil, ıslak çimlere doğru ilerlerken notu göğsüme yakın tuttum. Sonbaharın ilk yağmuru usulca yüzüme vuruyor, dünya bir odaklanıp bir kaybolurken gözlerimi kırıştırmama neden oluyordu.

Sezonun ilk yağmuru. Bir işaret.

Çoğu şehir ilkbaharda en romantik halini alırdı ama Chicago sonbaharda geliştirdi. Yapraklar turuncu ve sarıyken ve gökyüzü kocamın gözleri kadar griyken. Not parmaklarımın arasında ıslanmıştı. Muhtemelen mahvolmuştu, ama yine de ölümüne sarıldım. Yola bakan çimlerin ortasında, açık gökyüzünün altında durdum ve damlaların yüzüme ve vücuduma çarpmasına izin verdim.

Gel beni kurtar, Wolfe.

Acı bilgime ve Kristen'in bana söylediği her şeye rağmen, son notu yerine getirmesi ve parlak zırlı şövalyem olması için dua ettim.

Hayatınızın aşkı sizi fırtınadan koruyacaktır.

İçimden yalvardım, yakardım ve hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Lütfen, *lütfe*n, lütfe'n beni koruyun.

Babamla işi bittikten sonra beni bir kenara atmayacağına dair bir söz istedim.

Ailemden nefret etmesine rağmen -ki bunun iyi bir nedeni vardı- beni *seviyordu*.

Bu sabah, son notu okuduktan sonra, tıpkı maskeli balo gecesinde yaptığım gibi onu sütyenimin içine soktum. Smithy beni okula bıraktı. Yolda yağmur ön camda dans etmeye başladı.

Smithy silecekleri çalıştırırken, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Bugün beni alma." Bu Smithy'ye verdiğim ilk ve son emirdi.

"Ha?" Sakızını patlattı, dikkati dağılmıştı. EPA'larım yerlerinde kıpırdanıp bakiştılar.

"Wolfe beni gelecek."

"Springfield'da olacak."

"Plan değışti. Şehirde kalıyor."

Sadece yarı yalan söylüyordum. Eğer Wolfe hayatımın aşkı olsaydı, burada olurdu.

Ama şimdi yağmurun altında duruyordum ve gidecek kimsem yoktu.

"Francesca! Ne oluyor be!" Arkamdan bir ses duydum. Arkamı döndüm. Angelo ön girişin merdivenlerinde durmuş, bir şemsiyeyle korunuyor ve gözlerini kısarak bana bakıyordu. Başımı sallamak istedim ama kadere daha fazla müdahale etmek istemedim.

Lütfen, Angelo. Hayır. Buraya gelme.

"Yağmur yağıyor!" diye bağırdı.

"Biliyorum." Önümden vızır vızır geçen arabalara bakıyor, kocamın bir şekilde, birdenbire ortaya çıkıp beni götürmek istediğini söylemesini bekliyordum. Gelip beni alıp götürmesini bekledim. Beni sadece dışarıdaki fırtınadan değil, içimdeki fırtınadan da koruması için dua ediyordum.

"Tanrıça, buraya gel."

Başımı eğerek boğazımdaki gözyaşı yumağını yutmaya çalıştım.

"Francesca, yağmur yağıyor. Ne oluyor lan?"

Angelo'nun çimenlikte ilerlerken beton merdivenlere vuran ayak seslerini duydum, onu durdurmak istedim ama kaderimle çoktan oynadığımı biliyordum. Açmamam gerekirken notları açtım. Sadece ailemin mutsuzluğunun peşinde olan biri için hissetmemem gereken şeyleri hissettim.

Angelo'nun arkamdan beni kucakladığını hissettim. Her şey hem yanlış hem doğruydı. Rahatlatıcı ve üzücüydü. Güzel ve çirkindi. Ve beynim sürekli *hayır, hayır,* diye bağıırıyordu. Beni etrafında döndürdü. Kollarında titriyordum,

Beni kendine doğru çekti ve göğsüne sığınmam için bana sarıldı. Bir şekilde insan sıcaklığına olan ihtiyacımın başımı sokacak bir çatıya olan ihtiyacımdan daha güçlü olduğunu biliyordu.

Yanaklarımı okşadı ve ben de onun dokunuşuyla rahatladım, Wolfe'un çikolata hakkındaki ikinci notu ben onun evine taşındıktan kısa bir süre sonra okuduğunu artık şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Ve ona söylediğim gibi ilk nota da vakıftı ve onu da benim için mahvetmişti.

O notlar . Asla sayılmadılar.

Bu gerçektir. Bu gerçektir. Angelo ve ben, kocamı kendime aşık etmek için harcadığım onca zaman için ağlayan açık gökyüzünün altındaydık.

Angelo.

Belki de her zaman Angelo'ydu.

"Hamileyim," diye göğsüne doğru bağırdım. "Ve boşanmak istiyorum," diye ekledim, bunun gerçekten istediğim şey olduğundan tam olarak emin değildim.

Başını salladı ve dudaklarını alnıma götürdü. "Senin için orada olacağım. Ne olursa olsun."

"Baban benden nefret ediyor," diye inledim, içimdeki acı derinden kesiliyordu. O beni kurtardı.

Angelo beni kurtardı.

Beni fırtınadan korudu.

"Babam kimin umurunda? *Ben* seni seviyorum." Burnunu benimkine dayadı. "Bana gülümsediğin günden beri seni seviyorum -tüm diş tellerinle- ve hâlâ seni öpmek istiyorum."

"Angelo..."

"Sen bir oyuncak değilsin Francesca. Sen benim kozum, piyonum ya da kol şekerim değilsin. Sen nehirden gelen kızsın. Renkli diş telleriyle bana gülümseyen çocuksun. Hikayende benim başrolde olmadığım birkaç bölüm olması beni hayatının aşkından daha az önemli yapmaz. Ve sen de benimsin. İşte bu kadar. Bu biziz."

Dudakları yumuşak ve sert bir şekilde dudaklarıma yapıştı. O kadar kararlıydı ki hem rahatlatma hem de kalp kırıklığıyla ağlamak istedim. Angelo beni tüm okulun önünde öpüyordu. Parmağımda Wolfe'un yüzükleri vardı. Hem nişan hem de evlilik yüzüğü. Bakmadan bile insanların telefonlarını çıkardıklarını ve her şeyi kaydettiklerini biliyordum. Şüphesiz biliyordum ki hayatım

En keskin dönüş. Yine de Angelo'ya teslim oldum, bir şekilde bunun olması gerektiğini biliyordum.

Kocamı aldatıyordum. Ailemi
mahvetmek isteyen. Bebeğimizi
istemeyen.

Benden sır saklayan.

Kocamı aldatıyordum.

Kalbi dışında sahip olduğu her şeyi bana sunan. Beni
yumuşacık öpen.

Ve benimle çok mücadele etti.

Kocamı aldatıyordum. Babam
ailesini öldürdükten sonra. Ve geri
dönüşü yoktu.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve Angelo elimi tutarak beni okula doğru
çekti.

"Ne olsun, . Bunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

Kaçırdığım bir şey olup olmadığını görmek için son bir kez başımı
çevirdim ve kesinlikle vardı.

Wolfe orada olmasa da Kristen park halindeki bir arabanın içine saklanmış,
her şeyi kaydediyordu.

Kocamı aldattım, Wolfe Keaton. Sonunda.

Wolfe

Bunca zamandır onu beceriyormuş.

Buffalo Grove'da bir otelde kalıyorlar, bilginize. Bu gece içine dalmadan önce duş aldığından emin olmak isteyebilirsin.

Umarım bunun medyaya nasıl görüldüğünü biliyorsunuzdur, Senatör Keaton.

Sen resmen eyaletin şakasisin.

Kristen'in mesajlarını neredeyse gözlerim kanayana kadar okudum. Onlara resimler eşlik ediyordu. Daha doğrusu kanıtlar. Twitter ve Instagram'da karım Bayan Francesca Keaton'ın eski sevgilisi ve öğrenci arkadaşı Angelo Bandini'yi yağmurda öptüğüne dair yüzlerce farklı açıdan çekilmiş aynı görüntüler patladığından beri göz ardı edemediğim kanıtlar. *The Notebook* filminden berbat bir sahne gibiydi. Adamın ona sarılma şekli. Kızın ona boyun eğişi. Onu geri öpmesi. Şiddetle.

İstesem bile gözlerimin bağını çözemezdim. Ve açıkçası ben de istemiyordum.

Başka bir insana güvenirsen olacağı budur, aptal.

Hem de lanet bir Rossi ile.

Kristen'in mesajını görmezden geldim, okulda tesadüfen bulunmadığını çok iyi biliyordum. O resimleri görmemi istiyordu. Francesca'nın Angelo ile bir ilişkisi olduğunu bilmemi istiyordu. Tüm evliliğimiz boyunca, o üçüncü tekerlek olmuştu. belasıydı. Şimdi, sonunda, Francesca proaktif bir seçim yaptı.

Tüm dünyanın önünde onu öptü. O.

Seçti. Onu seçti.

Genç, ateşli karımın hakkını vermeliyim. Neredeyse beni tamamen kırmayı başarıyordu. Tatlı amı ve zeki ağzıydı. Eğer tanıştıysam ölümcül bir kombinasyondur. Ama bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı.

Bulduğum dükkândan çıktım ve eve gitmek üzere arabama doğru ilerledim. Karım için şoförümünden vazgeçmiştim. Karım için çok şeyden vazgeçmiştim.

Bu da bana lanet olası Smithy'nin nerede olduğunu hatırlattı.

"Hey. Selam. Hey," diye selamladı Smithy arabama binerken ona seslendiğimde. EPA'larım yanımdaydı. Protokol gereği benim için araba kullanamazlardı. Yazık oldu. Hepimizi Michigan Avenue Köprüsü'nden aşağı fırlatmak üzereydin.

"Öğleden sonra hangi cehennemdeydin?" diye sordum. Cevap verme şeklinden Twitter'daki fotoğrafları çoktan gördüğünü anladım. Tanrım, bu noktada kim görmemişti ki?

"Onu almaya gideceğini söyledi. Bugün Springfield'a uçmadığını söyledi. Sabah garajda arabayı görmedim, o yüzden doğru olduğunu düşündüm."

Öyleydi. Bugün şehir merkezinde iki toplantım vardı. Ve garip bir şekilde Francesca'ya okulunda sürpriz yapacaktım. Geç kaldım çünkü ikinci randevum - mutsuz karım için bir Yamaha C-7 Kuyruklu Piyano satın aldığım randevu - geç kaldı. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Tabii ki sevgili eşim bu sefer benden önce davrandı.

Telefonum elimde vızıldadı. Bir an için Francesca'nın aradığını ve bana görüldüğü gibi olmadığını söylediğini sandım. Arayanın kimliğine baktım. Hayır. Arayan Preston Bishop'tı, kan sporu yapmaya hevesliydi.

Kahretsin, Francesca.

Bishop, White ve Arthur Rossi'den gelen bir düzine telefonla birlikte bu telefonu da sesli mesaja gönderdim. Bir daha asla bu duruma düşmeyeceğime yemin ettikten sonra en kötü kâbuslarımın ötesinde aşağılanmışım. Rossi'nin önünde diz çöktükten sonra değil.

Beni aldatan eşim dışında bana ulaşmaya çalışmayan tek kişi, sosyal medyaya bağlı olmayan ve sevgili kızının yaptıklarından haberdar olmayan Sterling'di.

Eve döndüğümde Sterling'e en yakın otele gitmesini söyledim ve ona bir Uber çağırırken çantasını hazırlaması için on dakika verdim. Francesca'yla karşılaştığımda onun orada olmasını istemiyordum. Benim o çirkin tarafımı görmeyi hak etmiyordu.

"Ne kadar süre için?" Sterling sırtarak elbiselerini ve çoraplarını yatağının üzerindeki açık bavula fırlattı. Ona kalırsa karımla aramızda her şey yolunda gidiyordu. Muhtemelen evin her yerinde bir seks festivali planladığımızı düşünüyordu. Rolex'ime baktım.

İki, belki üç yıl.

"Birkaç gün. İşim bitince seni ararım."

Yasal karım ne zaman kafasını kışından çıkarsa.

"Harika! İyi eğlenceler muhabbet kuşları." "Bundan emin olabilirsiniz."

Sevgilisiyle otel odasındaiken onu aramak gereksiz olurdu. Ve histerik. Hayır. Öğleden sonra karımın yatağında oturdum ve dün geceyi kafamda yeniden canlandırımdı. Kışımın Flo teyzesi. O alamadı

regl dönemiymdi. Aletimi vücudunda istemiyordu, muhtemelen üniversitedeki arkadaşıyla ilişkisini beslemekle meşgul olduğu için.

Angelo'ya bacaklarını açacağını düşünerek onu buraya, bu yatağa getirdiğim gecedен sonra suçluluk duygusu ve kendimden nefretle dolup taşmıştım. Ama aslında tek hatam kronolojikti. Çünkü onu ilk kez aldığım da bakire olabilirdi, ama onunla paylaştığı o herkesin içindeki öpücük? Bizimki kadar gerçekt i, hatta daha fazla.

Beni çocukluğundan beri sevdiği adamla aldattı.

Ve ben de onların tüm ayrımcı kanıtlarına rağmen onu almaya devam eden aptalın tekiydim.

Piskoposun düğünü.

Nişan partisi. Öpüşme.

Artık yok.

Ben geldikten birkaç saat sonra alt katın kapısının açıldığını duydum. Eşim her zaman ayakkabılarını çıkarır ve mutfaktan bir bardak su alıp yukarı çıkmadan önce kapının yanına düzgünce dizerdi. Bugün de farklı değildi. Merdivenleri çıkıp yatak odasına girdiğinde, beni yatağında oturmuş, elimde telefonum, ekran yanıyor ve Angelo'yu öptüğünü gösteriyordu.

Bardağı parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Arkasını döndü, kaçmak üzereydi. Ben ayağa kalktım.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım Nemesis." Sesimden buz ve tehdit damlıyordu.

Olduğu durdu, sırtı bana dönüktü, omuzları çökmüştü ama başı hâlâ dikti.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Şu anki durumumdayken bana arkanı dön."

"Peki neden? Beni bıçaklayacak mısın?" Topuğunun üzerinde döndü, masmavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Cesurdu ama duygusaldı. Gözyaşlarını zayıflık olarak algılamıştım. Artık değil. Francesca kesinlikle hayatta ne istiyorsa onun peşinden gitme alışkanlığına sahipti.

Başımı yana doğru eğdim. "Siz Rossiler neden hep şiddete başvurmak zorundasınız? O güzel vücuduna elimi sürmeden de canını acıtabileceğim pek çok şey var."

"Aydınlat beni."

"Sanırım yapacağım, Nemesis. Aslında bu gece."

Boğazı düğümlendi. Sahte cephesi her kesik kesik nefes alışında ve titreyişinde santim santim çöküyordu. Etrafını taradı. Odada farklı bir şey yoktu. Yerde paramparça olmuş, her yerinde onun ayak izleri olan görünmez gururum dışında.

"Bayan Sterling nerede?" Gözleri önce pencereye, sonra da kapıya kaydı. Benden kaçmak istedi.

Çok geç, sevgilim.

"Kendini toparlaması için onu birkaç günlüğüne mini bir tatile gönderdim. Bunun için burada olmasına gerek yok."

"Ne için?"

"Senin beni kırdığın gibi ben de seni kıracağım. Beni aşağıladığın gibi seni de aşağılayacağım. Beni cezalandırdığın gibi seni cezalandıracağım."

"Notları okudun." Komodininin üzerindeki ahşap kutuyu işaret etti. Gülümsedim, alyansımı parmağımdan yavaşça kaydırıp ve gözlerinin hareketimi içtenlikle izlemesini sağladım. Komodinin üzerindeki kutunun yanına koydum.

"Yüzüne bile tahammül edemezken neden sana çikolata göndereyim ki?"

Gerçek ağzımda kül gibi kaldı. Ama gerçek aynı zamanda onun küçük ruhunu yaralamak için kullandığım bir silahtı. Göğsümün sıkıştığını hissetmeden nefes alamıyordum ve onun beni kestiği gibi ben de onu kesip açmak istiyordum. Kemik derinliğinde.

"Şey"-yüzünde acı bir gülümseme belirdi-"Sanırım son notta ne yazdığını biliyorsun."

"İstiyorum."

"Angelo beni fırtınadan korudu."

Bunun üzerine kutuyu kaptım ve onun bulunduğu yerden çok da uzak olmayan karşı duvara çarptım. Kapak kırıldı, iki parça da yere yuvarlandı. Ağızını kapadı ama sessiz kaldı.

"Seni yağmurda öptüğü için mi? Benimle dalga mı geçiyorsun? *Ben* seni korudum." Bir parmağımı göğsüme sapladım, ona doğru ilerledim ve kendime hâkim olamadım. Öfkem ikimizi de saran kırmızı bir buluta dönüşmüştü ve artık onu zorlukla görebiliyordum. Omuzlarından tutarak onu duvara yapıştırdım ve bana bakmaya zorladım. "Seni babandan, Mike Bandini'den ve Kristen Rhys'den korudum. Yaşınız, soyunuz ya da yüzünden size yanlış gözle bakan her pislikten. İtibarımı, kariyerimi ve

Senin güvende, başarılı ve mutlu olmanı sağlamak için akıl sağlığımı tehlikeye attım. Kurallarımı çiğnedim. Hepsini. Senin için kendi kararlarımı yıktım. Sana elimden gelen her şeyi verdim ve sen her şeyin içine *sıçtın*."

Odasında volta attım, kelimeler dilimin ucunda yanıyor, söylenmesi için yalvarıyordu.

Boşanmak istiyorum.

Ama boşanmak istemiyordum. Ve bu bir sorundu.

Benim küçümsememe ve öfkeme rağmen Angelo'yu seviyordu ama bu ona karşı hissettiklerimi değiştirmiyordu. Hâlâ yanımdaki sıcak bedenini özlüyordum. Tatlı ağzını, ilginç düşüncelerini, konuştuğu sebze bahçesini, tembel hafta sonlarına yayılan piyano seanslarını, o klasikler ve The Cure'dan oluşan bir karışım çalarken benim gazeteleri okumamı.

Ayrıca, bu onun Angelo'ya gitmesine izin vermekten çok daha zalimce değil miydi? Burada kalıp solmasını, kalbinin benimkinin yanında kararmasını ve sertleşmesini izlemek? Bana olan sevgisi sahte olabilirdi elbette, ama arzumuz? Bu gerçektir. Ve rızaya dayalı. O bir başkası için yanıp tutuşurken benim sikimi yalaması ve yüzümü kremlemesi çok daha yorucu olmaz mıydı?

İntikam onu tutmak için yeterince iyi bir sebep değil miydi?

"Bu akşam Bernard'ın galasına gidiyorum," diye duyurdum, dolabına doğru giderken tahta kutunun bir kenara iterek. Özellikle sevdiği kırmızı, dar bir elbise seçtim.

"Takvimimizde gördüğümü hatırlamıyorum." Yüzünü yorgunca ovuşturdu, takvimimizin artık bir bok ifade etmediğini, çünkü maskaralığımızın resmen sona erdiğini bir anlığına unuttu. Ona bir konuda hak veriyorum, iyi bir oyuncuydu. Ben de buna inanacak kadar aptaldım.

"Aslında geri çevirdim."

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Yemi yuttu. "Kendime bir randevu ayarladım."

"Wolfe." Kendini iterek yanımdan geçti ve yolumu kapattı. Ben de durdum. "Neden bahsediyorsun, randevu mu?"

"Adı Karolina Ivanova. Rus bir balerin. Çok ateşli ve çok *duyarlı*." Birbirimizin bedenlerini ilk keşfetmeye başladığımızda Francesca'yı tanımlamak için aynı kelimeyi kullanmıştım.

Başını geriye atarak hayal kırıklığı içinde hırladı.

"Her şeyin üstüne bir de dolandırıcı oldun. Güzel dokunuş."

"Tam olarak değil. Açıkçası açık bir evliliğimiz var." Telefonumun dokunmatik ekranını yüzüne doğru kaydurdım. Angelo'yla öpüşmesi yanıp sönüyor, onunla alay ediyordu. "Sözlü sözleşmemizi hatırlıyor musun Nem? İkimizin de sadık olması gerektiğini söylemiştin. O gemi çoktan kalktı."

Atlantik Okyanusu'nda bir yerde, Titanik'i ikiye bölecek bir buzdağına çarpıyor.

"Not için teşekkürler. Bu Angelo'yu davet edebileceğim anlamına mı geliyor?" Tatlı tatlı gülümsedi.

Onu bir gecede bu kadar kaltak yapan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Sadece benim açımdan haklı olmadığını biliyordum.

"Buradan aleti sağlam çıkmak istiyorsa hayır." "Szlerinizin arkasındaki mantığı açıklayın, Senatör Keaton."

"Memnuniyetle, Bayan Keaton: Chicago'nun bana sunduklarından bıkana kadar Chicago'nun daha iyi yarısını becermeyi planlıyorum. Ancak o zaman, ancak o zaman ve *ancak* ben nefes alan her şeyi sikmeyi bitirdiğimde, siz ve Angelo birbirinizle işinizi bitirmiş olursanız, sikimi tekrar emmenize izin vermeyi düşünebilirim. Ufaktan başlarız. Haftada birkaç kez. Sonra oradan devam ederiz. Tabii bu çeşitlilikten sıkılırsam," diye ekledim.

"Peki ya elbise?" Kollarını göğsünde dğmleyerek çenesini lacivert elbiseye doğru çevirdi.

"Ivanova'nın daracık vücudunda büyüleyici görünürdü," diye .

"Bu gece bu kapıdan çıkarsan Wolfe, geri dönecek bir karın olmayacak." Kadın şimdi kapının eşiğinde duruyordu, uzun boylu ve gururluydu.

Derin bir nefes aldı. "Bu akşam her ne olduysa aramızda konuşmamız gerekecek. Ama eğer burada kalmazsan bunu yapma şansımız asla olmayacak. Eğer geceyi başka bir kadınla geçirmek için ayrılırsan, sabah burada olmayacağım."

Alaycı bir şekilde gülümsedim, eğildim, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Nefesi kesildi ve gözleri . Dudaklarımı yanağından kulağına doğru sürükledim.

"ıkarken kapının kıına çarpmasına izin verme Nemesis."

Francesca

Yorganımın altında titreyerek tüm yerel medya Twitter hesaplarını yeniledim ve canlı güncellemeler için web sitelerini kontrol ettim. Bu, zihinsel durumum için boğulan köpek yavrularının videolarını izlemek kadar yapıcıydı ama elimde değildi.

Evden ayrıldıktan üç saat sonra kocam kolunda muhteşem bir esmerle görüldü. En sevdiğim Valentino elbisemi giymişti ve gururlu bir gülümsemesi vardı.

Siktir , Wolfe.

Gözleri daha büyük, daha mavi ve daha derindi. Benim hayal bile edemeyeceğim şeyleri görüyor ve biliyorlardı. Daha uzun boylu ve çok daha güzeldi. Yanağını adamın omzuna bastırmış, fotoğrafları çekilirken hayalperestçe gülümsüyor, doğrudan kameraya bakıyordu. Onunla flört ediyordu. Sevgiyle karşılık veriyordu. Ve kocam ona bakarken, soğuk cıva gözleri şehvetle kararırken, fotoğraflarının altındaki yazıyı okumadan önce bile ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Senatör Wolfe Keaton (30) ve prima balerin Karolina Ivanova (28) yerel bir galada birlikte vakit geçirirken görüldü. Bu yaz Francesca Rossi (19) ile evlenen Keaton, genç eşinin bu öğleden sonra Northwestern Üniversitesi arazisinde bir çocukluk arkadaşını öperken görülmesinin ardından şu anda bir skandalın ortasında bulunuyor.

Çılgına döndüm, daha fazla resim var mı diye baktım. Daha fazla eşya. Kocam ve bayan arkadaşı hakkında daha fazla tweet. Artık tüm dünya onları birlikte görüyordu. Resmen bitmiştik. Ama niyetim asla onu küçük düşürmek değildi. Ne kadar kötü görüldüğünün farkındaydım ama sadece bir öpücüktü. Bir anlık zayıflık.

Önemli olduğundan değil.

Bu artık benimle ilgili değildi ve ben bunu biliyordum.

Wolfe serseri mayın gibiydi. Öfkeli, kinci ve nefret doluydu. Ve benim düşünmem gereken bir bebeğim vardı. Bir bavul hazırladım ve annemi aradım, Smithy'ye beni Küçük İtalya'ya geri götürmesi gerektiğini bir mesajla bildirdim.

Çiseleyen yağmura ve soğuk sonbahar gecesine göğüs gererek çantalarımı kapıdan dışarı iterken, arabada Wolfe'a çılgınca mesaj gördüm.

Başını koltuk başlığına vurduğu için mesajları cevapsız kaldı.

CHAPTER SEVENTEEN

Wolfe

Otel odasındaki büyük boy yatağın oturdum ve viskimden bir yudum daha aldım. Akşamdan kalma değildim, çünkü gece boyunca içmeyi hiç bırakmamıştım. Hâlâ mutlu bir şekilde sarhoştum, ancak sıkıcı kalp ağrısının yerini gözlerime ve burnuma baskı yapan inatçı bir baş ağrısı almıştı.

On yıldır ilk kez bir akşamda alışlagelmiş iki bardaktan fazlasını içtim.

Arkamdan gelen inilti bana yalnız olmadığımı hatırlattı. Karolina esneyerek yatak boyunca uzandı ve uzun Fransız pencerelerinden süzülen güneş ışınlarının yüzünün yumuşak kıvrımlarını tamamlayan doğal bir ışık yaymasına izin verdi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye mırıldandı, yastığı göğsüne sarmıştı, göz kapakları hâlâ uykudan ağırlaşmıştı. Ayağa kalktım ve odanın diğer ucuna, şifonyerin üzerindeki telefonuma ve cüzdanıma doğru yürüdüm, hâlâ giyiniktim. İçindekileri ve çantasını kontrol ederken, içine bir kayıt cihazı koymadığından ya da çekmemesi gereken fotoğraflar çekmediğinden emin olmak için şu soruyu düşündüm: Dün gece neden Karolina'yı becermeye cesaret edemedim?

Fırsat ayağıma gelmişti ve o da yatağıma atlamaya hazırdı. Ancak ben kendimi onunla birlikte olmaya ikna edemedim.

Karıma karşı duygularım, Tanrı korusun, ama sadece Karolina'yı becermek için temel ihtiyaçtan yoksun olduğum için.

Ne kadar güzel ve muhteşem olsa da ve geceyi onun otel odasında geçirip kendimi eve sürüklediğim için ne kadar mutlu olsam da, ona dokunmaya hiç niyetim yoktu.

İçinde olmak istediğim kadın karımdı. Angelo Bandini'ye olan saplantısından bir türlü kurtulamayan karım.

Cüzdanımı ve telefonumu cebime soktum ve veda etmeden odadan çıktım. Böylesi daha iyiydi. Bayan Ivanova beni bir daha aramamalıydı. Bunun ikinci bir seferi olmayacaktı. Karım kıskançlıktan ve öfkeden ölene kadar metreslerimi koluma takıp gezdirmeye hiç de karşı değildim -bu noktada ismime ne olacağı pek umurumda değildi- ama onlara dokunmak, gerçekten dokunmak, görünüşe göre bana göre değildi.

Önemli değil. Francesca gecelerimi ısıtmaya devam edecekti. Bu çekimi inkâr edemezdi, her sabah sikimi ağzına alışı ve ona arkadan her çarpışımında sikimin peşinden koşuşuyla değil. Bunu o da benim kadar istiyordu. Daha fazlasını alacaktı, tamam. Gardımı düşürdüğüm kısım hariç.

Sabah on sularında eve vardım ve hemen odasına gittim ama boştu. Penceresinin dışındaki bahçeye baktım. Orası da boştu. Evdeki her odayı gözden geçirdim, zihinsel olarak tüm kutuları kontrol ettim. Mutfak? Hayır. Ebeveyn yatak odası? Hayır. Piyano odası? Hayır. Sterling'in numarasını aradım ve eve dönmesi için ona bağırdım. Kayıp gelinimi aramamda bana yardım gerekiyordu ama gidebileceği pek fazla yer yoktu.

Telefonumu tekrar kontrol ettim. Smithy'den iki mesaj.

Smithy: Karın eve dönmek istedi.

Smithy: O teknik olarak benim patronum. Onu götürmek zorundayım.

Özür dilerim.

Hizmetçimi çağırdıktan sonra üst kata, Francesca'nın odasına çıktım ve orayı didik didik ettim. Artık gittiğine göre, ciddi olup olmadığını kendim görmem gerekiyordu. Dolapta en sevdiği eşyalar eksikti; diş fırçası, fotoğraf albümleri ve at binme malzemeleri de yoktu. Dün yok ettiğim tahta kutu da hiçbir yerde yoktu.

Yakın zamanda geri dönmeyecekti. Değer verdiği her şey kayıptı.

Tam da söylediği gibi gitti. Ona yeterince güvenmemiştim. Geceyi cesurca geçireceğini ve ertesi sabah benimle konuşacağını düşünmüştüm. Ne de olsa Northwestern'in bahçesindeki sert öpücüğünün intikamını almam anlaşılabilir bir şeydi - ardından Angelo'yla bir otelde geçirdiği saatler boyunca ortalıkta görünmemesi de aynı aşağılanma belirtisiydi. Tabii ki karım hiç de itaatkâr değildi. Sinirlenmek yerine, omurgasını daha da güçlendirdi.

Ve tabii ki Angelo'yu gerçekten öpmüştü. Karolina'yı koluna alıp balo salonuna götürmek dışında ona dokunmamıştım bile.

Bütün çekmeceleri açıp yere boşalttım ve Francesca'nın uzun süreli sadakatsizliğine dair bir ipucu aradım. Kristen bunun bir süredir devam ettiğini iddia ediyordu ama ben buna inanmamayı seçtim. Şimdi daha net düşününce, kanıtlar karımın lehine yığılmıştı. Onunla tanıştığımda bakireydi. Ve ona ne kadar hayran olsam da, en azından yatak odası dışında -Biraz namuslu. Yasadışı, uzun süreli ilişkiler yürütecek biri değil. Francesca ayrıca Angelo'yla ilişkisini bitirdiğini de söyledi ve telefonunun haftalarca Angelo'suz kalmasına bakılırsa ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu.

Bu da bana öpücüğün tek seferlik olduğunu düşündürdü. Bir tutku ve zayıflık anı. Francesca gerçekten bir ilişki yaşıyor olsaydı, beni bu kadar açık bir şekilde aldatmazdı. Hayır. Bundan daha hesaplı davranırdı.

Çekmeceleri boşaltmayı bitirdiğimde, çarşaflarını ve yastık kılıflarını söktüm. Yastıklardan birinden bir şey düştü ve yatağın altına yuvarlandı. Onu almak için yere çömelip elimde inceledim.

Hamilelik testi.

Pozitif hamilelik testi.

Yatağın kenarına çöktüm ve onu avucumun içinde tuttum. Francesca hamileydi. Sadece Michigan Gölü'nde korunmadan yatmıştık.

Francesca bebeğime hamileydi. Yüce

İsa.

Alt katta kapının itilerek açıldığını ve Sterling'in kendi kendine mırıldandığını duydum.

"Muhabbet kuşları? Buralarda mısınız?" Sesi geniş fuayede yankılandı. Başımı eğdim, çenemin ağzımdan çıkmasını engellemeye çalışıyordum, öyle sert sıkılmışım ki. Sterling birkaç dakika sonra Francesca'nın odasının kapısında belirdi, burnunu kıvrarak yarattığım tahribata bakıyordu.

"Burası FBI tarafından basılmış gibi görünüyor."

Hayır, ama yakın.

Elimdeki pozitif gebelik testini kaldırdım, hâlâ oturuyor ve yere bakıyordum.

"Bundan haberin var mıydı?"

Çevremde, gözlerinin genişlediğini, boğazının bir yutkunmayla titrediğini gördüm. Her zamankinden daha yaşlı görünüyordu. Sanki içine girdiği sahne onu yaşlandırmıştı.

"İçimde bir his vardı, evet." Bana doğru yürüdü, elini omzuma koydu ve yanıma oturdu. "Gerçekten hiçbir fikrin yok muydu? Kız bir gecede tatlıya düşkün oldu, kapıdan her girişinde sana yapıştı ve kadın doğum uzmanına gitmeye korkar oldu. Senin çocuk istemediğini biliyor, değil mi?"

Elimi yüzümde gezdirerek pencereden dışarı baktım. O yaptı. O biliyordu.

"Bu yüzden mi gitti?" Sterling'in nefesi kesildi. "Lütfen bana onu öğrendiğin için kovduğunu söyleme..."

"Hayır." Sözlerini yarıda keserek ayağa kalktım ve tekrar odada volta attım. Aynı hem nefret etmeye hem de sevmeye başladığım bir oda. Hâlâ onun kokusunu ve kişiliğini taşıyordu ama bu duvarlar arasında çok fazla kötü şey olmuştu.

"Francesca beni aldattı."

"Buna inanmıyorum." Sterling çenesini yukarı kaldırdı ve titremesini önlemek için çenesini kilitledi. "O sana aşık."

"Angelo'yu öptü." Muhtemelen otel odasında çok daha fazlasını yapmışlardır.

Kendimi annesine ilk kez aşık olduğunu söyleyen bir genç gibi hissediyordum. On üç yaşından beri ilk kez kırılganlık göstermişim. Ailemin cenazesinde bile tek damla gözyaşı dökmedim.

"Onu incittin," diye fısıldadı Sterling, ayağa kalkıp bana doğru yürürken. Elini anaç bir hareketle koluma bastırdı ve sıktı. "Onu her zaman incitiyorsun ve şu anda çok duygusal. Hormonları çılgına dönmüş durumda. Ona karşı hislerini kabul etmek istemiyorsun, neden burada olduğunu söylemek bir yana, kıyafetlerini getirmesine bile izin vermiyorsun. Neden onu ailesinden alıp hayatından kopardığını."

"İtiraf edecek bir şey yok. Ona aşık değilim."

"Gerçekten mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onsuz yaşayabilir misin?"

"Evet."

"O zaman neden o gelmeden önce onca yıl var olmadın?" diye merak etti, ince beyaz bir kaş alnında yukarı doğru kıvrıldı. "O bu eve girene kadar neden sadece var oldunuz?"

"Ben değişmedim." Başımı salladım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Düşündüm. Duygusal bir şey söylediğim anda Sterling, *Dawson's Creek*'teki gibi kıcıma yapıştı.

"Bu durumda, burada kalın ve ona ihtiyacı olduğu belli olan zamanı verin. Onu kovalamaya çalışmayın."

"Sırf yaptığımı görmek ve önemseydiğimi kanıtlamak için bana bir şeyi söylediğin zamanlardan biri mi bu?" Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Omuz silkti.

"Evet."

"O zaman etkilenmeye hazır ol, Sterling. Eğer Francesca benim çocuğumu taşıyorsa, ikisinin de yanında olacağım ama af dilemeyeceğim."

"Güzel." Sterling kolumu okşadı. "Çünkü açıkçası, sana vereceğinden emin değilim."

Francesca

Eşyalarımı toplayıp gittiğimden beri üç gün geçmişti.

Ailemin evindeki odamdan okula gitmek için bile çıkmadım, Angelo ile yüz yüze geleceğim andan korkuyordum, babamdan bahsetmiyorum bile.

Angelo ve ben birlikte bir otele gittiğimizde, esasen aylar önce yapmamız gereken ve hiç fırsat bulamadığımız şeyi yaptık - ne olduğumuz ve olmadığımız hakkında konuştuk.

Kalkıp gitmem için beni ikna etmeye çalıştı.

"Bebeği birlikte büyütebiliriz. Birikimim var."

"Angelo, sen benimkini kurtaracaksın diye ben senin hayatını mahvetmeyeceğim."

"Hiçbir şeyi berbat etmiyorsun. Kendi çocuklarımız olacak.

Kendimiz için bir hayat yaratacağız."

"Eğer seninle kaçarsam, hem Wolfe hem de Outfit bizi arayacak. Bizi bulurlar. Ve Wolfe beni boşayıp bir kenara atmaktan mutlu olsa da, babam bunu yaşamamıza asla izin vermez."

"Bize sahte pasaport bulabilirim." "Angelo, ben kalmak istiyorum."

Ve bu doğrudu. Her şeye rağmen ve hatta belki de her şey *yüzünden* burada kalmam gerekiyordu. Evliliğim sahteydi, babam beni evlatlıktan reddetmişti ve annemin bana yardım etmek bir yana, hangi çinliyle yemek yiyeceğimiz konusunda bile söz hakkı yoktu.

Angelo birkaç kez aradı ve hatta bir keresinde nasıl olduğumu görmek için kapıma geldi ama Clara onu kovdu. Babam iki iş seyahatine çıktı ve şimdiye kadarki ziyaretimin çoğunda Mama's Pizza'da kaldı, bu da kimseyi şaşırtmadı.

Annem ve Clara benim neredeyse sürekli yoldaşlarımdı. Beni beslediler, yıkadılar ve kocamın aklının başına gelip beni arayacağını söylediler.

Hamile olduğumu öğrendiği anda her şeyi bırakıp beni affetmesi için yalvaracağını söylediler. Ama Wolfe'un baba olmak istemediğini biliyordum. Ve ortaya çıkıp ona hamileliğimi söylemek, ona geri dönmek anlamına gelecekti. Gururumu bir çok kez ayaklar altına almasına izin vermiştim.

Bu sefer, bana gelmek zorunda kalacaktı.

Bundan zevk almak için değil, önemsedini bilmeye gerçekten ihtiyacım olduğu için.

Wolfe'un malikânesinden ayrıldıktan üç gün sonra Clara odamın kapısını açtı ve "Bir ziyaretçin var ufaklık," dedi.

Aynı anda hem sersemlemiş, hem umutlu, hem de heyecanlı hissederek yataktan fırladım. Ne olsa buradaydı. Ve konuşmak istiyordu. Bu iyiye işaretti, değil mi? Tabii bana boşanma kağıtları göndermek istemiyorsa. Ama bildiğim kadarıyla

Wolfe, onları bana vermesi için başkasını gönderecek bir tipti. Seni bir kez hayatından çıkardı mı, bir daha gelmeye zahmet etmezdi. Makyaj aynasına doğru koşarken gözlerimin arkasındaki ışığın yandığını gören Clara, kendimi daha canlı ve kızarmış göstermek için yanaklarımı tokatladı, sonra da bolca dudak parlaticısı sürdü. Başını eğdi, başparmaklarıyla oynuyordu.

"Ben Bayan Sterling."

"Ah." Gözlerimi kırıştırdım, dudak parlaticısını bir kenara fırlattım ve ellerimi kalçalarımın sildim. "Uğraması ne kadar hoş. Teşekkür ederim, Clara."

Salonda Clara bize çay ve pandoro ikram etti. Bayan Sterling sırtı dik, serçe parmağı çay fincanının üzerinde havada ve dudakları zorlukla dizginlenen bir öfkeyle büzülmüş bir şekilde oturuyordu. Çay fincanıma baktım, aynı hem konuşmasını hem de ağzını hiç açmamasını diledim. Ya bana Wolfe'la ilişkimizin bittiğini söylemeye geldiyse? Kesinlikle memnun görünmüyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Bu şekilde uzun, sessiz dakikalar boyunca oturabileceğimiz belli olduğunda nihayet ona sordum.

"Çünkü sen bir aptalsın, o da tam bir salak. Birlikte mükemmel bir çift oluşturuyorsunuz. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden sen buradasın ve o orada?" Çay bardağını masaya çarparak sıcak sıvının bir o yana bir bu yana savrulmasına neden oldu.

"Açık cevap, benden nefret ettiği için." Pijama pantolonumdaki görünmez tüyleri topladım. "İkincisi de babamı ve onun değer verdiği her şeyi mahvedebilmek için benimle evlenmiş olması."

"Oturup bu saçmalığı daha fazla dinleyemem. Nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyorsun?" Kollarını havaya kaldırdı.

"Nasıl yani?"

"Wolfe evlilik ve bir eş fikrini hiç aklına getirmedi. Seni ilk kez görene kadar. Sen onun planında hiç olmadın. Senden hiç bahsetmedi. Sizi görene kadar varlığınıza bile haberi yoktu. Bu da beni, anlık kararının babanla ilgili olmaktan çok, seni sadece kendisi için istediği ve sana kur yapmanın söz konusu olmadığını bildiği gerçeğiyle ilgili olduğuna inanmaya itiyor. Baban üzerinde kozu olduğu için, bunun bir kazan-kazan senaryosu olacağını düşündü. Ama öyle olmadı." Başını iki yana salladı. "İşleri onun için zorlaştırdın. Messier. Sen olmasaydın babanı ömür boyu hapse attırabilirdi. Resme girdiğin anda senden bir şeyler istedi."

ve ikisinin de pazarlık edecek şeyleri vardı. Wolfe'un planına yardım etmedin. Onu sabote ettin."

"Wolfe babamın işini mahvetmek için elinden geleni yapıyor."

"Ama o hala dışarıda, değil mi? Baban ona *suikast* düzenlemeye çalıştı ve Wolfe düşününü hâlâ bu evde yapıyor. Çocuk yüzünü gördüğü andan beri sana karşı kötü hisler besliyor."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Bayan Sterling'in Wolfe'la aramızı düzeltmek için aşırı önlemler aldığını görmüştüm ama bu onun standartlarına göre bile zorlamaydı.

"Babam üzerinde nasıl bir kozu var?" Gözlerim tekrar kendiliğinden akmaya karar vermeden önce konuyu değiştirdim.

Bayan Sterling çay bardağını ağzına götürdü ve kenarından bana baktı.

Gerçekten cevap vereceğini, hatta neler olduğunu bileceğini bile düşünmemiştim ama her iki konuda da beni şaşırttı.

"Baban valiye, Preston Bishop'a ve Chicago Polis Departmanı'nın başındaki Felix White'a sessiz kalmaları ve tam işbirliği yapmaları karşılığında aylık yüklü bir ücret ödüyor. Wolfe'un müfettişleri bunu çok değil birkaç ay önce öğrendiler. Senatör Keaton her zaman yemeğiyle oynama alışkanlığına sahip olduğundan, kirli çamaşırlarını ortaya dökmeden önce babanıza biraz işkence etmeye karar verdi. Neden hiç sayı yapamadığını hiç merak ettiniz mi?"

Alt dudagımı kemirdim. Babam önce Wolfe'un kardeşini, sonra da onu evlat edinen ailesini öldürmüştü. Sonra da Wolfe'un çantasından kurtulmak için bütün bir barı yaktıktan hemen sonra ona suikast girişiminde bulunmuştu.

Yine de Wolfe asla karşılık vermedi.

Ve sanki babamı mahvetmekten aciz değilmiş gibi. "Sanırım cevap benim," dedim. Acımasızdı.

Bayan Sterling öne doğru eğilerek gülümsedi. Sık sık yaptığı gibi kalçamı okşayacağını sanmıştım ama hayır. Yanağıma yapıştı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Elinize bir çekiç aldınız ve duvarlarını tuğla tuğla yıktınız. Duvarların yıkılışını, senin odandan her çıkışında onları yeniden inşa etmek için nasıl çabaladığını izledim. Aşk hikayeniz peri masalı değildi. Daha çok bir cadı masalı gibiydi. Kötü, gerçek ve acı verici. Seni evde aramaya başladığında . Ofisinde daha az, bahçede daha çok zaman geçirdiğini fark ettiğimde. Sana hediyeler verdiğinde, seni evine götürdüğünde çok heyecanlandım.

ve sana hava atıyor, sen onun yakınına her girdiğinde sevincini zor zapt ediyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, yastık kılıfında hamilelik testini bulduğunda yıkılmış ve suçluluk duygusuna kapılmış bir şekilde odanızda yıkıldığını görmek beni rahatlattı."

Başımı geriye attım ve ona çaresiz bir bakış fırlattım.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Gözleri çıplak bir sevinçle kırıştı.

O biliyordu. İkisi de biliyordu. Yine de Wolfe hala benim için gelmemiştir. Heyecan, dehşet ve korku gibi birbiriyle çelişen şiddetli duygular beni sersemleterek sessizliğe itti.

"Francesca?" Bayan Sterling elimi dürterek beni yokladı. Başımı eğdim, yüzünde ne olduğunu görmeye cesaret edemedim.

"Bunun bir önemi yok. Çok fazla şey oldu. Ben onu aldattım, o da beni aldattı."

"Sevgi nefretten daha güçlüdür."

"Ailelerimiz arasındaki onca küslükten sonra beni nasıl sevebilir?" Başımı kaldırdım, gözyaşlarım alt kirpiklerime yapışmıştı. "Sevemez."

"Yapabilir," diye ısrar etti Bayan Sterling. "Bağışlamak onun en güzel erdemlerinden biridir."

"Doğru." Bir kahkaha attım. "Bunu babama söyle."

"Baban hiç af dilemedi. Ama ben istedim. Peki ya Wolfe? O beni affetti."

Çayını bıraktı ve omurgasını dikleştirdi, bilgiyi eğitilmiş bir çene ve sabit bir sesle verdi.

"Ben Wolfe Keaton'ın biyolojik annesiyim. Kardeşi Romeo'nun babanız tarafından vurularak öldürülmesini izlediği gece oğluma yemek hazırlamak için ölesiye içmekle meşgul olan, iyileşmekte olan bir alkoliğim. Bu olaydan sonra, Keatonlar onu aldı. Sistemle mücadele edemedim ve Romeo'nun ölümü beni bağımlılığımın kurtardı. Rehabilitasyona gittim ve oradaki zamanımı tamamladıktan sonra Wolfe'un hayatına geri döndüm - bu arada onun gerçek adı Fabio. Fabio Nucci." Aşağı bakarak gülümsedi. "İlk başta benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Alkolizmim, sistemin içine atılmam ve ona yemek hazırlayamadığım için kardeşini Mama's Pizza'ya sürüklemem yüzünden öfkeden gözü dönmüştü. Ama zaman geçtikçe beni hayatına geri aldı. Onu evlat edinen ailesi, o henüz ergenlik çağında olmasına rağmen beni bakıcı olarak işe aldı. Sadece birlikte olmamızı istediler. O patlamada öldükten sonra..." Nefesini içine çekti. Merhum işverenlerinden bahsederken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Bu

Keaton'lardaki işimi tamamladıktan iki yıl sonraydı. Wolfe 18 yaşına girdiğinde. Malikanesini işletmem için beni yeniden işe aldığında Sam's Club'da çalışıyordum. Ona olabilecek en kötü şekilde ihanet ettikten sonra benim ona baktığımdan daha çok o bana bakıyor. Onu ve kardeşini büyüdükleri zalim mahalleden koruyamadım."

Arkama yaslandım, sindirmeye çalıştım.

Bayan Sterling Wolfe'un annesiydi. *Biyolojik* annesi.

Bu yüzden onu çok seviyordu.

Bu yüzden ona karşı sabırlı olmam için bana yalvardı.

Bu yüzden bizi birbirimizin kollarına sürükledi. Oğlunun, kardeşinin asla sahip olamadığı mutlu sona sahip olmasını istiyordu.

"Kardeşi evliydi." Nefesimi içime çektim, tüm parçaları topladım, babamın yarattığı berbat yapbozun içine yerleştirdim. "Bir karısı vardı."

"Evet. Lori. Doğurganlık sorunları yaşıyorlardı." Bayan Sterling başını salladı. "Birkaç tüp bebek tedavisi gördü. Sonunda hamile kaldı. Altı aylıkken, kocasının ölüm haberini verdiklerinin ertesi günü bebeğini kaybetti."

Wolfe bu yüzden çocuk istemiyordu.

Yumurtlama ve ne zaman seks yapılacağı hakkında bu kadar çok şey bilmesinin nedeni de buydu. Tek bildiği kalp ağrısı olsa da kalp ağrısı istemiyordu. En çok değer verdiği insanları teker teker kaybetmişti ve hepsi de aynı adam tarafından. Sanki biri göğsümü bıçakla yırtmış ve organlarımın içimden dökülüşünü izlemiş gibi hissediyordum.

Bir elimi ağzıma kapattım ve nabzımın yavaşlamasını diledim. Bu ne benim için ne de bebek için iyi bir şeydi. Ama gerçek skandal niteliğindeydi ve hazmedilemeyecek kadar acıydı. Wolfe bu yüzden bilmemi istemiyordu - babamın yaptığı şey yüzünden hayatımın geri kalanında kendimden nefret edeceğimi biliyordu. Kahretsin, şu anda kusmak istiyordum.

"Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim," dedim.

Bayan Sterling başını salladı. "Ona bir şans verin. Mükemmel olmaktan çok uzak. Ama kim mükemmel ki?"

"Bayan Sterling..." Tereddüt ettim, etrafımıza bakındım. "İfşaatların yüzünden yıkıldım ama Wolfe'un ikinci bir şans istediğini sanmıyorum. Burada olduğumu ve hamile olduğumu biliyor ve hâlâ ortaya çıkmadı. Aramadı bile."

Bu gerçeği her düşündüğümde, bir topun içine girip
ölm

ek. Bayan Sterling'in yüzünü buruşturmasından anladığım kadarıyla durum
benim için iyi görünmüyordu.

Ona arabasına kadar eşlik ettim. Uzun dakikalar boyunca sarıldık.

"Her zaman hatırla Francesca, sen hatalarının toplamından daha
değerlisin."

Arabayla uzaklaşırken haklı olduğunu anladım. Wolfe'un beni
kurtarmasına, Angelo'nun beni kurtarmaya gelmesine, hatta annemin omurgalı
olmasına ya da babamın omurgası varmış gibi davranmaya başlamasına
ihtiyacım yoktu.

İhtiyacım olan tek kişi bendim.

CHAPTER EIGHTEEN

Wolfe

SONRAKİ BİRKAÇ GÜN saf, katıksız bir işkenceydi.

Şişeleyip, yazıp, hüküm giymiş çocuk tacizcileri üzerinde kullanmamız gereken şeyler.

Üç gün sonra pes ettim ve Arthur'u aramak için telefonu elime aldım. Şimdi elde edilmesi zoru oynuyordu. İşler tersine dönmüştü. Konuşmak istediğim tek kişi -karım- Arthur'un krallığının içindeydi ve burası Buckingham Sarayı'ndan bile daha sıkı korunuyordu.

Uçağıma binmeden önce her gün saat tam altıda, sonra da gece saat sekizde eşimin ailesinin evine gidip onunla konuşmaya çalıştım.

Kapıda her zaman Rossi'nin kaslı adamlarından biri tarafından durduruluyordum ve bunlar onun her zamanki Made Men çeşitlerinden daha güçlü ve aptaldı ve kendi korumalarını pazularını esnettiklerinde bile durma belirtisi göstermiyorlardı.

Onu aramak ya da mesaj atmak tamamen yersiz ve uygunsuzdu. Özellikle de Sterling ailelerimiz arasında olan biten her şeyi anlattığını itiraf ettikten sonra. Francesca'nın asıl planımın onu karanlık bir kuleye atmak ve babasıyla karısının sahip oldukları her şeyi ellerinden alarak yavaş yavaş öldürmek olduğu izlenimine kapıldığını düşünürsek, lanet bir "Üzgünüm" GIF'inden biraz daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bu konuşma yüz yüze yapılamayacak kadar önemliydi. Orada

Ona söylemem gereken çok şey vardı. Gittiğinden beri öğrendiğim çok şey vardı.

Ona aşkıttım.

Ona fena halde aşkıttım.

Sebzeleriyle konuşan büyük mavi gözlü genç kız için acımasızca, trajik bir şekilde kızgın.

Ona bu bebeği en az onun kadar istediğimi söylemem gerekiyordu. Çocuk istediğim için değil, onun sunduğu her şeyi istediğim için. Ve onun sunmadığı şeyleri de istiyordum. Sahip olmak için değil, sadece hayranlık duymak için.

Aşık olduğumun farkına varmam, Hallmark'a yakışır görkemli bir anda gerçekleşmedi. Ayrı geçirdiğimiz haftaya yayıldı. Ona ulaşmak için yaptığım her başarısız girişimde, onu görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim.

Her geri çevrildiğimde odasının penceresine bakıyor, beyaz dantelli perdenin arkasında belirmesini bekliyordum. Hiç gelmedi.

Ve bu yüzden genel olarak bağlantılardan kaçındım. Tüm o duvarlara tırmanma olayı? Bana göre değildi. Ama tırmandım. Bir şeyleri tekmeledim. Bir şeyleri kırdım. Söyleyeceğim sözleri ve konuşmaları prova ettim. Beni arayan ve mevcut aile durumum hakkında bir açıklama yapmam gerektiğini söyleyen takım elbiseli kişilerden kaçtım.

Bu benim meselemdi. Benim

hayatım. Benim karım. Başka

kimsenin önemi yoktu.

Benim ülkem bile değil.

Kalp kırıklığı denen hazzın bir haftasında, kuralları esnetmeye ve kaderi aceleye getirmeye karar verdim. Bunun için benden nefret edecekti-ama açıkçası, bir sonraki numaramdan önce bile yüzüme tükürmek için yeterince nedeni vardı.

Ayrılığın yedinci gününde, Felix White'ı tüm terli, parlak yüzlü ihtişamıyla Arthur'un evine sürükledim, acil bir arama emri taşıyarak bana eşlik etmesi için.

Eksik olan şey? *Lanet olası karım.*

White'ın arama emri çıkartmak için gerçek bir gerekçesi yoktu, sadece onun kirli çamaşırlarını ortaya dökmemi istemiyordu. Çift taraflı ajan Arthur'a saatler öncesinden mesaj atmıştı, bu yüzden mafya babası ben geldiğimde orada olmak için kendini eve sürükledi.

Her neyse, CPD şefi, arama emri ve iki polisle Francesca'nın kapısını nasıl çaldığının hikayesi buydu.

Ve romantizmin öldüğünü söylediler.

Rossi kapıyı açtığı anda alını o kadar kırışmıştı ki bir buldog köpeğine benziyordu. Başını çatlak kapıların arasına kaydırıp ve gözlerini yarıklara dikti.

"Senatör, bu zevki neye borçluyum?" Mektubun kendisini neden tehlikeye attığını çok iyi bilen White'ı tamamen göz ardı etti.

"Şimdi oyun oynamanın sırası değil." Soğukkanlılıkla gülümsedim. "Tabii gerçekten kaybetmek istemiyorsan. Ya beni içeri al ya da onu dışarı gönder. Her iki durumda da, bu gece onunla görüşeceğim."

"Hiç sanmıyorum. O Rus fahişeyi tüm şehrin önünde teşhir ettikten ve hamile karını evde bıraktıktan sonra olmaz."

"Bilmiyordum." Neden ona kendimi anlayamıyordum. Eğer o ahlak polisiye, Michael Moore da lanet olası bir sağlık gurusuydu.

"Her neyse, yedi gündür ona ulaşmaya çalışıyorum ve iyi bir otoriteden aldığım bilgiye göre, pişman olacağın bir şey yapmadan önce açılmak istiyorsun."

"Bunu asla yapmayacaksın. Hamile karın ortadayken olmaz." Arthur bana alaycı bir sırıtişla bakma cüretini gösterdi.

Beyaz yanımdan öksürdü.

"Bay Rossi, eğer bizi içeri almazsanız, sizi tutuklamak zorunda kalacağım. Evinizi aramak için mahkeme emrim var."

Belli ki eşikteki bir kişi kayınpederimi kurtların önüne atacağına inanıyordu.

Arthur kapıyı yavaşça iterek açtı ve içeri girmeme izin verdi. White arkamda kaldı, bir kıza nasıl çıkma teklifi edeceğini düşünen bir genç gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Adam bir kutu gazoz kadar karizmaya sahipti.

"Burada beklemeli miyim?" Beyaz kekeledi. Ona el salladım. "Yaptığın işte iyiymişsin gibi davranmaya devam et."

"Emin misin?" teri sildi, boynundaki mavi damar hâlâ nabız gibi atıyordu.

"Değerli zamanımı ve sabrımdan arta kalanları harcıyorsunuz.

Git."

Arthur beni sırtını dönerek ofisine götürdü. Ofisine en son gittiğimde kızının elini istemiştim. Merdivenlerden yukarı çıkarken anılarım canlandı. Daha önceki şakalaşmalarımızdan birini paylaştığımız yer sahanlıktı. Merdivenlerin tepesinde, onun narin elini nasıl sıktığımı hatırladım.

Beni aldattığını düşündükten sonra bileğimi elime aldım ve onu zorla aşağı çektim.

Siktiğimin salağı. Kısa evliliğiniz boyunca birden fazla kez palyaço olduğunuzu kanıtladığınız halde White ve Bishop'ı aptal olarak etiketliyorsunuz.

Francesca'nın evin içinde bir yerlerde olduğunu biliyordum ve onun pembe gülümsemesini görmeyi ve varlığının yumuşaklığına uymayan gırtlaktan gelen kahkahasını duymayı arzuluyordum.

"Neden karımın eski odasına değil de senin ofisine gittiğimize dair bana iyi bir neden söyle," dedim ağzım karımla ilgili her şeyin sisinden arındığında.

" farklılıklara rağmen kızım benim onayımı çok önemsiyor ve bunu size vermem onunla konuşurken şansınızı artıracaktır. Şimdi, Senatör Keaton, ikimiz de biliyoruz ki aramızdaki hesabı kapatmanın zamanı çoktan geldi." Ofisinin kapısında durdu ve içeri girmemi işaret etti. Kaslı adamlarından ikisi kapının her iki yanında duruyordu.

"Kurtul onlardan," dedim, hâlâ ona bakarak. Parmaklarını şıklatıp ikisinin de sessizce merdivenlerden inmesini sağlarken bakışlarımızı ayırmadı.

Ofisine girdik ve kapıyı yarıya kadar kapattı, belli ki onu çıplak ellerimle boğazlamayacağıma güvenmiyordu. Onu çok iyi anlıyordum. Bu ziyaretin sonucuna bağlı olarak nasıl tepki vereceğimi tahmin etmekte ben bile zorlanıyordum.

O masasına yaslanırken ben de önündeki koltuğa oturdum, kollarımı koltuk başlığına yaydım ve rahatıma baktım. İki şeyi kesin olarak biliyordum:

1. Bugün karıma olan sevgimin sınanacağı gündü.
2. Uçan lanet renklerle geçecektim.

Francesca

Kocamın sert tenorunu duyar duymaz, ateşe tutulmuş pervane gibi, ayaklarım beni odamdan dışarı ve koridora sürükledi. Sesi bir şiir gibiydi ve sanki hayatım buna bağlıymış gibi her kelimeyi içiyordum.

Babam tarafından çalışma odasına götürülürken koridorda süzülürken sırtını, geniş omuzlarını ve özel dikim takım elbisesini yakaladım. Bir, iki, üç, beş, sekiz... *on* saniye saydıktan sonra parmak uçlarımda çalışma odasına doğru ilerledim. Haftalardır Bayan Sterling'in nasıl gizlice dinlediğini izlemek bana paha biçilmez numaralar öğretmişti. Çıplak ayakla duvara yaslandım ve sığ, ölçülü nefesler aldım.

Babam bir puro yaktı. Yanmış yaprakların ve tütünün kokusu burun deliklerime çarptı ve mide bulantısı içimi kapladı. Tanrım, ne zaman biri bana doğru nefes alsa midem bulanıyordu. Boğazımda fokurdayan safrayla savaşıyor odaya göz attım. Babam masasına yaslanmıştı, kocam önündeki kırmızı kadife koltukta her zamanki gibi rahat ve umursamaz görünüyordu.

Kocam, metal ve çelik. Korkunç ve dokunulmaz.

Taştan oyulmuş bir kalple, yumuşatmak için her şeyi yaparım.

"Sanırım onun odasına girip onu geri alabileceğini düşünüyorsun. White ve Bishop'ı koz olarak yine başıma asacaksın," dedi babam, purosunu üflerken, bacak bacak üstüne atmıştı. Eve geri taşındığımdan beri varlığımı henüz kabul etmemişti ama bunun kocama şantaj yapmaktan onu alıkoymasına izin vermedi. Vücudumun her zerresiyle kapıdan içeri dalmak ve her şeyi açıklığa kavuşturmak istedim. Ama bir kez daha reddedilme riskini göze alamayacak kadar aşağılanmış ve incinmişim. Wolfe buraya beni bırakmak için gelmiş olabilirdi ve yalvarmaktan bıkmıştım.

"O ?" Wolfe onun sorusunu duymazdan geldi.

"Seni görmek istemiyor," diye cevap verdi babam, havaya bir duman daha gönderip soruyu duymazdan gelerek.

"Onu doktora götürdünüz mü?"

"Evden dışarı çıkmadı."

"Ne bekliyorsun?" Wolfe tükürdü.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla Francesca hamile kalabilecek yaşıydı.

Dolayısıyla bir kadın doğum uzmanından randevu alabilecek yaşıdır. Hayır.

Ayrıca, ona yardım etmesi gereken biri varsa, o da içinde bulunduğu vahim durumdan sorumlu olan adam olmalıdır."

Vahim bir durum mu? Burun deliklerim alevlendi, içlerinden ateş gibi sıcak hava geliyordu.

O an babamın tamamen kurtarılamaz olduğunu anladım. Beni ya da bebeği umursamıyordu. Umursadığı tek şey -her zaman- Kıyafet'ti. Ben onun kuklasıyken beni seviyor ve tapıyordu. Ve ilk meydan okuma belirtisinde beni bir kenara attı ve bana karşı olan tüm sorumluluklarından . Beni sattı. Sonra da beni başka bir güçlü İtalyan aileyle evlendiremeyince bana olan ilgisini kaybetti. Ancak Wolfe, iyi günde kötü günde yanımda kaldı. Birbirimize düşman olduğumuzda bile. Angelo ile yattığımı düşündüğünde ve beni onu öperken gördüğünde ve ona tekrar tekrar meydan okuduğumda bile. Boşanma kelimesi ağzından hiç çıkmadı. Başarısızlık bir seçenek değildi.

Bana babamdan daha fazla sadakat gösterdi.

"İyi bir noktaya değindin." Wolfe ayağa kalktı. "Onu hemen doktora götüreceğim."

"Öyle bir şey yapmayacaksın. Aslında, bu gece onu hiç görmeyeceksin," diye karşılık verdi babam.

Wolfe hiç istifini bozmadan ona doğru yürüdü, babamın birkaç adım ötesinde durdu ve başının üzerinde yükseldi. "Bu onun isteği mi yoksa senin mi?"

"Onun *talebi*. Sence neden hâlâ ondan haber almadın?" Babam purosunu kül tablasına koydu ve konuşurken Wolfe'un yüzüne bir duman gönderdi. "Düzgünce süründüğünden emin olmamı istedi."

"Dur tahmin edeyim, bir sürü fikrin var."

"İstiyorum." Babam ayak bileklerini çözdü ve masanın üzerinden iterek Wolfe ile burun buruna geldi. Keşke o anda kocamın yüzünü görebilseydim. Babam ona yalan söylüyordu ve o bunu göremeyecek kadar akıllıydı. Yine de aşk uyuşturucu gibiydi. Etkisi altındayken net düşünemiyordunuz.

"Eğer razı olursan Francesca'yı görmene izin vereceğim." "Ya vermezsem?"

"White bugün bizzat gelip beni tutuklayabilir ve sen de polis gücüyle Francesca'nın yatak odasının kapısını kırabilirsin. Eminim bunu takdir edecektir. Özellikle de şu anki durumunda."

Wolfe bir an sessiz kaldı.

"Seni özlediğinin farkında mısın?" diye sordu babam.

Kalbim acıyla sıkıştı. Tanrım, Wolfe.

"Benim bir işadımı olduğumun farkında mısın?" diye karşılık verdi babam. "O zarar görmüş bir varlık. Hepimizin bir fiyat etiketi var, Fabio Nucci." Kocamın yüzüne güldü. "Sokaklarda doğdum ve neredeyse ölmek üzere bir kilisenin kapısına bırakıldım. Annem bir fahişeydi, ya babam? Kim bilir kimdi. Sahip olduğum her şey, bu evdeki her metrekare, her mobilya parçası, her lanet kalem için çalıştım. Francesca'nın tek bir işi vardı, itaatkâr olmak. Ve başarısız oldu."

"Çünkü onu başarısızlığa ben hazırladım." Wolfe sesini yükselterek babamın yüzüne tükürdü.

"Olabilir, ama şu anda benim için tek değeri size karşı bir piyon olması. Gördüğünüz gibi, hayatımda bir kez bir insana değer vermeme hatası yaptım. Aptalca yaşamana izin vermeye karar verdiğimde."

Aralarına bir şey düştü ve odanın sessizliğine çarptı. Tanrım. Gerçekten söyledi. Babam kocamı öldürmediği için pişmanmış.

"Neden ?" Wolfe sızlandı. "Neden yaşamama izin verdin?"

"Korkmuştun Nucci, ama aynı zamanda güçlüydün. Ağlamadın. Altına işemedin. Adamlarımdan birinin silahını kapmaya bile çalıştın. Bana sokaklarda yalınayak koştuğum, yiyecek çaldığım, yankesicilik yaptığım ve yükselmeye çalıştığım gençliğimi hatırlattın. Çekirdekten yetişme ve Outfit ile bağlar kurma. Mahallenin bu kısmında hayatta kalma şansın olduğunu biliyordum. Daha da ötesi, senin bir vahşi olduğunu biliyordum. Wolfe Keaton kanunla iyi geçiniyor ama kabul edelim ki Fabio Nucci senin içinde ve kana susamış durumda."

"Asla senin müttefikin olmayacağım."

"Güzel. Büyüleyici bir düşman oldun."

Wolfe, "Benden ne yapmamı istiyorsan, hemen hallet," diye bağırdı.

Babam arkasına yaslandı, dilini gıdıkladı ve yumruğunu masasının üzerine vurdu.

dudak.

"Eğer kızımı gerçekten seviyorsanız, Senatör Keaton, eğer kızıma içtenlikle değer veriyorsanız ondan asla ayrılmayacağın tek şeyi, gururunu söküp atacaksın."

"Ne soruyorsun?" Wolfe'un çenesinin öfkeyle kilitlendiğini hayal edebiliyordum.

"Onun için yalvar evlat. *Diz çök.*" Babam çenesini kaldırdı, kocam birkaç santim daha uzun olmasına rağmen bir şekilde Wolfe'a bakıyordu. "Onu benden aldığında bana yalvarttığın gibi yalvar."

Babam benim için yalvardı mı?

"Yalvarmıyorum," dedi Wolfe ve bunda ciddi olduğunu biliyordum. Babam bile böyle bir şey istememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bunu isteyerek Wolfe'u başarısızlığa sürüklemiş ve evliliğimi mahvetmişti. Wolfe bırakın babamı, hiç kimsenin önünde eğilmezdi. Tam kırıp içeri girecektim ki babamın tekrar konuştuğunu duydum.

"O zaman kızımı sevmiyorsunuz, Senatör Keaton. Sadece sahip olduklarınızı geri istiyorsunuz. Çünkü hatırladığım kadarıyla, onu bu evden esir olarak aldığınızda çok yalvarıp yakarmıştı."

Dudağımı ısırdım ve alnımı kapının pervazına dayadım. Wolfe'un acı çektiğini görmek canımı yakıyordu ama bunu neden yapamadığını anlamam daha da acı veriyordu. Hayatını mahveden adama neden yalvaramadığını. Bu sadece onun gururu ve haysiyetiyle ilgili değildi. Aynı zamanda ahlakı ve savunduğu her şeyle de ilgiliydi. Ailesiyle ilgiliydi.

Babam bir keresinde kardeşinin önünde onu gururundan mahrum etmişti. Bunu bir daha yapmayacaktı.

"Bunu onun için yapmıyorsun, *kendin* için yapıyorsun," diye suçladı Wolfe. Babam masasının kenarlarını arkasına dayamış, tavana bakıp düşüncelere dalmıştı.

"Bunu neden yaptığım senin için önemli olmamalı. Eğer onu istiyorsan, hiçbir şeyden çekinmeyeceksin, zeminden bile."

Gözlerim bir kez daha yaşardı. Babam onu aşağılıyordu ve her ne kadar içeri girip ikisine de bunu durdurmalarını emretmek istesem de yapamadım. Çünkü babam bir konuda yanılmıyordu; onunla olan ilişkimde güç her zaman Wolfe'un elindeydi ve eğer bir kez bile bırakamıyorsa, bu gerçekten bir evlilik miydi, yoksa şehvetin gurur verici ışığı altında yüceltilen bir esir ve efendi miydi?

Yavaşça, Wolfe'un dizlerinin üzerine çökmeye başlamasını şaşkınlıkla izledim. Nefesim kesilmişti, gözlerimi önümde gelişen sahneden ayıramıyordum. Kocam, o gururlu, saçmalamayan, kibirli piç diz çökmüş, benim için yalvarıyordu. Dahası, bu odaya girerken olduğundan bir santim daha az üstün görünmüyordu. Yüzünü yukarı kaldırarak onu net bir şekilde görebileceğim bir açı sağladı. Kibrin resmiydi, muhteşem yüz hatları keskin ve açıktı. Gözleri kararlıydı, kaşları alaycı bir şekilde kalkıktı ve tüm soğukkanlılığı tartışılmazdı. Sadece yüzlerine bakarak hangisinin diğerinin önünde eğildiğini anlayamazdınız.

"Arthur," diye gürledi sesi odada, "sana yalvarıyorum, lütfen kızınla konuşmama izin ver. Karım hayatımdaki en önemli şey ve her zaman da öyle kalacak."

Onun sözleriyle kalbim göğsümde patladı ve binlerce güneşin sıcaklığının beni içten ısıttığını hissederek titredim.

"*Benim* günahlarımı *onun* başına kaktığın sürece onu asla mutlu edemeyeceksin," diye uyardı babam. Kocam hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve ben artık gözyaşlarıma engel olamıyordum. Gözyaşlarım hıçkırık şeklinde akmaya başladı. Beni duymalarından korktuğum için elimi ağzıma kapattım.

Wolfe sırtıttı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Artık bunu yapmaya niyetim yok Arthur."

"Bu benim işime karışmayı bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Bu, *ona* iyi davranmak için çaba göstereceğim anlamına geliyor." "Peki ya White ve Bishop?" diye sordu babam.

"Onlarla ne uygun görürsem yaparım."

"Francesca'yı götürebilirim."

"Hayır, yapamazsın," diye araya girdi Wolfe, sertçe sözünü kesti. "Francesca'yı benden alabilecek konumda olan tek kişi Francesca'nın kendisidir. Kiminle birlikte olmak istediği onun seçimi, benim değil. Kesinlikle senin değil. Önce kardeşimi, sonra ailemi öldürdün. Çizgiyi çektiğim yer karım. Onu alamazsın. Eğer yaparsan cehennemi serbest bırakırım."

Gözlerimi kapattım ve vücudumun bir o yana bir bu yana sallandığını hissettim. Bütün gün bir şey yememiştim ve puronun kokusu kusma isteği uyandırıyordu.

"Ona git," dedi babam kırık bir sesle.

Kocam ayağa kalktı.

Sonra, hayatımda ikinci kez bayıldım.

CHAPTER NINETEEN

Francesca

Kocamın kollarında uyandım.

Bana Artemis'i gösterdiğinde ahırdayken kıvrıldığımız pozisyonun aynısıyla başımı ona yaslayarak kral boy yatağa oturdu. Baharatlı parfümü ve kendine özgü erkek kokusu beni rahatlattı ve uykumun sonunda bekleyen rahatsız edici sohbeti uzatarak biraz daha uyuyormuş gibi yaptım.

Parmaklarının ucunu gömleğimin üzerinden sırtımda gezdirdi ve saç çizgime bir öpücük kondurdu. Babamın önünde diz çöküp onun için en önemli şeyin ben olduğumu söylediği anıyı ziyaret ettim. Sıcak bal kalbimi kapladı.

"Uyanık olduğumu biliyorum," diye mırıldandı kocam şakağıma. İnledim, kollarının arasında kıpırdandım. Bu kolların bir hafta önce Karolina Ivanova'yı sardığını düşününce yeniden kusasım geldi. Kollarımın üzerinde doğrulup ona yorgun bir bakış attım.

"Hamilesin." Sanki bir yumru görmeyi bekliyormuş gibi karnıma baktı. Onun yüzünü tekrar görmek bana verilmiş en büyük hediye idi. Maskeli balonun ertesi sabahı bu yüzü görmekten korktuğumu düşünmek saçmaydı. Kısa bir süre sonra, kendimle ilgili en sevdiğim şey haline geldi. İntikamdan daha fazlası olduğunu hatırlatan bir şey oldum.

Bu dünyada adalet. Birbirimize bağımlıydık ve birlikte var olmak zorundaydık. Biri olmadan diğeri uyuyan bir varlıktı.

Hayatta olup da gerçekten yaşamamak korkunç bir lanetti. "O senin." Vurgulamak için elimi onunkinin üzerine koydum.

"Biliyorum." Burnunun ucunu benimkinin üzerinde gezdirdi, sanki büyük ve değerli bir şeymişim gibi beni kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı.

"Bu seni mutsuz mu ediyor?" Burnumu çekti.

"Baba olmak mı? Hep öyle olacağını düşünmüştüm. Ebeveynlik başladığında hayatın sona erdiğinden emindim. Ama bu, bir aile kurmaya layık birini bulmadan önceydi. Ebeveynlik konusunda yeteneklerimden hâlâ tam olarak emin değilim. Neyse ki eşimin bu gezegenin sunabileceği en iyi anne olacağını biliyorum."

Sessizce, gözlerim odayı taradı. Söylemek istediğim çok şey vardı ama henüz yapıştırılmamış bir şeyi kırabileceğimi biliyordum.

"Peki ya sen Nem? Hamile olmaktan mutlu musun?"

Doğrudum, korkumu yuttum ve cesaretimi kaybetmeden önce kelimelerin boğazımdan dökülmesine izin verdim.

"Ben... emin değilim. Sürekli kavga ediyoruz. İletişimsizlikte dünya rekoru kırdık. Ve sen daha bir hafta önce benden intikam almak için başka biriyle yattın ve bu ilk kez olmuyor. Geçen hafta Angelo'yu öptüm, sen ve babam hakkındaki gerçekler yüzünden öfkeliydim ama daha ileri gitmedim. Biz değişken ve sadakatsiziz. Aynı kanatta yaşamıyoruz..."

"Yapacağız," diye sözümü kesti. "Eğer istediğin buysa." "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız var."

Ondan biraz ayrı kalmaya ihtiyacım vardı. Onu sevmediğim için değil, bebeğimiz için bilinçli ve sağlıklı bir karar veremeyecek kadar çok sevdiğim için.

"Düşünecek bir şey yok. Karolina ile yatmadım. Bunu yapamazdım. İstedim -Tanrım, Nemesis, seni hayatımdan sonsuza dek çıkarmak istedim- ama asla başka biri olamazdı. Sevdiğim sensin. İsteddiğim sensin. Yaşamayı her gün isteksizce katılmak yerine deneyimlemek istediğim muhteşem bir şey haline getiren sensin."

Gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissettim, yağlı ve tuzlu. Birbirimizi incitmekte çok iyiydik. Buna bir son vermeliydik.

"Başkasını öptüm," diye fısıldadım. "Seni aldattım."

"Seni affediyorum." Kocaman elleriyle yanaklarımı kavradı. "Kendini affet ve hayatımıza devam edelim. Eve geri dön, Nem."

"O otel odasında hiçbir şey olmadı."

"O zamandan bu zamana ne olduğu umurumda değil. Sana inanıyorum ama bir şey fark etmez. Buna yeniden başlamak istiyorum. Doğru yoldan."

"Zamana ihtiyacım var." Bu sözler beni kırdı. Belki de acımasızca dürüst oldukları için.

Olan biten her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Bunun, teklif edip ertesi sabah unutacağı bir başka büyük jest olmadığından emin olmak için. Hızlı ve yavaş aşık olduk. Sert ve yumuşak. İçimizdeki her şeyle, yine de ikimiz de bir şey vermeyi reddettik. Olanları sindirmek için zamanımız yoktu. Duvarlarımız hala yüksekken birbirimizin hayatına girdik. Yeniden başlamanız gerekiyordu. Flört etmeye ihtiyacımız vardı. Aramızdaki gücü bu kez daha eşit dağıtmamız gerekiyordu. Birbirimizi yaralamadan savaşmayı öğrenmemiz gerekiyordu. Başkalarının kollarına koşmadan. Birbirimizi vahşi hayvanlar gibi sürükleyip odalara atmadan.

"Seninle birlikte olmak benim seçimim olmalı. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Wolfe başını salladı ve fikrini değiştirmeden ayağa kalktı. Eskiden hak ettiğini düşündüğü şeyi benden talep etmemek için büyük bir çaba sarf ettiğini söyleyebilirdim. Kapıya doğru ilerledi ve ben de sözlerimi geri alıp onunla gitmek istedim. Ama yapamadım. İçimdeki insan için daha iyi olmalıydım.

Annemin kurtaramadığı gibi benim kurtarabileceğim bir insan.

Wolfe eşikte durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Seni arayabilir miyim?"

"Evet." Bir nefes verdim. "Sana mesaj atabilir miyim?"

"Olabilir. Size bir kadın doğum uzmanından randevu alabilir miyim?"

"Evet." Gözyaşlarımın arasından gülerek onları hızla sildim. Hâlâ bana bakmak için arkasını dönmemişti. Wolfe Keaton pek iyi bir pazarlıkçı değildi ama benim için kurallarını çiğnedi.

"Size katılabilir miyim?" Sesi ciddiye.

"Olsa iyi olur."

Omuzları yumuşak bir kıkırdamayla titredi ve sonunda bana doğru döndü.

"Benimle bir randevuya çıkar mısınız Bayan Keaton? Gala değil. Bir hayır etkinliği değil.

Resmi bir gezi değil. Bir randevu." Tanrım.

Oh, evet.

"Bunu çok isterim."

"Güzel," dedi yere bakarak ve kendi kendine kıkırdayarak. Kendime bunun maskeli balodaki aynı zalim adam olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Hayatımın sonuna kadar nefret edeceğime yemin ettiğim adam. Başını kaldırdı, yüzü hâlâ aşağı eğikti, utangaç ama harap olmuş bir bakışla bakıyordu.

"O randevuda şansım yaver gidecek mi?"

Kendimi yastığımın üzerine attım, yüzümü kolumla kapattım, kahkahalarımın sesi kapının kapanırken çıkardığı *tıkırtıyı* bastırdı.

İki gün sonra yeni kadın doğum uzmanıma ilk ziyaretimizi yaptık. Barbara ellili yaşlarında, kırpılmış sarı saçlı, kibar gözlü ve kalın gözlüklü bir kadındı. Ultrason yaptı ve bize rahminde yüzen fıstığı gösterdi. Küçük nabızı, Noel sabahı merdivenlerden inen minik çıplak ayaklar gibi pıt pıt atıyordu.

Wolfe elimi tuttu ve sanki yeni bir gezegen keşfetmişiz gibi ekrana baktı.

Ondan sonra öğle yemeğine gittik. Bir çift olarak ilk resmi olmayan gezimizdi. Beni evimize davet etti. Çalışma grubumdan Sher ve Tricia ile planlarım olduğunu söyleyerek kibarca reddettim. Ona bu haberi verirken gülümsememi bastırmaya çalıştım. İsviçre'den döndüğümünden beri benim yaşımda arkadaşım olmamıştı.

"Nemesis." Beni evime geri götürürken kaşlarını kaldırdı. "Bir de bakmışım, kardeşlik partilerine katılıyorsun."

"Nefesini tutma." Partiler bana göre değildi. Ayrıca, alışkın olduğum partiler süslüydü ve hamile halimin uymaya istekli olmadığı bir kıyafet kuralı gerektiriyordu. İlk üç aylık dönemimde bile bol ve rahat kıyafetleri tercih ettim.

"Bence herkesin en az bir kardeşlik partisine gidip tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmesi gerekiyor."

"Bu seni rahatsız eder mi?" diye sordum. Artık üzerimde böyle bir gücü olmadığını anlatmak istiyordum.

"Hiç de bile. Tabii Angelo senin flörtün değilse."

Bu haklı bir talepti ve artık bunu reddedemezdim. Çantamdan telefonumu çıkardım ve eline tutuşturdum.

"Şunu kontrol et."

"Tam olarak neyi kontrol ediyorum?" "Numarasını sildim."

Arabayı evimin önünde durdurdu ve motoru kapattı. Telefonumu bana geri verdi. "Senin sözüne güveniyorum. Fikrini ne değiştirdi?"

Gözlerimi devirdim. "Ben bu adama aşığım ve onun kafasında benim çocukluk aşkımla kaçacağım fikri var."

Wolfe bana pis bir bakış fırlattı. "O da sana feci şekilde aşık ve seni elinde tutma konusunda kararlı olduğu için onu suçlayamam."

O günden sonra Wolfe ve benim aramda birçok buluşma daha oldu.

Sinemaya, restoranlara ve hatta otel barlarına gittik ama ikimiz de içki içmedik -ben yaşım ve hamileliğim nedeniyle, o ise dayanışma amacıyla.

Bir kase patates kızartmasını paylaştık, bilyardo oynadık ve kitaplar hakkında tartıştık. Kocamın bir Stephen King fanatığı olduğunu öğrendim. Ben ise daha çok Nora Roberts hayranıydım. Bir kitapçıda durduk ve okumak için birbirimize kitaplar aldık. Wolfe bana Hatch'leri bizi ziyarete geldiklerinde neredeyse evimizden kovduğunu çünkü ben piyano çalarken Bryan'ın beyzbol sopası kadar etkileyici bir ereksiyon yaşadığını söylediğinde gülüştük.

Kuzenim Andrea aradı. Düşündüğünü ve sırf babam benim için seçtiği kocayı onaylamadığı için artık benimle konuşamayacağı sonucuna vardığını söyledi. Benden af diledi.

"Bu konuda iyi bir Hristiyan gibi davranmıyordum, bebeğim." Sakızını kulağıma . "Düşündüm de, bu konuda iyi bir manikürcü bile değildim. Bahse girerim ben sana çiğnemeyi bırakmanı hatırlatmadan o tırnakları kimsenin işi değilmiş gibi ısırmışsındır."

Ona gerçeği söyledim - affetmek bana hiçbir şeye mal olmadı ve bundan da öte ruhumu zenginleştirdi. Ertesi gün bir cappuccino içmek için buluştuk ve dilimde dolaşan tüm yirmi birinci yüzyıl sorularıyla onu bombardımana tuttum.

Birkaç gün sonra Wolfe, Artemis'i ziyaret etmek için bir hafta sonu gezisine çıkacağımızı duyurdu. Ona binecek durumda değildim ama onunla ilgilenmek ve iyi olduğundan emin olmak hoşuma gidiyordu.

Bir ay geçti. Kocamın her sabah beni uyandırmak ve her gece bana iyi geceler dilemek için aradığı bir ay. Kavga etmediğimiz, küfür etmediğimiz ya da kapıları çarpmadığımız bir ay. Benden hiçbir bilgiyi saklamadığı ve benim de sırf o istedi diye onun her talebini reddetmediğim bir ay. EPA'ların bana okula kadar eşlik etmesine izin verdim, protokolü çiğnemedim ve yine de bir avuç arkadaş edinmeyi başardım. Wolfe çok çalışırdı ama her zaman beni ilk sıraya koyardı.

Hâlâ nişan ve evlilik yüzüklerimi takmıyordum - Karolina Ivanova ile siyah kravatlı galaya gittiği gece onları evinde bırakmıştım. Ama yüzük olsun olmasın, hayatım boyunca kendimi hiç kadar başkasına ait hissetmemiştim.

Tıpkı bir tavşan deliğine girer gibi şehvete geri döndük - hızlı ve çılgınca. Wolfe'un alışılmadık yerlerde seks yapmayı çok sevdiğini öğrendim. Ofisinde, bir düğündeki tuvalette, ailem evde yokken eski odamdaki yatakta ve yatak odasının penceresinin önünde, tertemiz sokağı seyrederken seks yaptık.

Resmi bir yemek sırasında masanın altında beni parmakladı ve duştan sonra banyodaki alt çekmeceyi açıp fön makinemi almak için eğildiğimde hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi.

Yatakta geçirdiğimiz her saniyeyi seviyordum çünkü hiç kimse kendi yerine, kanadına ya da evine ne zaman geri çekileceğini merak etmek zorunda kalmıyordu. Her zaman birlikte uykuya daldık ve birlikte uyandık, biz denen bu yeni, heyecan verici şeyin içinde yalıtılmıştık.

Sabah karnımın alt kısmında küçük, gözle görülür bir şişlikle uyandım - sert, sert ve heyecan verici hissettiriyordu - annem odama girdi ve yatağımın kenarına oturdu.

"Babandan boşanıyorum."

Ona söylemek istediğim binlerce şey vardı. *Tanrı'ya şükretmekten* tutun da *neden bu kadar uzun sürdü sorusuna* kadar... Ama sadece başımı sallamakla yetindim ve ona güç vermek için elini sıktım. İstesem de onunla daha fazla gurur duyamazdım. Kaybedecek çok şeyi vardı. Ama özgürlüğünü ve sesini geri kazanmak için her şeyi kaybetmeye hazırdı.

"Daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum. Başından beri daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyordum ama bunun mümkün olabileceğini bilmiyordum. Artık bunu biliyorum, senin sayende, Vita Mia. Senin mutlu sonun benimkine ilham verdi." Bir damla gözyaşını sildi ve yüzünü gülümsemeye zorladı.

"Benim hikayem henüz bitmedi." Güldüm.

"Henüz değil," diye göz kırparak kabul etti, "ama konunun nereye gittiğini anlıyorum."

"Anne." Avucunu sıkıca kavradım, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. "Hikâyenin en güzel kısmı henüz yazılmadı. Sen doğru olanı yapıyorsun."

Clara ve ben annemin bavullarını toplamasına yardım ettik. Clara bir otelde yer ayırtmasını önerdi. Ben başımı salladım. Ait olduğum yere dönme zamanım gelmişti. Ve Wolfe'un ikimizin annesine de iyi davranma zamanı gelmişti.

-Onun ve benim. Telefonu elime aldım ve kocamı aradım. İlk çalışta açtı.

"Eve dönmeye hazırım."

"Şükürler olsun," diye nefes *aldı*. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ciddi olduğunu görmem . Özgürlüğümün gerçekten benim olduğunu."

"O senin," dedi ciddiyetle. "Her zaman senin oldu."

"Annem ve Clara gelip bir süre bizimle kalabilir mi?"

"Bütün bir düşman ordusunu eve getirebilirsiniz ve ben yine de onları kollarımı açarak karşılarım."

O akşam Wolfe, Smithy'nin yardımıyla tüm bavullarımızı arabasının arkasına attı. Babam kapıda durdu ve elinde sert bir bardakla bizi izledi. Hiçbir şey söylemedi. Wolfe'un haftalar önce on saniyeliğine onun önünde eğilmiş olması önemli değildi. Senatör Keaton hâlâ her şeyi kazanmış olan kişiydi.

Babam kaybetmişti ve oyun bitmişti.

Eve vardığımızda Bayan Sterling (artık kayınvalidem olduğunu bildiğim için ona Patricia demekle ısrar ediyordum) annemle Clara'yı yerleşmeleri için doğu kanadına götürdü. Wolfe ve ben de arkalarından merdivenleri çıktık. İkinci kata geldiğimizde odama doğru döndüm.

"Bu gerçek mi?" Ona

sordum. "Gerçek."

İlk defa, o da öyle hissetti.

El ele batı kanadına doğru yürüdük. Onun yatak odasının önünden geçip, Hatch'leri ağırladığımız gece uyuduğum misafir odasına girdik. Kapıyı açtığında neye baktığımı fark ettiğimde nefesim göğüs kafesimin arkasında dalgalandı.

Bir çocuk odası. Tamamen beyaz, krem rengi ve yumuşak sarılar. Parlak, büyük ve tamamen mobilyalı. Ağlamamak için ağzımı kapattım. Onun bu bebeği kabul etmesi bir şekilde beni parçaladı. Bu onun çocuğunu kabul etmesinden çok daha fazlasıydı. *Beni* kabul etmesiydi.

"Her şey değişebilir," dedi. "Bir bebeğimiz olacağı gerçeği dışında."

"Mükemmel," diye nefes aldım. "Teşekkür ."

"Haklıydın. Sen benim karımsın. Birlikte uyuyacağız. Birlikte yaşayacağız." Dramatik bir duraklama oldu. "Bir gömme dolabı bile paylaşacağız. Giysilerinizi yerleştirmek için bana o kadar hayırseverce ayırdığınız boş alanın bir kısmını kullandım."

Gözyaşlarımın arasından güldüm. Bu. Tam burası. Bu her şeydi. En çılgın hayallerimin bile ötesinde. Hiçbir karşılık beklemeden beni seven bir adam. Ben başka bir adama aşıkken sessizce acı çeken ve duygudan duyguya, saniyeden saniyeye, günden güne bana sürünen bir adam. Sabırlı ve kararlıydı. Duygusuz ve zorba. Parmağımda yüzüğü varken Angelo'yu öpüp okşamamı izledi. Ailesini öldüren adama beni ona geri getirmesi için dizlerinin üzerine çökerek yalvardı. İyi bir baba olabileceğini düşünmüyordu ama ben biliyordum, tüm kalbimle biliyordum.

-Dünyadaki en iyi baba olacağını söyledi.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ve kocamın lezzetli ağzına bir öpücük kondurdum. Uzun saçlarımı çekiştirdi.

"Sadece sen," dedi.

"Sadece sen," diye cevap verdim.

Senatör Wolfe Keaton tek dizinin üzerine eğildi ve haftalar önce yastığımın üzerine bıraktığım nişan yüzüğünü çıkardı.

"Karım ol Nemesis. Ama bir şeyi bil, eğer ayrılmak istersen kanatlarını kesmeyeceğim."

Bana sorulan en zor sorunun en kolay cevabıydı bu. Yere indirildiği pozisyonndan ne kadar nefret ettiğini çok iyi bildiğim için kocamı yakasından tutup kaldırdım.

"Kanatlarım uçmak için değil," diye fısıldadım. "Onlar ailemizi korumak için."

EPILOGUE

Francesca

Dört Yıl Sonra.

"ŞİMDİ SİZİ, günahlarınızın bağışlanması ve Kutsal Ruh'un armağanları için Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla VAFTİZ EDİYORUM."

İkinci çocuğumuz Joshua Romeo Keaton, hukuk lisans derecemi aldıktan birkaç gün sonra Küçük İtalya'daki Aziz Raphael Kilisesi'nde arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde vaftiz edildi. Rahip alnına kutsal su damlatırken Josh'u kucağıma aldım ve sol tarafıma, üç yaşındaki uykulu kızımız Emmaline'i kucaklayan kocama baktım.

Kalbimin şarkı söylemesini sağlayan insanları aramak için uzun ahşap sıraları tararken, ne kadar inanılmaz derecede kutsanmış olduğumu fark ettim. Annemi ve son altı aydır birlikte olduğu yeni sevgilisi Charles 'Charlie' Stephens'ı buldum. Adam annemin elini tuttu ve kulağına usulca fısıldadı. Kollarımdaki uykulu Joshua'yı işaret etti ve kıkırdamaya başladılar. Onların Clara ve Patricia (ya da kocamın ona ısrarla taktığı isimle Sterling) mutlu gözyaşları döküyor, yüzlerini mendille siliyorlardı. Andrea yeni erkek arkadaşıyla oturuyordu - Mateo adında bir Made Man ve el ele tutuşmalarından onun kendisini öpmesine izin vereceği tek erkek olduğunu anladım - yanında okul arkadaşlarımdan bazıları ve yeni vali Austin vardı

Berger. Wolfe'un ve benim sonsuza dek sürecek mutluluğumuza engeller koyan insanlar tesadüfen de olsa ortalıkta yoktu. Bizi bir araya getiren ama her biri kendi yöntemiyle bizi ayıran insanlar.

Babam hapisteydi ve cinayete teşebbüs suçundan yirmi beş yıl hapis cezasını çekiyordu. Annem bizimle yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra onun canını almaya çalıştı. Annemin boşanma davası açmasının sadece bir aşama olmadığını anladıktan sonra çılgına döndü. Doğal olarak, ben İsviçre'den dönmeden önce birlikte geçirdikleri son birkaç yıl boyunca vücudunun her yerinde sayısız mor yara izi bırakan tacizci kocasını terk edip hayatını düzeltme kararı aldığı için beni ve Wolfe'u suçladı. Annemin arabası Wolfe'un ve benim evimizin önünde havaya uçtuğunda, babam el altından White'a ciddi bir para ödediğinden ve Bishop da ona karşı kanıt toplamak için ayak sürüdüğünden, White ve Bishop'a karşı sessiz sedasız bir iç soruşturma başlatıldı ve polis şefi ile eski vali, kötü şöhretli Arthur Rossi'den rüşvet ve yasadışı kampanya katkıları almaktan yargılanıyorlardı.

Bu yüksek profilli davanın medyada yer alması sırasında, haberlerde iyi ahlak örneği olarak sürekli gündeme gelen kişi, Outfit'le evlenen ancak babamla ya da onun işiyle hiçbir ilgisi olmamaya özen gösteren kocamdı.

Gözümünden akan bir damla sevinç gözyaşını silerken kocamın başparmağının üst yanağımında gezindiğini hissettim. Çenemin altına bir şaplak attı, sonra da sırtıttı. Ben farkına bile varmadan bana doğru gelmişti. Ne kadar şanslı olduğumuza kendimi fazla kaptırmıştım. Joshua kollarımda kıpırdandı ve rahip bir adım geri çekilerek ince ve kadifemsi siyah saçlarını düzeltti.

Peder Spina, "O Tanrı'nın sevgisiyle yaratıldı," diye yorumladı.

Kocam yanımda alay etti. Tanrı'yı pek sevmezdi. Ya da insanlarla. Bana ve ailemize önem verirdi. Rahip uzaklaştı ve kocam dudaklarını kulağıma yapıştırdı. "Sen bana Tanrı dedin ama o hamile kalırken orada değildi."

Josh'u göğsüme bastırıp yeni hayatın saf kokusunu içime çekerek kıkırdadım ve damarlarımda dolaşan yoğun sevinçle ürperdim.

"Ufaklıkları eve götürmeye hazır mısın? Sanırım uykuya ihtiyaçları var." Kocam bir elini omzuma koydu, kızımız diğer kolunun kıvrımında derin bir uykuya dalmıştı. Vaftiz töreninden sonra büyük bir parti vermekten kaçınmaya karar verdik, zira ailemiz dava nedeniyle sürekli haberlerde yer alıyordu.

"Sadece onlar değil. Benim de biraz uykuya ihtiyacım var," diye mırıldandım oğlumun şakağına.

"Ben senin masumiyetinden geriye kalanları mahvederken Sterling ve Clara Emmie ve Josh'la ilgilenebilir."

"Bence tanıştığımız ilk hafta iyi iş çıkardın." Kaşlarımı oynattım ve kahkahayı patlattı, tekrar bir araya geldikten sonra nasıl yapılacağını yavaş yavaş öğrendiği bir şeydi bu. "Ayrıca, bu akşam DC'ye uçman gerekmiyor mu?"

"İptal ettim"

"Nasıl olur?"

"Ailemle vakit geçirme havasındayım." "Ülkenin sana ihtiyacı var," diye takıldım.

"Ve *sana* ihtiyacım var." Beni kucakladı, çocuklar ve her şey.

Bayan Sterling, kulak misafiri olmaması konusunda kesin talimatlar almasına rağmen hâlâ bizimle yaşıyordu - bu kurala uymakta şaşırtıcı derecede iyiydi. Clara şehrin öbür ucunda, annemin yeni evinde yaşıyordu ama ikisi birlikte sık sık çocuklara bakmaya yardım ediyorlardı. Babamın hayatımdan çıkmış olmasına rağmen, değer verdiğim insanlar tarafından hiç bu kadar sevildiğimi ve korunduğumu hissetmemiştim. Ve Wolfe kariyerinde önemli bir aşamaya giriyordu. Senatörlük dönemi iki yıldan kısa bir süre içinde sona erecekti.

"Bu gece seni götürmek istediğim bir yer var. Pompan çoktan hazırlandı ve arabada." Çeneme vurdu. Artık bu benim hayatımdı. Aldatmaktan, kavga etmekten ve birbirimizi parçalamaktan, bazen ne kadar mutlu olduğumdan dehşete düştüğüm, ev içinde mutluluk veren bir ritüele geçtik.

Panayırdaki pembe pamuk şeker gibiyim, mutlu, kabarcıklı ve tatlıyım. Tamamen kabarık.

"Hiçbir şey kocanızın göğüs pompanızı sizin için paketlemesinden daha romantik olamaz."

"Zihnini açık tutarsan her zaman bir alternatif vardır." Son restoran ziyaretimize atıfta bulunuyordu, o kadar şişmişim ki kendimi tuvalete kilitleyip elimle tuvalete pompalamak zorunda kalmıştım. Çok nazık bir şekilde boşa giden sütü içmeyi teklif etti. Tamamen şaka yaptığından bile emin değildim.

"Planımız kulağa gizemli geliyor." Bir kaşımı kaldırdım.

"Belki, ama eğlenceli." Joshua'yı benden aldı, arabanın kapısını benim için açmadan önce onu bebek koltuğuna oturttu. Wolfe'un yanına taşındıktan kısa bir süre sonra ehliyetimi aldım. Hamileyken direksiyon başına geçmemden ya da bir araca binmemden pek memnun değildi.

ve babamla anlaşmazlık içindeydim. Bebek ve benim için çok endişeleniyordu. Ama özgürlüğe ihtiyacım olduğunu da biliyordu.

Uzun bir uyku çektikten sonra şık bir kırmızı elbise giydim. Wolfe bizi Clara ve Sterling'in çocuklarla kalacağı Küçük İtalya'ya götürdü. Mat kırmızı rujumu sürdüm ve gülümsememi hiç bozmadım. Kocamın hırslarını desteklememe rağmen, bizimle daha fazla zaman geçirmek için DC'ye olan uçuşunu iptal ettiğini duyduğumda duyduğum memnuniyeti inkar edemezdim.

İtalyan restoranımız Pasta Bella'nın önünde durduk ve inmek üzere kemerimi çözdüm. Kocam Mama's Pizza'yı babamın cinayete teşebbüsten hüküm giymesinden kısa bir süre sonra satın almıştı. İçini boşaltıp yenilemiş, duvarların ve çatlakların barındırdığı karanlık anıları tasfiye etmişti. O zamanlar sıradan bir akşam yemeği randevusuydu. Güzel ve rahat. Gevşemek ve belki bir kadeh şarap içmek için bir şans. Wolfe elini bacağıma koydu.

"İtiraf zamanı."

"Kiliseden *yeni* çıktık, Wolfe."

"Bir açıklama borçlu olduğum tek kişi ." "Anlat bana." Gülümsedim.

"Angelo çalıştığı muhasebe şirketinde tanıştığı bir kızla nişanlandığını duyurmak üzere." Wolfe parmaklarını kolumda gezdirdi ve başını restorana doğru eğdi. "Paraya biraz sıkışmış, o yüzden burada yapıp yapamayacağını sormak için bana ulaştı. Ben de evet dedim. Gizli amacım mı? Kendini biraz suçlu hissettiğini biliyorum, bu yüzden onun iyi olduğunu görmeni istedim."

Dudaklarım şok içinde aralandı.

Emmie'ye hamile olduğumu öğrendikten sonraki aylar ve yıllarda, Angelo'nun hayatına devam etmediği gerçeğini sık sık düşündüm. Ne bir kız arkadaşı vardı ne de ciddi biriyle çıkıyordu. Yüksek lisans derecesini almasından kısa bir süre önce, babasının muhasebe şirketi, IRS'nin Outfit için milyonlarca dolar para akladıklarını tespit etmesinden sonra kapandı. Mike Bandini şu anda hapis yattı. Annemin bana anlattığına göre Angelo'nun ailesiyle arası hâlâ iyiydi - annesine ve kardeşlerine çok iyi bakıyordu - ama Çete'yle tüm bağlarını resmen koparmıştı. Anneme onu sorduğumdan beri aylar geçmişti ve sanırım sonunda birini bulmuştu.

Wolfe bana baktı, tepkimi ölçmeye çalışıyordu. Beni üzmemek istemediğini söyleyebilirdim, ama aynı zamanda benim gerçekten bir şey yapmamamı istediğini de söyleyebilirdim.

öyle ya da böyle aşırı duygusal bir tepki. Angelo evliliğimizde hassas bir konuydu ve hep öyle kalacaktı. Angelo'yu tüm dünyanın önünde öperek onu dilim dilim doğradım. Affetti ama unutmasını bekleyemezdim.

Gülümsedim ve kocama sarıldım.

"Teşekkür ederim. Bu beni onun adına çok mutlu etti. Ve benim için de."

"Tanrım, sen mükemmelsin," diye mırıldandı kocam, konuşmamızı bir öpücükle mühürledi. "Seni intikam umuduyla aldım. Çok daha güçlü bir şey alacağımı hiç düşünmemiştim. Aşk."

Dışarı çıktı, arabayı döndürdü ve benim için kapıyı açtı. Birlikte, el ele Pasta Bella'ya doğru yürüdük. Nostalji seline kapılmışken bugün düşünmediğim tek kişi Kristen Rhys'ti, hayatımın en kötü iki gününü düzenleyen kadın. Onunla karşılaşmayacağımızı biliyordum. Okulda beni köşeye sıkıştırdıktan sonra Wolfe sonunda telefonu açmış ve ona cevap vermişti. Alaska'da bir iş bulmasına yardım etmiş, sonra da ona bir yasaklama emrinden daha kısıtlayıcı bir sözleşme imzalatmıştı. Rhys Illinois eyaletine dönmeyecek ve bizi arayıp bulmayacaktı. Ailemizle uğraşmayacağına dair ona söz verdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kocam restoranın kapısını iterek açarken. Tereyağlı, sıvı ışık bizi hemen sardı, mumlar, kırmızı masa örtüleri ve zengin ahşap her yerdeydi. Mekan tıklım tıklımdı ve sallanan kafalar ve kahkahalar arasında Angelo'yu buldum, kolu uzun siyah saçlı ve çekik gözlü güzel bir kızın omzuna atılmıştı. Onlara doğru yürüdük.

"Beni ne kadar mutlu ettiğini düşünüyorum," dedim içtenlikle.

Angelo'dan iki adım ötede durduk.

Arkasını döndü ve bana gülümsedi, mavi, okyanus gözlerinden mutluluk parlıyordu.

"," diye fısıldadım. "Ayrı ayrı."

"Çok güzel görünüyorsun, Francesca Rossi." Angelo beni yakamdan tutup yavaşça, boğucu bir şekilde kucakladı ve kulağıma fısıldadı. "Ama müstakbel karım kadar güzel değilsin."

Wolfe

Altı Yıl Sonra

Karımı yıllar önce yatak odasının penceresinden izliyordum, elim Emmeline'in -artık onun odasıydı- deniz kabuklarını sakladığı ahşap kutuyu okşuyordu. Francesca ve ben ebeveynliğe adım atar atmaz ailesinin not geleneğini sürdürmek istemediğimize karar vermiştik. Çok fazla baskı ve kafa karışıklığı.

Josh ve Emmeline kalçalarına sarılmış, küçük Christian da kollarında, on yıldan uzun bir süredir baktığı en sevdiği sebze bahçesine veda ederken gözlerim karımı takip etti. Sterling de oradaydı ve gülümseyerek karımın omzunu sıvazlıyordu.

Bu gece geç saatlerde bizi başkente götürecek uçağa binecektik. Yetimliğimden beri hayalini kurduğum şekilde, Birleşik Devletler Başkanı olarak ülkeme hizmet etmeye başlayacaktım.

Peşinden koşmamız gereken hayallerimiz, hizmet etmemiz gereken bir ülkemiz ve birbirimizi geçen yıldan daha şiddetli ve güçlü bir şekilde seveceğimiz bir ömrümüz vardı. Ama ona baktığımda, on yıl önce yıldızsız Chicago gökyüzünün altında onu çalma kararımın yaptığım en iyi seçim olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Ülkemi şiddetle sevdim. Karımı
daha çok sevdim.

SON

Öpücük Hırsızı'ndaki Wolfe Keaton'ı beğendiniz mi? Orijinal anti-kahraman Baron 'Vicious' Spencer ile tanıştığınızdan emin olun.

Chapter One

Emilia

BÜYÜK ANNEM BİR ZAMANLAR BANA, sevgi ve nefretin farklı koşullar altında yaşanan aynı duygular olduğunu söylemişti. Tutku aynıdır. Acı aynıdır. Göğsünüzde kabarcıklar oluşturan o garip şey? Aynı şey. Baron Spencer'la tanışana kadar ona inanmadım ve o benim kabusum oldu.

Sonra kabusum gerçeğe dönüştü.

Ondan kaçtığımı sanmıştım. Hatta varlığımı unuttuğunu düşünecek kadar aptaldım.

Ama geri , düşündüğümünden daha sert vurdu. Ve domino taşı gibi düştüm.

On Yıl Önce

Malikâneye daha önce sadece bir kez, ailem Todos Santos'a ilk geldiğinde girmiştim. O da iki ay önceydi. O gün, hiç gıcırdamayan aynı demir ahşap döşemenin üzerinde olduğum yere çakılıp kalmıştım.

İlk seferinde annem kaburgalarımın dirsek atmıştı. "Buranın dünyanın en sert zemini olduğunu biliyor musun?"

Dünyanın en sert kalpli adamına ait olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Bu kadar çok parası olan insanların neden bu kadar iç karartıcı bir eve para harcadıklarını bir türlü anlayamıyordum. On yatak odası. On üç banyo. Kapalı bir spor salonu ve dramatik bir merdiven. En iyi olanaklar

Paranın satın alabileceği... ve tenis kortu ve altmış beş metrelik havuz dışında hepsi siyah renkteydi.

Siyah, büyük demir çivili kapılardan içeri girer girmez sahip olabileceğiniz her türlü hoş duyguyu bastırıyordu. Soğuk, cansız renklere ve tavandan sarkan dev demir avizelere bakılırsa, iç mimar bir ortaçağ vampiri olmalıydı. Zemin bile o kadar karanlıktı ki sanki bir uçurumun üzerinde asılı duruyormuşum ve hiçliğe düşmeme saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

On yatak odalı bir evdi, içinde üç kişi yaşıyordu -ikisi neredeyse hiç evde bulunmuyordu- ve Spencer'lar ailemi garajın yanındaki hizmetçi dairesine yerleştirmeye karar vermişlerdi. Richmond, Virginia'daki fıçı tahtası kiraladığımız evden daha büyüktü ama o ana kadar yine de bana ters gelmişti.

Artık değil.

Spencer konağıyla ilgili her şey göz korkutmak için tasarlanmıştı. Zengin ve varlıklı ama pek çok açıdan fakir. *Bunlar mutlu insanlar değil*, diye düşündüm.

Ayakkabılarıma baktım - çakma olduklarını gizlemek için üzerlerine renkli çiçekler çizdiğim yırtık pırtık beyaz Vans ayakkabılarıma - ve yutkundum, *o* beni küçümsemeden önce bile kendimi önemsiz hissediyordum. *Onu* tanımadan önce bile.

"Acaba nerede?" Annem fısıldadı.

Koridorda durduğumuzda, çıplak duvarlardan yansıyan yankıdan ürperdim. Küçük kız kardeşim Rosie'ye ilaç almamız gerektiği için iki gün erken ödeme alıp alamayacağımızı sormak istiyordu.

"Şu odadan gelen bir ses duyuyorum." Tonoğlu fuayenin karşı tarafındaki kapıyı işaret etti. "Sen git kapıyı çal. Ben mutfığa gidip bekleyeceğim."

"*Ben mi?* Neden ben?"

"Çünkü" dedi, vicdanıma saplanan bir bakışla beni kıştırarak, "Rosie hasta ve ailesi şehir dışında. Sen onun yaşındasın. Seni dinleyecektir."

Bana söyleneni yaptım - annem için değil, Rosie için - sonuçlarını anlamadan. Sonraki birkaç dakika bana tüm son sınıfıma mal oldu ve on sekiz yaşında ailemden koparılmamın nedeni oldu.

Vicious sırrını bildiğimi
sanıyordu. Bilmiyordum.

O gün o odada ne hakkında tartıştığını öğrendiğimi sandı.

Hiçbir fikrim yoktu.

Tek hatırladığım, başka bir karanlık kapının eşiğine doğru yürüdüğüm, yaşlı bir adamın derin sesini duymadan önce yumruğumun kapıya birkaç santim yaklaştığı.

"Ne biliyorsunuz, Baron." Bir adam. Muhtemelen sigara içen biri.

"Kız kardeşim ona yine sorun çıkardığını söyledi." Adam sesini yükseltmeden ve avucunu sert bir yüzeye vurmadan önce sözlerini geveledi. "Ona saygısızlık etmenden bıktım artık."

"Siktir git." Genç bir adamın sakın sesini duydum. Sesi eğleniyor gibiydi. "Onu da sikeyim. Bekle, bu yüzden mi buradasın, Daryl? Sen de mi kardeşinden bir parça istiyorsun? İyi haber şu ki, eğer ödeyecek paran varsa o iş için açık."

"Ağzına bak, seni küçük amcık." *Tokat.* "Annen gurur duyardı."

Sessizlik ve ardından, "Annem hakkında tek kelime daha edersen, babamla konuştuğun o diş implantlarını yaptırman için sana gerçek bir sebep veririm." Genç adamın sesinden zehir damlıyordu, bu da bana annemin düşündüğü kadar genç olmayabileceğini düşündürdü.

"Uzak dur," diye uyardı genç ses. "Şimdi seni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim. Aslına bakarsan, bunu yapmak için oldukça istekliyim. Hepsini. Lanet olsun. Zaman. Seninle işim bitti."

"Peki sana başka seçeneğin olduğunu düşündüren ne?" Yaşlı adam karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Sesini kemiklerimde hissettim, iskeletimi kemiren bir zehir gibi.

"Duymadın mı?" diye genç adam. "Dövüşmeyi seviyorum. Acıyı seviyorum. Belki de bir gün seni öldüreğim gerçeğini kabullenmemi çok daha kolaylaştırdığı içindir. Ve öldüreğim, Daryl. Bir gün seni öldüreğim."

Nefesim kesildi, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Yüksek bir ses duydum, ardından biri yere yuvarlandı, yere düşerken bazı eşyaları da beraberinde sürükledi.

Kaçmak üzereydim -bu konuşmanın benim duymam için yapılmadığı belliydi- ama beni hazırlıksız yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan kapı açıldı ve benim yaşlarımda bir çocukla yüz yüze geldim. *Çocuk* diyorum ama onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Yaşlı adam arkasında durmuş, nefes nefese kalmış, ellerini masaya dayamıştı. Kitaplar ayaklarının etrafına saçılmıştı ve dudağı kesilmiş ve kanıyordu.

Oda bir kütüphaneydi. Tavandan tabana kadar yükselen ceviz raflar, ciltli kitaplarla doluydu. Göğsümde bir sızı hissettim çünkü bir şekilde oraya bir daha girmeme izin verilmeyeceğini biliyordum.

"Ne oluyor lan?" diye öfkeleni genç çocuk. Gözleri kısılmıştı. Bana doğrultulmuş bir tüfeğin nişangâhı gibiydiler.

On yedi mi? On sekiz mi? Yaklaşık aynı yaşta olmamız bir şekilde durumla ilgili her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Başımı eğdim, yanaklarım tüm evi yakmaya yetecek bir sıcaklıkla alev alev yanıyordu.

"Dinliyor muydun?" Çenesi seğirdi.

Çılgınca başımı *hayır* anlamında salladım ama bu bir yalandı. Her zaman berbat bir yalancı olmuşumdur.

"Hiçbir şey duymadım, yemin ederim." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Annem burada çalışıyor. Onu arıyordum." Bir yalan daha.

Hiçbir zaman korkak bir kedi olmadım. Her zaman cesur olan bendim. Ama o anda kendimi o kadar da cesur hissetmiyordum. Ne de olsa orada, onun evinde olmamam gerekiyordu ve kesinlikle onların tartışmasını dinlememem gerekiyordu.

Genç adam bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım geri çekildim. Gözleri ölüydü ama dudakları kırmızı, dolgun ve çok canlıydı. *Eğer izin verirsem bu adam kalbimi kıracak.* Ses kafamın içinde bir yerlerden geliyordu ve bu düşünce beni sersemletti çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştım ve bu adama karşı bir şeyler hissetmek bir yana, göz rengini ya da saç şeklini bile fark edemeyecek kadar endişeliydim.

"Senin adın ne?" diye sordu. Nefis kokuyordu -erkek erkeğin erkeksi baharatı, tatlı ter, ekşi hormonlar ve annemin birçok işinden biri olan temiz çamaşırların zayıf izi.

"Emilia." Boğazımı temizledim ve kolumu uzattım. "Arkadaşlarım bana Millie der. Siz de diyebilirsiniz."

Yüz ifadesinden hiçbir duygu okunmuyordu. "İşin bitti, *Emilia*." Güneyli aksanıyla alay ederek ve elime bir bakış bile atmadan adımı söyledi.

Çabucak geri çektim, utanç yanaklarımı yeniden alevlendirdi.

"Yanlış yer ve yanlış zaman. Bir dahaki sefere seni evimin içinde bir yerde bulursam ceset torbası getir çünkü buradan canlı çıkamayacaksın." Gürleyerek yanımdan geçti, kaslı kolu omzuma sürtündü.

Nefesim tılandı. Bakışlarım yaşlı adama kaydı ve gözlerimiz kilitlendi. Başını salladı ve içime kapanıp kaybolmak istememe neden olacak şekilde sırtıttı. Dudağından deri çizmesine kan damlıyordu.

-Yıpranmış MC ceketı gibi siyah. Böyle bir yerde ne işi vardı ki zaten? Bana öylece baktı, kanı temizlemek için hiçbir hareket yapmadı.

Arkamı döndüm ve boğazımda yanan safranın taşmak üzere olduğunu hissederek koşmaya başladım.

Rosie'nin o hafta ilacını almadan idare etmek zorunda kaldığını ve annemle babamın ödemelerinin planlanandan bir dakika bile erken yapılmadığını söylemeye gerek yok.

Bu iki ay önceydi.

Bugün mutfaktan geçip merdivenleri tırmandığımda başka seçeneğim yoktu.

Vicious'un yatak odasının kapısını çaldım. Odası ikinci katta, geniş kavisli koridorun sonundaydı ve kapısı mağarayı andıran malikânenin yüzen taş merdivenlerine bakıyordu.

Vicious'un odasına hiç yaklaşmamıştım ve keşke öyle kalabilseydim. Ne yazık ki matematik kitabım çalınmıştı. Dolabıma kim girdiyse eşyalarımı silmiş ve içine çöp bırakmıştı. Dolabın kapağını açtığım anda boş soda kutuları, temizlik malzemeleri ve prezervatif ambalajları etrafa saçılmıştı.

All Saints Lisesi'ndeki öğrencilerin bana buralarda ucuz bir yardımcıdan başka bir şey olmadığını hatırlatmak için kullandıkları pek de akıllıca olmayan ama etkili bir yol daha. O ana kadar buna o kadar alışmıştım ki neredeyse hiç kızarmamıştım. Koridordaki tüm gözler bana çevrildiğinde, her boğazdan kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalar yükseldiğinde, çenemi yukarı kaldırdım ve doğruca bir sonraki dersime doğru yürüdüm.

All Saints Lisesi şımarık, aşırı ayrıcalıklı günahkârlarla dolu bir okuldu. Belli bir şekilde giyinmediğiniz ya da davranmadığınız takdirde ait olmadığınız bir okuldu. Rosie benden daha iyi uyum sağlamıştı, Tanrı'ya şükür. Ama Güneyli ağzı, sıra dışı tarzı ve okuldaki en popüler çocuklardan biri olan Vicious Spencer'ın benden nefret etmesiyle okula uyum sağlayamadım.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise uyum sağlamak *istemememdi*. Bu çocuklar beni etkilemiyordu. Nazik ya da misafirperver değillerdi, hatta çok zeki bile değillerdi. Arkadaşlarımda aradığım özelliklerin hiçbirine sahip değillerdi.

Ama buradan kaçmak istiyorsam ders kitabıma çok ihtiyacım vardı.

Vicious'un yatak odasının maun kapısını üç kez çaldım. Alt dudağımı parmaklarımla arasında yuvarlayarak içime çekebildiğim kadar oksijen çekmeye çalıştım.

ama boynumda zonklayan nabzı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Lütfen orada olma... Lütfen

eşeklik etme... Lütfen...

Kapının altındaki çatlaktan yumuşak bir ses sızdı ve bedenim gerildi.

Kıkırdama.

Vicious asla kıkırdamazdı. Hatta neredeyse hiç kıkırdamazdı. Gülümsemeleri bile çok azdı. Hayır. Bu ses şüphesiz kadın sesiydi.

O hırıltılı ses tonuyla duyulamayan bir şeyler fısıldadığını duydum ve bu da inlemesine neden oldu. Kulaklarım yandı ve ellerimi endişeyle kalçalarımı örten sarı, kesik kot şortuma sürttüm. Hayal edebileceğim tüm senaryolar arasında bu açık ara en kötüsüydü.

Onu.

Başka bir kızla.

Adını bile bilmeden önce nefret ettiğim kişi.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama yine de gülünç derecede kızgın hissediyordum. Ama o açıkça oradaydı ve ben de görevdeki bir kızdım.

"Vicious?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak bağırdım. Beni göremese de omurgamı dikleştirdim. "Ben Millie. Böldüğüm için özür dilerim. Sadece hesap kitabınızı ödünç almak istemiştım. Benimki kayboldu ve yarınki sınava gerçekten hazırlanmam gerekiyor." *Tanrı seni sınavımıza çalışmaktan korusun*, diye içimden sessizce geçirdim.

Cevap vermedi ama keskin bir nefes alma sesi duydum -kız- ve kumaşın hışırtısını ve bir fermuarın çekilme sesini. Aşağı, hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı kapısının serin tahtasına dayadım.

Kurşunu ısır. Gururunu bir kenara bırak. Birkaç yıl içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Vicious ve onun aptal maskaralıkları uzak bir anı, Todos Santos' kibirli kasabası ise geçmişimin tozla kaplı bir parçası olacaktı.

Josephine Spencer onlara iş teklif ettiğinde annemle babam bu fırsatı kaçırmamıştı. Sağlık hizmetleri daha iyi olduğu ve kira ödememize bile gerek olmadığı için bizi ülkenin öbür ucuna, Kaliforniya'ya sürüklemişlerdi. Annem Spencer'ların aşçısı/kâhyasıydı, babam da yarı bahçıvan ve tamirciydi. Önceki yatılı çift işten ayrılmıştı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Eminim annemle babam da bu işe pek hevesli değillerdi. Ancak bu tür fırsatlar nadirdi ve Josephine Spencer'ın annesi büyük teyzemle arkadaştı, bu sayede işi almışlardı.

Yakında buradan gitmeyi planlıyordum. Tam olarak, başvurduğum ilk eyalet dışı üniversiteye kabul edilir edilmez. Ama bunun için bir bursa ihtiyacım vardı.

Burs için çok iyi notlar almam gerekiyordu. İyi notlar için de bu ders kitabına ihtiyacım vardı.

"Vicious," diye onun aptal lakabını söyledim. Gerçek adından nefret ettiğini biliyordum ve elimde olmayan nedenlerden dolayı onu üzmem istemiyordum. "Kitabı alıp ihtiyacım olan formülleri hemen kopyalayacağım. Uzun süre ödünç almayacağım. Lütfen." Boğazımda düğümlenen hayal kırıklığı yumağını yuttum. Vicious'tan iyilik istemek zorunda kalmadan eşyalarımın *çalınması* zaten yeterince kötüydü.

Kıkırdamalar arttı. Yüksek, cırtlak ses tonu kulaklarımı tırmaladı. Kapıyı itip açmak ve yumruklarımın ona saldırmak için parmaklarımı karıncalandı.

Zevkten inlediğini duydum ve bunun birlikte olduğu kızla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Benimle alay etmeyi seviyordu. İki ay önce kütüphanesinin ilk karşılaşmamızdan beri, bana yeterince iyi olmadığını hatırlatmaya kararlıydı.

Malikanesi için yeterince iyi değil.

Okulu için yeterince iyi değil.

Kasabası için yeterince iyi değil.

En kötü kısmı mı? Lafın gelişi değildi. Gerçekten de onun şehriydi. Soğuk ve acımasız davranışları nedeniyle Vicious lakabıyla anılan Baron Spencer Jr. Kaliforniya'daki en büyük aile servetlerinden birinin varisiydi. Spencer'lar bir boru hattı şirketine, Todos Santos şehir merkezinin yarısına (alışveriş merkezi dahil) ve üç kurumsal ofis parkına sahipti. Vicious'ın ailesinin gelecek on nesline bakacak kadar parası vardı.

Ama ben yapmadım.

Ailem hizmetçiydi. Her kuruş için çalışmak zorundaydık. Anlamasını beklemiyordum. Vakıf fonu çocukları asla . Ama en azından diğerleri gibi rol yapacağını düşündüm.

Eğitim benim için önemliydi ve o anda bunun elimden alındığını hissettim. Çünkü zengin insanlar kitaplarımı çalmıştı.

Çünkü bu zengin çocuk, ders kitabını hemen ödünç alabilmem için odasının kapısını bile açmadı.

"Vicious!" Hayal kırıklığım beni ele geçirdi ve avucumu kapısına düz bir şekilde vurdum. Bileğimde yarattığı zonklamayı görmezden gelerek devam ettim,

bıkkın. "Hadi ama!"

Arkamı dönüp gitmeye çok yaklaştım. Bu, Sydney'in kitaplarını ödünç almak için bisikletimi alıp şehrin öbür ucuna kadar gitmem gerektiği anlamına gelse bile. Sydney, All Saints Lisesi'ndeki tek arkadaşımı ve sınıfta sevdiğim tek kişiydi.

Ama sonra Vicious'un kıkırdadığını duydum ve şakanın bana yapıldığını anladım. "Seni sürünürken görmeye bayılıyorum. Yalvar bebeğim, ben de sana vereyim," dedi.

Odasındaki kıza değil.

Bana.

Kendimi kaybettim. Yanlış olduğunu bildiğim halde. O kazanıyordu.

Kapıyı iterek açtım ve odasına daldım, yumruğumla kolu boğdum, eklemelerim bembeyazdı ve yanıyordu.

Gözlerim kral boy yatağına kaydı, üzerindeki muhteşem duvar resmini - karanlığa doğru dört nala koşan dört beyaz at- ya da zarif, koyu renk mobilyaları görmek için zar zor durdu. Yatağı odanın ortasında duran, büyük, yüksek ve yumuşak siyah satenle örtülü bir taht gibiydi. Yatağının kenarına tünemişti, kucağında beden eğitimi dersime giren bir kız vardı. Adı Georgia'ydı ve büyükanne ve büyükbabası Carmel Vadisi'ndeki üzüm bağlarının yarısının sahibiydi. Georgia'nın uzun sarı saçları adamın geniş omuzlarından birini örtüyordu ve Karayip bronzluğu Vicious'un solgun tenine karşı mükemmel ve pürüzsüz görünüyordu.

Koyu mavi gözleri -o kadar koyu ki neredeyse siyahtı- benimkilere kilitlenmiş, onu doyumsuzca öpmeye devam ederken -dili birkaç kez göründü- sanki pamuk şekerden yapılmış gibiydi. Başka tarafa bakmam gerekiyordu ama yapamadım. Bakışlarına hapsolmuştum, gözlerimden aşağısı tamamen hareketsizdi, bu yüzden bir kaşımı kaldırarak ona umursamadığımı gösterdim.

Sadece ben önemsedim. Çok önemsedim.

Aslında o kadar önemsiyordum ki, utanmadan onlara bakmaya devam ettim. Dilini ağzının derinliklerine sokarken çukurlaşmış yanaklarına, yakıcı, alaycı bakışları benimkileri hiç terk etmiyor, bir tepki verip vermeyeceğimi ölçüyordu. Vücudumun alışık olmadığım bir şekilde uğuldadığını, onun büyüüne kapıldığımı hissettim. Tatlı, keskin bir sis. Cinseldi, hoş karşılanmıyordu ama yine de tamamen kaçınılmazdı. Kurtulmak istedim ama bir türlü başaramadım.

Kapının kolunu kavrayışım sıkılaştı ve yutkundum, gözlerim onun belini kavrayıp şakacı bir şekilde sıkın eline kaydı. Sarı-beyaz ayçiçeği bluzumun kumaşından kendi belimi sıktım.

Benim neyim vardı böyle? Onu başka bir kızı öperken izlemek dayanılmazdı ama aynı zamanda garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Görmek istedim.

Onu görmek istemedim.

Her iki şekilde de, onu *görmeden* edemedim.

Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kıptım ve bakışlarımı masasındaki sandalyenin başlığına asılı siyah Raiders şapkasına çevirdim.

"Ders kitabın, Vicious. Ona ihtiyacım var," diye tekrarladım. "O olmadan odanı terk etmeyeceğim."

Georgia'nın kıkırdayan ağzına, "Defol git, Yardım et," dedi.

Kalbime bir diken battı, kıskançlık göğsümü doldurdu. Bu fiziksel tepkiyi aklım almıyordu. Acıyı. Utanç. *Şehveti*. Vicious'tan nefret ediyordum. Sert, kalpsiz ve nefret doluydu. Annesinin o dokuz yaşındayken öldüğünü duymuştum ama şimdi on sekiz yaşındaydı ve ne isterse yapmasına izin veren iyi bir üvey annesi vardı. Josephine tatlı ve sevecen görünüyordu.

Bu kadar acımasız olması için hiçbir neden yoktu ama herkese karşı öyleydi. Özellikle de

Ben.

"Hayır." öfkeyle dolup taşıtı, ama dışım öylece kaldı.

etkilenmeden. "*Calc. Ders kitabı*." Yavaşça konuştum, ona aptal olduğumu düşündüğü gibi davrandım. "Sadece bana nerede olduğunu söyle. İşim bittiğinde kapına bırakacağım. Benden kurtulmanın ve aktivitelerine geri dönmenin en kolay yolu."

Beyaz kılıf elbisesinin fermuarını arkadan açmış olan Georgia homurdanarak adamın göğsünden bir anlığına uzaklaştı ve gözlerini devirdi.

Dudaklarını onaylamayan bir surat ifadesiyle sıktı. "Gerçekten mi? Mindy?" -Benim adım Millie'ydi ve o bunu biliyordu- "Zamanını harcayacak daha iyi bir şey bulamıyor musun? O senin liginin biraz dışında, sence de öyle değil mi?"

Vicious beni incelemek için bir an durdu, yüzüne ukala bir sırıtma yerleşmişti. Çok yakışıklıydı. Ne yazık ki. Siyah saçları parlaktı ve modaya uygun şekilde kesilmişti; yanları kısa, tepesi uzundu. Çivit rengi gözleri, dipsiz derinlikleri, ışıltılı ve sertti. Neyle, bilmiyordum. Teni o kadar solgundu ki çarpıcı bir hayalete benziyordu.

Bir ressam olarak, Vicious'un formuna hayranlıkla bakarak sık sık zaman geçirdim. Yüzünün açılı ve keskin kemik yapısı. Tüm pürüzsüz kenarlar. Tanımlanmış ve net. O resmedilmek için yaratılmıştı. Doğanın bir şaheseri.

Georgia da biliyordu. Kısa bir süre önce beden eğitimi dersinden sonra soyunma odasında onun hakkında konuştuğunu duymuştum. Arkadaşı "Güzel çocuk" demişti.

"Dostum ama *çirkin* bir kişiliği var," diye eklemekte gecikmedi Georgia. İkisi de bir kahkaha atmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Kimin umurunda?" Georgia'nın arkadaşı sonuca varmıştı. "Ben yine de yapardım." En kötüsü de onları suçlayamamamdı.

Hem iyi bir oyuncu hem de çok zengindi; doğru şekilde giyinen ve konuşan popüler bir adamdı. Mükemmel bir All Saints kahramanıydı. Doğru türde bir arabası vardı -Mercedes- ve gerçek bir alfanın o gizemli havasına sahipti. Her zaman odaya sahipti. Tamamen sessiz olduğunda bile.

Sıkılmış gibi yaparak kollarımı kavuşturdum ve bir kalçamı kapının pervazına yasladım. Doğrudan ona ya da Georgia'ya bakarsam gözlerimde yaşlar belireceğini bildiğimden pencereden dışarı baktım.

"Onun *ligi* mi?" Alay ettim. "Ben aynı oyunu oynamıyorum bile. Ben kirli oynamam."

"Seni yeterince zorladığım zaman yapacaksın," diye tersledi Vicious, sesi düz ve mizahsızdı. Sanki bağırsaklarımı söküp, demir ağacından yapılmış tertemiz zemine fırlatmış gibi hissettim.

Gözlerimi yavaşça kırıştırdım, umursamaz görünmeye çalışıyordum. "Ders kitabı mı?" İki yüzüncü kez sordum.

Bana bir gün için yeterince işkence ettiği sonucuna varmış olmalı. Başını masasının altında duran sırt çantasına doğru eğdi. Çantanın üstündeki pencere, yaşadığım hizmetli dairesine bakıyor ve ona doğrudan odamı mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Şimdiye kadar onu pencereden bana bakarken iki kez yakalamıştım ve nedenini hep merak etmiştim.

Neden, neden, neden?

Benden o kadar nefret ediyordu ki. Bana her baktığında bakışlarının şiddeti yüzümü yakıyordu, ki bu istediğim kadar sık değildi. Ama mantıklı bir kız olduğum için bunun üzerinde durmama asla izin vermedim.

Her gün okula götürdüğü Givenchy marka kauçuk kaplı sırt çantasına doğru yürüdüm ve çantayı açıp eşyalarını gürültülü bir şekilde karıştırırken hava üfledim. Sırtımın onlara dönük olmasından memnundum ve inlemeleri ve emme seslerini duymamaya çalıştım.

Elim tanıdık beyaz-mavi hesap defterine dokunduğu anda durdum. Sırtına karaladığım kiraz çiçeğine baktım. Öfke omurgamda karıncalanıyor, damarlarımda dolaşıyor, yumruklarımı sıkıp gevşetiyordu. Kulaklarımda kan uğuldadı ve nefes alışım hızlandı.

Lanet dolabımı kırdı.

Titreyen parmaklarımla kitabı Vicious'un sırt çantasından çıkardım. "Ders kitabımı mı çaldın?" Yüzümdeki tüm kaslar gergin bir şekilde ona döndüm.

Bu bir tırmanmaydı. Kör bir saldırganlık. Vicious benimle hep alay ederdi ama beni daha önce hiç bu kadar aşağılamamıştı. Tanrı aşkına, eşyalarımı çalmış, dolabımı prezervatif ve kullanılmış tuvalet kâğıdıyla doldurmuştu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine karıştı. Georgia'yı, oynamayı bitirdiği hevesli bir köpek yavrusuymuş gibi kucağından itti ve ayağa kalktı. Ben de bir adım öne çıktım. Artık burun buruna gelmiştik.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Boş, taş gibi yüzüne bakarak .

"Çünkü yapabilirim," dedi gözlerindeki acıyı gizlemek için sırtarak.

Ne , Baron Spencer?

"Eğlenceli olduğu için mi?" diye ekledi, Georgia'nın ceketini ona fırlatırken kıkırdadı. Ona doğru bir bakış bile atmadan gitmesini işaret etti.

O açıkça bir dekordan başka bir şey değildi. Bir amaç için bir araç. Bana zarar vermek istemişti.

Ve başardı.

Neden böyle davrandığını umursamamalıyım. Hiçbir şey fark etmiyordu. Sonuç olarak ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki, saha içinde ve dışında görünüşünü sevdiğim için midem bulanıyordu. Sıgılığım, aptallığımdan, gülümsemek için savaştığımda kare, sert çenesinin tik taklarını sevmekten nefret ettim. Sınıfta konuşurken ağzından çıkan zeki, esprili şeyleri sevdiğimden nefret ettim. Ben umutsuz bir idealistken onun alaycı bir realist olmasından nefret ediyordum ve yine de yüksek sesle söylediği her düşünceyi seviyordum. Ve haftada bir kez, her hafta, *onun* o olabileceğinden şüphelendiğim için kalbimin göğsümde çılgınca şeyler yapmasından nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum ve onun da benden nefret ettiği çok açıktı.

Ondan nefret ediyordum ama Georgia'dan daha çok nefret ediyordum çünkü öptüğü kişi oydu.

Onunla mücadele edemeyeceğimi çok iyi bildiğimden -ailem burada çalışıyordu- dilimi ısırdım ve kapıya doğru hışımla yürüdüm. Eşiğe ancak gelebilmişim ki nasırlı eli dirseğime dolandı, beni olduğum yerde döndürdü ve bedenimi çelik göğsüne doğru fırlattı. Bir iniltiyi geri yuttum.

"Dövüş benimle, Yardım et," diye yüzüme doğru hırladı, burun delikleri vahşi bir canavar gibi alevlendi. Dudakları yakındı, çok yakındı. Başka bir kızı öpmekten hâlâ şişmiş, açık tenine karşı kıpkırmızıydı. "Hayatında bir kez olsun, lanet olası yerinde dur."

Dokunuşundan sıyrıldım, ders kitabımı kalkanımmış gibi göğsüme bastırdım. Odasından hızla çıktım ve hizmetlilerin dairesine varana kadar nefes almak için bile durmadım. Kapıyı hızla açarak odama girdim ve kapıyı kilitleyerek derin bir iç çekişle yatağıma uzandım.

Ağlamadım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu. Ama kızgındım, üzgündüm ve evet, biraz da kırılmıştım.

Uzaktan, odasından bangır bangır müzik sesi geliyordu, sesi sonuna kadar açtıkça her saniye daha da yükseliyordu. Şarkıyı tanımam birkaç vuruş sürdü. Oasis'ten "Stop Crying Your Heart Out".

Birkaç dakika sonra Georgia'nın kırmızı otomatik Camaro'sunun - Vicious'ın sürekli dalga geçtiği, "*Kim otomatik Camaro alır ki?*" diye dalga geçtiği - ağaçlarla çevrili araba yolundan aşağı indiğini duydum. Sesi de kızgın geliyordu.

Vicious gaddardı. Ona duyduğum nefretin sevgi gibi görünen ince bir kabuğa batırılmış olması çok kötüydü. Ama o bana ulaşmadan önce bu kabuğu kıracağıma, parçalayacağıma ve yerine saf nefreti salacağıma dair kendime söz verdim. *O, kendime söz verdim, beni asla kıramayacak.*

Chapter Two

VICIOUS

On Yıl Önce

Evimde farklı bir hafta sonu yine aynı şeyler oluyordu. Yine taşaklı bir parti veriyordum ve davet ettiğim pisliklerle takılmak için medya/oyun odasından çıkma zahmetine bile girmedim.

Odanın dışında nasıl bir kaos yaşandığını biliyordum. Odanın arka tarafındaki böbrek şeklindeki havuzda kıs kıs gülen ve çığlık atan kızlar

ev. Yunan kemerlerinden suya dökülen yapay şelalelerin şırıltısı ve kauçuk, şişirilmiş yatakların çıplak, ıslak tene çarpması. Yakın odalarda sevişen çiftlerin iniltileri. Alt kattaki pelüş koltuklarda ve kanepelerde çarpışan grupların kaba dedikoduları.

Limp Bizkit'in müziğini duydum.

Partimde *Lame* Bizkit mi var?

İstesem diğerlerini de duyabilirdim ama *dinlemedim*. Televizyonun önündeki Wing Lounge koltuğuma yayılmış, kalçalarımı iyice açmış bir şekilde bir esrar içtim ve anime Japon pornosu izledim.

Sağımda bir bira vardı ama ona dokunmadım.

Koltuğumun altında, halının üzerinde diz çökmüş, kalçalarım masaj yapan bir hatun vardı ama ona da dokunmadım.

"Vicious," diye mırıldanarak kasıklarımın doğru yaklaştı. Yavaşça yukarı tırmandı ve kucağıma oturdu.

Gel beni becer elbisesi giymiş, esmer, isimsiz bir kadın. Alicia ya da Luciaya benziyordu. Geçen bahar amigo takımına girmeye çalışmış. Başarısız olmuş. Tahminimce bu parti onun ilk popülerlik deneyimiydi. Benimle ya da bu odadaki herhangi biriyle takılmak, onun okuldaki şöhret statüsüne giden kestirme yoluydu.

Sırf bu yüzden bile ilgimi çekmiyordu.

"Medya odanız harika. Daha sessiz bir yere gidebilir miyiz?"

Körüklü sigaramın başına vurdum, kül kirli bir kar tanesi gibi sandalyemin kül tablasına düştü. Çenem seğirdi. "Hayır."

"Ama senden hoşlanıyorum."

Saçmalık. Kimse benden hoşlanmıyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. "Ben ilişki kurmam," dedim otomatik pilotla.

"Mesela, d'uh. Bunu biliyorum, aptal. Yine de biraz eğlenmekten zarar gelmez." Homurdandı, bu kadar çabaladığı için ondan nefret etmeme neden olan itici bir kahkaha attı.

Özsaygı benim kitabımda uzun bir yol kat etti.

Teklifini düşünürken gözlerim kısıldı. Elbette, sikimi yalamasına izin verebilirdim, ama onun kayıtsız davranışına inanmamam gerektiğini biliyordum. Hepsisi daha fazlasını istiyordu.

"Buradan gitmelisin," dedim ilk ve son kez. Ben onun babası değilim. Onu benim gibi adamlar hakkında uyarmak benim sorumluluğum değildi.

Suratını astı, kollarını boynumun arkasında birleştirdi ve kalçamdan yukarı doğru kaymaya başladı. Açıkta kalan göğüs dekoltesi göğsüme baskı yapıyor ve gözleri yanıyordu.

kararlılık. "Siz HotHoles'lardan biri olmadan buradan ayrılmayacağım."

Tek kaşımı kaldırdım, burnumdan duman çıkardım, gözlerim sıkıntıyla kapandı. "O zaman Trent ya da Dean'i denesen iyi olur, çünkü bu gece seni sikmeyeceğim tatlım."

Alicia-Lucia sonunda ipucunu anlayarak geri çekildi. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımda buruşan sahte bir gülümsemeyle bara doğru yürüdü ve uzun bardağa hangi likörü doldurduğuna bakmadan kendine saçma sapan bir kokteyl hazırladı. Odayı tararken gözleri parlıyordu, hangi arkadaşımın -biz All Saints Lisesi'nin Dört Ateşli Delisiydik- onun popülerlik bileti olmaya istekli olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Trent sağımdaki kanepeye çökmüş, yarı oturur, yarı yatar vaziyette rastgele bir hatunun sikine izliyordu, gömleği beline kadar sıyrılmıştı ve çıplak göğüsleri neredeyse komik bir şekilde zıplıyordu. Elindeki bira şişesini ağzına götürdü ve bıkkın bir halde telefonuyla oynamaya başladı. Dean ve Jaime diğer tarafta bir koltuğa oturmuş, gelecek haftaki futbol maçı hakkında tartışıyorlardı. İkisi de odaya çağırdığımız kızlara dokunmamıştı. Jaime'yi anlıyordum. İngilizce öğretmenimize kafayı takmıştı, Ms. Greene. Onun yeni, berbat hayranlığını onaylamıyordum ama bu konuda ona asla tek kelime etmezdim. Diğer yandan Dean? Onun sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden normalde yaptığı gibi bir kış kapıp harekete geçmemişti?

"Dean, dostum, bu geceki kukun nerede?" Trent düşüncelerimi yankıladı, başparmağını iPod'unun tekerleği üzerinde kaydırıyor, çalma listesinde geziniyor, siktiği hatuna umutsuzca ilgisiz görünüyordu.

Dean ona cevap vermeden Trent üstündeki kızı iterek uzaklaştırdı ve kız kanepeye yuvarlanırken başını hafifçe okşadı. Kızın ağzı hâlâ açıktı, yarısı zevkten, yarısı da şoktan.

"Üzgünüm. Bu gece benim için olmuyor. Alçı yüzünden." Bira şişesini kırık ayak bileğine doğrulttu ve sikiş arkadaşına özür dilercesine gülümsedi.

Dördümüzden Trent en iyisiydi.

HotHoles hakkında herkesin bilmesi gereken tek şey buydu.

İşin ironik yanı, Trent'in kindar olmak için en fazla nedene sahip olmasıydı. Boku yemişti ve bunu biliyordu. Futbol oynamadan üniversitede tam burs almasının imkânı yoktu. Notları berbattı ve ailesinin bırakın eğitimini, kiralarını bile ödeyecek parası yoktu. Sakatlığı, SoCal'da kalacağı ve şanslıysa mavi yakalı bir iş bulacağı anlamına geliyordu,

Biz zengin Todos Santos çocuklarıyla dört yıl geçirdikten sonra mahallenin geri kalanıyla birlikte gecekonduda yaşıyordu.

"Ben iyiyim dostum." Dean'in gülümsemesi kolaydı ama ayağının sürekli vurması öyle değildi. "Aslında bir şey yüzünden gafil avlanmanı istemiyorum. Dinliyor musun?" Dean gergin bir şekilde sırttı ve duruşunu düzeltti.

Tam sırada kapı arkamdan açıldı. İçeri giren her kimse kapıyı çalmaya zahmet Herkes bu odanın yasak olduğunu biliyordu. Burası HotHoles'un özel parti alanıydı. Kurallar açıktı. Davet edilmediğin sürece içeri giremezdin.

Odadaki kızların hepsi kapıya doğru baktı ama ben ot içmeye ve Lucia-Alicia'nın bardan uzaklaşmasını dilemeye devam . Taze bir biraya ihtiyacım vardı ve konuşacak havada değildim. "Merhaba." Dean kapıdaki kişiye el salladı ve yemin ederim

Bütün aptal vücudum gülümsedi.

Jaime başıyla selam verdi, koltuğunda gerildi ve bana anlamını çözemeyeceğim kadar sarhoş bir bakış gönderdi. Trent de selamlamak için başını çevirip homurdandı. "Kapıdaki her kimse, kalmak istiyorsa lanet bir pizzası ve altından yapılmış bir amcığı olsa iyi olur." Dişlerimi sıktım, sonunda bir bakış attım

omzumun

üzerinden.

"Hey, millet."

Onun sesini duyduğumda göğsümde garip bir şey oldu.

Emilia. Yardımcının kızı. *O neden burada?* Partilerimi verdiğimde hizmetçilerin dairesinden hiç çıkmazdı. Ayrıca, geçen hafta hesap kitabıyla odamdan kaçtığından beri bana doğru bakmamıştı.

"Buraya gelmen için sana kim izin verdi, Yardım?" Esrarımı emdim, derin bir nefes çektim ve havaya kokuşmuş, tatlı bir duman bulutu yayarak sandalyemi ona doğru çevirdim.

Masmavi gözleri kısa bir süre üzerimde gezindikten sonra arkamdaki birine kayd. O kişiyi görünce dudakları çekingen bir sırıtışa dönüştü. Partinin gürültüsü azaldı ve tek gördüğüm onun yüzüydü.

"Hey, Dean." Bakışları Vans'ına kayd.

Uzun karamel saçları örülmüş ve omuzlarından birinin üzerine dökülmüştü. Üzerinde erkek kotu ve turuncu bir yün ceketle kasıtlı olarak uyumsuz bir *Daria* gömleği vardı. Stil anlayışı çocuksu ve ve elinin arkası hâlâ İngilizce Edebiyat dersinde çizdiği kiraz çiçeği ağacıyla mürekkepli, öyleyse neden hâlâ bu kadar seksiydi? Fark etmezdi. Nefret ediyordum.

Her neyse. Ama seksi olmamak için gösterdiği çaba ve aslında seksi *olduğu* gerçeği beni her zaman taş gibi sertleştirdi.

Bakışlarımı ondan Dean'e çevirdim. O da ona gülümsedi. Tüm dişlerini kırmam için bana yalvaran şapşal bir sırıtış.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Siz ikiniz çirkinleşiyor musunuz?" Jaime sakızını patlattı, benim asla sormayacağım soruyu sordu, uzun sarı sörfçü saçlarını yumruğuyla karıştırdı. Umurunda bile değildi ama ilgimi çekecek bir şey olduğunu biliyordu.

"Tanrım, dostum." Dean oturduğu yerden kalktı, Jaime'nin ensesini tokatladı ve aniden iyi bir adam gibi davranmaya başladı.

Onu öyle biri olmadığını anlayamayacak kadar iyi tanıyordum. Az önce oturduğu kanepede o kadar çok kızla yatmıştı ki, bu onun DNA'sına kalıcı olarak işlenmişti. Biz iyi adamlar değildik. Erkek arkadaş olacak tipler değildik, ne demekse artık. Bunu saklamaya bile çalışmıyorduk. Ve Bayan Greene'le birlikte olmak için kurnaz bir amigo kız gibi planlar yapan, çılgınca konuşan Jaime dışında, tek eşlilik yapmıyorduk.

Bu -ve sadece bu- Dean ve Yardım fikrinden nefret etmeme neden oldu. Uğraşmam gereken yeterince dram vardı. Kalbi kırıldığında orada olmak istemedim, benim evimde. *Yerde* paramparça olurken. Ayrıca, her ne kadar Help'ten hoşlanmasam da... o bizim yok etmemiz için değildi. O sadece kocaman bir gülümsemesi ve sinir bozucu bir aksanı olan Virginia'lı bir köylü kıızıydı. Kişiliği Michael Bubl  şarkısı gibiydi. Çok kolay ve lanet olasınca varsayımsız. Hizmetçilerin dairesindeki yatak odasına bir sürüngen gibi bakarken beni yakaladığında bile bana gülümsemişti.

Bir insan ne kadar aptal olabilir ki?

Ondan nefret etmem onun suçu değildi. Haftalar önce beni ve Daryl'ı gizlice dinlediği için. Tıpkı üvey annem Jo gibi görüldüğü ve konuştuğu için.

"Gelebilenize sevindim. Buraya gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Geç kaldığımı fark etmemiştim. Burası bir bayana göre değil," diye şaka yaptı Dean ve siyah deri koltuğun kolundan ceketini kaptığı gibi kapıya doğru koşmaya başladı.

Kolunu onun omzuna attı ve sol göz kapağım titredi.

Örgüsünden düşen bir tutam saç kulağının arkasına attı ve çenem sıkıştı.

"Umarım açıstır. Marinada gerçekten iyi bir deniz ürünleri mekanı biliyorum."

Sırıttı. "Tabii. Beni de say."

Güldü ve burun deliklerim
alevlendi. Sonra gittiler.

Gittiler amına koyayım.

Sigarayı ağzımın köşesine geri soktum ve televizyona doğru döndüm. Tüm oda sessizliğe gömülmüştü ve tüm gözler daha fazla talimat için bana çevrilmişti, peki herkes neden bu kadar üzgündü?

"Hey, sen." Trent'in sikişmenin ortasında fırlatıp attığı kızı işaret ettim. Oyun yanındaki aynanın önünde saçını düzeltiyordu. Kucağıma iki kez vurdu. "Buraya gel ve arkadaşını da getir." Diğerini gözlerimle kısırdım. Daha birkaç dakika önce reddettiğim kız. İyi ki burada kalmaya karar vermişti.

Her iki bacağımda kıkırdayan birer kız varken, esrarımdan bir fırt çektim, ilk kızın saçlarını bana bakacak şekilde çektim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Nefesimi verdim, dumanı ağzına fişkırttım. Heyecanlı bir nefesle hepsini içine çekti.

"İleriye taşı." Gözlerim ağırlaşmış bir halde burnunun kenarını burnumun ucuyla okşadım. Ağzını kapatarak gülümsedi ve kucağımdaki diğer kızı öptü, dumanın ağzına sızmasına izin verdi.

Trent ve Jaime beni izlediler.

Trent elini tıraşlı kafasına sürterek, "Muhtemelen sadece seks arkadaşlarıdır," diye teklif etti. "Bu geceye kadar bu olaydan haberim yoktu ve Dean benim Playboy malikanesindeki bir partide pantolonumu yukarıda tutabildiğim gibi sır tutabilir."

"Evet," diye araya girdi Jaime. "Bu Dean, dostum. Hiç ciddi bir kız arkadaşı olmadı. *Hiçbir zaman ciddi bir şeyi olmadı.*" Ayağa kalkarak lacivert ceketini omuzlarına aldı. "Neyse, benim çıkmam lazım."

Tabii ki. Arkadaşlık sitesindeki bir ezik gibi davranıp geceyi Bayan Greene'le mesajlaşarak geçirmek. Yemin ederim, soyunma odasında sikini görmeseydim, Jaime'nin gerçekten bir amı olduğunu düşünürdüm.

"Ama sana söylüyorum," diye ekledi, "bunu fazla analiz etme. Dean'in yuva kurmasına imkan yok. Üniversite için New York'u seçti. Sen burada onunla kalıyorsun. Hiçbir yere kabul edilmedi, değil mi?"

Doğru.

Üstelik Help şu ana kadar bir burs kazanamamıştı. Bunu biliyordum çünkü aynı posta kutusunu paylaşıyorduk ve küçük Emilia Leblanc'ın bundan sonra nereye gideceğini görmek için zarflarına göz attım. Şimdiye kadar hiçbir yere gitmiyor gibi görünüyordu, ne yazık ki.

Los Angeles'ta birkaç saat uzaklıktaki saçma bir üniversiteye gidiyordum ve o burada kalıyordu. Her hafta sonu geri dönüyordum ve o hala burada oluyordu. Bana hizmet ediyordu.

Bana hizmet
etmek. Beni
kıskanıyor.

Küçük ve önemsiz kalacaktı. Eğitimsiz ve fırsatlardan yoksun. Ve hepsinden önemlisi benim *olacaktı*.

"Gerçekten umurumda değil." Kıkırdadım, her iki kızın da kıcını tuttum, onları birbirlerine doğru hareket ettirirken yumuşak etlerini kavradım.

"Benim için birbirinizin göğüslerini yalayın." Ses tonum düzdü. Onlara söyleneni yaptılar. Onlara bunu yaptırmak o kadar kolaydı ki, bu beni çok üzüyordu.

"Nerede kalmıştık?" Arkadaşlarıma sordum.

Kızlar ve dilleri savaştaydı. Bir yeraltı dövüşünde hayatları için savaştan iki köpek gibi ilgim için yalvarıyorlardı. Benim için hiçbir şey yapmadılar ve doğal olarak bunun için onlara kızdım.

"Görünüşe göre derin bir inkâr içinde. Tanrım." Jaime başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. Çıkarken Trent'in omzunu sıktı. "Kızların çok aptalca bir şey yapmadığından emin ol."

"Onun gibi mi demek istiyorsun?" Trent başparmağını bana doğru salladı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Ama umurunda değildi. Mahalleden bir çocuktü.

Hiçbir şey onu korkutmuyordu, hele benim zengin sütlü kıcım.

İçimde taşan bir öfke vardı. Yakında taşacaktı. Beni tanıdıklarından o kadar emindiler ki. Emilia LeBlanc'ı istediğimden o kadar emindiler ki. "Siktir et bu saçmalığı. Ben havuza gidiyorum." Aniden ayağa kalktım ve Kızlar yere yığıldı, her biri yumuşak bir gümbürtüyle sandalyenin bir kolunun üzerine düştü.

Biri protesto için mızızlandı, diğeri ise "Bu da ne böyle!" diye bağırdı.

"Kafam kötü," diye yarım yamalak bir açıklama yaptım.

"Olur böyle şeyler." Bir saniye önce Trent'i beceren kız anlayışla gülümsedi.

Daryl'ı mahvetmek istediğim kadar babalarını da dövmek istiyordum. Müsait olmaları beni tiksindiriyordu.

"Beni arayacak mısın?" Alicia-Lucia tişörtümü çekiştirdi. Gözlerinde umut parlıyordu.

Ona yavaşça bir göz attım. İyi görünüyordu ama sandığı kadar iyi değildi. Yine de memnun etmeye hevesliydi, bu yüzden muhtemelen en kötü yatış değildi.

Onu uyarmıştım.

Dinlemeyi reddetti. Ve ben
iyi bir adam değildim.

"Numaranı Trent'in telefonuna bırak." Topuklarımın üzerinde döndüm ve çıktım.

Koridorda insanlar bana yol açıyor, sırtlarını duvara yapıştırıyor, gülümsüyor ve kırmızı Solo bardaklarını bana doğru kaldırıyor, sanki lanet olası bir papaymışım gibi yalvarıyorlardı. Ve onlar için öyleydim. Burası benim krallığımdı. İnsanlar benim tarzımdaki kötülüğü severdi. Kaliforniya'nın özelliği buydu ve bu yüzden asla gitmeyecektim. Diğer insanların nefret ettiği her şeyi seviyordum. Yalancıları, sahtekârları, maskeleri ve plastikleri. İnsanların göğsünüzde değil de cebinizde ne olduğunu önemsemelerini seviyordum. Pahalı arabalardan ve ucuz zekâdan etkilenmelerini seviyordum. Depremleri ve saçma sapan sebze sallantılarını bile seviyordum.

Nefret ettiğim bu insanlar benim evimdi. Burası benim oyun alanımdı.

Koridorun her köşesinden mırıltılar yükseliyordu. Genelde bu insanları varlığımla onurlandırmazdım ama bunu yaptığımda nedenini biliyorlardı. Bu gece ortalık karışacaktı. Heyecan havayı doldurdu.

The White Stripes'ın "Fell in Love With a Girl" şarkısı karanlık duvarlara çarpıyordu.

Kimseyle göz teması kurmadım. Kalabalığı yarararak mutfağın altındaki depoya ulaşana kadar sadece önüme baktım. Kapıyı arkamdan kapattım. Sessiz ve karanlıktı, tıpkı benim gibi. Sırtımı kapıya yasladım, gözlerimi kapattım ve nemli havadan derin bir nefes aldım.

Lanet olsun, Dean'in getirdiği şey çok güçlüydü. Malın kötü olduğunu söylediğimde sadece yarı yalan söylüyordum.

Odanın derinliklerine doğru yürüdüm ve zihinsel olarak kapıyı dünyanın geri kalanına kapattım. Daryl Ryker'a. Josephine'e. Ve hatta Emilia ve babam gibi sadece yarı kötü olan insanlara bile. Parmaklarım duvarda yıllar boyunca topladığım silahlara dokundu. Levyemi, hançerimi, beyzbol sopamı ve deri kırbacımı parmakladım. Bir gün, umarım yakında, hiç kullanmadığım ama beni daha güvende hissettirdiği için sahip olduğum bu koleksiyondan vazgeçebileceğim aklıma geldi. Esasen, bunlara sahip olmak Daryl'in artık benimle uğraşamayacağı anlamına geliyordu.

Fiziksel, yavaş gelişen bir dövüş arıyordum. Aniden ortaya çıkan patlayıcı bir acı arıyordum. Kısacası, bela arıyordum.

Elim boş olarak üst kattaki açık havuza çıktığımda, kenarda durdum. Ay ışığı berrak sudaki yansımamı aydınlatıyordu.

Havuz mayolu ve tasarım bikinili insanlarla doluydu. Gözlerim etrafta dolaşıp Dean'i aradı. Dövüşmek istediğim adam oydu. O kendini beğenmiş çocuk yüzünü kırmak için. Ama Yardım'la dışarıda olduğunu biliyordum ve ayrıca kural kuraldı. Ben bile onları çiğneyemezdim. Kollarımı omuzlarıma kadar sıvayarak oraya adımımı attığım anda, benimle dövüşmek isteyen herkesi öne çıkmaya davet ettim. Ama kimseye özel olarak soramazdım. Gönüllü olmaları gerekiyordu. All Saints Lisesi'nde zaman kazanmak için oynadığımız tehlikeli oyun buydu: *Meydan okumak*.

Defy adıldı.

Defy acımasızdı.

Hepsinden önemlisi, Defy acıyı dindirdi ve lekeli cildim için harika bir açıklama sağladı.

Arkamda Trent'in alçısının duyduğumda şaşırmadım. Ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordu ve geceyi kurtarmak istiyordu.

"Dean'e söyle onu terk etsin yoksa ben terk ," dedi arkamdan.

Başımı salladım, alay ettim. "Ne sikim isterse yapabilir. Eğer o köylüyle yatmak istiyorsa, bu onun cenazesi."

"Kötü niyetli," diye uyardı Trent.

Arkamı döndüm ve ona baktım. Pürüzsüz moka rengi teni dolunayın altında parlıyordu ve karşı cinsten bu kadar dikkatsizce zevk alabildiği için ondan nefret ediyordum. Rastgele kızlarla yatmak beni çok hızlı yaşlandırıyordu. Ve ben henüz on sekiz yaşında bile değildim.

"Bu hatunun yaptığı şey herkesi çok karanlık bir yola sürükleyecek." Gömleğini çıkardı ve kocaman, yırtık gövdesini ortaya çıkardı. Hantal bir piçti.

Her gibi gömleğimi çıkarmadım. İnsanlar bize hevesle bakıyordu ama bu pislikler hiç umurumda olmamıştı. Anlamsız varoluşlarını konuşacak bir şeylerle doldurmak istiyorlardı. Ben de bunu onlara vermekten mutluluk duyuyordum.

Yumruğumu kıvırdım, başımı yana doğru eğdim. "Ah, beni önemsiyorsun. Çok etkilendim, T-Rex." Siyah tişörtümün sol tarafını kalbimin üzerinde tuttum ve sahte bir gülümsemeyle onunla alay ettim.

Georgia ve onun havalı tayfası dikkatle bizi izliyor, içimdeki canavarın en iyi arkadaşlarımdan birine saldırmasını bekliyorlardı. Trent'in yanından geçtim, omzum onun omzuna değdi ve çoğu hafta sonu dövtenis kortuna doğru yürüdüm. Büyük, تنها ve kalabalığın derme çatma sekizgenimizin bir tarafına oturabileceği kadar geniş bir yerdi.

"Bana en kötüsünü söyle, Rexroth," diye homurdandım, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Kendime Trent ve Jaime'nin haklı olduğunu hatırlatmaya çalışıyordum. Dean ve Help sadece bir kaçamaktı. Ay sonuna kadar ayrılmış olacaktı. Adam onu terk edecekti -umarım bekareti hâlâ yerindeydi- incinmiş ve kızgın bir halde yeni bir sevgili arayacaktı. Kız kırılğan, güvensiz ve kinci olacaktı.

İşte o zaman saldıracaktım.

İşte o zaman ona benim malımdan başka bir şey olmadığını gösterecektim.

"Hadi, T. Yaralı kışını tenis kortuna götür. İşimiz bittikten sonra lanet çimlerinin her tarafını kanatmamaya çalış."

Kitaba Tek Tıkla [Buradan](#)

ACKNOWLEDGEMENTS

Bir çocuk yetiştirmek ve kitap yazmak için bir köy gerekir derler. Hızlı tempolu bağımsız dünyamızda, bazen bütün bir şehir gerekiyormuş gibi geliyor. Hatta belki de bir lke. Kabilenizi bulmak çok önemlidir ve bu yolculuğa çıkmayı daha keyifli ve daha az... yani korkutucu hale getirir.

Becca Hensley Mysoor ve Ava Harrison'a günlük telefon görüşmeleri için teşekkür ederek başlamak istiyorum - kulaklarınızı ınlattım. Wolfe ve Francesca'yı dinlediğiniz ve onları istediğim gibi yaptığınız için teşekkrlar. Ve beta okuyucularım Tijuana Turner (x2.000.000 kez), Sarah Grim Sentz, Lana Kart, Amy Halter ve Melissa Panio-Petersen'e. Siz hanımlar her zaman ruhunuzdan bir parçayı yazdıklarıma bırakıyorsunuz.

Teşekkürlerin bu noktasında, henüz en iyi arkadaşlarım Helena Hunting ve Charleigh Rose'a göndermedim, ancak büyük olasılıkla, bu , binlerce kez okudular ve saatlerce ıldırımlarımı dinlediler. Teşekkür ederim (ve özür dilerim).

Muhteşem kurgu için Elaine York ve Jenny Sims'e: Sizler gerçek MVP'lersiniz. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Ve muhteşem, görkemli, TANRIÇA (evet, büyük harflerle) tasarımcım, RBA Designs'dan Letitia Hasser'a. Eşsiz, güzel ve göz alıcı bir şey istemiştim. Bunu sağladın. Hem de fazlasıyla.

Biimlendiricim, Champagne Formatting'den Stacey Blake'e, her şeyi çok güzel yapma yeteneğine sahip. Ayrıca, Brower Literary'deki menajerim Kimberly Brower'a da çok teşekkrlar.

Son olarak, beni en az benim onları sevdiğim kadar sevdikleri için kocama, oğluma, ebeveynlerime ve erkek kardeşime (ve yakında yengem olacak!) teşekkür etmek istiyorum. Ve tabii ki sokak ekibime, ikinci aileme (kimseyi dışarıda bırakmadığımdan emin olmak için derin bir nefes alıyorum): Lin Tahel Cohen, Avivit Egev, Galit Shmaryahoo, Vanessa Villegas, Nadine (Bookaddict), Sher Mason, Kristina Lindsey, Brittany Danielle Christina, Summer Connell, Nina Delfs, Betty Lankovits, Vanessa Serrano, Yamina Kirky, Ratula Roy, Tricia Daniels, Jacquie Czech Martin, Lisa Morgan, Sophie Broughton, Leeann Van Roseburg, Luciana Grisolia, Chele Walker, Ariadna Basulto, Tanaka Kangara, Vickie Leaf, Hayfaah Sumtally, Samantha Blundell, Aurora Hale, Erica Budd Panfile, Sheena Taylor, Keri Roth, Amanda Söderlund ve birkaç kişiyi atladığıma eminim çünkü hep atlıyorum (ama asla bilerek değil).

Oh, ve Sassy Sparrows'a, benim sert okuma grubuma! Sizi nasıl da seviyorum, benim kıvrak zekalı, destekleyici, iyi kalpli müttefiklerim.

Ve siz okurlarıma, kitaplarıma bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Birkaç saniyenizi ayırıp dürüst bir yorum bırakırsanız ve Öpücük Hırsızı hakkında ne düşündüğünüzü söylerseniz benim için dünyalara bedel olur.

Sevgiler ve öpücükler,

L.J. Shen

ALSO BY
L.J. SHEN

Tyed
Serçe Kandan
Toza Vicious
Defy.
Ruckus
Scandalous
Bane
The End Zone
Gece Yarısı
Mavisi Kirli
Başlıklar

Pretty Reckless (All Saints High #1): Çok Yakında

Döngüde kalmak VE ücretsiz bir almak ? [Haber Bültenime Katılın](#) ister misiniz

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.